NEW YORK TIMES BESTSELLER

ORIGIN

Seria LUX • Cartea a patra

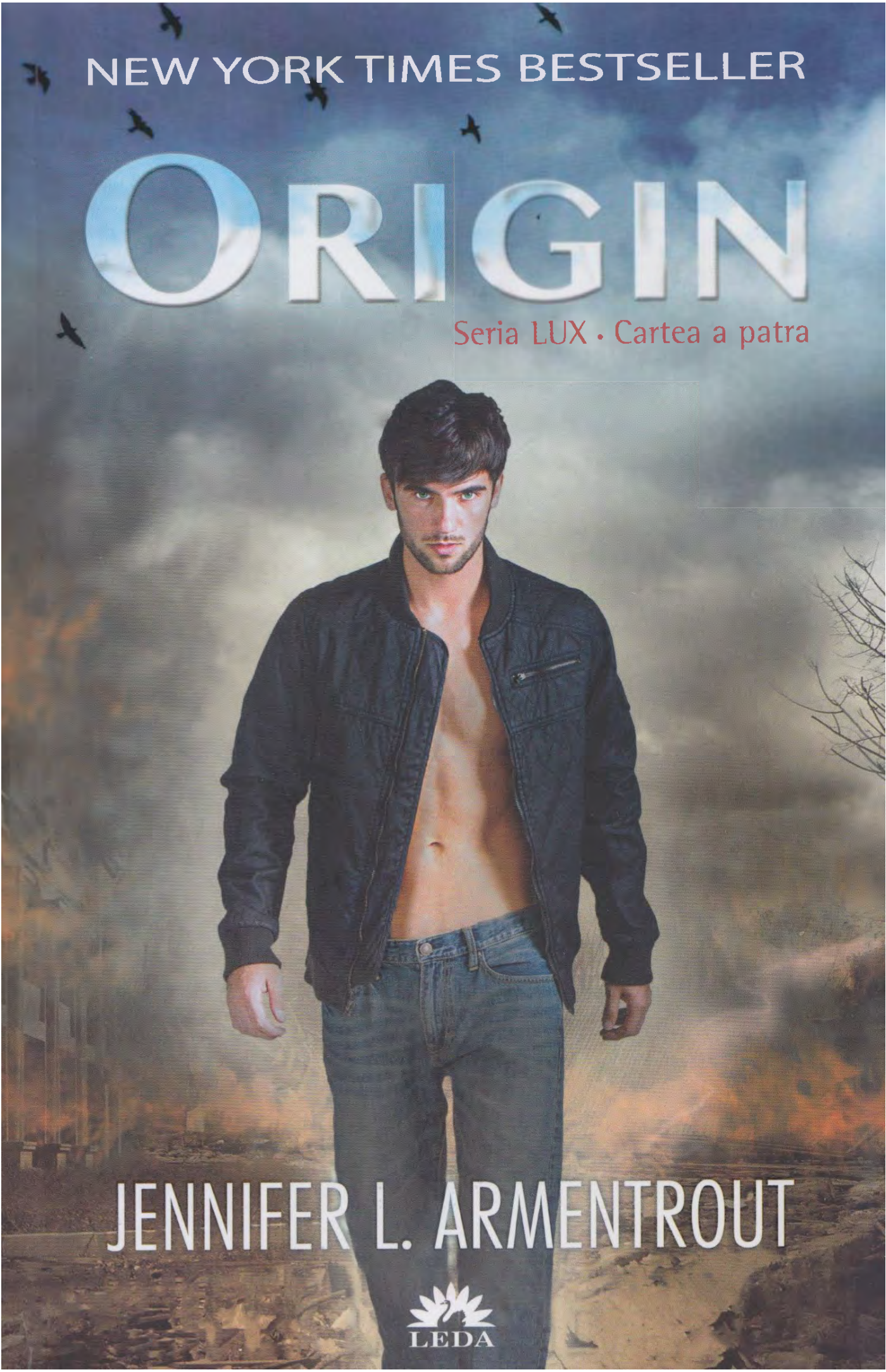

JENNIFER L. ARMENTROUT

LEDA

Daemon ar face orice să o recapete pe Katy.

După raidul reușit, dar cu final dezastruos de la Mount Weather, Daemon se confruntă cu imposibilul. Katy a dispărut. A fost luată. Totul se reduce acum la găsirea ei. Trebuie Daemon să distrugă pe oricine îi stă în cale? Imediat. E nevoie să ardă din temelii întreaga lume ca să o salveze pe Katy? Bucuros. Să expună în fața tuturor rasa extraterestră? Cu plăcere.

Tot ce poate face Katy e să supraviețuiască.

Înconjurată de dușmani, singurul fel în care Katy poate rămâne în viață e să se adapteze. În definitiv, există lucruri în Daedalus care nu par chiar atât de nebunești, dar scopurile grupului sunt înfricoșătoare, iar adevărurile pe care le rostesc ei cu atât mai tulburătoare. Cine sunt de fapt tipii răi? Daedalus? Oamenii? Sau luxenii?

Împreună, pot înfrunta orice.

Dar cel mai periculos dușman fusese acolo mereu, iar când adevărurile sunt descoperite și minciunile date în vileag, de partea cui se vor găsi Daemon și Katy? Și vor mai fi vreodată împreună?

JENNIFER L. ARMENTROUT

ORIGIN

Seria LUX · Cartea a patra

Capitolul 1

KATY

Iar simțeam că ard. Era mai rău decât atunci când fusesem bolnavă din cauza mutației sau decât atunci când îmi pulverizaseră onix în față. Celulele mutante din corpul meu se agitau în interior de parcă ar fi vrut să-şi facă loc să iasă afară. Poate chiar asta făceau. Aveam impresia că sunt o rană deschisă. Pe obraji se adunase un fel de umezeală.

Erau lacrimi, mi-am dat eu seama în cele din urmă.

Lacrimi de durere şi de furie – o furie aşa de puternică, încât o simțeam în gură ca și cum ar fi fost sânge. Sau poate chiar era sânge. Poate că mă înecam în propriul meu sânge.

Amintirile mele din momentele care au urmat închiderii uşilor erau ceţoase. Cuvintele de despărțire pe care mi le spusese Daemon mă chinuiau. *Te iubesc, Kat. Întotdeauna te-am iubit. Întotdeauna te voi iubi.* Apoi se auzise un şuierat și uşile s-au închis, iar eu am rămas cu arumii.

Cred că au vrut să mă înghită.

S-a făcut totul negru în faţa mea, şi apoi m-am trezit în lumea asta, unde era dureros şi să respir. Amintirea vocii lui, a cuvintelor lui, parcă îmi mai alina suferinţa. Dar apoi mi-am amintit de zâmbetul lui Blake, de dinainte de a pleca, atunci când ţinea în mână lănţişorul cu opal – lănţişorul meu cu opal; cel pe care Daemon mi-l dăduse chiar înainte să pornească alarma şi să se închidă uşile – iar furia mea s-a aprins din nou. Fusesem prinsă şi nu ştiam dacă Daemon reuşise să scape împreună cu ceilalţi.

Nu ştiam nimic.

M-am forţat să deschid ochii. Am clipit des din cauza luminii puternice care se revărsa asupra mea. Preţ de o clipă, nu am văzut nimic din cauza strălucirii. Toate lucrurile din jur aveau un halou. Dar în final mi s-a limpezit privirea şi am reuşit să disting deasupra luminilor tavanul alb.

— Bun. Te-ai trezit.

Cu tot zvâcnetul care îmi ardea carnea, corpul meu s-a încordat la auzul vocii unui bărbat necunoscut. Am încercat să mă uit în direcţia din care venea vocea, dar durerea m-a făcut să mă crispez, degetele mi s-au strâns. Nu puteam să-mi mişc gâtul, nici mâinile, nici picioarele.

Groaza mi-a îngheţat venele. Eram legată cu benzi de onix, de gât, de încheieturile mâinilor şi ale picioarelor, imobilizată. M-a cuprins panica şi n-am mai avut aer. Mi-am amintit de vânătăile pe care le văzuse Dawson la gâtul lui Beth. Un fior de revoltă şi groază m-a făcut să mă cutremur.

S-au auzit nişte paşi apropiindu-se, apoi în faţa mea a apărut o faţă, aplecată spre mine, acoperind lumina. Era un bărbat mai în vârstă, poate spre cincizeci de ani, cu părul negru presărat cu fire argintii, tuns scurt. Purta o uniformă militară verde-închis. Deasupra buzunarului stâng al vestonului erau trei rânduri de trese, iar pe buzunarul drept un vultur cu

aripile deschise. Chiar şi cu mintea mea înceţoşată şi confuză, mi-am dat seama că tipul ăsta era probabil cineva important.

— Cum te simţi? m-a întrebat el cu o voce neutră.

Am clipit încet, întrebându-mă dacă omul ăsta vorbeşte serios.

— Toate... mă dor toate, am hârâit eu.

— E din cauza benzilor, dar presupun că ştii asta. A făcut un gest spre ceva sau cineva din spatele lui. A trebuit să ne luăm nişte măsuri de precauţie când te-am transportat.

Când m-au transportat? Bătăile inimii mele s-au accelerat şi mă uitam cu groază la el. Unde naiba eram? Nu eram tot la Mount Weather?

— Eu sunt sergentul Jason Dasher. O să te eliberez, ca să putem vorbi şi să fii examinată. Vezi punctele alea negre din tavan? m-a întrebat el.

I-am urmărit privirea şi apoi am distins acolo nişte puncte abia vizibile.

— E un amestec de diamant şi onix. Ştii şi tu ce poate face onixul, iar dacă încerci să te lupţi cu noi, camera asta o să se umple de onix. Oricât de multă rezistenţă ai fi dobândit până acum, aici nu te-ar ajuta.

Toată camera? La Mount Weather nu fusese decât o pulverizare în faţă. Nu un şuvoi neîntrerupt.

— Ştiai că diamantele au cel mai mare grad de refracţie a luminii? Chiar dacă nu are un efect la fel de dureros ca al onixului, atunci când se găseşte în cantitate destul de mare şi se foloseşte şi onixul, diamantul poate imobiliza un luxen, fiindcă nu îi mai permite să acceseze Sursa. Acelaşi efect îl va avea şi asupra ta.

E bine de ştiut.

— Camera e dotată cu onix ca măsură de precauţie, a continuat el, iar ochii lui căprui-închis s-au aţintit iar asupra mea. În cazul în care tu ai reuşi cumva să accesezi Sursa şi ai ataca

vreun membru al echipei mele. Cu hibrizii, nu știi niciodată cât de dezvoltate le sunt abilitățile.

În clipa asta nu cred că eram în stare nici să stau în fund fără să fiu ajutată, darămite să mai fac pe ninja cu cineva.

— Ai înțeles? A ridicat bărbia, așteptându-mi răspunsul. Nu vrem să-ți facem rău, dar dacă pui probleme, o să te neutralizăm. Ai înțeles, Katy?

Nu voiam să răspund, dar în același timp voiam să scap odată de benzile de onix.

— Da.

— Bun. A zâmbit, dar era un zâmbet formal și nu foarte prietenos. Nu vrem să te doară. Daedalus nu și-a propus asta. Departe de noi gândul ăsta. Poate nu-ți vine să crezi acum, dar sperăm că o să ajungi să înțelegi ce vrem noi. Să știi și tu adevărul despre cine sunt luxenii și cine suntem noi în realitate.

— E cam greu să... cred ceva acum.

Sergentul Dasher a părut că înțelege ce vreau să spun, apoi s-a întins și a pipăit ceva sub masa rece. S-a auzit un declic puternic și benzile s-au desprins, eliberându-mi gâtul și încheieturile.

Am respirat întretăiat și am încercat să ridic brațul care îmi tremura. Porțiuni întregi din corp erau fie amorțite, fie ultra-sensibile.

Mi-a pus mâna pe braț și eu am tresărit.

— Nu-ți fac niciun rău, a spus. O să te ajut să te ridici.

Având în vedere că nu prea puteam să-mi controlez membrele tremurânde, nu eram în măsură să refuz. Sergentul m-a ridicat în fund în câteva secunde. M-am prins cu mâinile de marginea mesei, ca să-mi mențin echilibrul, și am respirat adânc de vreo câteva ori. Capul îmi atârna de gât ca un tăiețel în furculiță, iar părul alunecase într-o parte și alta, împiedicându-mă să mai văd ceva în jur.

— Probabil că o să fii puțin amețită. O să treacă.

Când am ridicat capul, am văzut un bărbat scund și chel, îmbrăcat în halat alb, care stătea lângă o ușă neagră, așa de lucioasă, încât reflecta toată camera. Omul avea în mână un pahar de carton și ceva care semăna cu o cătușă.

Mi-am mutat încet privirea spre capătul celălalt al camerei. Mi se părea că seamănă cu un cabinet medical ciudat, garnisit cu măsuțe pline de instrumente, dulapuri și furtunuri negre prinse de pereți.

Când sergentul i-a făcut semn să se apropie, bărbatul în halat a venit lângă mine și mi-a pus cu grijă paharul la gură. Am băut cu lăcomie. Răceala apei îmi alina puțin usturimea din gât, dar am băut prea repede, m-am înecat și am început să tușesc tare și dureros.

— Eu sunt Roth, unul dintre doctorii de la baza asta. A pus deoparte paharul și a băgat mâna în halat, de unde a scos un stetoscop. Vreau să-ți ascult inima, bine? Apoi o să-ți iau tensiunea.

Am tresărit puțin când am simțit pe piept răceala stetoscopului.

Apoi l-a pus pe spate.

— Respiră adânc.

Am respirat, apoi mi-a spus să mai respir o dată.

— Bine. Acum întinde brațul.

Am întins brațul și am observat imediat cercul roșu din jurul încheieturii. La fel era și la cealaltă mână. Am înghițit în sec și m-am uitat în altă parte, gata să o iau razna, mai ales după ce am văzut privirea sergentului. Nu era ostilă, dar era absolut străină. Eram complet singură – cu niște necunoscuți care știau cine sunt și care mă țineau captivă cu un anumit scop.

Tensiunea mea probabil că era până la tavan, fiindcă simțeam cum îmi bubuie sângele prin vene, iar apăsarea pe care o simțeam în piept nu putea să fie un lucru bun. După ce

manşonul de la tensiometru s-a relaxat, am respirat adânc de câteva ori, apoi am trecut la atac:

— Unde sunt?

Sergentul Dasher şi-a dus mâinile la spate.

— Eşti în Nevada.

M-am holbat la el şi parcă pereţii – albi complet, cu excepţia acelor puncte negre – s-au înghesuit în jurul meu.

— Nevada? Asta e... exact în partea cealaltă a ţării. E un alt fus orar.

Tăcere.

Apoi am avut revelaţia. Mi-a scăpat un hohot gâtuit de râs.

— Zona 51?

Iarăşi tăcere, de parcă nu ar fi putut confirma existenţa unui asemenea loc. Nenorocita Zonă 51. Nu ştiam dacă ar trebui să râd sau să plâng.

Doctorul Roth mi-a scos manşonul tensiometrului.

— Tensiunea e puţin cam mare, dar era de aşteptat. Aş vrea să fac un control mai amănunţit.

Mi-au trecut o clipă prin minte instrumente şi proceduri oribile. Am coborât repede de pe masă şi m-am îndepărtat de cei doi bărbaţi, dar de-abia puteam să stau în picioare.

— Nu, nu poţi să faci asta. Nu poţi...

— Putem, m-a întrerupt sergentul Dasher. Legea USA PATRIOT[1] ne permite să reţinem, să relocăm şi să închidem pe oricine poate ameninţa securitatea naţională, fiinţă umană sau nu.

---

[1] Lege votată de Congresul SUA şi semnată de preşedintele George W. Bush în 2001, care reprezintă un acronim pentru *Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act of 2001* (Legea pentru unirea şi întărirea Americii prin asigurarea instrumentelor potrivite pentru interceptarea şi obstrucţionarea terorismului) (n. red.).

— Ce? M-am lovit cu spatele de perete. Nu sunt un terorist.

— Dar eşti o ameninţare, a răspuns el. Sperăm să schimbăm asta, dar, după cum observi, dreptul tău la libertate a fost anulat din clipa în care ai suferit mutaţia.

Mi s-au înmuiat picioarele şi am alunecat pe perete, după care am căzut tare pe podea.

— Nu pot...

Creierul meu nu voia să proceseze nimic din ce auzea.

— Mama mea...

Sergentul nu a spus nimic.

Mama mea... o, Doamne, mama mea o să înnebunească. Va fi panicată şi devastată. Nu va putea niciodată să-şi revină.

Mi-am apăsat fruntea cu palmele şi am strâns tare din ochi.

— Nu e corect.

— Ce credeai tu că o să se întâmple? m-a întrebat Dasher.

Am deschis ochii, respiraţia mea era iar precipitată.

— Când ai pătruns într-o unitate guvernamentală, ai crezut că o să ieşi de acolo liniştită şi totul o să fie bine? Că nu vei suporta nicio consecinţă a acţiunii tale? S-a aplecat spre mine: Sau că o gaşcă de copii, extratereştri sau hibrizi, o să reuşească să ajungă până unde ai ajuns voi, fără permisiunea noastră?

Răceala lui parcă se revărsa peste mine. Bună întrebare. *Ce* am crezut noi? Bănuiserăm că poate să fie o capcană. Eu, practic, mă şi pregătisem pentru aşa ceva, dar nu am putut să nu riscăm, nu am putut s-o lăsăm pe Beth să putrezească acolo. Niciunul dintre noi n-ar fi fost în stare să facă asta.

M-am uitat în sus, la el.

— Ce s-a întâmplat cu... cu ceilalţi?

— Au scăpat.

M-am simţit cuprinsă de uşurare. Cel puţin Daemon nu era închis pe undeva. Asta mă mai alina puţin.

— Nu aveam nevoie decât de unul dintre voi, să-ţi spun drept. De tine sau de cel care ţi-a provocat mutaţia. Avându-te pe tine, îl vom atrage şi pe acela. A făcut o pauză, apoi a continuat: În momentul ăsta, Daemon Black a dispărut de pe radarul nostru, dar suntem siguri că nu va fi aşa multă vreme. Am aflat din studiile noastre că legătura dintre un luxen şi un mutant este deosebit de puternică, mai ales cea dintre un bărbat şi o femeie. Şi, din observaţiile noastre, voi doi sunteţi extrem de... apropiaţi.

Da, uşurarea mea s-a dus pe apa sâmbetei şi m-a cuprins groaza. Nu mai avea rost să mă prefac. Nu ştiu ce încerca el să-mi spună, dar eu nu aveam de gând să recunosc că e vorba despre Daemon. *Niciodată.*

— Ştiu că eşti speriată şi furioasă.

— Da, foarte speriată şi foarte furioasă.

— E de înţeles. Nu suntem chiar aşa de răi cum crezi tu, Katy. Aveam tot dreptul să folosim metode letale atunci când v-am prins. Puteam să-ţi ucidem toţi prietenii. Nu am făcut-o... S-a ridicat iar, cu mâinile la spate. O să-ţi dai seama că nu noi suntem duşmanii tăi.

Nu sunt ei duşmanii mei? Ba *ei* erau duşmanii – nişte duşmani mai răi decât o ceată întreagă de arumi – fiindcă aveau *un întreg guvern* în spate. Fiindcă îşi permiteau să captureze pe cine voiau ei şi să-l ia de lângă familie, de lângă prieteni, să îi distrugă întreaga lui viaţă şi să nu păţească nimic din cauza asta.

Eram terminată.

Când am început să realizez, în sfârşit, toată situaţia, determinarea mea chinuită de a-mi păstra calmul a început să cedeze, până când m-am prăbuşit cu totul. M-a cuprins o groază fără margini, care s-a transformat în panică şi un val de emoţii haotice alimentate de adrenalină. Instinctul a început să

acționeze – un instinct pe care nu îl aveam din naștere, ci apăruse în momentul în care mă vindecase Daemon.

Am țâșnit în picioare. Mușchii au protestat de durere și am amețit din cauza mișcării bruște, dar am rămas în picioare. Doctorul s-a dat la o parte și s-a lipit de perete, cu fața palidă. Sergentul nici măcar n-a clipit. Nu se temea de figurile mele.

Ar fi trebuit să-mi fie ușor să accesez Sursa, dat fiind violența emoțiilor pe care le simțeam – dar n-am avut amețeala aceea de carusel și nici măcar energia statică pe care o simțeam în mod normal pe piele.

N-am simțit nimic.

Printre norii de oroare și panică ce îmi începețoșau gândurile, am reușit să strecor și puțină realitate și mi-am amintit că aici nu pot accesa Sursa.

— Doctore? a făcut sergentul.

Aveam nevoie de o armă, și am fugit pe lângă el spre măsuța cu instrumente. Nu știam ce aș face dacă aș reuși să ies din camera asta. Ușile erau probabil încuiate. Nu gândeam mai departe de clipa de față. Trebuia să ies de acolo. Acum.

Până să ajung la tava cu instrumente, doctorul a lovit cu palma în perete. A urmat un zgomot oribil, de aer eliberat cu pufăituri. Altceva nu s-a mai auzit. Nu mirosea a nimic. Consistența aerului nu s-a schimbat.

Dar găurelele acelea din tavan și din pereți eliberaseră vapori de onix și nu aveam nicio scăpare. M-a înecat groaza. Respirația mi s-a oprit la jumătate, fiindcă am simțit în vârful capului o durere ascuțită care se propaga în tot corpul. De parcă fusesem stropită cu benzină și apoi luasem foc, iar focul îmi ardea toată pielea. Mi-au cedat picioarele și am căzut în genunchi pe podea. Onixul din aer îmi ardea gâtul și plămânii.

M-am ghemuit la pământ, încercând inutil să mă agăț de podea, cu gura deschisă într-un urlet mut. Corpul îmi era cuprins de spasme necontrolate, pe măsură ce onixul îmi invada celulele. Nu se mai termina. Nu era nicio speranță că focul avea să fie stins de vreo mișcare inteligentă de-a lui Daemon, și am început să-l strig mut, iar și iar, dar nu mi-a răspuns.

Nu era și nu va mai fi altceva decât durere.

DAEMON

Treizeci și una de ore, patruzeci și două de minute și douăzeci de secunde au trecut din clipa în care ușile s-au închis, despărțind-o pe Kat de mine. Treizeci și una de ore, patruzeci și două de minute și zece secunde de când am văzut-o ultima oară. De treizeci și una de ore și patruzeci și unu de minute Kat era în mâna celor de la Daedalus.

Fiecare secundă, fiecare minut și fiecare oră care a trecut m-a scos din minți.

Mă închiseseră într-un fel de baracă, o celulă, de fapt, dotată cu toate porcăriile care ar fi putut să termine un luxen, dar asta nu avea cum să mă oprească. Am aruncat în altă galaxie și ușa, și pe luxenul care mă păzea. O furie surdă mă cuprinsese și mă ardea pe interior în timp ce acceleram; am trecut pe lângă șirurile de barăci, ferindu-mă de grupul de case, și m-am dus direct spre copacii care înconjurau comunitatea ascunsă a luxenilor de sub poalele Stâncilor Seneca. Când eram la jumătatea drumului, am zărit o ceață albă venind în viteză după mine.

Aveau de gând să mă oprească? Nu prea cred.

M-am oprit brusc şi lumina a trecut pe lângă mine, apoi s-a întors. O siluetă umană s-a profilat în faţa mea, atât de strălucitoare, încât lumina pădurea întunecoasă din spatele său.

Nu vrem decât să te protejăm, Daemon.

Aşa cum crezuseră că fac şi Matthew şi Dawson când m-au lovit la Mount Weather şi apoi m-au închis. Ah, ce răfuială de dimensiuni nucleare o să am eu cu ei.

Nu vrem să-ţi facem rău.

— Păcat.

Am întors repede capul. În spatele meu începeau să se adune şi alţii.

— Eu nu am nicio problemă să vă fac rău, am spus.

Luxenul din faţa mea a întins braţul. *Nu trebuie să se întâmple aşa.*

Altfel nu avea cum să fie. Am abandonat forma umană ca pe o haină incomodă. Pe iarbă a apărut o lumină roşie ca sângele. *Hai să terminăm odată.*

Nu a ezitat niciunul.

Eu nici atât.

Luxenul s-a repezit la mine, ca o ceaţă cu tentacule strălucitoare. M-am aruncat pe sub el şi i-am sărit în spate. L-am prins de braţe şi l-am lovit cu picioarele în spate. Nici n-a căzut bine, că un alt luxen i-a luat locul.

M-am ferit într-o parte de cel care se repezise la mine şi am evitat la mustaţă un picior care îmi era dedicat. Mi-a făcut bine asta – efortul fizic al luptei. Am adunat toată furia şi toată frustrarea mea în fiecare lovitură şi fiecare pumn, şi am mai doborât încă trei.

Printre umbre s-a văzut o lumină care pulsează, venind drept spre mine. M-am aplecat şi am izbit cu pumnul în

pământ. Bolovani mari au sărit în sus, într-un val seismic care l-a aruncat în aer pe luxen. Am sărit după el și l-am prins, în timp ce strălucirea lui albăstruie s-a amestecat cu a mea, iar pentru o clipă s-a făcut lumină ca ziua.

M-am răsucit și l-am aruncat ca pe un disc.

S-a izbit de un copac, apoi a căzut la pământ, dar s-a ridicat repede. S-a repezit iar, cu lumina lui albă tivită cu albastru târându-se după el ca o coadă de cometă. Când a aruncat spre mine un glob de energie de putere nucleară, a scos și un urlet inuman de luptă.

A, deci așa vrea să ne jucăm?

M-am lăsat într-o parte; globul de energie s-a dezintegrat, trecând pe lângă mine. Am accesat Sursa, m-am tras înapoi și am așteptat să mă încarc de putere. Am trântit piciorul în pământ, unde s-a format un crater, iar bolovanii care au sărit l-au dezechilibrat pe luxen. Am aruncat brațul în față și am eliberat Sursa. A zburat din mâna mea ca un glonte și l-a izbit direct în piept.

A căzut la pământ, viu, dar cu spasme.

— Ce crezi că faci tu aici, Daemon?

Când am auzit vocea calmă a lui Ethan Smith, m-am întors. Bătrânul, în formă umană, stătea la câțiva metri de cei căzuți. Corpul îmi vibra de forța încă neeliberată. *Nu trebuiau să încerce să mă oprească. Niciunul dintre voi n-ar fi trebuit să încerce să mă oprească.*

Ethan și-a împreunat mâinile.

— N-ar trebui să-ți pui în pericol comunitatea pentru o pământeană.

Era foarte posibil să-i trag una care să-l adoarmă o săptămână.

N-o să discut eu cu tine despre ea.

— Noi suntem ca tine, Daemon. A făcut un pas în față. Trebuie să rămâi cu noi. Dacă te duci după fata asta, nu faci altceva decât să...

Am întins rapid mâna şi l-am apucat de gât pe luxenul care se furişa prin spatele meu. M-am întors la el, amândoi în formă umană. În ochii lui se citea groaza.

— Pe bune? am hârâit eu.

— Rahat, a mormăit el.

L-am ridicat în aer şi l-am trântit pe amărâtul ăla nenorocit la pământ. Au sărit în sus bolovani şi pietre, iar eu m-am îndreptat de spate şi mi-am întors privirea spre Ethan.

Bătrânul pălise.

— Te lupți cu cei din neamul tău, Daemon. E de neiertat.

— Nu am cerut nimănui iertare. Nu v-am cerut nimic.

— O să fii expulzat, m-a amenințat el.

— Ghici ce! M-am dat înapoi cu spatele, atent la luxenul de jos, care începuse să mişte. Nici nu-mi pasă.

Ethan s-a înfuriat şi aerul lui aproape înțelegător s-a evaporat.

— Crezi că nu ştiu ce i-ai făcut acelei fete? Şi ce a făcut fratele tău celeilalte? Amândoi v-ați făcut-o singuri. Tocmai de aceea noi nu ne amestecăm cu ei. Pământenii nu aduc decât necazuri. Tu o să ne aduci necazuri, pentru că le dai voie să se apropie prea mult de noi. Nu avem nevoie de aşa ceva. Rişti prea multe pentru o ființă umană.

— E planeta lor, am spus eu, şi m-am mirat eu însumi de afirmația mea, dar era adevărată.

Katy îmi spusese asta la un moment dat şi acum am repetat ce mi-a spus ea atunci.

— Noi suntem musafiri aici, amice.

Ochii lui Ethan s-au îngustat.

— Deocamdată.

Am lăsat capul pe umăr, surprins, când am auzit asta. Nu trebuia să fii un geniu ca să înțelegi că era un avertisment, dar în clipa aia, pentru mine nu era asta o prioritate. Kat era.

— Nu veni după mine.

— Daemon...

— Serios, Ethan. Dacă mă mai urmărește cineva, tu sau altul, n-o să mă mai port cu mănuși.

Bătrânul a rânjit disprețuitor.

— Chiar crezi că merită ea toate astea?

Am simțit un fior de gheață pe șira spinării. Fără sprijinul comunității luxenilor, eram pe cont propriu, indezirabil în coloniile lor. Vestea s-ar răspândi imediat; ar avea grijă Ethan de asta. Dar nu am ezitat nicio secundă.

— Da, am spus. Merită *totul.*

Ethan a respirat adânc.

— Ai terminat cu noi.

— Așa să fie.

M-am întors și am decolat printre copaci, grăbindu-mă să ajung acasă la mine. Creierul îmi fierbea. Nu aveam niciun plan. Nimic concret, dar știam că îmi trebuie câteva chestii. Mai întâi, îmi trebuiau niște bani. O mașină. Nu puteam să alerg așa tot drumul până la Mount Weather. Întoarcerea acasă avea să fie dificilă, pentru că acolo erau Dee și Dawson – iar ei vor încerca să mă oprească.

Să încerce numai, m-am gândit eu.

Dar în vreme ce treceam peste dealurile stâncoase și prindeam viteză, mi-au răsunat în urechi cuvintele lui Ethan. *Amândoi v-ați făcut-o singuri.* Chiar așa? Răspunsul era simplu, chiar în fața mea. Amândoi, și Dawson, și eu, am pus în

pericol două fete numai fiindcă ne-am ataşat de ele. Niciunul dintre noi nu şi-a propus să le facă rău, şi nici nu am vrut ca vindecarea să le producă mutaţii care le-a transformat în ceva, nici luxen, nici oameni, dar e adevărat că ştiam că există riscuri.

Eu, în special, ştiam care sunt riscurile.

De-asta am şi respins-o pe Katy la început, de-asta m-am dat peste cap s-o ţin departe de Dee şi de mine. În parte şi pentru că se întâmplase ce se întâmplase cu Dawson, dar şi pentru că erau aşa de multe riscuri. Şi totuşi, eu am băgat-o pe Katy în lumea asta. Practic, am ţinut-o de mână şi am adus-o aici. Şi uite ce i s-a întâmplat.

N-ar fi trebuit să se întâmple asta.

Dacă cineva trebuia să fie prins, atunci când situaţia a luat-o razna la Mount Weather, eu trebuia să fiu acela. Nu Kat. În niciun caz ea.

Am înjurat în surdină şi, înainte să ies din pădure, am lovit o movilă de pământ care părea argintie în lumina lunii şi am încetinit fără voia mea.

Ochii mi s-au dus instinctiv spre casa lui Kat şi am simţit cum mi se strânge pieptul.

Casa era întunecată şi nemişcată, de parcă erau din nou anii de dinainte de a se muta ea aici. Fără viaţă, pustie, o carcasă întunecată de casă.

M-am oprit lângă maşina mamei ei şi am încercat să respir adânc, dar presiunea din piept nu a slăbit deloc. Ştiam că nu mă vede nimeni în întuneric, iar dacă MA-ul sau cei de la Daedalus m-ar fi supravegheat, n-aveau decât să se arate. Ar fi fost mai simplu pentru mine.

Dacă închideam ochii, o vedeam pe Kat ieşind din casă, cu tricoul ăla caraghios pe care scrie BLOGUL MEU E MAI

BUN DECÂT VLOGUL TĂU şi cu pantalonii ăia scurţi... cu picioarele ei...

Frate, am fost aşa de jigodie cu ea, şi totuşi ea nu s-a îndepărtat de mine. Nicio secundă.

În casa mea a sclipit o lumină. O clipă mai târziu, uşa de la intrare s-a deschis şi a ieşit Dawson. Vântul uşor mi-a adus până la urechi înjurătura lui.

Trebuia să recunosc că Dawson arăta de o mie de ori mai bine decât atunci când l-am văzut ultima dată. Umbrele întunecate de sub ochii lui aproape dispăruseră. Parcă se mai împlinise puţin. La fel ca înainte să fie capturat de MA şi Daedalus, acum ar fi aproape imposibil să ne deosebeşti, poate doar după părul lui mai lung şi mai ciufulit. Da, arăta excelent. O avea iar pe Bethany.

Ştiam că asta suna puţin a invidie, dar nu-mi păsa.

În clipa în care am aterizat cu picioarele pe scară, din mine s-a transmis o undă seismică, cimentul s-a crăpat şi scândurile podelei au hodorogit.

Fratele meu a făcut un pas înapoi; tot sângele i se scursese din faţă. Am avut parcă o satisfacţie bolnavă.

— Nu mă aşteptai aşa curând?

— Daemon. Dawson s-a lovit cu spatele de uşă. Ştiu că eşti furios.

O altă explozie de energie a ieşit din mine şi s-a lovit de tavan. Lemnul a pârâit. A apărut o fisură exact în centru. Lucrurile au început să se albească în ochii mei, pentru că Sursa începea să se acumuleze în mine.

— Nici n-ai idee, frate.

— Am vrut să fii la adăpost până când o să ne gândim ce avem de făcut – cum s-o recuperăm pe Kat. Atât.

Am respirat adânc şi m-am apropiat de Dawson, să-l privesc în ochi.

— Ți s-a părut că soluția cea mai bună e să mă închizi în comunitate?

— Noi...

— Ți s-a părut că o să mă poți opri?

Energia a țâșnit din mine, lovind ușa de care se rezema Dawson; a scos-o din balamale și a trimis-o în casă.

— O să dau foc lumii întregi ca s-o salvez.

Capitolul 2

KATY

M-am ridicat de jos, udă şi îngheţată până în măduva oaselor. Nu aveam idee cât timp trecuse de când se eliberase prima doză de onix şi de când jetul acela de apă rece ca gheaţa mă doborâse la pământ.

La început, nu mi se păruse o opţiune să cedez şi să fac ce vor ei. La început, parcă merita să suport durerea, fiindcă nu voiam în ruptul capului să le fac viaţa uşoară. În clipa în care onixul se ducea de pe piele odată cu apa şi eram în stare să mă mişc, mă repezeam la uşă. Nu reuşeam să fac nimic, şi după al patrulea ciclu de stropire cu onix şi scăldare în apă rece, eram terminată.

Eram cu adevărat, clar, terminată.

De cum am putut să mă ridic iar în picioare fără să mă prăbuşesc, m-am împleticit spre masa rece, cu paşi înceţi şi dureroşi. Eram convinsă că masa e acoperită cu un strat subţire de diamant. Sumele astronomice care fuseseră probabil folosite la dotarea acestei camere, ca să nu mai vorbim de restul clădirii, cred că justificau perfect deficitul economiei naţionale. Şi, pe

bune, ăsta ar fi fost ultimul lucru la care ar fi trebuit să mă gândesc acum, dar am impresia că onixul îmi cam scurtcircuitase creierul.

Sergentul Dasher a tot venit şi a plecat în timpul ăsta, înlocuit de soldaţi în uniformă de camuflaj. Aveau nişte berete care le acopereau aproape toată faţa, dar, din câte îmi dădeam eu seama, nu păreau să fie mult mai mari ca mine, poate de vreo douăzeci şi ceva de ani.

Acum erau în cameră doi dintre ei, cu pistoale la centură. Într-un fel, mi se părea curios că nu încearcă să intervină, dar onixul îşi făcea bine treaba. Cel cu bereta verde-închis stătea lângă panoul de control, cu ochii la mine, cu o mână pe pistol şi cu alta pe butonul care declanşa durerea. Celălalt, cu faţa ascunsă de o beretă kaki, păzea uşa.

Am pus mâinile pe masă. Printre şuviţele ude ale părului, mi-am văzut degetele mult prea albe, ca de ceară. Îmi era frig şi tremuram aşa de tare, încât mă gândeam dacă nu cumva am convulsii.

— Sunt... terminată, am spus eu, răguşit.

Pe chipul Beretei Kaki a tresărit un muşchi.

Am încercat să mă urc pe masă, fiindcă îmi dădeam seama că dacă nu stau jos, o să cad, dar tremurăturile alea puternice m-au dezechilibrat. O secundă, camera s-a învârtit cu mine. Era posibil să rămân cu nişte sechele permanente. Aproape am început să râd, fiindcă mă gândeam că n-aş mai fi bună de nimic pentru Daedalus dacă aş fi afectată.

Doctorul Roth rămăsese în cameră în tot acest timp; stătea într-un colţ şi părea obosit, dar acum se ridicase cu tensiometrul în mână.

— Ajutaţi-o să se urce pe masă.

Bereta Kaki s-a apropiat de mine, cu o expresie hotărâtă şi cu fălcile încleştate. M-am împleticit încet în spate, să mă

îndepărtez de el. Inima îmi bătea nebunește. Nu voiam să mă atingă. Nu voiam să mă atingă nimeni.

Cu picioarele nesigure, am mai făcut un pas în spate, după care mușchii mei pur și simplu au încetat să mai funcționeze. Am căzut în fund cu o izbitură puternică, dar eram așa de amorțită, încât corpul meu nici nu a înregistrat durerea.

Bereta Kaki s-a uitat fix la mine, iar eu, de jos, puteam să-i văd bine fața. Avea cei mai surprinzători ochi albaștri pe care i-am văzut vreodată și, cu toate că ceea ce făcea acum era pentru el o rutină, parcă se vedea în ei și o oarecare compasiune.

Fără să spună un cuvânt, s-a aplecat și m-a ridicat în picioare. Mirosea a detergent, același detergent pe care îl folosea și mama, și lacrimile au început să mi se prelingă din ochi. Până să mă pot eu împotrivi, ceea ce oricum ar fi fost inutil, m-a depozitat pe masă. După ce s-a îndepărtat, m-am agățat cu degetele de marginea mesei, și mi se părea că mai fusesem acolo o dată.

Și chiar mai fusesem.

Mi s-a oferit iar un pahar cu apă și eu l-am acceptat. Doctorul a oftat tare.

— Ai terminat acum cu lupta asta zadarnică?

Am lăsat paharul de carton pe masă și m-am chinuit să-mi mișc limba. Mi se părea că e umflată și nu pot s-o controlez.

— Nu vreau să fiu aici.

— Normal că nu vrei, a spus și mi-a pus stetoscopul pe piept, la fel ca prima oară. Nimeni din camera asta, sau chiar din clădirea asta, nu se gândește că vrei să fii aici, dar faptul că tu încerci să te lupți cu noi, înainte de a ști măcar despre ce e vorba, până la urmă tot pe tine o să te afecteze. Acum respiră adânc.

Am inspirat, dar aerul s-a înțepenit în plămâni. Conturul dulapurilor albe din cameră s-a înceţoşat. *N-o să plâng. N-o să plâng.*

Doctorul şi-a terminat mai întâi treaba, verificându-mi respiraţia şi tensiunea, şi apoi mi-a spus:

— Katy... pot să-ţi spun Katy?

Am scăpat un hohot scurt şi răguşit. Câtă politeţe.

— Sigur.

El a zâmbit, a lăsat tensiometrul pe masă, apoi s-a îndepărtat cu braţele încrucişate la piept.

— Trebuie să-ţi fac o consultaţie generală, Katy. Îţi promit că nu e nimic dureros. O să fie exact ca un control de rutină.

M-a cuprins frica. Mi-am strâns braţele în jurul taliei, tremurând.

— Nu vreau asta.

— Putem să mai amânăm un pic, dar trebuie s-o faci. S-a întors şi s-a dus spre un dulap, de unde a venit cu o pătură maro-închis, pe care mi-a pus-o peste umeri. Imediat cum îţi recapeţi puterile, a spus, o să te transferăm în apartamentul tău. Acolo o să poţi să te speli şi să îţi pui nişte haine curate. Ai şi televizor, dacă vrei să te uiţi, sau poţi să te odihneşti. E destul de târziu, iar mâine e o zi mare.

Am strâns pătura în jurul meu, tremurând. Parcă îmi povestea de o cameră de hotel.

— Mâine e o zi mare?

A dat din cap.

— Sunt o mulţime de lucruri pe care vrem să ţi le arătăm. Şi să sperăm că atunci o să înţelegi cu ce se ocupă Daedalus.

M-am străduit să nu izbucnesc iar în râs.

— Ştiu deja cu ce vă ocupaţi. Ştiu ce vreţi să...

— Ştii doar ce ţi-au spus alţii, m-a întrerupt doctorul. Şi ce ştii tu e adevărat doar pe jumătate. A lăsat capul pe umăr. Ştiu că te gândeşti la Dawson şi Bethany. Nu ştii toată povestea lor.

L-am privit printre gene şi furia provocată de cuvintele lui m-a înfierbântat. Cum îndrăznea să dea vina pe Bethany şi pe Dawson pentru ce le-a făcut Daedalus?

— Ştiu destule.

Doctorul Roth s-a uitat la Bereta Verde de la panoul de control şi apoi a dat din cap. Bereta Verde a părăsit camera în tăcere, lăsându-i în urmă pe doctor şi pe Bereta Kaki.

— Katy...

— Ştiu că i-aţi torturat, la propriu, i-am tăiat-o eu, din ce în ce mai furioasă. Ştiu că aduceaţi aici oameni şi îl forţaţi pe Dawson să-i vindece, iar atunci când nu mergea, oamenii ăia mureau. Ştiu că i-aţi ţinut departe unul de celălalt şi vă foloseaţi de Beth ca Dawson să facă ce vreţi voi. Sunteţi mai răi decât nişte diavoli.

— Nu ştii toată povestea, a repetat el calm, deloc afectat de acuzaţiile mele. S-a uitat la Bereta Kaki. Archer, tu ai fost aici când au fost aduşi Dawson şi Bethany?

M-am întors spre Archer, iar el a dat din cap.

— Când au fost aduşi aici cei doi subiecţi, a spus, era foarte dificil de lucrat cu ei, dar după ce femeia a suferit mutaţia, a devenit şi mai violentă. Li s-a permis să stea împreună până când a devenit evident că era periculos. De aceea au fost separaţi şi în cele din urmă au fost mutaţi în locaţii diferite.

Am clătinat din cap, strângând mai tare pătura pe mine. Aş fi vrut să strig la ei din toate puterile.

— Nu sunt bătută în cap.

— Nici eu nu cred că eşti, a răspuns doctorul. Este cunoscut faptul că hibrizii sunt dezechilibraţi, chiar şi cei la care mutaţia a reuşit. Beth a fost şi este şi acum instabilă.

Simţeam că mi se strânge stomacul. Îmi aminteam bine şi acum cât de nebuneşte se purtase Beth în casă la Vaughn. La Mount Weather părea că se simte bine, dar nu fusese întotdeauna

așa. Oare Dawson și ceilalți erau în pericol? Aș putea să cred măcar o parte din ce mi se spunea aici?

— De aceea aș vrea să-ți fac un examen complet, Katy.

M-am uitat la doctor.

— Crezi că sunt instabilă?

El nu a răspuns imediat și am avut senzația că se prăbușește masa sub mine.

— E posibil, a spus el. Chiar și în mutațiile reușite e o problemă de instabilitate care apare când hibridul accesează Sursa.

Am strâns pătura tare în jurul meu, până când au început să mă doară încheieturile și mă chinuiam să-mi fac inima să se potolească. Nu a mers.

— Nu te cred. Nu cred nimic din ce-mi spui tu. Dawson a fost...

— Dawson a fost un caz nefericit, a spus el, întrerupându-mă. Iar tu o să înțelegi asta. N-a vrut nimeni să se întâmple ce s-a întâmplat cu Dawson. Mai devreme sau mai târziu ar fi fost eliberat, atunci când am fi fost siguri că se poate reintegra. Iar Beth...

— Oprește-te, am spus eu lătrat și m-a surprins și pe mine vocea mea. Nu vreau să-ți mai ascult minciunile.

— Nu ai idee, domnișoară Swartz, cât de periculoși sunt luxenii și cei care au suferit mutații din cauza lor.

— Luxenii nu sunt periculoși! Și nici hibrizii nu ar fi, dacă i-ați lăsa în pace. Nu v-am făcut nimic. Nici nu aveam de gând să vă facem ceva. Nu am făcut nimic decât atunci când voi...

— Știi de ce au venit luxenii pe Terra? m-a întrerupt el.

— Da.

Mă dureau încheieturile mâinilor.

— Arumii le-au distrus planeta.

— Dar știi de ce a fost distrusă planeta lor? Sau care sunt originile arumilor?

— Erau în război. Arumii voiau să le ia abilităţile şi să-i omoare.

Eram pusă la punct cu toate informaţiile din *101 Extratereştri*. Arumii erau opusul luxenilor, mai mult umbră decât lumină, şi se hrăneau cu luxeni.

— Şi voi colaboraţi cu monştrii ăia, am adăugat.

Doctorul Roth a clătinat din cap.

— Aşa cum se întâmplă cu toate marile războaie, arumii şi luxenii se războiesc de atâta timp, încât nu cred că mai ştie cineva de la ce a pornit totul.

— Deci tu vrei să-mi spui că arumii şi luxenii sunt un fel de Fâşie Gaza intergalactică?

Archer a pufnit.

— Nici măcar nu ştiu de ce vorbim despre asta, am spus eu, fiindcă m-am simţit deodată aşa de obosită, încât parcă nici nu mai judecam limpede. Nimic din toate astea nu contează.

— Ba *contează*, a spus doctorul. Asta arată cât de puţin ştii tu din toată povestea asta.

— Bine, înţeleg că vreţi să mă educaţi voi?

El a zâmbit, şi aş fi vrut să-i pot şterge de pe faţă expresia aia condescendentă cu o palmă. Din păcate, asta ar fi însemnat să dau drumul păturii, şi apoi să-mi adun toate puterile.

— În epoca lor de glorie, luxenii erau cea mai puternică şi cea mai inteligentă formă de viaţă din întreg universul. Exact aşa cum se întâmplă în cadrul evoluţiei oricărei specii, a apărut şi un prădător natural – arumii.

M-am holbat la el.

— Ce vrei să spui?

El s-a uitat în ochii mei.

— Luxenii nu au fost victimele războiului lor. Au fost cauza acestui război.

DAEMON

— Cum ai reuşit să scapi? m-a întrebat Dawson.

A trebuit să fac mari eforturi să nu-i trag un pumn în faţă. Mă calmasem însă destul de mult ca să nu pun casa la pământ. Deşi încă mai era posibil.

— Mai bine ai întreba pe câţi a trebuit să-i termin ca să ajung aici, am spus eu încordat, aşteptând.

Dawson bloca intrarea în casă.

— Nu încerca să mi te împotriveşti, frate. N-o să mă poţi opri, ştii bine asta.

El mi-a susţinut privirea o clipă, apoi a înjurat şi s-a dat la o parte. Am trecut pe lângă el şi m-am uitat spre scări.

— Dee doarme, a spus el, trecându-şi mâna prin păr. Daemon...

— Unde e Beth?

— Aici, s-a auzit o voce moale din sufragerie.

M-am întors şi, la dracu', parcă era o fată făcută din fum şi umbre. Uitasem cât de micuţă e. Subţirică precum un spiriduş, cu un păr şaten foarte bogat şi o bărbie mică şi încăpăţânată. Era mai palidă decât o ştiam eu.

— Salut, i-am spus; cu ea nu aveam nimic. M-am uitat iar la fratele meu. Crezi că e bine să stea cu tine?

El s-a dus lângă ea şi i-a pus braţul pe umeri.

— Vrem să plecăm. Matthews a zis că ne aranjează ceva în Pennsylvania, lângă South Mountain.

Am dat din cap. Muntele acela avea destul cuarţit, dar acolo nu era nicio comunitate de luxeni.

— Dar nu am vrut să plecăm imediat, a adăugat Beth încet, iar ochii ei se plimbau prin toată camera, fără să se fixeze pe ceva anume.

Era îmbrăcată cu un tricou de-al lui Dawson şi nişte pantaloni de trening de la Dee. Amândouă erau mult prea largi pentru ea.

— Nu ni s-a părut normal. Cineva trebuie să stea şi cu Dee.

— Dar voi doi nu sunteţi în siguranţă, i-am amintit eu. Ar putea să stea Matthew cu Dee.

— Ne descurcăm. Dawson s-a aplecat şi a sărutat-o pe Beth pe frunte, apoi s-a uitat la mine grav. Nu trebuia să pleci din colonie, mi-a spus. Te-am dus acolo ca să fii în siguranţă. Dacă te vede poliţia sau...

— Poliţia n-o să mă vadă.

Îngrijorarea lor era destul de întemeiată. Din moment ce Kat şi cu mine fusesem daţi dispăruţi, sau fugiţi, revenirea mea ar trezi o grămadă de bănuieli.

— Şi nici mama lui Kat, am adăugat.

El nu părea convins.

— MA-ul nu te îngrijorează?

Nu am zis nimic.

El a clătinat din cap.

— Rahat.

Lângă el, Beth îşi trecea greutatea de pe un picior pe altul.

— Te duci după ea, nu?

— Se duce pe dracu', a intervenit fratele meu şi, când a văzut că nu spun nimic, a început să verse atâtea înjurături încât am fost de-a dreptul impresionat. La naiba, Daemon, eu ştiu cel mai bine dintre toţi ce simţi acum, dar ceea ce vrei să faci tu e o nebunie. Şi, pe bune, cum ai reuşit să scapi de acolo?

Am trecut pe lângă el şi m-am dus la bucătărie. Era ciudat să fiu din nou aici. Totul era la fel ca înainte - blaturile cenuşii de granit, electronicele albe, decoraţiunile rurale oribile cu care Dee umpluse pereţii şi masa de stejar masiv.

M-am uitat fix la masa aceea. Am văzut-o pe Kat stând pe marginea ei, ca într-un miraj. O durere sfâşietoare mi-a tăiat pieptul. Doamne, ce dor îmi era de Kat, şi-mi venea să mor că nu ştiu ce se întâmplă cu ea, ce îi fac acolo.

— Daemon?

Dawson venise după mine.

M-am întors cu spatele la masă.

— E inutil să mai stăm de vorbă, şi eu nu am chef să-ţi spun ceea ce e evident. Ştii foarte bine ce fac. De-asta ai şi vrut să mă ţii închis în colonie.

— Nu pricep cum ai scăpat. Era onix peste tot.

Fiecare colonie are barăci în care sunt închişi luxenii care devin periculoşi pentru specia lor sau pentru oameni, dar pe care bătrânii nu vor să-i dea pe mâna poliţiei.

— Dacă vrei cu adevărat, poţi.

Am zâmbit când am văzut cum mă priveşte printre gene.

— Daemon…

— Am venit să iau nişte chestii şi plec.

Am deschis frigiderul şi am scos o sticlă cu apă. După ce am luat o înghiţitură, m-am întors cu faţa la el. Eram la fel de înalţi, aşa că ne priveam în ochi.

— Vorbesc serios. Nu mă enerva.

A tresărit, dar s-a uitat la mine cu ochii lui verzi.

— Nu pot să te fac să te răzgândeşti?

— Nup.

El a făcut un pas în spate, frecându-şi bărbia. În spatele lui, am văzut-o pe Beth stând pe un scaun, cu braţele strânse în jurul mijlocului, uitându-se oriunde, numai la noi nu.

Dawson s-a rezemat de dulap.

— Vrei să te bat ca să te opresc?

Beth a ridicat capul brusc, iar eu am început să râd.

— Mi-ar plăcea să încerci, frăţioare.

— Frățioare, s-a strâmbat el, dar a zâmbit ușor.

Pe fața lui Beth se citea clar ușurarea.

— Cu câte secunde sunt mai mic ca tine? a întrebat el.

— Destule.

Am aruncat sticla de apă la gunoi.

Au trecut câteva clipe și apoi a spus:

— Te ajut și eu.

— În niciun caz. Mi-am încrucișat brațele la piept. Nu vreau să mă ajuți. Nu vreau să te implici cu nimic în chestia asta.

Și-a încleștat fălcile, hotărât.

— Pe dracu'. Și tu ne-ai ajutat pe noi. E prea periculos să o faci singur. Așa că dacă tu te încăpățânezi să nu recunoști că m-ai ținut în lesă, așa cum faci, eu n-am să te las să te duci singur.

— Îmi pare rău că te-am dat deoparte. Acum, când știu exact cum te-ai simțit atunci, cred că eu aș fi dat buzna acolo din prima seară când am ajuns acasă. Dar nu am de gând să te las să mă ajuți. Uite ce s-a întâmplat când ne-am băgat cu toții în chestia asta. Nu am chef să vă mai duc și vouă grija. Vreau ca tu și Dee să stați cât mai departe de toate astea.

— Dar...

— N-am de gând să mă cert cu tine. Mi-am pus mâinile pe umerii lui și l-am strâns. Știu că vrei să mă ajuți. Și apreciez asta, crede-mă. Dar dacă vrei să mă ajuți cu ceva, atunci nu încerca să mă oprești.

Dawson a închis ochii; fața lui era încordată și respira precipitat.

— Nu e normal să te las să faci asta singur. Tu nu m-ai fi lăsat.

— Știu. O să mă descurc. Eu mă descurc întotdeauna. M-am aplecat spre el și mi-am lipit fruntea de a lui, apoi i-am prins obrajii în mâini și i-am spus încet: Abia ai reușit s-o recuperezi pe Beth, nu e normal să vii cu mine. Are nevoie de tine. Tu ai nevoie de ea, iar eu am nevoie...

— De Katy.

A deschis ochii.

Pentru prima oară de când se întâmplase mizeria de la Mount Weather, am văzut în privirea lui că mă înţelege.

— Înțeleg asta. Chiar înțeleg.

— Şi ea are nevoie de tine, a şoptit Beth.

Dawson s-a îndepărtat de mine. S-a întors spre ea. Era tot la masă şi mâinile i se deschideau şi i se închideau întruna, într-un gest repetitiv.

— Ce-ai spus, iubito? a întrebat-o el.

— Kat are nevoie de el. Beth a ridicat ochii şi s-a uitat spre noi, dar, practic, nu ne vedea pe noi. La început o să-i spună tot felul de lucruri. O s-o păcălească, dar lucrurile pe care i le vor face...

Am simţit că tot oxigenul din cameră dispare.

Dawson s-a dus imediat lângă ea şi a îngenuncheat, ca ea să se uite la el. I-a luat mâna şi i-a sărutat-o.

— Este OK, Beth.

Ea i-a urmărit mişcările parcă obsedată, dar în ochii ei era o expresie ciudată, de parcă se îndepărtase şi mai mult. Mi s-a ridicat părul de pe ceafă şi m-am apropiat de ea.

— N-o să fie la Mount Weather, a spus ea, şi ochii ei priveau undeva peste umărul lui Dawson. O vor duce departe şi o vor obliga să facă tot felul de lucruri.

— Ce să facă?

Cuvintele mi-au zburat de pe buze înainte să le pot opri.

Dawson m-a fulgerat cu privirea, dar nu l-am luat în seamă.

— Nu trebuie să vorbeşti despre asta, iubito. Bine?

A trecut mult timp până să vorbească iar.

— Când l-am văzut cu tine, mi-am dat seama, dar mi s-a părut că şi voi ştiaţi. El aduce numai necazuri. A fost şi el acolo, cu mine.

Mi s-au încleştat pumnii amintindu-mi ce reacţie a avut Beth când l-a văzut pe Blake, dar noi n-o lăsaserăm să vorbească.

— Blake?

A dat încet din cap.

— Toţi sunt răi. Ei nu vor să fi aşa. S-a uitat spre Dawson şi a şoptit: Nici eu nu vreau să fiu aşa.

— Dar, iubito, tu nu eşti rea. Dawson i-a pus mâna pe obraz. Tu nu eşti deloc rea.

Buza ei de jos tremura.

— Am făcut lucruri groaznice. Nici nu-ţi închipui. Am u...

— Nu contează. El a îngenuncheat lângă ea. Nimic din toate astea nu mai contează.

Ea s-a cutremurat şi apoi a ridicat capul şi m-a privit în ochi:

— Nu-i lăsa să-i facă lucrurile alea lui Katy. O vor schimba.

Nu puteam nici să mă mişc, nici să respir.

Faţa ei s-a schimonosit.

— Pe mine m-au schimbat. Închid ochii, şi le văd feţele – toate feţele. Nu pot să mi le scot din minte, orice aş face. Au rămas *în mine*.

Dumnezeule mare...

— Uită-te la mine, Beth. Dawson i-a întors faţa spre el. Acum eşti cu mine. Nu mai eşti acolo. Ştii asta, da? Uită-te la mine. Nu e nimic în tine.

Ea a scuturat capul cu putere.

— Nu. Tu nu înţelegi. Tu...

M-am retras şi l-am lăsat pe fratele meu să se descurce. Vorbea cu ea încet şi cald, dar când s-a liniştit, Beth a rămas cu privirea pierdută, clătinând încet din cap, cu ochii mari şi cu gura întredeschisă. Nu clipea şi părea să nu-şi dea seama de prezenţa mea sau a lui Dawson.

Mintea ei e goală, mi-am dat eu seama.

În timp ce fratele meu încerca să-i abată gândurile de la cele ce o tulburau, am simțit că mă răcesc din cap până în picioare, cuprins de groază, de o adevărată groază. Durerea din ochii fratelui meu, care o mângâia ușor pe părul ce îi încadra fața palidă, mă înnebunea. În clipa aia părea că nu vrea altceva decât să schimbe locul cu ea.

M-am agățat strâns de marginea bufetului, nu puteam să îmi întorc privirea de la ei.

Puteam foarte bine să mă văd pe mine în locul lui. Numai că nu pe Beth o țineam în brațe, încercând s-o readuc la realitate, ci pe Kat.

Mă dusesem în dormitor doar ca să mă schimb. Când am intrat acolo, mi s-a părut o bucurie și un blestem în același timp. Nu știu de ce, parcă mă simțeam mai aproape de Kat. Poate pentru momentele pe care le petrecuserăm împreună în patul acesta și pentru ce fusese înainte. Dar în același timp mă simțeam sfâșiat, pentru că ea nu era în brațele mele și nu era în siguranță.

Nu știam dacă va mai fi vreodată în siguranță.

În timp ce-mi trăgeam tricoul peste cap, am simțit-o pe sora mea înainte să spună ceva. Am răsuflat adânc, m-am întors și am văzut-o stând în ușă, în pijamaua roz pe care i-o făcusem cadou anul trecut, de Crăciun.

Arăta la fel de rău pe cât mă simțeam eu.

— Daemon...

— Dacă începi și tu că trebuie să am răbdare și să ne mai gândim, mai bine lasă, i-am spus, apoi m-am așezat pe marginea patului și mi-am trecut mâna prin păr. N-o să schimbi cu nimic ce vreau eu.

— Știu ce vrei și nu te învinovățesc pentru asta, a răspuns, intrând prudentă în cameră. Dar nimeni nu vrea să fii rănit... sau mai rău.

— Mai rău e doar situația în care se află Katy acum. E prietena ta. Sau a fost. Iar ție ți se pare normal să aștept? Știind ce vor ei să-i facă?

A tresărit, iar ochii ei au strălucit ca smaraldele în lumina slabă.

— Nu e corect, a șoptit ea.

Poate că nu, și altă dată m-aș fi simțit ca ultimul laș din cauza acestei lovituri sub centură, dar acum nu puteam să fiu înțelegător.

— Nu putem să te pierdem, a spus ea după câteva clipe de tăcere al naibii de stânjenitoare. Trebuie să înțelegi că am făcut asta fiindcă te iubim.

— Și eu o iubesc pe ea, am spus eu fără nicio ezitare.

Ea a făcut ochii mari, poate pentru că era prima oară când auzea asta – de la mine, nu de la alții. Aș fi vrut s-o fi spus-o mai des, în special lui Kat. Ce întorsătură urâtă ia viața asta – întotdeauna. Când ești prins în ceva, nu spui sau nu faci nimic din ceea ce ar trebui să spui sau să faci. Mereu îți dai seama abia când e prea târziu ce trebuia să spui sau să faci.

Nu se poate să fie prea târziu. Argumentul suprem e că încă sunt în viață.

Ochii surorii mele s-au umplut de lacrimi când a spus încet:

— Și ea te iubește.

Arsura din piept s-a împrăștiat și mi s-a urcat în gât.

— Știi, eu am știut că te iubește încă dinainte ca ea s-o recunoască față de mine sau față de ea însăși.

Am zâmbit ușor.

— Da, și eu la fel.

Dee a început să-și răsucească părul între degete.

— Știam că ar fi... perfectă pentru tine. Nu ți-ar tolera niciodată fițele. Dee a oftat. Știu că eu și Kat am avut niște probleme, legate de... Adam, dar și eu o iubesc.

Nu mai suportam asta – să stau şi să vorbesc despre ea de parcă eram la priveghi sau la vreo comemorare. Era prea mult pentru mine.

Ea a respirat puţin precipitat, semn clar că se pregătea să se descarce.

— Aş fi vrut să nu fi fost aşa de dură cu ea. Adică, trebuia să-i spun că ar fi trebuit să aibă încredere în mine şi restul, tot ce i-am zis, dar puteam să cedez mai demult... în fine, ştii ce vreau să spun. Ar fi fost mai bine pentru toată lumea. Nici nu vreau să mă gândesc că poate niciodată...

S-a întrerupt brusc, dar am înţeles ce a vrut să spună. Că poate n-o s-o mai vadă niciodată pe Katy.

— În fine, înainte de bal am întrebat-o dacă nu îi e teamă să se ducă iar la Mount Weather.

Mi s-a strâns pieptul de parcă mă îmbrăţişase un urs.

— Ce a spus?

Dee a dat drumul părului pe care îl răsucise pe degete.

— A zis că da, dar, Daemon, a fost aşa de curajoasă. Ba chiar a râs, şi eu i-am zis... S-a uitat fix la mâinile ei, cu o expresie stânjenită. I-am zis să fie prudentă şi să aibă grijă de tine şi de Dawson. Şi ea mi-a zis că aşa o să facă şi, ştii, aşa a şi făcut, într-un fel.

Dumnezeule.

Mi-am frecat pieptul cu palma fiindcă mi se părea că am acolo o gaură cât toate zilele.

— Dar înainte să-i spun asta, ea a încercat să-mi vorbească despre Adam şi toate câte s-au întâmplat, iar eu am întrerupt-o cu întrebarea mea. Ea tot încerca să se împace cu mine, şi eu o respingeam. Probabil că m-a urât...

— În niciun caz. M-am uitat în ochii ei: Nu te-a urât. Te-a înţeles foarte bine. Ştia că ai nevoie de timp şi...

M-am ridicat brusc, simțeam nevoia să ies urgent din camera asta și din casa asta și să plec odată.

— Dar mai avem timp, a spus ea încet, cu un ton rugător... și al naibii să fiu dacă nu m-a durut. Mai *avem* timp...

Am fost instantaneu cuprins de furie și a trebuit să-mi adun toată puterea ca să nu o las să răbufnească. Pentru că închiderea mea în baraca aia nu a fost decât pierdere de timp. Am respirat de mai multe ori și apoi am pus o întrebare la care nici nu eram sigur că vreau un răspuns:

— Ai văzut-o pe mama ei?

I-a tremurat buza de jos.

— Am văzut-o.

I-am prins privirea și nu mi-am mai luat ochii din ochii ei.

— Povestește.

Fața ei spunea că e ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă.

— A doua zi după ce... ne-am întors, poliția a fost toată ziua la ea. Am vorbit și eu cu polițiștii și apoi cu mama ei. Poliția crede că ați fugit împreună. Sau cel puțin așa i-au spus mamei ei, dar cred că unul dintre ei era agent sub acoperire. Era mult prea insistent cu întrebările.

— Normal, am mormăit eu.

— Dar mama ei nu crede varianta asta. O cunoaște bine pe Katy. Iar Dawson nu s-a arătat de când a adus-o pe Beth. Prezența ei ar stârni suspiciuni și unuia care nu are decât doi neuroni. Dee s-a rezemat de perete, cu mâinile căzute pe lângă corp. A fost foarte greu, a spus. Mama ei este așa de tristă. Pot să jur că se gândește la ce poate fi mai rău, mai ales după ce au mai „dispărut" și Will și Carissa, a spus Dee, făcând ghilimele cu degetele. Se simte foarte nasol.

Sentimentul de vină a explodat în mine ca un cartuș cu alice, ciuruindu-mă. Mama lui Kat nu merita să treacă prin așa

ceva – să-şi facă griji pentru fiica ei, să îi fie dor de ea şi să se teamă pentru viaţa ei.

— Daemon? Nu ne părăsi. O să găsim o modalitate de a o recupera, dar, te rog, nu ne părăsi. Te rog.

M-am uitat la ea în tăcere. Nu puteam să-i promit ceva ce ştiam sigur că n-o să fac, iar ea îşi dădea seama de asta.

— N-am încotro. Ştii şi tu. Trebuie s-o aduc înapoi.

Buza de jos îi tremura.

— Dar dacă nu poţi s-o aduci? Dacă te prind şi pe tine?

— Atunci cel puţin o să fiu lângă ea. Pot s-o sprijin.

M-am dus la sora mea şi i-am prins obrajii în mâini. Lacrimile i se rostogoleau pe faţă şi îmi udau degetele. Mi se rupea sufletul să o văd plângând, dar mi se rupea sufletul şi mai mult când mă gândeam la situaţia în care se afla Katy.

— Nu-ţi face griji, Dee. Cu mine vorbeşti. Ştii foarte bine că mă descurc în orice situaţie. Şi ştii foarte bine că o s-o scot de acolo.

Şi nimic în lumea asta nu mi-ar putea sta în cale.

Capitolul 3

KATY

Am fost uimită că, deşi creierul meu părea să deraieze, am reuşit totuşi să fac şi lucruri normale, adică să mă schimb de haine şi să-mi pun un pantalon negru de trening şi un tricou gri de bumbac. Felul în care hainele mi s-au potrivit perfect, până şi lenjeria, mi s-a părut tulburător.

Ca şi cum ştiau că o să vin aici.

Ca şi cum îmi căutaseră prin sertarul cu lenjerie intimă şi îmi luaseră măsurile.

Îmi venea să vomit.

Dar n-am vrut să mă mai gândesc la asta, fiindcă îmi dădeam seama că aş fi luat-o razna şi atunci m-aş fi căpătat iar cu onix pe faţă şi apă rece ca gheaţa; m-am concentrat asupra celulei mele. A, scuze. *Apartamentul meu*, cum îmi spusese doctorul Roth.

Era cam cât o cameră de hotel, vreo 28 de metri pătraţi sau cam aşa. Pe jos era gresie, şi o simţeam rece sub tălpile mele goale. Nu aveam idee unde erau tenişii mei. Era un pat dublu,

lipit de perete, alături de el o măsuță, un șifonier și un televizor fixat în perete la picioarele patului. Pe tavan erau găurelele înspăimântătoare de durere, dar furtunuri de apă nu existau.

Și de partea cealaltă a patului era o ușă.

M-am dus la ea și am împins-o precaut cu vârful degetelor, cu teamă că va cădea peste mine vreo plasă de onix.

N-a căzut nimic.

În spatele ușii era o baie micuță, care avea pe peretele opus o altă ușă. Aceea era încuiată.

M-am întors în dormitor.

Drumul până la celula mea nu fusese spectaculos. Din camera în care mă trezisem prima oară am ieșit direct la un ascensor, care s-a oprit exact în fața camerei unde mă găseam acum. Nici măcar n-am apucat să mă uit pe hol, să văd câte camere din astea mai sunt.

Pun pariu că erau multe.

Nu aveam idee cât e ceasul, dacă e zi sau noapte, așa că m-am urcat în pat și mi-am pus iar pe mine pătura aceea maro. M-am rezemat cu spatele de perete și cu genunchii strânși la piept. Mi-am tras pătura până la bărbie și am rămas așa, cu ochii la ușă.

Eram obosită – epuizată la maximum. Îmi simțeam pleoapele grele și mă durea corpul din cauza poziției mele, dar gândul că aș putea adormi mă speria la culme. Dacă intra cineva peste mine când dormeam? Se putea întâmpla foarte bine. Ușa se încuia pe dinafară, așa că eram la dispoziția lor.

Ca să nu adorm, am încercat să mă concentrez asupra miilor de întrebări care-mi umblau prin cap. Doctorul Roth făcuse afirmația aia misterioasă cum că luxenii ar fi pornit războiul acela început cine știe când. Și dacă ar fi fost așa, ce mai conta acum? Mie nu mi se părea important. Nu acum, când generația luxenilor de azi este așa de departe de ceea ce or fi complotat strămoșii ei. Chiar nu pricepeam de ce a vrut

să-mi spună asta. Ca să-mi demonstreze că nu știu despre ce e vorba? Sau era și altceva la mijloc? Și Bethany? Oare într-adevăr era periculoasă?

Am clătinat din cap. Chiar dacă luxenii ar fi pornit războiul acum sute sau poate mii de ani, asta nu înseamnă că sunt răi. Iar dacă Bethany era periculoasă, asta se întâmpla tocmai din cauza celor suferite la ei. Nu aveam de gând să mă las convinsă de minciunile lor, dar trebuie să recunosc că toate astea mă cam puseseră pe gânduri.

Creierul meu rumega și alte probleme. Cât aveau de gând să mă țină aici? Dar școala? Mama mea? M-am gândit la Carissa. Oare și ea fusese adusă într-un loc ca ăsta? Nici acum nu știam cum ajunsese ea să suporte mutații, sau de ce. Luc, hibridul acela adolescent, ridicol de inteligent și un pic înspăimântător, ne ajutase să intrăm la Mount Weather și mă prevenise că s-ar putea să nu aflu niciodată ce s-a întâmplat cu Carissa. Nu cred că m-aș împăca vreodată cu ideea. Nu mi se părea normal să nu aflu niciodată cum a ajuns ea în camera mea, să se autodistrugă acolo. Și dacă aș fi ajuns și eu ca ea, sau ca nenumăraţii hibrizi pe care guvernul îi răpise, ce se va întâmpla cu mama mea?

Neavând răspuns la niciuna dintre aceste întrebări, mi-am lăsat mintea obosită să ajungă acolo unde încercam cu disperare să nu ajungă.

Daemon.

Am expirat adânc și am închis ochii. Nu trebuia să fac eforturi ca să-l văd cu ochii minții. Chipul lui era acolo.

Pomeții largi ai obrajilor, buzele pline și expresive aproape întotdeauna, și ochii aceia – ochii aceia de un verde minunat, ca două smaralde șlefuite, anormal de strălucitori. Știam că memoria mea nu îl reprezintă chiar așa cum trebuie. Avea frumusețea aceea masculină pe care nu o întâlnisem niciodată în viața reală, numai în cărțile pe care le citeam.

Frate, deja mi-era dor de cărți.

În forma lui reală, Daemon era extraordinar. Toți luxenii erau uluitor de frumoși; înfățișarea lor te fermeca, era ca și cum ai privi o stea de aproape, întrucât erau făcuți din lumină pură.

Daemon Black putea să fie afurisit ca un arici țepos atunci când avea nervi, dar pe sub carapacea aia țepoasă era dulce, protector și incredibil de generos. Toată viața lui era dedicată protejării familiei și speciei sale, și înfrunta pericolul fără să se gândească la propria lui siguranță. Întotdeauna mă uimea. Deși nu simțisem asta chiar mereu.

Mi s-a prelins o lacrimă pe obraz.

Mi-am rezemat bărbia pe genunchi și am șters-o. Mă rugam să fie el bine – cât de bine ar putea să fie în condițiile date. Că Matthew, Dawson și Andrew vor reuși să-l țină potolit. Că nu îl vor lăsa să facă ceea ce știam eu că ar vrea să facă: același lucru pe care l-aș fi făcut și eu în locul lui.

Deși îl voiam așa de mult – și aveam așa de mare nevoie de el, de îmbrățișarea lui, ăsta era ultimul loc în care aș fi vrut să vină. Chiar ultimul loc.

Cu inima frântă, am încercat să mă gândesc la lucrurile frumoase – mai frumoase – dar amintirile nu îmi erau de ajuns. Erau șanse foarte mari să nu-l mai văd niciodată.

Lacrimile au țâșnit dintre pleoapele mele strânse.

Plânsul nu rezolva nimic, dar era greu să mi-l rețin când eram în halul ăla de epuizare. Am continuat să țin ochii închiși, începând să număr încet, până când nodul acela din gât, provocat de atâtea emoții și suferințe, a dispărut.

În clipa următoare am sărit în sus, ca arsă, inima îmi bubuia și gura mi se uscase. Nu îmi aminteam să fi adormit, dar cu siguranță adormisem. Am respirat cu greu, simțind o gâdilătură ciudată pe piele. Aveam un coșmar? Nu îmi aminteam nimic,

dar ceva mi se părea în neregulă. Dezorientată, am aruncat pătura de pe mine și m-am uitat prin celulă.

Toți mușchii mi s-au încordat când am zărit un fel de umbră mai densă și întunecată lângă colțul ușii. Firișoarele de păr de pe corp mi s-au zbârlit. Aerul mi s-a oprit în plămâni și groaza și-a înfipt ghearele în stomacul meu, înghețându-mă.

Nu eram singură.

Umbra s-a desprins de la perete și a înaintat rapid spre mine.

Primul instinct a fost să cred că e un arum, și am bâjbâit la gât după lănțișorul cu opal, dar abia apoi mi-am dat seama că nu-l mai am.

— Tot mai ai coșmaruri, a spus umbra.

La sunetul vocii cunoscute, frica mea a fost înlocuită de o furie atât de mare, încât o simțeam în gură ca pe un acid de baterie. Am sărit în picioare instantaneu.

— Blake, am scuipat.

Capitolul 4

KATY

În creierul meu s-a produs un declic şi am fost invadată de ceva mult mai primitiv şi mai agresiv. Trăiam senzaţia oribilă şi înnebunitoare de trădare. M-am încordat şi am trimis un pumn în obrazul lui Blake, asta presupun că am făcut. Nu era un pumn de fetiţă, nu. Lovitura aia era propulsată de toată furia şi ura cu care mă încărcasem până atunci.

El a scos un geamăt speriat, iar pe mâna mea dansau scântei albe de durere.

— Katy...

— Scârbă ce eşti!

I-am mai tras un pumn, de data asta în falcă.

El a gemut iar şi s-a împleticit înapoi spre perete.

— Iisuse.

M-am răsucit să iau veioza micuţă de lângă pat şi, pe neaşteptate, s-a făcut lumină. Nu ştiu cum se întâmplase asta. Dacă abilităţile mele nu puteau funcţiona aici, atunci nici ale lui

Blake n-ar fi trebuit să funcționeze. Lumina bruscă m-a luat pe nepregătite și Blake a profitat de asta.

S-a repezit la mine și m-a forțat să mă îndepărtez de veioză.

— În locul tău n-aș face asta, m-a avertizat el.

— Du-te dracului.

M-am repezit iar la el.

Mi-a prins pumnul și mi-a răsucit încheietura. O durere ascuțită mi-a urcat până spre umăr și am scos un icnet de surpriză. El m-a răsucit, iar eu am dat cu piciorul. Mi-a dat drumul la mână și a evitat la mustață lovitura mea de genunchi.

— E ridicol, a spus el și ochii lui căprui s-au îngustat.

Furia îi aprindea scânteile verzi din iris.

— Ne-ai trădat.

Blake a ridicat puțin din umeri și eu mi-am pierdut iar controlul.

M-am repezit la el ca un ninja – un ninja penibil, pentru că el mi-a parat atacul fără probleme. M-am lovit cu piciorul de pat și în secunda următoare el m-a izbit puternic în spate. Mi-a ieșit tot aerul din plămâni și am căzut în față, lovindu-mă cu partea laterală de pat și împingându-l în perete. El s-a urcat cu genunchii pe saltea și m-a prins de umeri, cu fața în sus. L-am lovit peste mâini și el a înjurat. M-am tras înapoi și i-am mai dat una.

— Încetează, a grohăit el și m-a prins de încheietură.

Apoi mi-a apucat și cealaltă mână. Mi le-a întins deasupra capului, s-a aplecat peste mine, cu fața la numai câțiva centimetri de fața mea, și mi-a spus încet:

— Încetează, Katy. Sunt camere de filmat peste tot. Nu le vezi, dar sunt aici. Ei se uită la noi chiar acum. Cum crezi că s-au aprins luminile? Nu e nicio magie, și o să umple imediat camera asta cu onix. Nu știu ce crezi tu, dar mie ideea asta nu mi se pare prea atrăgătoare.

M-am chinuit să-l dau la o parte, dar el și-a mutat greutatea corpului peste mine astfel încât îmi blocase picioarele cu genunchii. Panica se instala încet, încet în mine și pulsul o luase razna. Detestam greutatea lui pe mine. Îmi aminteam cum se strecurase în camera mea și dormise lângă mine. Cum mă privise dormind. Mi-era tot mai greață și eram tot mai panicată.

— Dă-te jos de pe mine!

— Nu știu ce să zic. Există șanse să mă lovești din nou.

— Fii sigur!

Mi-am încordat coapsele, dar el nu s-a clintit și inima îmi bătea așa de repede, încât eram sigură că o să fac un stop cardiac.

Blake m-a zgâlțâit puțin.

— Trebuie să te liniștești, nu-ți fac niciun rău. OK? Poți să mă crezi.

Cu ochii largi de uimire, am scos un hohot gâtuit.

— Să te cred? Ești nebun?

— Chiar n-ai încotro.

Părul de culoarea bronzului îi alunecase pe frunte. De obicei era aranjat într-o dezordine artistică, dar azi se pare că i se terminase gelul.

Aș fi vrut să-l lovesc iar, și mă chinuiam să mă eliberez din strânsoarea lui, dar nu reușeam.

— O să-ți sparg fața!

— De înțeles. M-a fixat mai bine, cu ochii îngustați. Știu că nu avem o relație prea stabilă…

— Nu avem *niciun fel* de relație. *Noi* nu avem nimic!

Respiram greu și încercam să opresc tremurul mușchilor. Au trecut așa mai multe clipe, el uitându-se la mine, cu nările dilatate și cu gura încleștată într-o linie sumbră. Voiam să mă uit în altă parte, dar mi se părea că asta ar fi un semn de slăbiciune și era ultimul lucru pe care aș fi vrut să-l arăt.

— Te urăsc.

Părea inutil să spun asta, dar m-a făcut să mă simt mai bine.

El a tresărit și, când a început să vorbească, vocea abia i se auzea.

— N-am vrut să te mint, dar nu am avut încotro. Orice ți-aș fi zis, tu i-ai fi spus lui Daemon și celorlalți luxeni. Și nu puteam să permit să se afle. Nici Daedalus. Dar nu noi suntem băieții răi aici.

Am smucit capul, șocată și înfuriată peste măsură.

— Ba *voi* sunteți băieții răi! Voi ne-ați atras în capcană! De la bun început. Totul ducea către asta. Și tu i-ai ajutat. Cum ai putut să faci asta?

— Trebuia să facem asta.

— E viața *mea*.

Lacrimi de furie mi-au încețoșat ochii, fiindcă acum nu mai aveam deloc control asupra vieții mele, în parte din cauza lui, și m-am chinuit să vorbesc normal.

— A fost ceva adevărat? Chris? Că voiai să-l scoți de aici?

Blake n-a spus nimic câteva secunde bune.

— Oricum i-ar fi dat drumul lui Chris. Povestea aia, că îl țin aici împotriva voinței sale, era doar asta – o poveste cu ajutorul căreia să-ți câștig simpatia.

— Nenorocitul. Dracului. Ce. Ești, am șuierat eu.

— Eu am fost trimis să văd dacă mutația a reușit. Nu știau ce plănuiau unchiul meu și doctorul Michaels, dar când au aflat că a reușit, au vrut să știe cine a făcut mutația și cât de puternic este luxenul. De-asta m-am întors după noaptea aia... când tu și Daemon m-ați lăsat să plec.

Mila noastră din noaptea aceea a fost ultimul cui bătut în propriul nostru coșciug. Era amuzant de trist. Îmi venea să-i scot ochii.

El a răsuflat greu.

— Trebuia să ne asigurăm că eşti destul de puternică pentru asta. Ştiau că Dawson va veni după Beth, dar voiau să vadă cât de departe ajunseseşi tu.

— Pentru *asta*? am şoptit eu. „Asta" fiind ce?

— Adevărul, Katy, adevărul adevărat.

— Ca şi cum ai fi tu capabil să spui adevărul.

M-am zvârcolit, încercând să îl dau jos de pe mine. A mormăit o înjurătură, apoi s-a ridicat, fără să-mi dea drumul la mâini, şi m-a împins din pat. Îmi alunecau picioarele pe gresia rece, în timp ce el mă târa către baie.

— Ce faci?

— Cred că trebuie să te răcoreşti puţin, a spus el printre dinţi.

Mă tot împotriveam, dar n-am reuşit decât să-mi julesc călcâiele. După ce am ajuns în baie, m-am trântit cu toată puterea într-o parte şi el s-a lovit de chiuvetă. Înainte să apuc să mă reped iar la el, m-a izbit cu putere.

Cu mâinile fluturându-mi în aer, m-am dezechilibrat şi am căzut în fund exact în cabina de duş. Am simţit o durere ascuţită în spate.

Blake s-a repezit la mine, m-a prins de umăr cu o mână şi cu cealaltă a bâjbâit într-o parte. O clipă mai târziu, a început să curgă peste mine un şuvoi de apă rece ca gheaţa.

Am început să ţip şi am încercat să mă ridic, dar mi-a pus şi cealaltă mână pe umăr, imobilizându-mă sub şuvoaiele reci de apă. Încercam să mă apăr cu mâinile de jetul ăla şi am mârâit:

— Dă-mi drumul!

— Nu-ţi dau drumul până nu eşti gata să mă asculţi.

— N-ai nimic de spus!

Hainele ude parcă îmi atârnau de piele. Jetul de apă îmi lipise părul de faţă. M-am gândit că vrea să mă înece şi am încercat să-l lovesc peste faţă, dar mi-a dat mâinile la o parte.

— Ascultă-mă. Mi-a apucat bărbia, strângându-mă tare, ca să mă oblige să mă uit în ochii lui. Poți să mă învinovățești cât vrei, dar tu îți închipui că n-ai fi ajuns aici dacă nu eram eu? Dacă îți închipui așa ceva, înseamnă că ești nebună. Din clipa în care Daemon te-a vindecat, soarta ta a fost pecetluită. Dacă vrei să te superi pe cineva, pe el trebuie să te superi. *El* te-a pus în situația asta.

Blake mă făcuse să înțepenesc de uimire.

— Sunteți nebuni de legat. Îl învinovățiți pe Daemon pentru asta? Mi-a salvat viața. Aș fi fost...

— Ți-a produs mutația, știind că e urmărit. Nu e prost. Trebuia să-și dea seama că MA-ul va afla.

De fapt, nici el, nici familia lui n-a știut nimic despre hibrizi până când nu am devenit eu hibrid.

— Tipic pentru tine, Blake. Toate relele se produc din vina altcuiva.

Ochii lui s-au îngustat, iar scânteile verzi au devenit mai intense.

— Nu pricepi.

— Ai dreptate, am spus și i-am zburat mâna de pe fața mea. N-o să pricep niciodată.

El s-a retras, clătinând din cap, și eu m-am ridicat din cada de duș. S-a aplecat și a închis robinetul, apoi a luat un prosop și mi l-a aruncat.

— Nu încerca să mă mai lovești.

— Nu-mi spune tu mie ce să fac.

Am luat prosopul și am încercat să mă șterg cât de cât.

El și-a încleștat pumnii.

— Uite ce-i, înțeleg. Ești furioasă pe mine. Perfect. Treci peste asta, fiindcă ai lucruri mai importante la care să te gândești.

— Să trec peste asta?

O să-l sugrum cu prosopul ăsta.

— Da. S-a rezemat de uşa închisă şi m-a privit îngrijorat. N-ai nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplă, Kat.

— Nu-mi spune aşa.

Încercam inutil să-mi zvânt hainele.

— Te-ai calmat puţin? Trebuie să-ţi spun ceva şi tu trebuie să mă asculţi. Lucrurile nu sunt aşa cum crezi tu. Şi aş fi vrut să-ţi pot spune adevărul mai demult. Nu am putut, dar o fac acum.

Am clătinat din cap cu neîncredere şi am scăpat un hohot înecat de râs.

El şi-a îngustat ochii şi a făcut un pas spre mine. Eu mi-am îndreptat spatele, ameninţător, şi nu s-a mai apropiat.

— Hai să clarificăm o chestie. Dacă Daemon ar fi fost închi undeva, ai fi fost în stare să arunci în faţa autobuzului pe oricine, inclusiv pe pruncul Iisus, ca să-l eliberezi. Asta crezi că am făcut eu. Aşa că nu te purta de parcă tu ai fi mai grozavă ca mine.

Asta aş face? Da, aş face-o, dar diferenţa dintre noi era că Blake dorea acceptare şi iertare după ce îmi spusese mai multe minciuni decât adevăruri. Iar pentru mine, asta era total dement.

— Crezi că aşa poţi justifica tot? Ei, bine, să ştii că te înşeli. Nu poţi. Eşti un monstru, Blake. Un monstru viu şi adevărat. Nimic, nici intenţiile tale, nici adevărul adevărat nu va schimba asta.

În privirea lui fixă s-a văzut o umbră minusculă de nelinişte.

A trebuit să mă stăpânesc să nu smulg suportul de prosoape din perete ca să i-l înfig în ochi. Am aruncat prosopul pe jos, tremurând mai mult de furie decât de apa rece din hainele mele.

El a apucat clanţa uşii şi a făcut un pas în spate, pregătit. S-a încruntat.

— Nu cei de la Daedalus sunt băieții răi în povestea asta, a spus, apoi a deschis ușa și a ieșit din baie. Asta e realitatea.

Am ieșit după el.

— Cum poți să spui așa ceva cu fața asta senină?

El s-a așezat pe pat.

— Știu la ce te gândești. Vrei să te lupți cu ei. Pricep asta. Chiar pricep. Și știu că te-am mințit aproape în legătură cu toate și n-ai să crezi adevărul până când nu vei vedea cu ochii tăi. După asta, situația va fi alta.

Nu exista nimic în lumea asta să-mi arate ei ca să-mi schimb părerea, dar mi-am dat seama și de inutilitatea luptei mele.

— Trebuie să-mi pun niște haine uscate.

— Aștept.

M-am uitat fix la el.

— În niciun caz nu stai aici în timp ce mă schimb.

El s-a uitat la mine enervat.

— Du-te și schimbă-te în baie. Închide și ușa. Intimitatea ta va fi asigurată. Apoi mi-a făcut cu ochiul: Sau poate nu vrei asta, fiindcă știi că și eu sunt destul de plictisit. Nu se întâmplă prea multe chestii pe-aici.

Mă mânca palma să-l apuc de undeva foarte lipsit de feminitate și să răsucesc. Cuvintele care mi-au ieșit din gură erau ale mele. Le simțeam. Le *credeam*.

— O să te omor într-o zi, i-am promis eu.

Un zâmbet ironic i-a apărut pe buze când mi-a văzut privirea.

— Ai mai ucis, Katy. Știi cum e să iei viața unui om, dar nu ești o criminală. Nu ești un ucigaș. M-a privit cu ochi de cunoscător în timp ce inspiram adânc. Cel puțin, nu încă.

M-am întors cu pumnii încleștați.

— Cum am mai spus, nu suntem noi băieții răi. Luxenii sunt, și o să vezi că nu te mint. Noi suntem aici doar ca să-i împiedicăm să ne cucerească.

Capitolul 5

KATY

În clipa în care eu şi Blake am ieşit din celulă, ne-au flancat imediat doi militari. Unul dintre ei era Archer. Nu am avut nicio bucurie că am văzut o figură cunoscută. Şi el, şi celălalt erau înarmaţi până în dinţi.

Ne-au escortat pe mine şi pe Blake la ascensor, iar eu mi-am întins gâtul să văd ce e pe acolo. Erau mai multe uşi, la fel ca a mea, arăta exact ca şi coridorul de la Mount Weather. Am simţit o mână grea pe spate şi m-am speriat.

Era Archer.

Mi-a aruncat o privire pe care n-am putut s-o descifrez, apoi m-am trezit în ascensor, înghesuită între el şi Blake. Nu puteam nici să ridic mâna ca să-mi dau deoparte părul ud şi rece de pe ceafă.

Archer s-a aplecat puţin şi a apăsat un buton pe care nu îl puteam vedea din cauza trupului său uriaş. M-am încruntat, căci mi-am dat seama că nu ştiu nici măcar câte niveluri are clădirea asta.

Blake s-a uitat la mine de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Acum suntem în subteran. Cea mai mare parte a bazei e în subteran, în afară de două niveluri. Tu ești la etajul șapte. Etajele șase și șapte sunt pentru... în fine, vizitatori.

Mă întrebam de ce îmi spunea toate astea. Configurația clădirii era o informație importantă. Era ca și cum... ar fi avut încredere în mine, ca și cum eram deja unul *de-ai lor*. Mi-am scos din cap ideea asta caraghioasă.

— Vrei să zici, *prizonieri*.

Archer a înțepenit lângă mine.

Blake a ignorat cuvintele mele.

— La etajul cinci stau luxenii în curs de asimilare.

Din moment ce ultima sosire a luxenilor avusese loc acum optsprezece ani, atunci când venise și Daemon cu familia lui, nu puteam să-mi dau seama cine mai e încă de asimilat. Părerea mea, după câte știam eu, era că s-ar putea să fie vorba de luxenii despre care ei considerau că nu se pot „integra" printre oameni, dintr-un motiv sau altul. M-am cutremurat.

Și pe urmă – în subteran? Detestam ideea că mă aflu sub pământ. Ca și cum erai mort și îngropat.

Mi-am făcut loc printre ei și m-am tras mai în spate, ca să pot să iau o gură de aer. Blake se uita la mine curios, dar Archer a fost cel care mi-a plantat o mână pe umăr și m-a împins în față, ca să nu rămân în urmă, de parcă aș fi fost un ninja care ar fi putut să-i înjunghie pe la spate cu un pumnal invizibil.

Ascensorul s-a oprit și s-au deschis ușile. Am simțit imediat un miros de mâncare – pâine caldă și carne. Stomacul meu a revenit la viață, hârâind ca un troll.

Archer a ridicat o sprânceană.

Blake a început să râdă.

Obrajii mi s-au aprins. Măcar aşa ştiam că mândria şi sensibilitatea mea sunt intacte.

— Când ai mâncat ultima oară? m-a întrebat Archer.

Era prima oară când vorbea de când o făcuse atunci, cu doctorul Roth.

Am ezitat.

— Ăăă... nu ştiu.

El s-a încruntat şi eu nu m-am mai uitat la el după ce am păşit pe holul larg şi bine luminat. Chiar nu aveam idee ce zi e sau de câte zile sunt aici. Până când am simţit mirosul de mâncare nici nu mi-a fost foame.

— Te întâlneşti cu doctorul Roth, mi-a spus Blake şi a luat-o la stânga.

Mâna de pe umărul meu s-a strâns şi, cu toate că voiam să i-o zbor de acolo, am rămas nemişcată. Archer părea că poate să rupă gâtul cuiva în maximum şase secunde. Privirea lui Blake s-a mutat de la mâna lui Archer la faţa lui.

— Mai întâi o să mănânce ceva, a spus Archer.

Blake a protestat.

— Doctorul o aşteaptă. Aşa că...

— Mai poate aştepta două minute până când mănâncă fata ceva.

— Treaba ta. Blake a ridicat mâna cu un gest care însemna „e problema ta, nu a mea". O să-l anunţ.

Archer m-a dirijat spre dreapta. Abia atunci mi-am dat seama că celălalt militar plecase cu Blake. O clipă mi s-a învârtit capul după ce ne-am pus în mişcare. Mergea exact ca Daemon, cu paşi mari şi rapizi. M-am chinuit să ţin pasul cu el şi în acelaşi timp să observ şi fiecare detaliu din locul acela. Nu erau prea multe. Totul era alb şi luminat de neoane puternice. Uşi identice de o parte şi de alta a coridorului care părea

fără sfârşit. În spatele uşilor închise se auzea murmurul unor conversaţii.

Mirosul de mâncare devenise mai puternic şi apoi am ajuns în faţa unei uşi duble de sticlă. El a deschis uşa cu cealaltă mână. Aveam impresia că sunt escortată în biroul directorului, nu într-o cantină oarecum normală.

Nişte mese pătrate şi curate erau aşezate pe trei rânduri. Majoritatea celor din faţă erau ocupate. Archer m-a condus la prima masă liberă şi m-a împins în jos pe scaun. Nu mă omor după manipulare, aşa că m-am uitat urât la el.

— Stai aici, mi-a zis el, apoi s-a răsucit pe călcâie.

Unde dracu' credea că aş putea să mă duc? M-am uitat după el cum intră în faţa celor câţiva care erau la coadă.

Aş fi putut totuşi să fac o încercare să fug, chiar dacă nu aş fi ştiut unde să mă duc, dar stomacul meu s-a strâns la gândul ăsta. Ştiam câte niveluri sunt deasupra. M-am uitat prin sală şi mi-a îngheţat inima. Peste tot se vedeau găurelele negre, iar camerele de supraveghere nu erau deloc ascunse. Cineva mă urmărea probabil chiar în clipa asta.

În jurul meu roiau oameni în halate sau în uniformă – niciunul nu se uita la mine mai mult decât în treacăt. Stăteam ţeapănă, într-o poziţie incomodă, şi mă întrebam cât de banal o fi pentru ei să vadă o adolescentă răpită şi speriată de moarte.

Probabil mult mai banal decât aş fi vrut eu să ştiu.

Noi suntem aici să-i oprim.

Îmi reveniseră în minte cuvintele lui Blake, şi am tras aer adânc în piept. Pe cine să oprească? Şi cum ar putea să fie luxenii personajele negative din povestea asta? Creierul meu fierbea, pe de o parte încercam să înţeleg ce a vrut să spună, pe de altă parte nu voiam să cred nimic din ce mi-a spus.

Archer s-a întors cu o farfurie pe care erau ouă cu bacon şi cu o cutie micuţă de lapte. Le-a pus în faţa mea fără un cuvânt, apoi a scos o furculiţă de plastic.

Mă uitam fix la farfuria din faţa mea, în timp ce el se aşeza pe scaun vizavi de mine. Ezitam să iau furculiţa în mână; în gât mi se pusese un nod. Mi-am adus aminte de cum povestea Blake despre şederea lui aici – cum erau toate acoperite cu onix. Era oare adevărat? Furculiţa mea era evident inofensivă şi nu ştiam ce să mai cred.

— E în regulă, a spus Archer.

Am apucat furculiţa şi, când am văzut că nu se întâmplă nimic şi că nu mă doare, am scos un suspin de uşurare.

— Mulţumesc.

El s-a uitat la mine cu o expresie care însemna că nu are nici cea mai vagă idee de ce îi mulţumesc şi, într-un fel, m-am întrebat şi eu de ce am făcut-o. Fusesem surprinsă de atenţia lui. Sau cel puţin aşa o interpretam eu, ca pe o atenţie. Putea foarte bine să fie la fel ca Blake şi ca celălalt, să nu dea doi bani pe faptul că muream de foame.

Am mâncat repede. Toată chestia asta era dureros de ciudată. El nu spunea nimic şi nu şi-a luat nicio clipă ochii de la mine, de parcă s-ar fi aşteptat să fac vreo nefăcută. Nu ştiu ce credea el că aş putea să fac cu o furculiţă şi o farfurie de plastic. La un moment dat, mi s-a părut că se uită atent la obrazul meu stâng şi m-am întrebat ce o fi văzând acolo. Nu mă uitasem în oglindă înainte de a pleca.

Mâncarea avea gust de rumeguş şi mă dureau fălcile de atâta mestecat, dar am înghiţit tot din farfurie, gândindu-mă că am nevoie de energie. După ce am terminat, farfuria şi furculiţa au rămas pe masă. Mâna lui Archer s-a aşezat iar pe umărul meu. Am parcurs drumul înapoi în tăcere pe holul

oarecum mai animat. Ne-am oprit în fața unei uși închise. Fără să bată, a deschis-o.

Un alt cabinet medical.

Pereți albi. Dulapuri. Tăvițe cu instrumente. O masă... ginecologică.

M-am împleticit înapoi, clătinând din cap. Inima îmi bătea nebunește și mă uitam când la doctorul Roth, când la Blake, care stătea pe un scaun de plastic. Celălalt tip, care îl însoțise pe Blake, nu se vedea nicăieri.

Mâna lui Archer s-a încleștat în umărul meu și m-a oprit înainte să ies din cameră.

— Nu, a spus el moale, suficient de încet ca să-l aud numai eu. Nimeni nu vrea să se repete ziua de ieri.

Am întors repede capul spre el și m-am uitat drept în ochii lui albaștri.

— Nu vreau să fac asta.

El nici n-a clipit.

— Nu ai de ales.

Când l-am auzit, am început să plâng. M-am uitat la doctor, apoi la Blake. El mi-a evitat privirea și mușchii obrazului i-au tresărit. Am avut brusc revelația că nu am nicio scăpare. Nu știu la ce mă gândisem până atunci. Tot credeam că am și eu un cuvânt de spus legat de ce se întâmplă în jurul meu și *cu mine.*

Doctorul Roth și-a dres vocea.

— Cum te simți azi, Katy?

Am vrut să râd, dar vocea mea a ieșit ca un orăcăit.

— Tu ce crezi?

— O să fie mai simplu. S-a apropiat de mine și m-a împins spre masă. Mai ales după ce terminăm cu asta.

Simțeam o apăsare mare în piept, iar mâinile mi se închideau și se desfăceau spasmodic. Nu mai avusesem niciodată

vreun atac de panică, dar acum eram convinsă că nu mă despart decât câteva secunde de unul.

— Nu vreau să fie și ei în cameră.

Cuvintele mi-au ieșit repede și răgușit.

Blake s-a uitat la mine, apoi s-a ridicat, dându-și ochii peste cap.

— Aștept afară.

Am vrut să-i trag un șut când a trecut pe lângă mine, dar Archer era tot acolo. M-am întors la el, simțeam că-mi ies ochii afară din orbite.

— Nu, a spus el și s-a postat în fața ușii. Și-a împreunat mâinile la spate. Nu plec de aici.

Îmi venea să plâng. Nici nu aveam cum să mă lupt cu cineva aici. Camera, la fel ca holul și cantina, avea aceiași pereți lucioși. Era clar că sunt făcuți din amestecul ăla de onix și diamante.

Doctorul mi-a întins un halat din alea oribile de spital, apoi mi-a arătat o perdeluță.

— Poți să te schimbi acolo.

M-am îndreptat spre paravan parcă prin ceață. Abia bâjbâiam să-mi scot hainele și să-mi pun halatul. Am ieșit din spatele perdelei, simțindu-mi trupul fierbinte și rece în același timp, și pășeam cu picioarele moi. Toată încăperea mi se părea mult prea strălucitoare, și când m-am urcat pe masă am avut un spasm în brațe. Mi-am ținut strâns șiretul de la halat, incapabilă să ridic ochii.

— Mai întâi o să-ți iau puțin sânge, a spus doctorul.

În tot ce a urmat după aceea am fost fie ultra-conștientă, fie total detașată. Ascuțimea acului care mi s-a înfipt în venă am simțit-o până în vârful degetelor de la picioare, apoi flaconul atașat acului. Doctorul vorbea cu mine, dar nu auzeam nimic din ce îmi spune.

După ce s-a terminat totul și eram din nou îmbrăcată cu hainele mele, am stat pe marginea mesei uitându-mă fix la tenișii albi pe care mi-i dăduseră. Erau pe mărimea mea – îmi veneau perfect. Pieptul mi se ridica și cobora într-o respirație adâncă și lentă.

Eram amorțită.

Doctorul Roth a încercat să-mi explice că trebuie să facă o analiză a sângelui. Ceva cum că trebuie să vadă care este nivelul de mutație pe care l-am atins, o analiză a ADN-ului, cumva. Mi-a zis că nu sunt însărcinată, ceea ce știam și eu; aproape că îmi venea să râd, dar mă simțeam prea rău, așa că nu mai făceam altceva decât să respir.

După ce s-a terminat totul de făcut și de zis, Archer a venit în fața mea și m-a scos din cameră. Nu rostise niciun cuvânt în tot acest timp. Când mi-a pus mâna pe umăr, m-am scuturat, nu voiam să mă mai atingă nimeni. Nu a mai încercat să pună iar mâna pe mine.

Blake stătea rezemat de perete lângă cabinet și s-a uitat la mine printre gene după ce s-a închis ușa.

— În sfârșit. Suntem în întârziere.

Mi-am ținut buzele strânse, fiindcă dacă aș fi încercat să spun ceva, m-ar fi apucat plânsul. Și nu voiam să plâng. Nu în fața lui Blake sau a lui Archer, a niciunuia dintre ei.

— OK, a spus Blake în timp ce porneam pe hol. Asta ar trebui să te distreze.

— Nu vorbi, a spus Archer.

Blake s-a strâmbat, dar n-a mai zis nimic până când am ajuns în fața unor uși duble, cam cum sunt cele din spitale. A pocnit un buton de pe perete și ușile s-au deschis, iar în spatele ușilor era sergentul Dasher.

Era îmbrăcat ca și ieri, în uniformă completă.

— Îmi pare bine că ai reuşit să ajungi în sfârşit la noi.

Râsul ăla nervos, de nebun, mi se aduna iar în gât.

— Scuze.

Am scăpat un chicotit.

Toţi trei au întors capul spre mine, Blake părea cel mai curios, dar eu am clătinat din cap şi am mai luat o gură bună de aer. Ştiam că trebuie să-mi păstrez calmul. Să fiu atentă la ce se întâmplă şi să nu mai fac pe deşteapta. Acum eram pe teritoriul inamicului. Dacă o luam razna şi făceam băi de onix nu mă ajuta cu nimic. Nici dacă făceam istericale şi nici dacă mă ascundeam într-un colţ unde să mă legăn.

Era greu – poate cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac în viaţa mea – dar am reuşit să mă adun.

Sergentul Dasher s-a răsucit pe călcâie.

— Aş vrea să-ţi arăt ceva, Katy. Sper că asta te va face să suporţi mai bine situaţia.

Mă îndoiam, dar l-am urmat. Pe perete, chiar la nivelul ochilor, era un panou de control pe care sclipea o lumină roşie. El s-a oprit în faţa panoului. Lumina s-a făcut verde, apoi s-a auzit un zgomot ca o depresurizare şi uşa s-a deschis, dând la iveală o sală mare, pătrată, plină de doctori. Era şi cabinet şi sală de aşteptare în acelaşi timp. Am intrat, clipind des la mirosul de antiseptic. Imaginea aceea şi mirosul mi-au trezit amintiri.

Mai văzusem camere de-astea – mai fusesem în camere de-astea.

Cu tata, când era bolnav. A stat într-o cameră exact ca asta atunci când făcea tratament pentru cancer. Mă simţeam paralizată.

În mijlocul sălii erau un fel de insule în formă de U; fiecare avea câte zece paturi destul de confortabile. Multe dintre ele erau ocupate – cu oameni – în diverse stadii de boală. Erau şi

din cei proaspăt diagnosticați, optimiști, cu ochi strălucitori, dar și bolnavi fragili, care abia dacă știau unde se află, și toți aveau niște perfuzii cu fluide care nu semănau deloc cu cele obișnuite. Era un lichid limpede, dar strălucea în lumină, așa cum văzusem la Dee atunci când își pierdea conturul.

Doctorii forfoteau pe acolo, schimbau pungile acelea cu lichid și discutau cu pacienții. Spre capătul sălii erau o mulțime de mese lungi la care alți medici se uitau la microscop sau cântăreau diverse prafuri. Unii erau la computer și halatele lor albe stăteau înfoiate pe scaune.

Sergentul Dasher s-a oprit lângă mine.

— Ai mai văzut așa ceva, nu?

M-am uitat la el iritată, abia mi-am dat seama că Archer era încă lipit de mine, iar Blake rămăsese în urmă. Era clar că în prezența sergentului nu mai era așa de vorbăreț.

— Da. De unde știi?

Un mic zâmbet a apărut pe buzele lui.

— Ne-am făcut temele. Ce fel de cancer a avut tatăl tău?

Am tresărit. Cuvintele *cancer* și *tata* în aceeași propoziție încă mă dureau.

— La creier.

Privirea sergentului Dasher s-a îndreptat spre secțiunea cea mai apropiată.

— Aș vrea să faci cunoștință cu cineva.

Până să apuc să spun ceva, el a luat-o înainte și s-a oprit lângă un pat așezat cu spatele spre noi. Archer a dat din cap și eu m-am dus șovăitoare mai în față, să văd la ce se uita sergentul.

Era un copil. Poate de nouă-zece ani, cu pielea extrem de palidă și capul chel, nu puteam să-mi dau seama dacă e fată sau băiat, dar ochii copilului erau de un albastru intens.

— Ea e Lori. O pacientă de la noi.

I-a făcut cu ochiul fetiței.

— Lori, ea este Katy.

Lori a întors spre mine ochii aceia mari și prietenoși și mi-a întins o mână micuță și groaznic de albă.

— Bună, Katy.

I-am luat mâna rece și am strâns-o, nici nu știam ce să fac.

— Bună.

Zâmbetul ei s-a lărgit.

— Și tu ești bolnavă?

În prima clipă nu am știut ce să-i spun.

— Nu.

— Katy a venit aici ca să ne ajute, i-a spus sergentul Dasher, iar fetița și-a retras mâna și a băgat-o sub pătura cenușie. Lori are limfom la nivelul sistemului nervos central, de grad patru.

Voiam să mă uit în altă parte, fiindcă eram lașă și fiindcă *știam*. Că era același tip de cancer pe care l-a avut și tata. Cel mai probabil letal. Era așa de nedrept. Lori era mult prea tânără pentru așa ceva.

El i-a zâmbit fetiței.

— Este o boală agresivă, dar Lori e foarte puternică.

Ea a dat din cap cumva entuziastă.

— Sunt mai puternică decât fetele de vârsta mea!

M-am străduit să zâmbesc, iar sergentul s-a dat la o parte ca să facă loc unui doctor care venise să-i schimbe perfuzia. Ochii ei albaștri se mutau acum de la unul la altul.

— Îmi dau un medicament care o să mă ajute, mi-a spus ea și și-a mușcat buza. Și medicamentul ăsta nu mă face să mă simt așa de rău.

Nu știam ce să spun și n-am mai putut să mai vorbesc până ne-am retras undeva într-un colț, ca să nu mai încurcăm medicii.

— De ce-mi arăţi toate astea? am întrebat eu.

— Tu înţelegi gravitatea bolii, a spus el, cu ochii în podeaua laboratorului. Înţelegi cum cancerul, bolile autoimune, infecţiile cu stafilococi şi atâtea alte boli pot răpi cuiva viaţa, uneori chiar înainte de a începe cu adevărat. De zeci de ani se caută în zadar remedii pentru cancer sau Alzheimer. În fiecare an apar alte boli care pot distruge viaţa unui om.

Toate astea erau adevărate.

— Dar aici, a spus el, desfăcându-şi larg braţele, noi vom lupta împotriva acestor boli, cu ajutorul tău. ADN-ul tău e pentru noi nepreţuit, exact cum este şi structura chimică a luxenilor. Am putea să te injectăm cu SIDA şi tu nu te-ai îmbolnăvi. Am încercat deja. E ceva în ADN-ul luxenilor şi al hibrizilor care îi face imuni la toate bolile umane cunoscute. La fel şi la arumi.

Mi-a trecut un fior pe şira spinării.

— Chiar injectaţi hibrizii şi luxenii cu boli?

A încuviinţat din cap.

— Am făcut-o. Aşa putem să înţelegem cum reuşesc ei să lupte cu boala. Sperăm să reuşim replicarea acestui ADN, şi în anumite cazuri am reuşit, mai ales prin LH-11.

— LH-11? am întrebat eu şi m-am uitat la Blake.

Vorbea cu un băiat – căruia i se administra, la fel, un fluid. Râdeau. Părea aşa de... normal.

— Replicarea genelor, a explicat sergentul. Încetineşte dezvoltarea tumorilor inoperabile. Lori a reacţionat bine la el. LH-11 e rezultatul unor ani lungi de cercetări. Sperăm ca el să fie răspunsul.

Mă uitam în sală şi nu ştiam ce să spun.

— Răspunsul pentru vindecarea cancerului?

— Şi pentru multe, multe alte boli, Katy. Asta încearcă să facă Daedalus, iar tu poţi contribui la eforturile noastre.

M-am rezemat de perete, cu palmele împreunate. Într-un fel, aș fi vrut să cred ceea ce vedeam și auzeam – că Daedalus încerca doar să găsească tratamente pentru boli incurabile – dar îmi dădeam seama că nu e așa. Dacă aș fi crezut asta, era ca și cum aș fi crezut în Moș Crăciun.

— Și atât? Încercați doar să faceți lumea mai bună?

— Da. Dar sunt mai multe feluri în afară de medicină prin care poți face lumea mai bună. Și aici poți să ne ajuți și *tu*.

Aveam senzația că mă uit la o reclamă, dar chiar și din poziția mea îmi dădeam seama cât de importantă ar fi fost descoperirea unui tratament pentru bolile mortale, cât de mult ar fi schimbat lumea un asemenea medicament. Am închis ochii și am respirat adânc.

— Cum așa?

— Vino.

Dasher m-a prins de umăr, fără să-mi dea prea multe opțiuni. M-a condus spre capătul celălalt al laboratorului, unde o porțiune bună de perete era făcută din geam, iar încăperea din spatele geamului era ascunsă cu transperante. A bătut în geam. Transperantele s-au ridicat cu un declic mecanic.

— Ce vezi aici?

Am simțit că mi se taie respirația.

— Luxeni, am șoptit eu.

În mintea mea nu era niciun dubiu că persoanele acelea care stăteau pe paturi alăturate, două câte două, în timp ce doctorii le luau sânge, nu erau din lumea noastră. Frumusețea lor era ieșită din comun. Ieșit din comun era și faptul că mulți dintre ei stăteau acolo în forma lor adevărată. Lumina lor caldă umplea toată camera.

— Ți se pare că vreunul dintre ei nu ar vrea să fie aici? m-a întrebat el încet.

Mi-am lipit mâinile de geam şi m-am sprijinit de el. Cei care nu arătau doar ca nişte lumini în formă de om zâmbeau şi râdeau. Unii mâncau, alţii stăteau de vorbă. Cei mai mulţi erau mai în vârstă, cam douăzeci-treizeci de ani, am presupus eu.

Niciunul nu părea că ar fi prizonier.

— Aşa ţi se pare, Katy? a insistat el.

Am clătinat din cap, tulburată. Oare erau aici din proprie iniţiativă? Nu puteam să înţeleg cum ar fi posibil.

— Vor să ajute. Nu îi obligă nimeni să facă asta.

— Dar pe mine m-aţi obligat, i-am spus eu şi mi-am dat seama că Archer era acum în spatele nostru. Pe Bethany şi pe Dawson i-aţi obligat.

Sergentul Dasher a lăsat capul pe umăr.

— Nu ar fi trebuit să fie aşa.

— Deci nu negi asta?

— Există trei tipuri de luxeni, domnişoară Swartz. Unii sunt cei pe care îi vezi acum pe geam – luxeni care înţeleg că biologia lor ar putea să ne ajute să ne îmbunătăţim viaţa. Apoi sunt cei care s-au integrat în societate şi care nu prezintă nicio ameninţare, sau prea puţin.

— Şi al treilea tip?

A tăcut o clipă.

— Al treilea tip este reprezentat de luxenii de care s-au temut toate generaţiile dinaintea noastră. Cei care vor să preia controlul, ca să stăpânească omenirea.

Am întors capul, şocată.

— Ce dracu' spui?

El s-a uitat în ochii mei.

— Câţi luxeni crezi că sunt pe pământ, domnişoară Swartz?

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu.

Daemon îmi spusese odată cam câți credea el că sunt, dar nu îmi aminteam cifra.

— Câteva mii?

Dasher a spus cu siguranță:

— Sunt în jur de patruzeci și cinci de mii de luxeni aici, pe Pământ.

Uau, era ceva.

— În jur de 70% dintre aceștia s-au integrat. Cam zece la sută dintre ei sunt absolut demni de încredere, exact ca aceştia pe care îi vezi aici. Iar celelalte douăzeci la sută? Sunt nouă mii de luxeni care vor să vadă lumea la picioarele lor – nouă mii de ființe care pot aduce atâta distrugere cât o focoasă nucleară. Abia putem să le facem față şi acum, dar am avea nevoie de sprijinul întregii societăți ca să rezistăm, dacă ar atrage și mai mulți luxeni de partea lor. Dar vrei să-ți mai dau o cifră neliniştitoare?

M-am uitat fix la el, nici nu știam ce să-i răspund.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, domnişoară Swartz. Unde crezi că au aterizat mai precis Daemon Black, cu familia şi prietenii lui?

— Nu sunt interesați să subjuge nici măcar o muscă! am hohotit eu. E ridicol să insinuezi aşa ceva!

— Crezi? A făcut o pauză. Nu poți niciodată să cunoşti cu adevărat pe cineva. Și sunt convins că prima oară când l-ai întâlnit pe Daemon şi pe cei din familia lui nici nu ți-ai dat seama ce sunt, corect?

Aici mă încuiase.

— Trebuie să recunoşti că dacă ei reuşesc aşa de bine să ascundă până şi faptul că nu sunt oameni, s-ar putea descurca foarte bine să-şi ascundă şi intențiile, a spus el. Uiți că, de fapt, nu sunt oameni, dar ei nu fac parte, te asigur, din cele zece procente în care noi avem încredere.

Am deschis gura, dar nu am reușit să spun nimic. Nu credeam – nu puteam să cred ce îmi spune, dar spusese toate astea fără nicio aroganță. Ca și cum erau pur și simplu niște evidențe, ca atunci când îți spune un doctor că ai cancer în fază terminală.

S-a întors din nou spre geam și a arătat cu bărbia spre cei dinăuntru.

— Se estimează că în univers mai sunt sute de mii de luxeni, care s-au stabilit în alte locuri. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă ar veni aici? Și, reține, vorbim despre luxeni care n-au avut deloc, sau aproape deloc, legătură cu umanitatea.

— Eu...

Un fior de neliniște mi-a trecut pe șira spinării până în umeri. Am privit iar pe fereastră și m-am uitat la un luxen care intra în forma lui adevărată. Când am vorbit, nici eu nu mi-am recunoscut vocea.

— Nu știu.

— Ne-ar șterge de pe fața pământului.

Am respirat precipitat, tot nu voiam să cred ce îmi spune.

— Sună puțin exagerat.

— Ți se pare? A făcut o pauză, părea intrigat. Gândește-te puțin la istoria noastră. O națiune puternică subjugă o altă națiune. Mentalitatea luxenilor sau chiar a arumilor nu e așa de diferită de a noastră. Darwinism elementar.

— Supraviețuiește cel care se adaptează mai bine, am murmurat eu, și o clipă parcă am și văzut-o.

O invazie de proporții hollywoodiene, iar eu știam destule despre luxeni ca să-mi dau seama că dacă și-ar fi propus asta, ar fi reușit fără probleme.

Am închis ochii și am clătinat iar din cap. Se juca cu mintea mea. Nu exista nicio armată de luxeni gata să ne invadeze.

— Și ce legătură are asta cu mine?

— În afară de faptul că ești puternică, așa cum este și luxenul datorită căruia ai suferit mutația, și că sângele tău ne-ar putea ajuta să găsim o formulă mai reușită de LH-11? Ne-ar plăcea să studiem conexiunea care s-a stabilit între tine și cel care ți-a produs mutația. Sunt puțini care au reușit să facă o mutație reușită, și ar fi un mare câștig pentru noi să avem un luxen care poate face asemenea mutații stabile.

Mi-am adus aminte de toți oamenii aceia pe care Dawson fusese obligat să-i vindece și pe care a trebuit să-i vadă murind. Nu puteam suporta ideea că Daemon ar fi nevoit să treacă prin așa ceva, să creeze mutanți care apoi...

Am tras aer adânc în piept.

— Asta s-a întâmplat cu Carissa?

— Cu cine?

— Știi foarte bine cine e, am spus eu, obosită. A devenit mutantă, dar era instabilă. A venit să mă atace și apoi s-a autodistrus. Era o...

Fată bună. Dar m-am oprit, fiindcă mi-am dat seama că, dacă sergentul știa ceva despre ea, fie nu voia să vorbească, fie nu îl interesa.

Au trecut câteva clipe înainte să continue.

— Nu e singurul lucru care ne preocupă aici, la Daedalus. Adică, ar fi perfect dacă l-am avea și pe cel care ți-a produs mutația, dar nu asta urmărim în primul rând.

M-am uitat la el, iritată, și inima a început să-mi bată mai tare. Reușise să mă uimească. Nu erau preocupați să-l atragă aici pe Daemon?

— Pe tine te-am vrut, a spus sergentul Dasher.

Am avut impresia că-mi fuge pământul de sub picioare.

— Poftim?

Expresia lui nu era nici caldă, nici rece.

— Vezi tu, domnişoară Swartz, ca să ne descurcăm cu cei nouă mii de luxeni de care ţi-am vorbit, avem nevoie de ajutor. Astfel încât, atunci când vor veni şi ceilalţi luxeni pe pământ – şi vor veni – să avem în arsenalul nostru tot ce ne trebuie pentru salvarea omenirii. Adică hibrizi ca tine – şi, dacă se poate, mai mulţi – care pot lupta.

Ce dracu'... Eram convinsă că am intrat într-un univers paralel. Creierul meu era gata să facă implozie.

Dasher s-a uitat atent la mine.

— Deci, întrebarea e: o să fii alături de noi, sau o să lupţi împotriva propriei tale specii? Fiindcă va trebui să alegi, domnişoară Swartz. Între specia ta şi specia celui care te-a transformat în mutant.

Capitolul 6

DAEMON

După ce mi-am luat rămas-bun de la Dawson şi Bethany, am ieşit din casă când se iveau zorile. Tot drumul m-am gândit numai la ce se întâmplase cu Beth. Părea acum ceva mai bine, dar, nu ştiu. Eram sigur, însă, că Dawson va avea grijă de ea.

M-am uitat înapoi, spre casă. Undeva, în adâncul sufletului, îmi dădeam seama că s-ar putea să nu o mai văd niciodată, şi nici pe sora sau pe fratele meu. Dar gândul acesta nu îmi slăbea determinarea.

Am pornit în direcţia opusă coloniei, şi am prins viteză. Deşi rămăsesem în formă umană, mă mişcam suficient de repede ca să nu pot fi urmărit.

Dawson îmi spusese mai devreme că maşina mea era ascunsă acum la Matthew acasă, pentru ca în felul acesta să-i inducă în eroare pe poliţiştii care nu erau cumpăraţi de MA şi care anchetau într-adevăr ceea ce considerau a fi dispariţia a doi adolescenţi.

Nu mi-a luat mai mult de cinci minute să ajung la cabana lui Matthew, acolo, în mijlocul pustiului. Am încetinit când am ajuns pe alee, uitându-mă după SUV-ul lui.

Am rânjit.

Trebuia să părăsesc statul, măcar să ajung în Virginia. Aș fi putut să ajung acolo în forma mea reală. La naiba, aș fi ajuns chiar mai repede, dar aș fi obosit, și eram destul de sigur că întâlnirea frumoasă pe care urma s-o am la Mount Weather o să mă solicite destul de mult.

Având în vedere cât de supărat eram pe Matthew în clipa aceea, chiar mă bucuram că o să-i „împrumut" mașina, întrucât a mea ar fi atras atenția prea mult și nu aveam acum timp de așa ceva. Am urcat în mașină, am băgat mâna dedesubt și am scos afară tubul în care erau băgate firele.

Când eram mici, eu și Dawson ne distram pornind mașinile aprinzând firele cu degetele în mallul din Cumberland. Au fost necesare mai multe încercări până să ne dăm seama de cantitatea de energie pe care trebuia s-o folosim ca să nu prăjim computerul sau toată căblăria. Apoi ne ascundeam undeva și așteptam să vină proprietarii, care nu pricepeau cum a fost mutată din loc mașina lor.

Ne plictiseam repede când eram copii. Am strâns firele în mână și am trimis un mic impuls de energie. Mașina a zbârnâit și motorul s-a pus în mișcare.

Nu-mi pierdusem îndemânarea.

Fără să mai întârzii nici măcar o clipă, am ieșit de pe aleea lui Matthew și m-am îndreptat spre autostradă. În niciun caz el n-ar fi fost așa de înțelegător ca Dawson, cel puțin nu în clipa asta.

Fratele meu avea să se ocupe de câteva lucruri pentru mine. Să transfere suficienți bani într-un cont pe care eu avusesem grijă să-l țin ascuns pentru cazul în care situația ar deveni albastră, ca eu și Katy să trăim liniștiți vreo doi ani.

Şi uite că situaţia a devenit mai mult decât albastră.

Dawson şi Dee aveau şi ei nişte conturi pentru situaţii din astea, aşa cum aveau şi Thompsonii. Matthew ne sfătuise să facem aşa. Atunci am crezut că e cam paranoic, dar, la dracu', el fusese deştept. În niciun caz nu m-aş fi putut întoarce aici, şi nici Kat. Va trebui să găsim o modalitate prin care să se vadă cu mama ei, dar niciunul dintre noi nu mai putea rămâne după ce ieşeam cu ea de acolo. Ar fi fost prea periculos.

Dar înainte să mă îndrept spre Mount Weather, trebuia să mai fac o mică vizită.

Blake nu era singurul care ne păcălise.

Mai era şi un hibrid mititel care trebuia să-mi dea o groază de explicaţii.

La câteva minute după prânz, am ascuns maşina lui Matthew în spatele benzinăriei abandonate de pe marginea drumului care ducea spre clubul lui Luc. Nu că gropile alea nenorocite meritau să fie numite drum. În orice caz, ultimul lucru pe care îl voiam acum era să ştie că vin la ei. Era ceva cu Luc ăsta, ceva foarte interesant. Că era doar un adolescent şi avea un club, era o chestie ciudată. Şi faptul că stătea aici cu încă un luxen, absolut neprotejat în faţa arumilor?...

Mda, era ceva aiurea aici.

Am rămas în formă umană şi am tăiat-o prin bălării spre porţiunea împădurită de lângă staţia de benzină. Lumina strălucitoare a soarelui se filtra printre crengile copacilor şi aerul călduţ de mai îmi lovea obrajii în timp ce zburam pe deasupra pământului denivelat. Câteva clipe mai târziu am ieşit din pădure în luminişul cu buruieni înalte.

Ultima oară când am fost aici cu Kat, luminişul ăsta era o întindere îngheţată de pământ. Acum trestiile mă plesneau peste blugi şi o mulţime de păpădii colorau iarba. Lui Kat îi

plăceau păpădiile. Când ne antrenam cu onixul, mereu stătea cu mâna pe ele. Cum găsea una în iarbă, cum îi rupea floarea.

Am zâmbit fără să vreau când m-am oprit în fața ușii fără geam. *Pisicuța dementă.*

Mi-am așezat mâinile pe ușa dublă de oțel, le-am plimbat pe ea și am bâjbâit după un sistem de închidere. Nu aveam nicio șansă să deschid vreodată ușa asta.

M-am dat înapoi și am scanat fațada clădirii. Joasă, fără ferestre, semăna mai mult cu o magazie decât cu un club. M-am îndreptat spre capătul ei, lovind cu piciorul cutiile de carton depozitate lângă ea. În spate era o trapă de aprovizionare.

Bingo!

Am apăsat cu mâinile crăpătura minusculă dintre uși și am auzit minunatul sunet al încuietorilor care cedează. Am deschis repede ușa și am intrat în magazia întunecată. Am înaintat lipit de perete, scrutând prin întuneric cutiile albe și grămezile de hârtii. Mirosea puternic a alcool. Am găsit o altă ușă, pe care am deschis-o. Din prima clipă în care am păşit pe coridorul îngust, de-a lungul căruia erau înşirate table pline cu desene făcute cu cretă – *ce puii mei?* – mi s-a ridicat părul de pe ceafă şi am simţit un fior rece pe şira spinării.

Arum.

Am ieşit de pe coridor, gata să trec în forma mea reală. Dar m-am oprit brusc, pentru că m-am trezit nas în nas cu țeava tăiată a unei puști.

Asta putea să piște.

Mândrul posesor al ucigașei de cowboy era gardianul-matahală, cu salopeta lui tradițională.

— Mâinile sus, și să nu-ți treacă prin minte să te joci cu mine de-a artificiile, frumușelule.

Am ridicat mâinile, cu fălcile strânse.

— E un arum aici.

— Nu mai spune, a făcut matahala.

Am ridicat o sprânceană.

— Deci Luc lucrează și cu arumii?

— Luc nu lucrează cu nimeni. Matahala a înaintat spre mine cu ochii îngustați. Unde-i fătuca aia cu care veneai tu? Încearcă să se strecoare și ea pe aici?

S-a uitat peste umărul meu, iar eu am profitat de neatenția lui temporară. Mâna mi-a țâșnit mai repede decât a putut el să reacționeze. I-am smuls pușca din mână și am întors-o spre el.

— Cum te simți cu una din astea îndreptată spre cap? l-am întrebat.

Nările matahalei fremătau.

— Nu e chiar mișto.

— Așa ziceam și eu.

Parcă mă mânca degetul pe trăgaci.

— Mi-ar plăcea să-mi păstrez intactă fața drăgălașă.

Matahala a chicotit.

— Pe bune ai o față drăgălașă.

Muzică de banjo în capul meu.

— A, ia te uită, s-a auzit o altă voce. S-a înfiripat aici o poveste de iubire.

— Nu chiar, am spus eu și am prins în cealaltă mână butoiașul puștii.

— Crezi că nu știam că ești aici?

Am rânjit, fără să-mi iau privirea de la matahală.

— Mai contează?

— Păi, dacă încercai să mă iei prin surprindere, cred că totuși contează.

Luc a ieșit din întuneric și a apărut în raza mea de acțiune. Era îmbrăcat cu un pantalon negru de trening și cu un tricou pe care scria ȘI ZOMBII AU NEVOIE DE IUBIRE. Drăguț.

— Poți să lași arma, Daemon.

Am zâmbit rece și am lăsat căldura să-mi cuprindă mâna. S-a încins imediat și aerul s-a umplut de mirosul de metal ars. După ce butoiașul a devenit inutil, i-am înapoiat pușca matahalei.

Matahala s-a uitat la ea și a oftat.

— Mă enervează când se întâmplă chestia asta.

M-am uitat la Luc cum se suie cu fundul pe bar și începe să-și legene picioarele ca un copil răsfățat. În lumina slabă de aici, haloul ciudat al ochilor săi părea că se înceţoşează.

— Tu și cu mine trebuie să...

M-am răsucit rapid, cu un urlet, și am ieșit din forma umană. Am trecut în zbor peste ringul de dans, direct spre masa de umbre care se adunase sub cușcă.

Arumul s-a întors și, în secunda de dinainte de a ne izbi unul de altul ca doi bolovani rostogoliți pe un deal, l-am văzut în forma lui reală – negru ca noaptea, uleios și lucios ca sticla. Impactul a zgâlțâit pereții și a făcut să zângăne cuștile atârnate de tavan.

— O, Doamne, a spus Luc. Chiar nu ne putem înțelege?

Arumul mi-a cuprins mijlocul și eu l-am izbit de perete. Varul a crăpat și camera s-a umplut de praf. Nu mi-a dat drumul. Nenorocitul era puternic.

S-a răsucit, a reușit să se desprindă din strânsoarea mea și brațul lui de fum a țâșnit spre pieptul meu. M-am ferit într-o parte și am împins cu putere mâna spre el, să-l arunc în aer pe nenorocit.

— Băieți! *Băieți!* Nu vă bateți în clubul meu! a strigat Luc pe un ton iritat.

Amândoi l-am ignorat.

Energia pârâia în palmele mele, scuipând în aer scântei albe.

Nu știi cu cine te pui, a șuierat arumul, trimițându-și cuvintele fix în capul meu, ceea ce m-a enervat. Am dat drumul unui glob de energie.

L-am nimerit în umăr.

A sărit în spate şi apoi a întors capul spre mine, privindu-mă dintr-o parte. Forma lui devenea mai solidă.

Energia statică îmi umbla pe braţe. Toată camera pulsa de lumină. Individul ăsta chiar începea să mă calce pe nervi.

— N-aş face asta în locul tău, mi-a zis Luc. Hunter e foarte, foarte flămând.

Tocmai mă pregăteam să-i arăt lui Luc ce fac eu cu sfatul lui, când a apărut o siluetă de pe coridorul care ducea spre biroul lui. Era o femeie – o femeie frumuşică, blondă, care era absolut om. Făcuse ochii mari.

— Hunter?

Ce. Dracu' Mai. E. Şi. Asta.

Cu atenţia distrasă, arumul s-a uitat la femeie chiar în clipa în care Sursa ieşea din mine. Probabil că i-a spus ceva, fiindcă ea s-a încruntat şi i-a spus:

— Dar este unul dintre *ei*.

Hunter a întors repede capul spre mine, a făcut un pas înapoi, inspirând adânc. O clipă mai târziu, în faţa mea era un bărbat cam de înălţimea mea. Cu părul şaten-închis şi cu ochii ăia nenorociţi şi palizi de arum fixaţi asupra mea.

— Serena, a spus el. Du-te înapoi în biroul lui Luc.

Încruntarea femeii s-a transformat în strâmbătură, şi mi-a amintit aşa de bine de Kat, încât am simţit o durere în inimă.

— Poftim? a zis ea.

El a întors nervos capul spre femeie, cu ochii îngustaţi. În clipa următoare, matahala a traversat ringul de dans şi a luat-o de umeri.

— Tu chiar nu tre' să stai aici acu'.

— Dar...

— Hai să-ţi arăt nişte chestii, a zis matahala.

Hunter s-a uitat urât la el.

— Ce chestii?

Matahala i-a făcut cu ochiul, privindu-l peste umăr.

— Chestii.

După ce au dispărut pe coridor, buzele arumului s-au strâmbat.

— Nu-mi place deloc asta.

Luc a chicotit.

— Nu e genul lui.

Stai – ce naiba se întâmplă aici? Un arum şi o femeie?

— Nu vrei să-ţi mai stingi lumina aia? m-a întrebat jigodia. Mă orbeşti.

Energia se aduna în mine cu putere şi eram gata să-i trag un pumn în faţă, dar el nu mă ataca, iar asta era foarte ciudat. Şi mai avea şi o relaţie cu o femeie – o relaţie care părea *serioasă* – iar asta era şi mai bizar.

Mi-am reluat forma umană.

— Nu-mi place tonul tău.

El a rânjit.

Am îngustat ochii.

— Ar trebui să vă purtaţi frumos unul cu altul, a spus Luc, izbindu-şi palmele. Nu se ştie când veţi avea nevoie de un aliat aşa de neaşteptat.

Hunter şi cu mine am schimbat o privire. Apoi am pufnit amândoi. Puţin probabil.

Băiatul a ridicat din umeri.

— OK. Deci asta e o zi foarte interesantă pentru mine. Pe de o parte e Hunter, care nu are nevoie de nume de familie şi care apare doar când vrea să mănânce, şi pe de altă parte e Daemon Black, care are aerul că vrea să mă bată.

— Aici ai cam nimerit-o, am mârâit eu.

— N-ai vrea să-mi spui şi de ce? a întrebat el.

Am încleştat pumnii.

— De parcă n-ai şti.

El a clătinat din cap.

— Chiar nu ştiu, dar pot să mă hazardez să presupun. Nu o văd pe Katy şi nici nu simt că ar fi prin zonă. Aşa că aş putea să bănuiesc că mica voastră escapadă la Mount Weather nu s-a terminat prea bine.

Am făcut un pas spre el, clocotind de furie.

— Aţi intrat la Mount Weather? Hunter a hohotit scurt. Sunteţi nebuni?

— Taci din gură, am spus eu, cu ochii la Luc.

Hunter a scos un fel de mârâit.

— Micul nostru steag alb de pace o să se ducă naibii dacă îmi mai spui o dată să tac.

I-am aruncat o privire scurtă.

— Taci din gură.

Deasupra umerilor lui au apărut umbre întunecate, şi m-am întors cu faţa la el.

— Ce? i-am zis şi am aruncat mâinile în lături, cu gestul universal care înseamnă „vino dacă ai curaj". Am o grămadă de agresivitate refulată şi abia aştept să-mi vărs furia asupra cuiva.

— Băieţi, a oftat Luc, dându-se jos de pe bar. Pe bune? Voi chiar nu vă puteţi stăpâni?

Hunter nu l-a băgat în seamă şi a făcut un pas spre mine.

— Crezi că poţi să mă baţi?

— Dacă o cred? m-am strâmbat eu, ducându-mă spre el. Ştiu, nu cred.

Arumul a râs şi m-a împuns în piept cu un deget din alea lungi – *m-a împuns în piept*!

— Păi, hai să vedem!

I-am prins în mână încheietura aia rece.

— Frate, ce poţi să mă…

— Destul! a strigat Luc.

În clipa următoare m-am trezit înțepenit pe un perete al clubului, iar Hunter era lipit de un alt perete, la câțiva metri de sol. Expresia arumului cred că era aceeași ca a mea. Amândoi ne chinuiam să ne eliberăm din strânsoarea invizibilă și niciunul nu reușea.

Luc a venit în mijlocul camerei.

— N-am toată ziua la dispoziție, băieți. Mai am și alte lucruri de făcut. Vreau să mă și culc după-amiază. Pe Netflix e un film la care vreau să mă uit și vreau să folosesc și cuponul gratuit de la Burger King pentru un Whopper Jr.

— Hmm..., am făcut eu.

— Uite ce-i... Luc s-a întors la mine, cu un aer ceva mai întunecat. În clipa aia nu mai părea așa de tânăr. Presupun că-ți închipui că eu am vreun amestec în capturarea lui Katy. Te înșeli.

Am rânjit.

— Și eu ar trebui să te cred?

— Și ți se pare că o să mor de durere dacă nu mă crezi tu? Ați intrat la Mount Weather, o fortăreață a guvernului. Nu trebuie să ai prea multă imaginație ca să-ți dai seama că ceva a ieșit prost. Eu am făcut ce am promis.

— Blake ne-a trădat. Kat e acum la Daedalus.

— Și eu ți-am spus să nu ai încredere în nimeni care are ceva de câștigat sau de pierdut de aici. Luc a răsuflat greu. Blake e... în fine, e Blake. Dar înainte să judeci pe cineva, gândește-te pe câți ai fi tu în stare să-i crucifici ca s-o recapeți pe Katy?

Strânsoarea a slăbit și am alunecat pe perete, căzând cu zgomot în picioare. Mă uitam la puști și îl credeam.

— Trebuie s-o scot de acolo.

— Dacă fata ta e la Daedalus, poți să-ți iei adio de la ea, mi-a zis Hunter, din partea cealaltă a camerei. Sunt acolo niște neno...

— Și tu? l-a întrerupt Luc. Parcă ți-am zis să stai în birou. Nu vezi nimic de la mine dacă nu mă asculți.

Hunter a ridicat încurcat din umeri şi o clipă mai târziu era pe podea, arătând la fel de docil ca un pitbull. Luc ne-a aruncat o privire întunecată.

— Am înţeles că amândoi aveţi probleme – probleme foarte mari – dar ghici ce? Nu sunteţi singurii extratereştri care au necazuri. Sunt probleme şi mai mari decât ale voastre. Da, ştiu, vă e greu să credeţi.

M-am uitat la Hunter, care a ridicat iar din umeri şi a spus:

— Cineva nu şi-a băut lăpticul de dimineaţă.

Am rânjit.

Luc a întors capul repede spre el – pe cuvânt dacă-mi venea să cred că stau în aceeaşi cameră cu un arum şi nu încerc să-l omor, şi nici el nu încearcă să mă omoare.

— Ar trebui să fii fericit că mi-eşti simpatic, a spus încet Luc. Uite, trebuie să vorbesc cu Daemon. N-ai putea să te duci să-ţi găseşti ceva de făcut? Dacă nu, măcar poate dai cuiva o mână de ajutor?

Arumul şi-a dat ochii peste cap.

— Mersi, am destule probleme. A pornit spre hol, dar s-a oprit şi s-a uitat la mine. Ne vedem altă dată.

I-am spus la revedere cu degetul mijlociu ridicat.

După ce a dispărut pe coridor, Luc s-a întors spre mine şi şi-a încrucişat braţele la piept:

— Ce s-a întâmplat?

Îmi dădeam seama că n-am nimic de pierdut, aşa că i-am povestit ce s-a întâmplat la Mount Weather. Luc a fluierat uşor şi a clătinat din cap.

— Frate, îmi pare rău. Serios, îmi pare rău. Dacă cei de la Daedalus au pus mâna pe ea, atunci nu cred...

— Nu spune asta, am mârâit eu. Pentru mine nu e pierdută. Am reuşit s-o scoatem pe Bethany. Până şi *tu* ai reuşit să scapi de acolo.

Luc a clipit des.

— Da, ai scos-o pe Bethany, dar ai pierdut-o pe Katy. Iar eu... eu nu sunt la fel ca ea.

Nu știam ce naiba vrea să spună cu asta. M-am îndepărtat de el și mi-am trecut degetele prin păr.

— Știai că Blake o să ne trădeze?

A urmat o pauză.

— Și dacă aș fi știut, tu ce-ai fi făcut?

Am râs cu amărăciune.

— Te omoram.

— De înțeles, a răspuns el, calm. Dă-mi voie să te întreb ceva. Ți-ai mai fi ajutat fratele s-o recupereze pe Bethany dacă ai fi știut că Blake vă va trăda?

M-am întors cu fața la el și am clătinat ușor din cap, fiindcă adevărul spus de el mă lovise drept în piept. Dacă aș fi știut că o pierd pe Kat, nu cred că l-aș mai fi ajutat, dar nici nu eram capabil să spun că aș fi pus-o pe ea înaintea fratelui meu.

El și-a lăsat capul pe umăr.

— N-am știut că o să vă trădeze. Dar asta nu înseamnă că am avut încredere în el. Nu am încredere în nimeni.

— În nimeni?

A ignorat replica mea.

— Până la urmă, ce vrei de la mine, că văd că n-ai de gând să mă omori? Vrei să întrerup iar sistemul de securitate? Pot să fac asta. Ar fi un avantaj pentru tine, dar în același timp ar fi o misiune suicidală. Te așteaptă cu brațele deschise.

— Nu vreau să mai întrerupi nimic.

S-a uitat la mine, dezorientat.

— Dar vrei să te duci după ea?

— Da.

— O să fii prins.

— Știu.

Luc s-a uitat fix la mine așa de mult timp, încât am zis că a intrat băiatul în criză.

— Și deci ai venit aici numai să mă bați?

Mi-au tresărit buzele.

— Da, de-asta.

Băiatul a clătinat din cap.

— Tu ai măcar idee în ce te bagi?

— Știu. Mi-am încrucișat brațele la piept. Și știu că după ce vor pune mâna pe mine, vor vrea să le fac hibrizi.

— Ai văzut vreodată oameni care mor sub ochii tăi, unul după altul? Nu? De ce nu-l întrebi pe fratele tău?

Nu am avut nicio ezitare.

— Merită s-o salvez, indiferent ce s-ar întâmpla cu mine.

— Sunt lucruri și mai rele decât astea, a spus el încet. Dacă tu și Hunter ați putea să lăsați la o parte animozitățile două secunde, poate ți-ar spune chiar el. Chestiile pe care le fac ei acolo te lasă fără cuvinte.

— Un motiv în plus să o scot de acolo pe Kat.

— Și care e planul tău? Cum o s-o scoți de acolo? m-a întrebat el, curios.

Bună întrebare.

— Încă nu mi-am făcut un plan.

Luc s-a uitat la mine o clipă, apoi a izbucnit în râs.

— Bun plan. Îmi place. De la ăsta n-ai cum să te abați.

— Tu cum ai ieșit, Luc?

A înclinat iar capul pe umăr.

— Nu vrei să știi ce am făcut eu. Și nici nu vrei să faci ce am făcut eu.

Am simțit că mă ia cu frig. Chiar îl credeam pe puști.

Luc a făcut un pas în spate.

— Mai am ceva de făcut, așa că…

Mi-am aruncat privirea spre coridor.

— Lucrezi cu arumii, nu?

Gura lui a avut o mică tresărire.

— Între arumi şi luxeni nu e aşa mare diferenţă. Sunt la fel de tâmpiţi ca şi voi.

Ciudat. Mie nu mi se părea deloc aşa.

Luc a lăsat bărbia în piept şi a înjurat. Apoi s-a uitat la mine şi mi-a zis:

— Cea mai mare slăbiciune a celor de la Daedalus e aroganţa. Nevoia lor de a crea ceea ce nu ar trebui creat vreodată. Nevoia lor de a controla ceea ce nu poate fi vreodată controlat. Se joacă cu evoluţia, prietene. Asta nici în filme nu se termină bine, nu?

— Nu, niciodată, am răspuns eu şi m-am întors să plec.

— Stai, a strigat el după mine. Pot să te ajut.

M-am întors la el şi am lăsat capul într-o parte.

— Ce vrei să spui?

Ochii de ametist ai lui Luc semănau supărător de mult cu ai lui Ethan, aşa cum se uita fix la mine. Ai lui însă aveau ceva special, linia aceea din jurul pupilei.

— Cea mai bună defensivă a lor este că lumea nu ştie nimic despre existenţa lor. Nu ştie nimic de existenţa *noastră*.

Nu puteam să-mi iau ochii de la el; hotărât lucru, puştiul ăsta, Luc, avea ceva sinistru.

Atunci el a zâmbit.

— Ei au ceva ce vreau şi eu, şi pun pariu că acolo au dus-o şi pe Katy.

Am îngustat ochii. Nu mi-a plăcut niciodată chestia asta cu „serviciu contra serviciu".

— Ce vrei?

— Au o chestie care se numeşte LH-11. Şi eu vreau chestia asta.

— LH-11? Ce dracu' mai e şi asta?

— Începutul tuturor lucrurilor și sfârșitul tuturor începuturilor, a spus el misterios și în ochii ăia violeți i-a apărut o sclipire. O să știi atunci când o să vezi cu ochii tăi. Fă-mi rost de asta, iar eu o să te scot de oriunde vei fi.

M-am uitat fix la el.

— Nu că pun la îndoială superbia ta, dar cum ai putea să ne scoți de acolo pe mine și pe Kat dacă nici măcar nu știi unde suntem?

A ridicat o sprânceană.

— Păi probabil că te îndoiești de superbia mea dacă îmi pui o asemenea întrebare. Am oameni peste tot, Daemon. Iau legătura cu ei și mă vor anunța unde ești.

Am râs încet, clătinând din cap.

— De ce aș avea încredere în tine?

— Dar nu ți-am cerut niciodată să ai încredere în mine. Pe de altă parte, n-ai de ales. A făcut o pauză, și la naiba dacă nu avea dreptate. Fă-mi rost de LH-11, a spus, și eu o să vă scot pe tine și pe *Kitten* a ta din orice bolgie infernală v-ar ține ei. Promit.

Capitolul 7

KATY

Parcă trecuse o veşnicie de când mi se adusese masa: piure şi friptură Salisbury. Eram mult prea agitată să mă pot uita la televizor. Stăteam de atâta timp în liniştea celulei mele, încât ajunsesem să mă plimb prin cameră. Nervii mei erau întinşi la maximum, iar când auzeam paşi pe hol îmi sărea inima în gât şi mă îndepărtam de uşă.

Nu aveam stare, tresăream la orice zgomot. Fiindcă nu aveam nici cea mai mică idee cât e ceasul, sau măcar ce zi e, aveam senzaţia că sunt închisă într-o capsulă fără aer.

Treceam a suta oară prin faţa patului, rumegând întruna ceea ce ştiam. Erau aici persoane care voiau să fie aici – oameni şi luxeni, poate chiar şi hibrizi. Făceau teste cu LH-11 pe bolnavii de cancer, şi Dumnezeu ştie ce era de fapt LH-11-le ăsta. O parte din toate astea puteam să le pricep – să cred că erau luxeni care într-adevăr voiau să ajute. Că era important să se găsească un tratament pentru bolile incurabile. Dacă cei de la Daedalus m-ar fi întrebat, pur şi simplu, dacă vreau să-i ajut,

în loc să mă închidă într-o celulă, le dădeam cu plăcere o mostră din sângele meu.

Nu puteam să-mi scot din cap ce-mi spusese Dasher. Oare existau într-adevăr nouă mii de luxeni care complotau împotriva omenirii? Și alte sute de mii care ar fi putut veni în orice clipă pe pământ? Daemon îmi vorbise la un moment dat despre alții, dar nu-mi spusese niciodată că ar fi vreo enclavă cu unii care vor să preia controlul.

Și dacă era adevărat?

Nu avea cum să fie.

Nu luxenii erau personajele negative în povestea asta. Arumii și cei de la Daedalus erau. Organizația asta poate că și-a construit o imagine frumușică, dar era putredă pe dinăuntru.

Am auzit pași în fața ușii și am sărit în sus câțiva centimetri buni. Ușa s-a deschis. Era Archer.

— Ce se întâmplă? am spus eu alarmată.

Bereta aia care părea lipită definitiv de capul lui îi ascundea ochii, dar am văzut că are fălcile încleștate.

— Trebuie să te duc la sala de antrenament.

A pus iar mâna pe umărul meu, și mă gândeam dacă el chiar își închipuie că aș putea să fug undeva. Voiam să fug, dar nu eram bătută în cap. Încă.

— Și ce se face în sala de antrenamente? l-am întrebat eu în lift.

Nu mi-a răspuns, ceea ce m-a cam speriat puțin și m-a și enervat. Măcar atât ar putea să facă, să-mi spună ce se întâmplă. Am încercat să-i dau mâna la o parte, dar ziceai că e lipită cu clei de umărul meu.

Archer în general nu era un tip vorbăreț, și asta îmi mărea neliniștea și agitația, dar mai era ceva. Era ceva diferit la el. Nu aș fi putut să spun exact ce, dar sigur era ceva.

Când am ajuns la etajul unde se afla sala de antrenamente, deja mă ardea stomacul. Holul era identic cu cel de la etajul medical, doar că aici erau mai multe uși duble. Ne-am oprit în fața uneia dintre ele și, după ce a introdus un cod, ușa s-a deschis.

În cameră erau Blake și sergentul Dasher. Dasher s-a întors spre noi, zâmbind crispat. Era ceva diferit în expresia lui. Ca un fel de disperare în ochii lui căprui-închis, ceva neliniștitor. Nu puteam să nu mă gândesc că e ceva legat de analizele alea ale mele.

— Bună, domnișoară Swartz, a spus el. Sper că te-ai odihnit.

Ei, asta nu-mi plăcea cum sună.

În fața unui șir întreg de monitoare erau așezați doi bărbați în halate albe. Mi-au atras atenția încăperile capitonate care erau monitorizate pe ecran. Îmi amorțiseră degetele de cât de tare strângeam pumnii.

— Suntem gata, a spus unul dintre ei.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu, înciudată că la jumătatea propoziției mi s-a strangulat vocea.

Pe fața lui Blake nu se citea nimic, iar Archer și-a luat rolul de paznic, lângă ușă.

— Trebuie să vedem care este adevărata dimensiune a abilităților tale, mi-a explicat sergentul Dasher, apropiindu-se de cei doi bărbați. În această cameră monitorizată, vei avea posibilitatea să accesezi Sursa. Din cercetările noastre de până acum, știm deja că ai un anumit control asupra ei, dar nu știm cât de mult. Hibrizii care au suferit o mutație reușită pot reacționa la fel de repede ca luxenii. Pot controla Sursa la fel ca ei.

Parcă mi s-a oprit inima.

— Și la ce servește asta? De ce trebuie să știți? E clar că mutația mea a reușit.

— Nu știm cu adevărat asta, Katy.

M-am încruntat.

— Nu pricep. Înainte ziceai că sunt puternică...

— Tu *eşti* puternică, dar nu ţi-ai folosit niciodată abilităţile şi nu ai făcut ceva important singură, fără să-l ai alături pe cel care te-a hibridizat. E posibil ca abilităţile tale să fie preluate de la el. E posibil ca un hibrid să pară reuşit, dar am observat că apoi, cu cât accesează mai des Sursa, cu atât devine mai instabil. Trebuie să verificăm dacă mutaţia ta nu are vreun element de imprevizibil.

Când mi-am dat seama ce vrea să spună, îmi venea să fug din cameră, dar parcă aveam tălpile bătute în cuie.

— Deci, practic, vrei să vezi dacă nu o să mă autodistrug aşa cum a făcut...

Cum a făcut Carissa, dar nu am putut să-i pronunţ numele. Când am văzut că nici nu confirmă, nici nu infirmă, am făcut un pas înapoi. Am fost cuprinsă de un nou val de oroare.

— Şi dacă se întâmplă aşa? Adică, ştiu ce se întâmplă cu mine, dar ce se întâmplă cu...

— Cu cel care te-a hibridizat? m-a întrebat el şi eu am dat din cap. Poţi să-i spui pe nume, domnişoară Swartz. Ştim că este Daemon Black. Nu mai e cazul să încerci să-l protejezi.

Tot nu aveam de gând să recunosc.

— Şi ce se întâmplă?

— Ştim că luxenii şi mutanţii lor sunt legaţi la nivel biologic, dacă mutaţia e reuşită. E ceva ce încă nu ne e foarte clar. A făcut o pauză şi şi-a dres vocea, apoi a adăugat: Dar atunci când hibrizii sunt instabili, conexiunea dispare.

— Dispare?

A dat din cap.

— Conexiunea biologică dintre cei doi se rupe. Poate din cauza faptului că în aceste cazuri mutaţia nu a fost prea puternică. Chiar nu ştim exact cum funcţionează lucrurile astea deocamdată.

Am simțit un fior de ușurare. Nu că n-aș fi avut instinct de conservare, dar măcar aflasem că dacă eu mă fac praf, Daemon va rămâne în viață. Dar tot trăgeam de timp, nu-mi venea deloc să intru în camera aceea.

— Și asta e singura chestie care întrerupe conexiunea?

Sergentul nu mi-a răspuns.

Am îngustat ochii.

— Nu crezi că am dreptul să știu și eu?

— Toate la timpul lor, mi-a răspuns el. Nu e acum momentul potrivit.

— Eu cred că e un moment al naibii de potrivit.

El a ridicat surprins din sprâncene, ceea ce m-a enervat și mai tare.

— Ce? am spus eu, ridicând mâinile în sus.

Archer a venit imediat lângă mine, dar eu nu l-am luat în seamă.

— Eu cred că am dreptul să știu toate astea.

Surpriza de pe fața lui s-a estompat și și-a luat o figură rece.

— Nu e acum momentul.

M-am ținut ferm pe picioare, cu pumnii strânși.

— Nu văd ce moment ar fi mai bun.

— Katy...

Am ignorat avertismentul moale dat de Archer și atunci el a venit și mai aproape de mine, aproape lipindu-se cu pieptul de spatele meu.

— Nu. Vreau să știu ce altceva poate distruge conexiunea. E evident că mai e ceva. Și mai vreau să știu cât timp crezi tu că o să mă poți ține aici! Odată ce mi-am dat drumul la gură, nu m-am mai putut opri. Dar școala? Tu vrei să primești ajutor de la niște hibrizi needucați? Dar mama mea? Prietenii mei? Viața mea? Blogul meu?

OK, poate blogul meu era cea mai mică grijă a mea, dar, la naiba, pentru mine era important.

— Îmi furați toată viața și vă gândiți că o să stau aici, pur și simplu, și o să înghit tot? Că n-o să pretind nicio explicație? Știi ce? Să mă pupi în fund.

Dacă fusese vreodată o urmă de căldură în expresia sergentului Dasher, acum dispăruse complet. S-a uitat la mine fix și în clipa aceea mi-am dat seama că probabil ar fi fost mult mai bine să-mi fi ținut gura. Simțisem nevoia să spun toate acele lucruri, dar privirea lui era înspăimântătoare.

— Nu tolerez limbajul golănesc. Și nu tolerez nici fetițele care fac pe deșteptele când nu au habar despre ce e vorba. Am încercat să te facem să te simți cât mai confortabil, dar există o limită, domnișoară Swartz. Nu mă interoghezi pe mine sau pe subalternii mei. O să stabilim noi când este momentul să-ți spunem anumite lucruri, nici mai devreme, nici mai târziu. Ai înțeles?

Simțeam cum respiră Archer în spatele meu, și ai fi zis că își ținea răsuflarea în așteptarea răspunsului meu.

— Da, am scuipat eu. Am înțeles.

Archer a inspirat.

— Bun, a spus sergentul. Dacă ne-am înțeles, să-i dăm drumul.

Unul dintre bărbații aflați la monitoare a apăsat pe un buton și s-a deschis o ușă mică spre sala de antrenamente. Archer nu mi-a dat drumul până când nu m-a văzut în cameră. Abia atunci m-a lăsat.

M-am întors repede la el, cu ochii mari, în timp ce se pregătea să iasă. Am dat să-i spun să nu mă lase singură acolo, dar el s-a uitat repede în altă parte. Apoi a ieșit și a tras ușa după el.

M-am uitat prin cameră cu inima bubuind. Avea cam șase pe șase, o podea de ciment și o altă ușă de partea cealaltă, iar

pereții nu erau capitonați. Nup. Nu aveam eu norocul ăsta. Pereții erau albi, cu niște stropi roșii. Să fi fost oare... sânge uscat?

O, Doamne.

Dar teama mi s-a mai împrăștiat când am început să-mi dau seama. La început, gâdilăturile energiei erau aproape imperceptibile, ca niște degete care se plimbau pe brațele mele, dar apoi energia a crescut și a început să mă umple.

Era ca și cum aș fi respirat aer curat după mult timp. Amorțeala și epuizarea au dispărut, înlocuite de bâzâitul slab ale energiei pe care o simțeam în creier, în vene, care îmi încălzea sufletul.

Am închis ochii și l-am văzut în mintea mea pe Daemon. Nu pentru că îl puteam vedea *cu adevărat*, ci pentru că toate senzațiile astea îmi aminteau de el. Când simțeam cum se înfășoară Sursa în jurul meu, îmi imaginam că mă îmbrățișează el.

Deasupra capului a hârâit un difuzor și vocea sergentului Dasher a răsunat în toată camera, făcându-mă să tresar.

— Trebuie să-ți testăm abilitățile, Katy.

Nu voiam să mai vorbesc cu javra aia, dar în același timp voiam să se termine odată toate astea.

— OK. Și vrei să accesez Sursa, sau ce?

— O să faci asta, dar trebuie să-ți testăm abilitățile în condiții de stres.

— De stres? am șoptit eu și m-am uitat prin cameră.

Am simțit imediat o neliniște în stomac, care se făcea tot mai mare și amenința să mă înece.

— Sunt destul de stresată acum.

Difuzorul s-a deschis iar.

— Nu la un astfel de stres mă referream.

Până să am timp să procesez ce mi-a zis, am auzit un hârâit puternic care a reverberat în toată camera. M-am întors repede.

În fața mea, ușa se deschidea încet, centimetru cu centimetru. Mai întâi am observat pantalonii de trening, la fel ca cei pe

care îi aveam și eu, apoi un tricou alb care cădea peste niște șolduri înguste. Am ridicat ochii spre fața ei și am scos o exclamație de uimire.

În fața mea era o fată pe care o mai întâlnisem o dată. Parcă trecuse o veșnicie de atunci, dar am recunoscut-o imediat. Părul ei blond era strâns într-o coadă bine pieptănată, care îi descoperea fața frumoasă, plină de vânătăi și de zgârieturi.

— Mo, am spus și am făcut un pas spre ea.

Fata care fusese lângă mine în cușcă, atunci când Will mă ținea captivă, s-a uitat și ea la mine. Mă întrebasem de multe ori ce s-o fi întâmplat cu ea; presupun că acum aflasem. A trecut o clipă, am strigat-o iar pe nume, și apoi am avut în sfârșit revelația clară. În ochii ei era același gol imens ca și în cei ai Carissei, atunci când intrase la mine în dormitor.

Mi s-a strâns inima. Mă îndoiam că aș putea face ceva care să-i amintească de mine.

Ea a intrat în cameră și a așteptat. O clipă mai târziu, a hârâit iar interfonul, iar sergentul Dasher a spus:

— Mo o să-ți fie parteneră în prima rundă de testare a stresului.

Prima rundă? Adică sunt mai multe?

— Și ce-o să...

Mo a întins mâna rapid, iar Sursa a început să scoată scântei în jurul încheieturilor ei. Din cauza șocului, am rămas pe loc până în ultima clipă. Am sărit, în sfârșit, într-o parte, dar fulgerul de lumină albă tivită cu albastru m-a lovit în umăr. Durerea a explodat și a coborât în jos pe braț. Lovitura m-a învârtit pe loc și abia am reușit să-mi mențin echilibrul.

M-am prins cu mâna de umăr, tulburată, dar nu eram surprinsă că tricoul meu era ars.

— Ce naiba? am țipat eu. De ce...

Un alt fulger m-a făcut să mă las în genunchi, ca să nu mă lovească. S-a izbit de perete şi s-a stins. Într-o clipă, Mo era în faţa mea. Am dat să mă ridic, dar ea mi-a dat cu genunchiul în bărbie şi mi-a zburat capul pe spate. Am căzut în fund, ameţită, cu stele verzi în ochi.

Mo s-a aplecat şi m-a apucat de coadă, ridicându-mă în picioare cu o uşurinţă uimitoare. Şi-a repezit mâna cealaltă şi m-a lovit lângă ochi. De la durerea aceea, urechile au început să-mi ţiuie, dar s-a mai întâmplat ceva.

M-a vindecat de stupoare. Am înţeles deodată ce înseamnă testul ăsta în condiţii de stres şi asta m-a scârbit şi m-a îngrozit. Dacă era să cred că cei de la Daedalus ştiu totul despre mine, atunci ştiau şi că o cunosc pe Mo. Că dacă o s-o văd aici, într-o stare oricum mai bună decât era atunci în cuşcă, asta nu doar că o să mă prindă nepregătită, dar va demonstra şi cât de inutil este să mă lupt cu ei.

Dar voiau să mă lupt – să mă lupt cu Mo, folosindu-mă de Sursă. Fiindcă ce situaţie mai stresantă ar putea să fie decât să-ţi serveşti propriul fund pe o tavă de argint?

Un alt pumn m-a nimerit sub ochi. Punea o groază de forţă în loviturile astea. Am simţit în gură un gust metalic şi am accesat Sursa, exact cum voia sergentul.

Dar Mo... era mult mai rapidă ca mine, mult mai bună.

Şi în timp ce mă băgam în încăierarea vieţii mele, aveam măcar o mică speranţă de care să mă agăţ: că Daemon nu va trece prin aşa ceva.

DAEMON

După ce am abandonat SUV-ul lui Matthew la mulţi kilometri distanţă faţă de drumul care duce la Mount Weather, am sperat

că poate îl va găsi cineva care să i-l înapoieze întreg. Mersese destul de bine. Nu era la fel de bun ca Dolly, dar ca ea nu erau prea multe mașini.

Ultimii trei kilometri i-am parcurs în forma mea reală, zburând peste tufișurile dese. Am ajuns la drumul de acces în câteva minute și într-o clipă am fost la marginea pădurii, zgâindu-mă la gardul ăla electric pe care îl cunoșteam așa de bine.

Era clar că acum erau mult mai mulți paznici – cel puțin trei la poartă și pot să bag mâna în foc că înăuntru erau și mai mulți. De data asta, camerele de supraveghere și sistemul de securitate n-o să mai cadă. Nu voiam eu să cadă.

Voiam să fiu prins.

Probabil că Dawson ar crede că nu am analizat prea bine situația. Erau atât de multe în joc – nu doar viitorul meu, ci și al familiei mele, plus al lui Kat. Când MA-ul o să afle că sunt aici, treaba o să se împută. Nu era o problemă să intru, iar dacă aș fi obținut chestia aia pe care o vrea Luc, el ar fi trebuit să ne scoată – dacă nu m-a mințit. Și dacă m-a mințit, aveam să găsesc eu până la urmă o soluție.

Într-un fel, speram să mai fie aici Kat, speram să nu o fi mutat-o cei de la Daedalus în altă locație. Poate era stupid din partea mea să-mi fac asemenea speranțe, fiindcă, nu știu de ce, intuiam că mă așteaptă o mare dezamăgire.

Deci, da, voiam să fiu prins, dar nu aveam de gând să le ușurez viața.

Am ieșit de la adăpostul copacilor și am intrat în forma umană, în plin soare. Inițial, gardienii nu m-au observat; am făcut un pas în față și mi-am amintit brusc discuția din noaptea aceea când Kat a recunoscut în sfârșit ce simte pentru mine.

Îi spusesem atunci că noi doi facem niște nebunii frumoase împreună, și nu mi-am dat seama până acum cât adevăr era în

asta, fiindcă ceea ce aveam eu de gând să fac era cu adevărat, clar, sută la sută, nebunie cu acte în regulă.

Unul dintre gardieni, care scotea ceva din pantalonul negru de uniformă – un telefon? –, s-a întors, privind într-o doară copacii. Brusc, m-a văzut. A scăpat telefonul din mână, a țipat, a dus o mână la pistolul prins de centură și cealaltă mână la microfonul prins de umăr. Ceilalți doi gardieni au venit repede, cu pistoalele scoase.

Era momentul să înceapă spectacolul.

Am chemat Sursa și am rămas în formă umană, dar mi-am dat seama imediat că au înțeles ce sunt. Poate din cauza ochilor. Eu vedeam lumea acoperită de o lumină strălucitoare.

Au urmat o serie de pocnituri, care mă asigurau că gardienii nu se joacă deloc.

Am ridicat mâna și gloanțele păreau că se izbesc într-un zid. De fapt, energia era cea care le respingea. Aș fi putut să le fac să se întoarcă la ei, dar m-am mulțumit să le opresc. Au căzut pe jos, inofensive.

— Nu v-aș sfătui să mai faceți asta, le-am spus eu și am lăsat mâna jos.

Normal că nu m-au ascultat. De ce? Ar fi fost mult prea simplu.

Gardianul din față și-a descărcat tot încărcătorul, iar eu i-am respins gloanțele. După câteva clipe, m-am cam plictisit să fac asta. M-am întors și am întins mâna spre copaci. Au început să tremure. Crengile s-au scuturat puternic, trimițând în aer sute de ace verzi. Le-am tras spre mine și m-am întors.

Acele s-au repezit cu viteză înainte, m-au ocolit și s-au dus drept spre gardienii zăpăciți. S-au înfipt în ei, transformându-i în niște pernițe umane de ace. Nu i-au ucis, dar dacă era să mă iau după gemetele de durere și țipetele de uimire, cred că durea ca naiba. Gardienii căzuseră în genunchi, cu pistoalele lângă ei.

Am fluturat mâna şi le-am aruncat pistoalele în pădure, să nu le mai găsească.

Am înaintat spre poartă şi am trecut pe lângă ei rânjind. Am convocat iar Sursa şi am lăsat energia să coboare pe braţul meu. Un fulger de lumină a lovit poarta gardului electric. A urmat o explozie albă, ce a dansat un pic pe cablurile electrice, pe care le-a prăjit şi s-a format o gaură mare şi confortabilă prin care se putea trece lejer.

Am mers liniştit prin curtea îngrijită pe unde am fugit data trecută şi, când uşile de la Mount Weather s-au deschis, am respirat adânc.

O adevărată armată de ofiţeri s-a revărsat pe uşă, îmbrăcaţi de parcă erau pregătiţi pentru Armageddon sau de parcă ar fi concurat pentru un loc de onoare în trupele SWAT. Aveau viziere pe faţă, de parcă astea ar fi putut să-i ajute cu ceva. S-au lăsat într-un genunchi şi au îndreptat spre mine vreo zece puşti semiautomate. O să-mi dea de furcă atâtea gloanţe.

Aveau să moară nişte oameni.

Asta era nasol, dar nu era destul să mă oprească.

Apoi din tunelul abia luminat a apărut o siluetă înaltă şi subţire. Bărbaţii în uniformă i-au făcut loc femeii elegante să treacă, fără să-şi mute puştile.

— Nancy Husher, am mârâit eu, cu pumnii încleştaţi.

O ştiam pe femeia asta de ani de zile. Nu îmi plăcuse niciodată, iar acum, când ştiam că lucra cu Daedalus şi că ştiuse în permanenţă ce s-a întâmplat cu Dawson, cu atât mai puţin.

Gura ei s-a întins în zâmbetul ăla subţire pentru care era celebră, zâmbetul ăla care îţi spunea că o să-ţi înfigă un cuţit în spate în timp ce te sărută pe obraz. Era exact persoana pe care speram s-o întâlnesc.

— Daemon Black, a spus ea, împreunându-şi palmele. Te aşteptam.

Capitolul 8

KATY

După dezastruoasa sesiune de antrenament, ori de câte ori se apropia cineva de ușa mea simțeam în gură adevăratul gust al terorii. Inima mea bubuia dureros până când pașii nu se mai auzeau, iar când, în sfârșit, ușa s-a deschis și l-am văzut pe Archer aducându-mi cina, aproape că am început să vomit.

Nu aveam poftă de mâncare.

În noaptea aceea nu am putut să dorm.

De fiecare dată când închideam ochii, nu o vedeam decât pe Mo, gata să mă bumbăcească la nesfârșit. Vidul acela infinit din ochii ei se transformase repede în determinare. Poate că nu aș fi încasat-o așa de rău dacă aș fi ripostat, dar nu am făcut-o. Nu mi se părea normal să mă lupt cu ea.

A doua zi dimineață, când s-a deschis ușa, abia dacă apucasem să dorm câteva ore. Era tot Archer, care, în felul lui tăcut, mi-a făcut semn să vin cu el.

Îmi era greață, dar nu aveam de ales și trebuia să merg cu el acolo unde mă ducea. Senzația de greață mi s-a accentuat în

lift când am văzut că urcăm la etajul la care era sala de antrenament. A trebuit să-mi adun toate forțele ca să ies din lift, fiindcă îmi venea să mă apuc de un stâlp și să mă țin bine de el, să nu mă mai ia nimeni de acolo.

Dar el m-a condus în altă cameră decât cea în care fusesem ieri, am intrat pe ușile duble, am mai mers puțin pe un hol și am trecut prin alte uși duble.

— Unde mergem?

Nu mi-a răspuns până când am ajuns la o ușă de oțel care sticlea de atâta onix și diamante câte erau pe ea.

— Sergentul Dasher vrea să-ți arate ceva.

Puteam doar să-mi închipui ce se găsește în spatele acelor uși.

El și-a pus indexul pe panoul de securitate și lumina roșie s-a făcut verde. Au urmat niște declicuri mecanice. Când a deschis ușa, mi-am ținut respirația.

Camera era luminată de un singur bec atârnat în tavan. Nu erau nici scaune. Nici mese. Pe partea dreaptă era o oglindă mare cât tot peretele.

— Ce e asta? am întrebat eu.

— E ceva ce trebuie să vezi, s-a auzit vocea sergentului Dasher de undeva, din spate, și eu am tresărit surprinsă.

De unde dracu' apăruse?

— Sper că după ce vei vedea asta, episodul cu sesiunea de antrenament de ieri nu se va mai repeta.

Mi-am încrucișat brațele la piept și am ridicat bărbia.

— Nu ai ce să-mi arăți ca să schimbi asta. Nu am de gând să mă lupt cu alți hibrizi.

Expresia lui Dasher a rămas neschimbată.

— Așa cum ți-am spus, trebuie să ne asigurăm că ești stabilă. Acesta este rostul sesiunilor de antrenament. Iar motivul pentru care noi trebuie să ne asigurăm că ești destul de puternică se află în spatele acestei oglinzi.

Dezorientată, m-am uitat iar la Archer. El stătea lângă uşă, cu faţa ascunsă de beretă.

— Ce se află în spatele oglinzii?

— Adevărul, a răspuns Dasher.

Am scos un hohot hârâit de râs, care mi-a provocat dureri pe faţa plină de vânătăi.

— Înseamnă că ai umplut camera cu militari nebuni?

Privirea lui era uscată ca nisipul când s-a întins şi a răsucit un buton din perete.

Camera s-a umplut brusc de lumină, numai că lumina venea din spatele oglinzii. Era de fapt o fereastră ascunsă, exact ca la poliţie, iar camera de dincolo nu era goală.

Am făcut un pas înspre ea, cu inima bătându-mi mai repede.

— Ce...?

Dincolo era un om care stătea pe un scaun, şi nu de bunăvoie. Era legat de mâini şi de picioare cu benzi de onix care îl ţineau captiv. Fruntea lui era acoperită de şuviţe blonde de păr, dar apoi a ridicat capul.

Era un luxen.

Frumuseţea lui ieşită din comun îl dădea de gol, ca şi ochii aceia verzi şi strălucitori – care îmi aminteau aşa de bine de ochii lui Daemon, încât am simţit un junghi în inimă şi un ghem de emoţie care urca în gât.

— El... poate să ne vadă? am întrebat eu.

Aşa mi se părea. Ochii luxenului se fixaseră exact pe locul unde stăteam eu.

— Nu.

Dasher s-a apropiat de oglindă şi s-a rezemat de ea. Lângă el se afla o mică staţie de comunicare.

Durerea schimonosise faţa frumoasă a bărbatului, pe gâtul lui se vedeau venele pronunţate şi pieptul i se umfla din cauza răsuflării zbuciumate.

— Știu că ești acolo, a spus el.

M-am uitat iritată la Dasher.

— Ești convins că nu ne poate vedea?

El a dat din cap.

Deloc convinsă, mi-am îndreptat din nou privirea spre camera unde se afla luxenul. Transpira și tremura.

— Are... dureri. Nu e corect deloc. Este de-a dreptul...

— Nu știi cine se află în camera aceea, domnișoară Swartz. A apăsat pe butonul difuzorului: Bună, Shawn.

Colțul gurii luxenului a tresărit.

— Nu sunt Shawn.

— Așa ți se spune de mulți ani. Dasher a clătinat din cap. Preferă să i se spună pe adevăratul lui nume. Așa cum știi, noi nu putem vorbi limba lor.

— Cu cine vorbești? l-a întrebat Shawn și privirea i-a revenit din nou în locul unde mă aflam eu, umplându-mă de neliniște. Cu un alt pământean? Sau, și mai bine, cu o creatură de-alea abominabile – un hibrid nenorocit?

Am icnit fără să vreau. Nu era atât ce spunea, cât dezgustul și ura care se simțeau în cuvintele lui.

— Shawn este ceea ce noi numim terorist, a spus sergentul, iar luxenul a început să rânjească. Face parte dintr-o celulă pe care noi o monitorizăm de vreo doi ani. Plănuiseră să arunce în aer Golden Gate Bridge la o oră de vârf. Sute de vieți...

— Mii de vieți, l-a întrerupt Shawn și ochii au început să-i strălucească. Am fi ucis *mii*. Și apoi am fi...

— Dar n-ați reușit.

Apoi Dasher a zâmbit și eu am simțit cum mi se strânge stomacul. Probabil era primul zâmbet sincer pe care îl vedeam la omul ăsta.

— V-am împiedicat noi. S-a uitat peste umăr la mine: Doar pe el am reușit să-l aducem aici în viață.

Shawn a râs hârâit.

— M-ați împiedicat, dar cu asta n-ați făcut nimic, *maimuțe* cu creier primitiv. Noi suntem superiori. Omenirea voastră nu e *nimic* comparativ cu noi. O să vedeți. V-ați săpat singuri groapa și nu aveți cum să opriți ceea ce va veni. Toți o să...

Dasher a apăsat pe butonul stației, întrerupându-i tirada.

— Am auzit asta de prea multe ori. S-a întors la mine, cu capul înclinat ușor pe umăr. Cu asta ne confruntăm. Luxenul din camera asta vrea să ucidă oameni. Sunt mulți așa ca el. De-asta facem tot ce facem.

Mă uitam fără cuvinte la luxenul de pe scaun, în timp ce creierul meu abia încerca să proceseze. Stația nu mai era pornită, dar gura bărbatului încă se mai mișca și se vedea ura cu care rostea cuvintele. Ostilitatea aceea oarbă pe care o au toți teroriștii, indiferent *ce* sunt ei, se vedea clar pe chipul lui.

— Înțelegi? m-a întrebat sergentul, trezindu-mă la realitate.

Mi-am cuprins mijlocul cu brațele și am clătinat din cap.

— Nu poți judeca o întreagă specie după un singur individ.

Cuvintele acelea păreau goale și pentru mine.

— E adevărat, a admis Dasher, încet. Dar asta e valabil în cazul oamenilor. Nu putem să presupunem că aceste ființe au aceleași standarde morale ca noi. Și crede-mă când îți spun – ei nu au deloc standardele noastre morale.

Orele s-au făcut zile. Zilele s-au făcut, poate, săptămâni – oricum, n-aș fi putut spune. Înțelegeam acum ce spunea Dawson, că nu avea noțiunea timpului. Aici toate erau amestecate și nu-mi aminteam cât timp trecuse de când văzusem soarele sau stelele. Nu mi se mai dăduse micul dejun ca atunci, după prima zi în care fusesem conștientă, și tot ce puteam să spun era că au mai trecut patruzeci și opt de ore când mă duceau la doctorul

Roth, să-mi ia din nou sânge. De atunci îl văzusem de vreo cinci ori, poate mai mult.

Am pierdut numărul. Am mai pierdut şi altele. Kilograme. Abilitatea de a zâmbi sau de a râde. Lacrimile. Nu mi-a rămas decât furia şi, de câte ori eram pusă faţă în faţă cu Mo sau cu un alt hibrid pe care nu-l cunoşteam – nici nu voiam să-l cunosc, din cauza lucrurilor pe care trebuia să le fac –, furia şi frustrarea mea ajungeau la culme. Mă şi miram că încă mai pot avea sentimente aşa de puternice.

Dar încă nu cedasem. Nu m-am luptat niciodată în timpul acestor teste de stres. Era singurul mod în care puteam să-mi demonstrez controlul.

Am refuzat să mă bat cu ei – să îi bat sau poate chiar să-i omor, dacă situaţia ar fi degenerat. Parcă trăiam o versiune reală şi bolnavă a *Jocurilor Foamei.*

Jocurile Foamei pentru hibrizi de extraterestru.

Am vrut să zâmbesc, dar mişcarea aceea îmi provoca dureri în buzele plesnite. Am refuzat eu să fac pe terminatorul, dar ceilalţi hibrizi erau puşi pe treabă. Unii erau aşa de hotărâţi, încât ajunseseră să-mi vorbească. Să-mi spună că trebuie să lupt, că trebuie să mă pregătesc pentru ziua în care vor veni ceilalţi luxeni, să fiu pregătită şi pentru luxenii care sunt deja aici. Era evident că ei credeau sincer că adevăraţii ticăloşi sunt luxenii. Poate ei or fi băut gaz, dar eu nu. Chiar şi aşa, prin creierul meu începuse să se ridice şovăitor o întrebare – cum puteau cei de la Daedalus să ţină atâţia indivizi sub control, era oare ceva adevărat în ce spuneau ei?

Şi mai era şi Shawn, luxenul care voia să ucidă mii de oameni. Dacă era să-l cred pe Dasher, mai erau o grămadă ca el în libertate – aşteptând momentul potrivit să preia controlul pe Terra. Dar să mă gândesc că Daemon sau Dee, sau chiar Ash, ar face parte din aşa ceva... mi-era imposibil să cred.

M-am chinuit să deschid ochii şi am văzut acelaşi lucru pe care îl vedeam de fiecare dată după ce mă luau din sala de antrenament şi mă depozitau – mai mult inconştientă – în celula mea. Tavanul alb cu puncte negre – amestecul de onix şi diamant.

Doamne, cât uram punctele alea negre.

Am respirat adânc şi am ţipat, deşi n-aş fi vrut s-o fac. O durere ascuţită mi-a cuprins tot pieptul, după lovitura din coaste pe care mi-o dăduse Mo. Tot corpul îmi zvâcnea. Nu era nicio părticică din corp să nu mă doară.

Mi-a atras atenţia o mişcare lângă colţul celulei, spre uşă. Am întors încet capul, copleşită de durere.

Archer stătea acolo cu o grămadă de cârpe în mână.

— Începusem să-mi fac griji.

Mi-am dres glasul şi mi-am descleştat cu greu gura, clipind din ochi de durere.

— De ce?

El s-a apropiat, cu bereta aia care îi ascundea ochii.

— Ai fost leşinată ceva timp, mai mult decât de obicei.

Mi-am întors iar privirea în tavan. Nu îmi dădusem seama că mi-a monitorizat reacţiile după bătaie. Până acum nu fusese niciodată aici când mi-am revenit. Nici Blake. Nu-i mai văzusem faţa aia de jigodie de mult, nici nu ştiam dacă mai e pe aici.

Am respirat încet şi adânc. Chiar dacă sună jalnic, când mă trezeam din leşin, îmi părea rău. Nu întotdeauna era o inconştienţă totală, neagră. Uneori îl visam pe Daemon, iar după ce mă trezeam mă agăţam cu disperare de imaginile acelea şterse, care începeau să dispară de cum deschideam ochii.

Archer s-a aşezat pe marginea patului şi am deschis repede ochii. Muşchii dureroşi mi s-au încordat. Deşi nu mi se păruse un tip prea rău, având în vedere situaţia, nu aveam încredere în nimeni.

El mi-a întins grămada aia de cârpe.

— E gheață. Pare că ți-ar fi de folos.

M-am uitat la el, ironic.

— Nu știu... nu știu exact cum pare.

— Adică... *fața* ta? a întrebat el, lipindu-mi de față grămada de cârpe. Nu arată prea frumușică.

Nici n-o simțeam frumușică. Ignorând durerea puternică din umăr, am încercat să-mi scot brațul de sub pătură.

— Pot s-o fac și eu.

— Mie mi se pare că nu poți ridica niciun deget. Stai liniștită. Și nu mai vorbi.

Nu eram prea sigură dacă ar trebui să mă simt jignită că mi-a zis să tac, dar apoi mi-a pus grămada cu gheață pe obraz și a trebuit să respir adânc.

— Ar fi putut să aducă un luxen să te vindece, dar nici tu nu vrei să-ți faci viața ușoară dacă refuzi să te lupți. A apăsat puțin punga cu gheață și eu m-am tras înapoi. Încearcă să te gândești la asta data viitoare când te vor mai duce în sala de antrenament, a spus.

Am vrut să mă strâmb, dar mă durea.

— Da. De parcă eu sunt de vină.

El a clătinat din cap.

— Nu am spus asta.

— Luptele astea nu sunt normale, am zis eu după câteva clipe. Nu o să mă autodistrug.

Sau cel puțin asta era speranța mea.

— Să-i obligi să facă asta e... inuman. Iar eu n-o să...

— O vei face, a zis el, simplu. Nu ești altfel decât ei.

— Nu sunt altfel? Am dat să mă ridic, dar el mi-a aruncat o privire care m-a convins să rămân pe loc. Mo nici măcar nu mai seamănă cu un om, am spus. Niciunul nu mai seamănă. Zici că sunt roboți.

— Sunt antrenați.

— An...antrenați? am izbucnit eu, bâlbâit, în timp ce el mutase gheața pe bărbia mea. Sunt lipsiți de creier...

— Nu contează cum sunt ei. Faci în continuare asta? Nu ripostezi, nu faci ce vrea sergentul Dasher să faci? Atunci o să fii în continuare un sac de box uman. Și ce rezolvă asta? Mâine-poimâine, unul dintre hibrizii ăștia te va omorî. A coborât vocea atât de mult, încât mă îndoiam că va putea fi auzit de microfoanele din cameră: Și atunci ce se va întâmpla cu cel care te-a hibridizat? Va muri și el, Katy.

Am simțit o apăsare în piept și m-a cuprins o altfel de durere. Brusc, l-am văzut pe Daemon cu ochii minții – rânjetul ăla al lui, care mă înfuria când apărea pe fața lui expresivă – și mi s-a făcut așa de dor de el, încât simțeam cum îmi urcă în gât lacrimi fierbinți. Mi-am încleștat mâinile sub pătură, parcă aveam o gaură în piept.

Au trecut mai multe minute în tăcere. Stăteam așa, uitându-mă la umerii lui acoperiți de uniforma cafenie de camuflaj, și am căutat să spun ceva care să alunge pustiul acela pe care îl simțeam în mine; am găsit, în sfârșit, ceva de spus.

— Pot să te întreb ceva?

— Probabil că nici n-ar trebui să vorbești.

A schimbat punga de gheață dintr-o mână în alta.

Nu l-am băgat în seamă, aveam senzația că o să-mi pierd mințile dacă nu vorbesc.

— Există într-adevăr luxeni care vor să ne cucerească? Alții ca Shawn?

Nu mi-a răspuns.

Am închis ochii și am oftat, obosită.

— O să mori dacă îmi răspunzi la o întrebare?

A mai trecut o clipă.

— Simplul fapt că pui această întrebare ar trebui să fie un răspuns.

Era?

— Katy, există pământeni buni și pământeni răi?

Mi s-a părut ciudat cum a spus el „pământeni".

— Da, dar asta-i cu totul altceva.

— Crezi?

Când mi-a pus iar gheața pe obraz, parcă nu mai era așa de rău.

— Cred că da.

— Fiindcă pământenii sunt mai slabi? Nu uita că oamenii pot folosi arme de distrugere în masă, la fel ca luxenii. Și tu chiar crezi că luxenii nu știu ce se întâmplă aici? a întrebat el încet și eu am înțepenit. Nu știu că sunt unii care sprijină Daedalus – din diferite motive – și că alții se tem să nu piardă viața pe care și-au construit-o aici? Chiar crezi că vrei un răspuns la întrebarea asta?

— Da, am șoptit eu, dar mințeam.

O parte din mine nu voia să știe.

Archer a mutat iar punga de gheață.

— Există luxeni care vor să ne cucerească, Katy. Există această amenințare, și dacă va veni ziua aceea când luxenii vor trebui să aleagă de partea cui se află, tu ce crezi că vor alege? Tu ce o să alegi?

DAEMON

Eram în stare să rup gâtul cuiva.

Cine mai știe câte zile trecuseră de când Nancy îmi organizase primirea fastuoasă de la Mount Weather? Două? O săptămână, mai multe? Să fiu al naibii dacă știam. Nu aveam idee ce zi era sau cât timp trecuse. După ce m-au escortat înăuntru, Nancy dispăruse, și au început să-mi facă tot felul de teste

stupide – un consult, analize de sânge, controale şi cel mai jalnic interogatoriu din Blue Ridge Mountains. Le-am făcut pe toate, numai ca să accelerez puţin treaba, dar după aia nu s-a mai întâmplat absolut nimic.

Mă ţineau într-o cameră – probabil într-una ca asta stătuse şi Dawson atunci când fusese aici – şi eram tot mai furios cu fiecare secundă care trecea. Nu puteam să accesez Sursa. Puteam, totuşi, să trec în forma mea reală, dar singurul avantaj la asta era că puteam să fac lumină în cameră. Nu mă ajuta cine ştie ce.

Măsuram celula în lung şi-n lat şi mă întrebam pentru a mia oară dacă şi Katy face la fel pe undeva. Nu o simţeam, iar conexiunea ciudată dintre noi nu funcţiona decât dacă eram aproape unul de celălalt. Erau totuşi şanse, sau cel puţin eu încă mai speram, ca ea să fie tot la Mount Weather. Cine ştie cât era ceasul când s-a deschis uşa de la camera mea şi trei soldaţi caraghioşi mi-au făcut semn să ies. Am trecut pe lângă ei şi am rânjit când unul, pe care îl lovisem cu umărul, a început să înjure.

— Ce? l-am înfruntat eu, gata de bătaie. E vreo problemă?

Tipul a rânjit.

— Mişcă.

Altul, fire foarte curajoasă, m-a apucat de umăr. M-am uitat urât la el şi a luat mâna de pe mine.

— Mda, aşa ziceam şi eu.

Şi cu asta, cei trei bravi soldaţi din trupele de comando m-au condus pe un hol care era aproape identic cu cel pe care fusesem când ne-am dus s-o salvăm pe Beth. Am urcat în lift, am coborât vreo două etaje şi apoi am pornit pe un alt coridor, populat cu personal militar, unii în uniforme, alţii civili. Toţi se dădeau la o parte din faţa grupuşorului nostru vesel.

Răbdarea mea inexistentă deja se dusese când ne-am oprit, în sfârşit, în faţa unor uşi negre şi lucioase. Simţurile mele fine îmi spuneau că uşa aia e mânjită toată cu onix.

Trupa de comando a făcut ceva la panoul de control și ușile s-au deschis, dând la iveală o masă lungă și dreptunghiulară. Sala era goală. A, ba nu. Era acolo și favorita mea.

Nancy Husher stătea în capul mesei, cu mâinile încrucișate pe masă și cu părul strâns bine într-o coadă de cal.

— Bună, Daemon.

Nu aveam niciun chef de rahaturile ei.

— A. Mai ești și acum aici? Și eu care credeam că m-ai aruncat aici și ai plecat.

— Niciodată nu te-aș arunca, Daemon. Ești mult prea valoros.

— Asta știam și eu.

M-am așezat fără să mă invite nimeni și m-am lăsat pe spătarul scaunului cu brațele încrucișate la piept. Soldații au închis ușile și s-au așezat de pază în fața lor. Le-am aruncat o privire disprețuitoare și apoi m-am întors la Nancy.

— Ce? Azi nu facem analize și teste? Nu-mi mai puneți întrebări tâmpite?

Era clar că Nancy face mari eforturi să-și păstreze o moacă impasibilă. Mă rugam la ce Dumnezeu o fi pe-acolo să pot s-o enervez cât mai mult pe femeia asta.

— Nu. Fără alte teste. Avem deja ce ne trebuie.

— Și ce vă trebuie vouă?

A ridicat un deget de la mână și l-a ținut așa.

— Tu crezi că știi ce face Daedalus. Sau cel puțin ai niște presupuneri.

— Sincer, nu dau doi bani pe ce rahaturi vrea să facă grupul vostru de ciudați.

— Nu?

A ridicat o sprânceană.

— Nup, am spus eu.

Zâmbetul ei s-a făcut mai larg.

— Știi ce cred eu, Daemon? Eu cred că numai gura e de tine. Dai din gură și amenințI cu mușchii tăi, dar adevărul e că nu ai niciun pic de control asupra acestei situații, și în sinea ta știi asta. Așa că n-ai decât să dai din gură. Pe mine mă distrează.

Mi s-au încleștat fălcile.

— Pentru asta și trăiesc, să te distrez pe tine.

— Ei, e bine că mi-ai spus, iar dacă am clarificat asta, putem să mergem mai departe?

Când am dat din cap, privirea aia de scorpie parcă s-a ascuțit.

— Mai întâi, vreau să-ți spun că, dacă vreodată comportamentul tău o să prezinte vreo amenințare la adresa mea sau a altcuiva, avem destule arme pe care să le folosim împotriva ta, cu toate că nu aș vrea asta.

— Sunt convins că nu ai vrea.

— Nu. Avem arme PEP, Daemon. Știi ce sunt astea? Proiectile cu Energie Pulsatorie. Pot să afecteze catastrofal undele electrice și luminoase. O singură lovitură este fatală pentru cei din specia ta. N-aș vrea să te pierd. Nici pe Katy. Pricepi ce-ți spun?

Am încleștat pumnii.

— Pricep.

— Știu că ai tot felul de idei preconcepute despre Daedalus, dar sperăm să schimbăm toate astea în timpul șederii tale aici.

— Hmm, idei preconcepute? A, te referi la episodul ăla în care lingăii tăi m-au convins că fratele meu e mort?

Nancy nici n-a clipit.

— Fratele tău și Bethany au fost ținuți la Daedalus pentru ceea ce îi făcuse el fetei – din motive de siguranță. Știu că nu crezi asta, dar nu prea mă interesează. Există un motiv pentru care luxenii nu trebuie să vindece oamenii. Consecințele unei asemenea acțiuni sunt foarte complexe și de cele mai multe ori

au ca rezultat nişte schimbări instabile ale ADN-ului uman, care se manifestă mai ales în medii nesupravegheate.

Am ridicat capul când am auzit asta, amintindu-mi ce s-a întâmplat cu Carissa.

— Asta ce ar vrea să însemne?

— Chiar dacă oamenii supravieţuiesc acestor mutaţii, tot există posibilitatea ca ele să nu fie stabile.

— Cu ajutorul vostru? am râs eu rece. Îi ajutaţi pe oameni injectându-le Dumnezeu ştie ce?

Ea a dat din cap.

— Puteam să facem asta, sau puteam s-o lăsăm pe Katy să moară. Asta s-ar fi întâmplat.

Am rămas nemişcat, dar inima începuse să-mi bată mai tare.

— Uneori, urmele mutaţiei se pierd. Alteori mutaţia îi omoară. Iar în anumite cazuri mutaţia rezistă, dar oamenii intră în autocombustie din cauza stresului. Dar sunt şi situaţii când rezistă perfect. Noi trebuie să determinăm asta, fiindcă nu putem permite accesul unor hibrizi instabili în societate.

Furia urca în mine ca un tren de mare viteză.

— După cum spui tu, s-ar zice că faceţi o favoare lumii.

— Chiar asta facem. Nancy s-a rezemat de spătarul scaunului şi şi-a retras mâinile de pe masă. Îi studiem pe luxeni şi pe hibrizi, încercăm să vindecăm boli. Îi împiedicăm pe hibrizii cu potenţial periculos să facă rău oamenilor nevinovaţi.

— Kat nu e periculoasă, am mârâit eu.

Nancy a lăsat capul pe umăr.

— Asta trebuie văzut. Adevărul e că ea până acum nu a fost testată, şi asta facem acum.

M-am aplecat în faţă foarte încet şi camera a început să se lumineze uşor:

— Şi asta ce vrea să însemne?

Nancy a ridicat mâna, să-i oprească pe papagalii care stăteau la ușă.

— Kat a arătat semne de furie extremă, iar asta e o caracteristică a hibrizilor instabili.

— Pe bune? Kat e furioasă? Nu cumva din cauza faptului că o țineți prizonieră?

Cuvintele aveau gust de acid.

— A atacat mai mulți membri ai echipei mele.

Un zâmbet larg mi-a apărut pe față. *Asta-i fata mea.*

— Îmi pare rău să aud așa ceva.

— Și mie mi-a părut rău. Ne-am pus mari speranțe în voi doi. Felul în care ați lucrat împreună e o relație simbiotică perfectă. Puțin luxeni și oameni au ajuns la așa ceva. În general, mutațiile par că parazitează oamenii. Nancy și-a încrucișat brațele la piept, șifonând materialul cafeniu al sacoului. Voi doi ați putea fi foarte importanți pentru ceea ce încercăm noi să facem.

— Adică să vindecați boli și să salvați oameni nevinovați? m-am strâmbat eu. Atâta? Pe bune, tu mă crezi idiot?

— Nu. Cred că ești exact opusul idiotului. Nancy a expirat pe nas și s-a aplecat spre masă, punându-și mâinile pe tăblia cenușie. Obiectivul celor de la Daedalus, a spus ea, este să schimbe evoluția umană. Pentru asta, trebuie să luăm uneori niște măsuri extreme, dar rezultatul final merită fiecare picătură de sânge, fiecare strop de sudoare și fiecare lacrimă vărsată.

— Atâta timp cât nu e vorba de sângele, sudoarea și lacrimile tale, nu?

— O, am dat și eu din toate astea, Daemon, a replicat ea cu o expresie radioasă. Dacă ți-aș spune că noi am putea eradica cele mai virulente boli, ba, mai mult de atât, am putea opri războaiele înainte de a începe?

Aici a vrut să ajungă, am intuit eu.

— Și cum ați putea face asta?

— Crezi că există vreo țară care s-ar încumeta să se lupte cu o armată de hibrizi? A lăsat capul într-o parte. Atunci când ar ști ce poate face un mutant de succes?

Pe de o parte, eram dezgustat de ce voia să-mi spună. Pe de altă parte, eram, pur și simplu, iritat.

— Creați hibrizi care să se lupte și să moară în războaiele voastre stupide? Pentru asta l-ați torturat pe fratele meu?

— Tu spui că l-am torturat, eu spun că am încercat să-l motivăm.

OK, deci ăsta era unul dintre momentele alea din viață în care nu-ți dorești altceva decât să dai pe cineva cu capul de pereți. Și cred că își dădea și ea seama de asta.

— Hai să trecem la subiect, Daemon. Avem nevoie de ajutorul tău – de bunăvoie. Dacă treburile ies bine pentru noi, ies bine și pentru tine. Cu ce te putem convinge să facem un pact?

Nu era nimic în lumea asta care să mă facă să accept așa ceva. Era o chestie împotriva naturii, era absolut aiurea. Dar eu eram un tip căruia îi plăceau schimburile în natură și, dacă mi se oferea ocazia, nu mă interesa ce voia Daedalus sau ce voia Luc, mă interesa ce voiam eu.

— E un singur lucru pe care îl vreau.

— Și ăsta e...

— Vreau s-o văd pe Kat.

Lui Nancy nu i-a pierit zâmbetul.

— Și ce ești dispus să faci pentru asta?

— Orice, am spus eu fără nicio ezitare, și chiar vorbeam serios. Fac *orice*, dar mai întâi vreau s-o văd pe Kat și vreau s-o văd acum.

Și-a făcut niște socoteli, apoi i s-au luminat ochii.

— Sunt convinsă că putem rezolva ceva.

Capitolul 9

KATY

Mă dureau picioarele în timp ce mă târam după Archer, șchiopătând spre sala de antrenament. Azi cu cine trebuia să mă mai lupt? Cu Mo? Cu tipul ăla tuns punk? Sau cu fata care avea părul ăla roșcat așa de frumos? Nici nu conta. Iar o să mănânc bătaie. Singurul lucru pe care îl știam era că ei nu vor permite vreunui hibrid să mă omoare. Eram mult prea *prețioasă*.

Archer a încetinit pasul, ca să pot să mă țin după el. Nu mai scosese un cuvânt de ieri, când fusese la mine în celulă, dar acum mă obișnuisem cu tăcerea lui. Mi se părea că nu e de acord cu ce se întâmplă aici, dar nu spusese niciodată asta direct. Poate pentru el era o slujbă ca oricare alta.

Ne-am oprit în fața ușilor pe care ajunsesem să le urăsc. Am respirat adânc și, după ce s-au deschis, am intrat. N-avea niciun sens să amân inevitabilul.

Sergentul Dasher mă aștepta înăuntru, îmbrăcat în aceeași uniformă cu care îl văzusem din prima zi. Mă întrebam dacă

are cumva un număr infinit de costume. Dacă nu, înseamnă că factura de la curățătorie era astronomică.

Gândurile astea stupide îmi treceau prin cap înainte să fiu transformată într-o uriașă vânătaie.

Dasher mi-a aruncat o privire oarecum surprinsă. Din ce văzusem în oglinda fumurie care era în baie la mine, îmi dădeam seama că arătam ca dracu'. Pe partea dreaptă, obrazul și ochiul meu erau niște umflături urâte, de culoare violetă. Buza de jos era ruptă. Iar restul corpului era o bogată colecție de vânătăi.

A clătinat din cap și s-a dat la o parte, ca să-l lase pe doctorul Roth să mă consulte. Doctorul mi-a luat tensiunea, m-a ascultat să vadă cum respir și apoi mi-a băgat în ochi o lumină.

— Pare și mai afectată, a spus el, băgându-și stetoscopul sub halat. Dar poate să participe la testul de stres.

— Ar fi bine dacă ar și vrea să participe, a mormăit unul dintre bărbații de la monitoare. Nu să stea pur și simplu acolo.

M-am uitat urât la el, dar până să deschid eu gura, a intervenit sergentul Dasher.

— Azi o să fie altceva, a spus el.

Mi-am încrucișat mâinile la piept și l-am privit fix.

— Nu. Nu o voi face. Nu o să mă lupt cu ei.

A ridicat puțin bărbia.

— Poate nu ți-am prezentat noi corect testul de stres.

— I-auzi, am zis eu și am zâmbit când am văzut ce ochi a făcut când m-a auzit. Și care parte din chestia asta nu e corectă?

— Noi nu vrem să te lupți doar de dragul luptei, Katy. Vrem doar să ne asigurăm că mutația ta e viabilă. Am văzut că nu vrei să lovești un alt hibrid.

O mică scânteie de speranță s-a aprins în mine, ca o sămânță minusculă care cade pe pământ. Poate poziția mea,

toate vânătăile alea pe care le-am primit, au însemnat ceva pentru ei. Ar fi fost un lucru mărunt, care poate pentru ei nu însemna nimic, dar pentru mine era totul.

— Dar tot trebuie să-ți verificăm abilitățile în condiții de stres.

S-a apropiat de cei de la monitoare și speranțele mele s-au dus pe apa sâmbetei. Ușa s-a deschis.

— Cred că acum o să vrei să dai testul.

O, Doamne, nu voiam să intru acolo, dar am făcut un pas și încă un pas, fiindcă nu voiam să arăt niciun semn de slăbiciune. Ușa s-a închis în urma mea și m-am așezat cu fața spre cealaltă ușă, așteptând cu stomacul făcut ghem. Cum se gândeau că o să mă facă să vreau să dau testul? Pentru nimic în lume n-aș fi...

În clipa aceea, ușa s-a deschis și a intrat Blake.

Mi-am înăbușit un hohot sec de râs când l-am văzut intrând în cameră, fără să se uite la ușa care se închidea în urma lui. Brusc, cuvintele lui Dasher parcă începeau să aibă sens.

Blake s-a oprit în fața mea și s-a încruntat.

— Arăți ca naiba.

Furia a început să fiarbă în mine.

— Și ești surprins? Știi foarte bine ce fac ei aici.

El și-a trecut degetele prin păr și s-a uitat la mine.

— Katy, nu trebuia decât să accesezi Sursa. Tu singură îți îngreunezi viața.

— *Eu singură* îmi... N-am mai continuat, eram mult prea furioasă. Simțeam cum Sursa se agită înăuntrul meu, și mi se ridicaseră toate firișoarele de păr de pe mine. Ești nebun.

— Uită-te la tine. A fluturat mâna spre mine. Nu trebuia decât să faci ce ți s-a cerut și ai fi evitat toate astea.

Am făcut un pas spre el, privindu-l cu ură.

— Dacă nu ne-ai fi trădat, aș fi evitat toate astea de la bun început.

— Nu.

Pe fața lui a trecut o umbră de tristețe.

— Tot aici ai fi ajuns, indiferent ce-ar fi fost.

— Nu prea cred.

— Nu vrei să crezi.

Am tras aer adânc în piept, dar furia mea era mult prea mare. Blake a vrut să-mi pună mâna pe umăr, dar i-am zburat-o imediat.

— Nu mă atinge.

S-a uitat o clipă la mine, apoi și-a îngustat ochii.

— Ți-am mai spus o dată, dacă vrei să te superi pe cineva, atunci supără-te pe Daemon. El ți-a făcut asta. Nu eu.

Asta a pus capac.

Toată furia și frustrarea pe care le strânsesem în mine de atâta timp au lovit ca un uragan de categoria a cincea. Creierul mi s-a detașat și am țâșnit fără să gândesc nimic. Pumnul meu i-a prins falca, dar în același timp a început să se manifeste și Sursa. Din mâna mea a țâșnit un fulger de lumină care l-a făcut să se învârtă în loc.

El s-a sprijinit de perete și a scos un hohot de râs uimit.

— La naiba, Katy. Asta m-a durut.

Energia pârâia pe spatele meu și îmi intra în oase.

— Cum îndrăznești să dai vina pe *el* pentru asta? Nu e vina lui!

Blake s-a întors și s-a rezemat de perete. Buza îi sângera și s-a șters cu dosul mâinii. Ochii săi au căpătat o strălucire ciudată și s-a desprins de perete.

— Este numai vina lui.

Am întins mâna și un alt fulger de energie a țâșnit din ea, dar el s-a ferit, s-a răsucit pe loc cu brațele întinse și a râs.

— Asta-i tot ce poți? m-a întărâtat el. Hai, promit că te iau ușor, *Kitten*.

Când am auzit că folosește numele meu de alint – numele cu care mă alinta Daemon –, am luat-o razna. Blake s-a repezit la mine într-o clipă. Am țâșnit într-o parte, ignorând protestul dureros al mușchilor mei. Brațul lui a descris un cerc larg și a apărut o lumină alb-roșiatică. M-am ferit în ultima clipă, evitând la mustață o lovitură din plin.

Am lăsat energia să se adune în mine încă o dată. Am trimis un alt fulger, care s-a arcuit în aer și l-a lovit în umăr.

El s-a dat câțiva pași înapoi, s-a încovoiat și și-a pus mâinile pe genunchi.

— Cred că poți să faci ceva mai mult decât atât, *Kitten*.

Furia mi-a întunecat privirea ca un văl. M-am lansat spre el în viteză, ca un fotbalist din prima ligă. Ne-am rostogolit la pământ într-un ghem de mâini și de picioare. M-am ridicat peste el și am început să-l lovesc. Nu vedeam propriu-zis unde îl loveam, doar simțeam durerea din încheietura mâinii atunci când se lovea de el.

Blake a reușit să-și scoată mâinile de sub mine și m-a împins, iar eu mi-am pierdut echilibrul. Am ezitat doar o clipă, iar el și-a ridicat șoldurile și s-a răsucit. Am căzut pe spate și am simțit că-mi iese tot aerul din plămâni. Am întins mâna spre fața lui, gata să-i scot ochii.

El m-a prins de încheieturi și mi le-a ridicat deasupra capului, după care s-a aplecat peste mine. Sub ochiul stâng avea o rană deschisă, iar obrazul începuse deja să i se umfle. Am fost cuprinsă de o satisfacție bolnavă.

— Pot să te întreb ceva? a zâmbit Blake, și scânteile verzi din ochi i-au strălucit. I-ai spus vreodată lui Daemon că m-ai sărutat? Pun pariu că nu i-ai zis.

Simțeam în tot corpul fiecare gură de aer pe care o înghițeam. Pielea mea devenise hipersensibilă din cauza atingerii și a apropierii lui. Puterea se acumula în mine și colora camera în alb luminos. Eram plină de furie, fiecare celulă a corpului meu era plină de furie.

Zâmbetul lui s-a făcut mai larg.

— Cum nu i-ai spus nici cât de bine a fost să dormim împreună...

Puterea a explodat și într-o secundă am sărit de la podea – amândoi am sărit de la podea – și am levitat la câțiva metri în aer. Părul îmi atârna în jos pe spate, iar părul lui îi căzuse pe frunte.

— Rahat, a șoptit el.

Mi-am luat avânt, mi-am eliberat încheieturile și l-am izbit în piept. În secunda de dinainte de a zbura în perete, am apucat să văd șocul care îi schimonosea fața. Cimentul a plesnit și pe perete s-a întins o crăpătură ca o pânză de păianjen. Când capul lui Blake s-a izbit de perete, toată camera s-a zgâlțâit, apoi el a alunecat către podea. Mă așteptam să-și revină înainte de a ajunge jos, dar nu și-a revenit. A lovit podeaua cu un zgomot înăbușit care a făcut ca furia să-mi dispară imediat.

De parcă ar fi tăiat cineva niște sfori invizibile care mă țineau, am aterizat brusc în picioare, apoi am făcut un pas înainte.

— Blake? am hârâit eu.

Nu s-a mișcat.

O, nu...

Am îngenuncheat lângă el cu mâinile tremurând, dar în clipa aceea ceva întunecat și dens a început să iasă de sub trupul lui. Privirea mi s-a dus automat spre perete. Se vedea acolo foarte clar conturul lui Blake, pe un metru de zid.

O, Doamne, nu...

M-am uitat încet în jos. De sub corpul lui inert apăruse o baltă de sânge care se întindea pe podeaua de ciment, spre picioarele mele.

M-am tras înapoi, împleticindu-mă, am deschis gura, dar nu am reușit să scot niciun sunet. Blake nu mai mișca. Nu s-a răsucit, gemând. Nu s-a mișcat deloc. Iar partea vizibilă din brațele sale și mâinile deja se albiseră fantomatic, contrastând puternic cu roșul întunecat al sângelui de pe jos.

Blake era mort.

Doamne Dumnezeule.

Timpul parcă a încetinit și apoi a accelerat. Dacă el era mort, înseamnă că și luxenul care l-a hibridizat era mort, fiindcă știam foarte bine cum funcționează treburile astea. Erau conectați, așa cum eram eu cu Daemon, și dacă unul dintre ei murea... murea și celălalt.

Blake o căutase de atâtea ori. Ba chiar îi promisesem că o să-l omor, dar vorbele... una e să vorbești. Să o și faci, e cu totul altceva. Iar Blake, chiar cu toate chestiile oribile pe care le făcuse, era numai rezultatul unor circumstanțe. Se dădea mare în fața mea. Omorâse fiindcă nu avusese încotro. Trădase ca să salveze pe altcineva.

Exact cum am făcut și eu – cum aș face și eu.

Mi-am acoperit gura cu mâna tremurătoare. În capul meu răsunau toate cuvintele pe care i le-am spus. În fracțiunea aia de secundă când am cedat furiei – un nimic, în comparație cu problemele umanității –, mă schimbasem și nu eram sigură că voi mai reuși să fiu vreodată altceva decât ce devenisem. Respiram precipitat și plămânii mă dureau la fiecare respirație.

S-a auzit interfonul și bâzâitul lui m-a speriat când a răsunat în tăcerea moartă. Vocea sergentului Dasher a umplut camera, dar eu nu reușeam să-mi iau ochii de la trupul lipsit de viață al lui Blake.

— Perfect, a spus el. Ai trecut testul de stres.

Era prea mult pentru mine – să ajung aici, așa departe de mama, de Daemon și de tot ceea ce știam, apoi toate testele acelea, și spectacolele cu hibrizi care au urmat. Iar acum și asta? Era prea mult.

Am lăsat capul pe spate și am deschis gura să urlu, dar nu a ieșit niciun sunet. Nimic, apoi a intrat Archer, mi-a pus delicat mâna pe umăr și m-a scos din cameră. Dasher a spus ceva, și vocea lui semăna cu a unui tată mulțumit, apoi am fost scoasă din sala de antrenament și m-au dus în cabinetul doctorului Roth, care mă aștepta să-mi mai ia puțin sânge. Au adus o fată luxen să mă vindece. Au trecut minute și apoi ore, dar eu nu spuneam nimic și nu simțeam nimic.

DAEMON

Să stau cu cătușe de onix la mâini și legat la ochi cinci ore și apoi băgat într-un aparat de zbor, asta nu e chiar distracția ideală, din punctul meu de vedere. Presupun că se temeau că aș doborî avionul, ceea ce era stupid. Avionul mă ducea acolo unde voiam să ajung eu. Nu știam care e locația, dar îmi închipuiam că mă duc acolo unde e Katy.

Iar dacă nu era acolo, o să fac ca toate alea.

După ce am aterizat, m-au înghesuit într-o mașină. Pe sub banda cu care eram legat la ochi puteam distinge o lumină puternică, iar aerul era uscat și cumva acid, vag familiar. Deșertul? În cele două ore de mers cu mașina nu am mai avut nicio îndoială că mă întorceam în locul ăla nenorocit unde mai fusesem acum treisprezece ani.

Zona 51.

Am rânjit. Era inutil să mă țină legat la ochi. Știam unde ne aflăm. Toți luxenii, atunci când erau descoperiți, erau triați la îndepărtata bază aeriană Edwards. Eram mic atunci, dar nu am uitat nicio clipă uscăciunea aceea a aerului sau peisajul pustiu și dezolant de la Groom Lake.

Când mașina a oprit, am oftat și am așteptat să se deschidă portiera din dreptul meu. Am simțit niște mâini pe umeri, care m-au tras afară din mașină, și m-am gândit ce noroc are ăsta, cine o fi el, că sunt încătușat cu mâinile la spate, altfel pleca azi de la muncă cu falca dislocată.

Căldura uscată a deșertului Nevada m-a terminat în timpul în care am parcurs cele câteva zeci de metri, după care am simțit un val de răcoare care mi-a fluturat părul de pe frunte. Abia în lift mi-au scos legătura de la ochi.

Nancy Husher mi-a zâmbit.

— Îmi cer scuze pentru asta, dar trebuie să fim precauți.

M-am uitat la ea.

— Știu unde ne aflăm. Am mai fost aici.

A ridicat din sprânceana ei subțire.

— Multe s-au schimbat de când erai tu mic, Daemon.

— Și astea nu mi le scoateți?

Am fluturat degetele.

Ea s-a uitat la unul dintre soldații îmbrăcați în uniforme de camuflaj. Era tânăr, din câte puteam eu să-mi dau seama, dar jumătate de față era ascunsă de beretă.

— Scoate-i cătușele. N-o să ne mai facă probleme. Apoi s-a uitat la mine. Sunt convinsă că Daemon știe că toată clădirea e dotată cu un sistem de protecție pe bază de onix.

Paznicul s-a apropiat de mine și a scos o cheie. Fălcile lui încleștate arătau că nu e prea convins că ar trebui s-o creadă pe cuvânt, dar a descuiat cătușele. Au ieșit greu, julindu-mi încă o

dată încheieturile deja rănite. Mi-am mișcat umerii, să scap de crampele pe care le aveam în mușchi. Aveam niște cercuri roșii la încheieturi, dar nu era nimic grav.

— Sunt cuminte, am spus eu, răsucindu-mi gâtul. Dar vreau s-o văd pe Kat acum.

Liftul s-a oprit și ușile s-au deschis. Nancy a ieșit, iar soldatul m-a împins și pe mine.

— Mai întâi trebuie să vezi ceva.

M-am oprit.

— Nu așa ne-a fost înțelegerea, Nancy. Dacă vrei să cooperez, mai întâi mă duci la Kat.

Ea a întors capul să mă privească.

— Ce vreau să-ți arăt eu este legat de Katy. Apoi o s-o vezi și pe ea.

— Vreau... M-am întors brusc și l-am fixat enervat pe soldatul care îmi sufla în ceafă. Pe bune, tipule, ar fi cazul să te ții dracului la distanță.

Individul era cu un cap mai scund decât mine și în niciun caz nu părea să aibă calități extraordinare de bătăuș, dar nu s-a dat înapoi.

— Mergi. Înainte.

Am rămas pe loc.

— Și dacă nu vreau?

— Daemon, m-a strigat Nancy, cu o ușoară nerăbdare în voce. Nu faci decât să întârzii exact ce vrei tu.

Chiar dacă nu-mi convenea deloc să recunosc, avea dreptate. I-am mai aruncat o privire plină de promisiuni mizerabilului, apoi m-am întors și m-am dus pe hol după femeie. Totul era alb în jur, în afară de niște puncte negre din tavan și din pereți.

Nu îmi aminteam prea bine cum era interiorul acestei clădiri când eram eu copil, dar îmi aminteam că erau puține

locuri în care aveam permisiunea să mergem. Majoritatea timpului ni-l petreceam pe un etaj la care se afla toată comunitatea şi unde trebuia să stăm până eram asimilaţi, ca să putem fi eliberaţi.

Nu-mi plăcea să fiu iar aici, din mai multe motive.

Nancy s-a oprit în faţa unei uşi şi s-a aplecat. S-a aprins o lumină roşie care i-a luminat ochiul drept. Apoi lumina de pe panoul de comandă s-a făcut verde şi uşa s-a deschis. Şmecheria asta s-ar putea să-mi dea de furcă şi mă întrebam dacă m-ar recunoaşte sistemul atunci când aş lua forma lui Nancy. Însă din cauza sistemului ăstuia de protecţie a clădirii, mă simţeam aşa de secat, la fel ca şi deşertul, aşa că oricum nu ştiam dacă aş fi reuşit să fac asta.

În camera circulară în care am intrat erau mai multe monitoare în faţa cărora stăteau nişte tipi în uniformă. Fiecare monitor arăta o altă încăpere, sau coridor, sau un etaj.

— Ieşiţi, le-a ordonat ea.

Bărbaţii s-au ridicat de la locurile lor şi au părăsit camera în grabă, lăsându-ne acolo doar pe mine şi pe Nancy, plus handicapatul care ne însoţise.

— Ce vrei să-mi arăţi? am întrebat-o. EuroCup?

Ea şi-a strâns buzele.

— Aceasta este una dintre numeroasele camere de control al securităţii care se află în clădire. De aici putem să monitorizăm totul în Ferma Paradis.

— Ferma Paradis? Am râs fără chef. Aşa v-aţi botezat acum?

Ea a ridicat din umeri şi apoi s-a oprit la unul dintre monitoare şi a început să tasteze ceva.

— Toate camerele sunt supravegheate. Monitorizarea activităţii ne ajută în mai multe privinţe.

Mi-am trecut palma peste obrazul neras.

— OK.

— Una dintre preocupările noastre, ori de câte ori aducem înăuntru un hibrid, este să ne asigurăm că nu reprezintă niciun pericol pentru el însuşi sau pentru alţii, a început ea, cu braţele încrucişate la piept. E o chestiune pe care o tratăm cu multă seriozitate şi facem mai multe serii de teste ca să ne dăm seama dacă sunt viabili.

Chiar nu pricepeam unde voia să ajungă şi ce legătură avea asta cu Kat.

— Kat a dovedit că are ceva probleme şi poate deveni foarte periculoasă.

Am scrâşnit aşa de tare din dinţi, încât m-am mirat că nu au crăpat.

— Dacă a făcut ceva, înseamnă că a fost provocată.

— Serios?

Nancy a plesnit un buton de pe tastatură şi ecranul din stânga ei s-a deschis.

Kat.

Mi-a ieşit tot aerul din plămâni. Inima mi s-a oprit şi apoi a început să bată nebuneşte.

Era Kat pe ecran, stătea undeva, rezemată de perete. Imaginea era cam neclară, dar era ea – *ea*. Era îmbrăcată în hainele pe care le avusese când a fost capturată la Mount Weather, adică acum câteva săptămâni bune. M-am simţit confuz. Când a fost făcută filmarea asta? Nu putea să fie o imagine live.

Părul ei lung se revărsase pe lângă obraji, acoperindu-i faţa frumoasă. Eram gata să-i spun să se uite la mine, dar mi-am dat seama în ultima clipă că aş fi părut imbecil.

— Aşa cum vezi, nu e nimeni lângă ea, mi-a spus Nancy. Dar în cameră e şi sergentul Dasher. Realizează interviul iniţial.

Brusc, Katy a ridicat bărbia sus, a sărit în picioare și s-a repezit la un bărbat înalt, îmbrăcat în uniformă. În clipa următoare s-a prăbușit la pământ. Am privit oripilat cum Katy se zvârcolește pe jos, apoi un alt bărbat în uniformă desface un furtun din perete.

Nancy a apăsat pe un buton și a apărut o altă imagine. Mi-a trebuit o clipă să-mi revin după șocul ultimei scene și să pricep la ce mă uit, dar când mi-am dat seama, m-a cuprins o furie imensă.

Pe ecran erau Kat și scârba de Blake, se băteau. Ea s-a răsucit și a întins mâna spre o veioză, dar el i-a luat-o înainte și a blocat-o. Când am văzut cum se repede la el, mi s-a umplut inima de mândrie. Asta era Kitten a mea, cu gheare și cu toate cele.

Dar scena următoare m-a făcut să caut un mod de a ieși din camera asta. Blake i-a blocat lovitura, i-a răsucit brațul și a întors-o cu spatele la el. Pe fața lui Kat se vedea durerea, apoi el a trântit-o pe pat.

Am văzut roșu în fața ochilor.

— Asta nu se întâmplă acum, a spus Nancy calm. S-a întâmplat mai demult, când am adus-o aici. Nu are nici sonor.

Respirând greu, m-am întors iar spre ecran. Se luptau, iar Blake era clar că o domină. Dar ea încă se lupta, totuși, încovoiată și chircită sub greutatea lui. Am simțit că sunt izbit de un val de violență, de furie și de o neputință pe care n-o mai simțisem niciodată și care avea gustul sângelui lui Blake. Aveam pumnii încleștați și îmi venea să sparg monitorul, măcar, dacă nu îl aveam pe el în față.

După ce a tras-o din pat, am văzut cum o târăște pe jos și iese din raza camerei de luat vederi și m-am întors la Nancy.

— Ce s-a întâmplat? Unde a dus-o?

— În baie, unde nu sunt camere de filmat. Ne-am gândit că e nevoie totuşi de puţină intimitate.

A apăsat pe ceva şi imaginea s-a derulat cu viteză, apoi Blake a reintrat în cadru din dreapta. S-a aşezat pe pat – pe patul *ei* –, iar după câteva secunde a apărut şi Kat, udă din cap până în picioare.

Am făcut un pas în faţă, expirând puternic pe nas. Şi-au spus câteva cuvinte, apoi Kat s-a răsucit, a deschis un şifonier şi a scos de acolo nişte haine. A dispărut apoi în baie.

Blake şi-a sprijinit capul în mâini.

— O să-l omor pe nenorocitul ăsta, am promis eu, nimănui în mod special, dar asta era o promisiune pe care aveam de gând s-o respect. Va plăti pentru asta – într-un fel sau altul.

Soldatul şi-a dres vocea.

— Blake nu mai reprezintă o problemă.

M-am întors la el, respirând precipitat.

— N-ai vrea tu să-mi spui şi de ce?

El a strâns buzele.

— Blake e mort.

— Ce?

— E mort, a repetat individul. Katy l-a omorât acum două zile.

Mi se părea că îmi fuge podeaua de sub picioare. Prima mea reacţie a fost să-l contrazic, fiindcă nu voiam să cred că ea ar fi făcut aşa ceva – că a trebuit să treacă prin aşa ceva.

Monitorul a fost oprit şi Nancy se uita la mine.

— Nu ţi-am arătat aceste imagini ca să te supăr sau ca să te înfurii. Trebuia să vezi cu ochii tăi că totuşi Katy a demonstrat că este periculoasă.

— N-am nicio îndoială că a avut motive bine întemeiate dacă a făcut asta.

Inima îmi bubuia. *Trebuia* s-o văd. Dacă a făcut asta... nici nu suportam să mă gândesc măcar prin ce trece acum.

— Şi eu aş fi făcut-o, dacă eram în locul ei.

Nancy a ţâţâit încetişor, iar eu am adăugat-o pe lista mea cu Morţi în Chinuri.

— N-aş vrea să cred că nici tu nu eşti stabil, a spus ea.

— Kat nu e instabilă. Toate filmările astea nu arată decât că se apără sau că era speriată.

Nancy a scos un sunet dezaprobator.

— Hibrizii pot fi atât de imprevizibili.

I-am căutat privirea şi m-am uitat fix în ochii ei.

— La fel pot fi şi luxenii.

Capitolul 10

DAEMON

M-au lăsat să mă spăl într-o baie comună, goală. Inițial nu mai voiam să mai pierd timpul cu asta. Trebuia să ajung neapărat la Kat, dar nu mi-au dat de ales, și până la urmă a fost mai bine așa, fiindcă arătam ca unul care trăise în pădure. Barba îmi crescuse peste măsură. După ce m-am bărbierit și am făcut repede un duș, mi-am pus pantalonii negri de trening și tricoul alb pe care mi le lăsaseră ei. Aceeași uniformă standard ca acum câțiva ani. Nu există metodă mai eficientă pentru a face pe cineva să vadă că nu e decât o figură fără nume într-o mulțime de figuri fără nume.

Când fusesem aici, nu voiau decât să dețină controlul și să-i facă pe toți să se alinieze. Din punctul meu de vedere, cei de la Daedalus făceau același lucru și acum.

Aproape că am început să râd când am avut revelația. Probabil că și atunci, când ne asimilau pe noi cu mulți ani în urmă, tot Daedalus organiza spectacolul.

Când s-a întors gardianul, am văzut că era același jegos ca și mai înainte, și primul lucru pe care l-a făcut a fost să verifice dacă aparatul ăla de plastic mai are lamă.

Am ridicat o sprânceană la el.

— Nu sunt chiar atât de idiot.

— E bine de știut, a fost replica lui. Ești gata?

— De mult.

El s-a dat la o parte ca să pot ieși pe hol. Mergeam spre lift și ziceai că e lipit de coapsa mea.

— Mai ai puțin și te sui pe mine, frate, am impresia că ar trebui să te invit la cină, sau ceva. Măcar să știu cum te cheamă.

El a apăsat pe un buton.

— Lumea îmi spune Archer.

M-am uitat la el cu ochii îngustați. Avea ceva care îmi amintea de Luc și asta nu-mi plăcea deloc.

— Așa te cheamă?

— De când m-am născut.

Tipul era simpatic... la fel ca mine într-o zi proastă. Mi-am mutat privirea pe cifrele roșii afișate în lift și am simțit că începe să coboare. Mi s-a strâns stomacul. Dacă Nancy își bătuse joc de mine și Kat nu era aici, acum aveam ocazia să aflu.

Nu știu ce aș fi făcut dacă n-ar fi fost aici. Cred că aș fi înnebunit.

N-am putut să mă abțin să nu-l întreb:

— Tu ai văzut-o... pe Kat?

Mușchii obrazului i-au tresărit și imaginația mea a luat-o razna până să-mi răspundă.

— Da. Mie mi-a fost repartizată. Cred că asta te încântă peste măsură.

— Cum se simte? l-am întrebat eu, fără să iau în seamă ironia.

El s-a întors la mine și surprinderea i se vedea pe față. Schimbul de insulte și ironii nu era acum pe lista mea de priorități.

— Este... așa cum ar fi de așteptat în situația asta.

Nu îmi plăcea cum sună asta. Am respirat adânc și mi-am trecut mâna prin părul ud. Mi-a răsărit brusc în cap imaginea lui Beth, îngrozită și agitată. Mi-a trecut un tremur prin mușchii brațului. Nu mă îndoiam nicio clipă că o să fac față oricărei stări în care s-ar afla Kat. Aș ajuta-o să se simtă mai bine. Nimic nu m-ar fi putut împiedica să fac asta, dar aș fi vrut să nu treacă prin ceva care s-o afecteze prea tare.

Așa cum ar afecta-o uciderea lui Blake.

— Ultima dată când am fost eu la ea, dormea, mi-a spus el când liftul s-a oprit. N-a mai dormit ca lumea de când a fost adusă aici, dar acum mi se pare că recuperează.

Am dat din cap încet și l-am urmat pe coridor. Am avut la un moment dat revelația că au fost foarte curajoși să mă lase cu un singur gardian, dar apoi mi-am dat seama că ei știau perfect ce vreau eu și ce riscam dacă mă comportam prosteşte.

Inima îmi bătea neregulat și mâinile mi se încleștau spasmodic pe lângă corp. Eram bântuit de valuri de neliniște și, când ne-am apropiat de mijlocul coridorului, am simțit ceva ce nu mai simțisem de mult prea mult timp.

O gâdilătură caldă pe ceafă.

— E aici.

Vocea mea suna dogit.

El s-a uitat la mine.

— Da. E aici.

Nu trebuia să-i mai spun lui că avusesem îndoieli, că pe undeva păstrasem în vedere și posibilitatea crudă ca ei să se joace cu slăbiciunea mea. Probabil că oricine putea să citească asta pe fața mea, iar eu nu mă sinchiseam să o ascund.

Kat era *aici*.

Archer s-a oprit în fața unei uși și, după ce a făcut faza aia cu identificarea irisului, a tastat un cod. S-a auzit un declic slab făcut de încuietoarea care se retrage. El s-a uitat la mine cu mâna pe mânerul ușii.

— Nu știu cât timp te vor lăsa la ea.

Apoi a deschis ușa.

Am înaintat fără să simt podeaua sub picioare, ca și cum mergeam pe nisipuri mișcătoare sau în vis. Aerul parcă devenise mai dens și îmi îngreuna înaintarea, dar în realitate țâșnisem ca fulgerul pe ușa aia și tot nu mi se părea că avansez destul de repede.

Am păşit în celulă, cu toate simțurile în alertă, și am înregistrat vag că se închide ușa în urma mea. Privirea mi s-a dus direct spre patul lipit de perete.

Inima mi s-a oprit. Tot universul meu s-a oprit.

Am păşit spre pat și paşii îmi şovăiau. Am reușit în ultima clipă să nu cad în genunchi. Mă ardeau și gâtul, și ochii.

Kat era ghemuită într-o parte, cu fața la ușă, și mi se părea groaznic de micuță în patul acela. Părul lung și ciocolatiu îi cădea pe lângă obraji și acoperea brațul scos din pătură. Dormea, dar tresărea în somn, de parcă nici odihna nu era prea confortabilă pentru ea. Mâinile ei micuțe erau sub bărbia rotundă, iar buzele erau ușor întredeschise. Frumusețea ei mi s-a părut izbitoare, parcă m-a lovit un fulger direct în piept. Am rămas acolo înghețat, nu știu cât timp, incapabil să-mi iau ochii de la ea, apoi am făcut doi paşi mari și am ajuns la marginea patului. M-am uitat în jos la ea și am deschis gura să spun ceva, dar nu am reușit să spun nimic. Amuțisem, și jur că numai Kat putea să-mi facă asta.

M-am așezat lângă ea și bătăile inimii mele s-au înteţit când ea s-a mișcat în pat, dar nu s-a trezit. Pe de o parte, nu aș fi vrut deloc s-o trezesc. De aproape, puteam vedea umbrele negre pe

care le avea sub genele ei dese, de parcă erau desenate cu dermatograful. Și, sincer, eram bucuros – nu, de fapt, *fericit* – doar să stau așa lângă ea, chiar dacă însemna să pierd o grămadă de timp cu privitul.

Dar nu am putut să mă abțin să nu o ating.

Am întins încet mâna și i-am îndepărtat cu grijă părul de pe obraz, părul care contrasta puternic cu albul pernei. Acum puteam să văd și urmele vânătăilor de pe obraz, care căpătaseră un contur gălbui. Mai avea și o tăietură mică pe buza de jos. Furia și-a făcut iar loc în mine. Am inspirat adânc, încercând să o elimin odată cu aerul din plămâni.

Mi-am pus mâinile de o parte și de alta a capului ei, m-am aplecat și am depus un sărut delicat pe tăietura aceea de pe buză, promițându-mi în gând că-i voi face să plătească scump pe cei care i-au făcut asta. Instinctiv, am lăsat fluxul vindecător de căldură să curgă spre ea, să șterg urmele acelor răni.

Aerul cald eliberat odată cu suspinul meu i-a mângâiat fața și am ridicat privirea, nu voiam să mă îndepărtez de ea. Genele lui Katy au tresărit ușor și umerii i s-au mișcat în timp ce respira adânc. Am așteptat cu inima în gât.

A deschis ochii încet și privirea ei cenușie părea puțin tulbure, uitându-se așa la mine.

— Daemon?

Sunetul vocii ei, așa răgușit de somn, mi-a dat senzația că m-am întors acasă.

Arsura din gât s-a prefăcut într-un nod imens. M-am îndreptat puțin și am apucat-o ușor de bărbie.

— Hei, Kitten, am spus cu o voce răgușită ca naiba.

Ea se uita fix la mine, cu privirea din ce în ce mai limpede.

— Visez?

Râsul meu a fost cam gâtuit.

— Nu, Kitten, nu visezi. Sunt chiar aici.

A trecut o clipă şi s-a ridicat în coate. O şuviţă de păr i-a căzut pe faţă. Eu m-am retras puţin, ca să-i fac loc. Inima mea bătea cu viteză supersonică, la fel ca a ei. Apoi s-a ridicat în fund şi mi-a prins obrajii în palme. Am închis ochii când am simţit până în suflet atingerea aceea catifelată.

Kat îşi plimba mâinile pe obrajii mei, de parcă ar fi vrut să se convingă că sunt real. I-am prins mâinile în palmele mele şi am deschis ochii. Ai ei erau mari şi umezi, sclipeau de lacrimi.

— E OK, i-am spus. Totul o să fie OK, Kitten.

— Cum... cum de eşti aici? A înghiţit în sec. Nu înţeleg.

— O să te superi. I-am sărutat palma deschisă şi am simţit cu bucurie tresărirea ei. M-am predat de bunăvoie.

Ea s-a tras înapoi, dar am prins-o de mâini şi n-am lăsat-o să se îndepărteze. Şi, da, eram egoist. Nu mă mai săturam de atingerea ei.

— Daemon, cum... Cum ai putut face una ca asta? Nu trebuia să...

— În niciun caz nu te-aş fi putut lăsa să treci singură prin asta. Am urcat cu mâinile pe braţele ei şi i-am cuprins umerii. Era imposibil s-o fac, i-am spus. Ştiu că nu voiai, dar eu *asta* am vrut.

Ea a clătinat uşor din cap şi a rostit aproape în şoaptă:

— Dar familia ta, Daemon. Cei care...

— Tu eşti mai importantă.

În clipa în care am rostit aceste cuvinte, mi-am dat seama cât sunt de adevărate. Pentru mine, familia fusese întotdeauna cea mai importantă, iar Kat era acum o parte din familia mea – cea mai mare parte. Era viitorul meu.

— Dar toate lucrurile alea pe care te vor obliga să le faci...

Ochii i s-au umezit şi mai mult şi o lacrimă mare i-a curs pe obraz.

— Nu vreau să treci prin...

I-am prins lacrima cu un sărut.

— Iar eu n-o să te las să treci singură prin asta. Tu ești... tu ești totul pentru mine, Kat. Am zâmbit când i-am auzit icnetul ușor. Hai, Kitten, chiar te așteptai la altceva de la mine? Te iubesc.

Mi-a pus mâinile pe umeri și m-a strâns ca să mă simtă prin materialul tricoului și m-a privit așa de lung, încât am început să mă îngrijorez. Apoi s-a repezit la mine și m-a luat de gât, strângându-mă tare, mai-mai să mă trântească.

Am râs cu gura în părul ei și am reușit să mă echilibrez. Într-o clipă a fost lângă mine, iar în clipa următoare se urcase pe genunchii mei, înconjurându-mă cu mâinile și cu picioarele. *Asta* – asta era Kat pe care o știam eu.

— Ești nebun, a șoptit ea cu gura pe gâtul meu. Ești de-a dreptul nebun, dar te iubesc. Te iubesc așa de mult. Nu vreau să fii aici, dar te iubesc.

Am mângâiat-o pe spate și am strâns-o de mijloc.

— N-o să mă satur niciodată să te aud spunând asta.

S-a lipit de mine și și-a înfipt mâinile în părul meu de pe ceafă.

— Mi-a fost așa dor de tine, Daemon...

— Nici nu știi...

Am rămas fără cuvinte în clipa aceea. Ea, așa de aproape de mine, după atât de mult timp, era cea mai dulce tortură. Îi simțeam fiecare respirație în tot corpul, mai ales în anumite părți. Destul de nepotrivit, dar ea avusese întotdeauna puterea asta asupra mea. Rațiunea mea sărea direct pe geam.

S-a retras și mi-a căutat ochii, apoi s-a apropiat iar și, la naiba, sărutul ăla, pe jumătate inocent, pe jumătate disperat, era de-a dreptul perfect. Am strâns-o mai tare când ea a ridicat capul și, deși sărutul ei fusese unul dulce, eu am preluat controlul. Am sărutat-o lung și am pus în sărutul acela toată frica, toate clipele care trecuseră de când am fost despărțiți și tot ce simțeam

pentru ea. Geamătul ei mă cutremura şi, când s-a mişcat puţin, aproape că mi-au plesnit pantalonii.

Am prins-o de coapse şi am împins-o puţin. Era ultimul lucru pe care aş fi vrut să-l fac.

— Sunt camere de filmat, ai uitat?

Gâtul şi obrajii ei au început să prindă culoare.

— A, da, peste tot, în afară de...

— Baie, am completat eu şi am sesizat uimirea care se citea pe faţa ei. M-au pus la curent.

— Cu toate?

Când am încuviinţat din cap, culoarea i-a dispărut din obraji şi s-a dat jos repede de pe picioarele mele. S-a aşezat lângă mine, cu ochii fixaţi undeva, în faţă. Au trecut mai multe clipe, apoi a respirat adânc.

— Îmi pare... bine că eşti aici, dar aş fi vrut să nu fi fost.

— Ştiu.

Nu m-am supărat de ce a spus.

Şi-a dat părul pe spate.

— Daemon, eu...

I-am ridicat bărbia cu două degete şi i-am întors faţa spre mine.

— *Ştiu*, am spus din nou şi i-am căutat ochii. Am şi văzut nişte chestii, de altele mi-au povestit ei...

— Nu vreau să vorbesc despre asta, a spus ea repede şi şi-a strâns palmele între genunchi.

Eram foarte îngrijorat, dar m-am silit să zâmbesc.

— OK. E-n regulă.

Am apucat-o de umeri şi am strâns-o lângă mine. Nu s-a împotrivit. S-a lipit de mine şi s-a agăţat de tricoul meu. I-am spus încet:

— O să ieşim amândoi de aici.

Mi-a prins tricoul în pumn şi a ridicat capul spre mine.

— Cum? a şoptit ea.

M-am aplecat şi i-am şoptit la ureche:

— Ai încredere în mine. Sunt convins că se uită la noi acum şi nu vreau să le dăm alte motive să ne separe din nou.

Ea a dat din cap că înţelege, dar în linia gurii s-a văzut încordarea.

— Ai văzut ce fac ei aici?

Am clătinat din cap şi ea a respirat adânc. Mi-a povestit în şoaptă despre bolnavii pe care îi tratau, despre luxeni şi despre hibrizi. În timp ce vorbeam, ne-am întins pe pat, faţă în faţă. Îmi dădeam seama că sare peste multe chestii. În primul rând, nu-mi spunea nimic despre ce făcuse ea sau de unde avea vânătăile alea. M-am gândit că e ceva legat de Blake şi că nu voia să vorbească despre asta, dar apoi mi-a povestit despre o fetiţă, Lori, care suferea de cancer în fază terminală. Când vorbea despre ea, pe faţa ei se citea suferinţa. Nu zâmbise deloc de când am venit. Chestia asta nu îmi dădea pace şi risca să dea peste cap toată întâlnirea noastră.

— Ei spun că există şi luxeni răi, a zis ea. Că de asta m-au adus pe mine aici, ca să mă înveţe cum să lupt cu ei.

— Ce?

S-a încordat.

— Ei spun că sunt mii de luxeni care vor să facă rău oamenilor şi că vor mai veni şi alţii. Presupun că ţie nu ţi-au spus asta.

— Nu.

Eram gata să izbucnesc în râs, dar apoi mi-am amintit ce-mi spusese Ethan. Era imposibil să aibă vreo legătură cu ce îmi spunea Katy. Sau nu?

— Mi-au zis că vor mai mulţi hibrizi. Apoi am văzut îngrijorarea de pe faţa ei şi mi-a părut rău că am spus asta. Ce fel de cancer are Lori? am întrebat-o eu, mângâindu-i braţul.

O atingeam întruna. Nu mă oprisem nicio secundă de când venisem.

Degetele ei se odihneau pe bărbia mea şi eram cât de apropiaţi puteam fi, având în vedere că eram supravegheaţi.

— Acelaşi cancer pe care l-a avut şi tata.

I-am strâns mâna.

— Îmi pare rău.

Degetele ei îmi mângâiau obrazul.

— Nu am văzut-o decât o dată, dar nu se simte prea bine. Ei o tratează cu un soi de medicament pe care l-au obţinut cumva de la luxeni şi de la hibrizi. Se numeşte LH-11.

— LH-11?

Ea a dat din cap şi s-a încruntat.

— Ce e?

Să-mi bag picioarele, asta-i chestia pe care o voia Luc. Iar asta ridica o mare întrebare: de ce dracu' voia Luc un medicament folosit de Daedalus ca tratament pentru oameni bolnavi? Ea s-a încruntat şi mai tare, iar eu am strâns-o şi mai mult lângă mine şi i-am spus încet:

— O să-ţi spun mai târziu.

Ea a priceput şi şi-a lipit piciorul de coapsa mea. Mi s-a tăiat respiraţia şi a priceput şi altceva. Şi-a muşcat buza de jos, iar eu mi-am înăbuşit un geamăt. Culoarea aia care îi înviora iar obrajii nu mă ajuta deloc. Am mângâiat-o pe braţ şi simţurile mele au luat-o razna când am simţit-o cum se înfioară.

— Aş da orice acum pentru puţină intimitate.

Ea a lăsat genele în jos.

— Eşti groaznic.

— Da.

Chipul ei s-a înnegurat.

— Am senzaţia că avem deasupra noastră un ceas enorm, că nu mai avem timp.

Probabil că nu aveam prea mult.

— Nu te mai gândi la asta.

— E destul de greu să n-o fac.

A urmat o pauză, apoi eu i-am prins obrajii în palme şi i-am mângâiat cu degetul mare oasele delicate ale feţei. Au trecut aşa mai multe clipe.

— Pe mama ai văzut-o?

— Nu.

Voiam să-i spun de ce, şi voiam să-i spun şi alte lucruri, dar la momentul ăsta era riscant să divulg orice fel de informaţie. Mi-a venit o idee, totuşi. Aş fi putut să-mi iau forma reală şi să comunic aşa cu ea, dar mă îndoiesc că cei de aici n-ar fi deranjaţi de asta. În clipa asta nu voiam să risc.

— Dar Dee e cu ochii pe ea.

Kat ţinea ochii închişi.

— Mi-e dor de mama, a şoptit ea şi mie mi s-a strâns inima. Mi-e tare dor de ea.

Nu ştiam ce să spun, ce era de spus? *Îmi pare rău* – asta nu era de ajuns. Aşa că am căutat să mă gândesc la altceva, i-am privit din nou conturul feţei, linia graţioasă a gâtului, curbura umerilor.

— Spune-mi ceva ce nu mi-ai mai spus vreodată.

Au trecut mai multe clipe până să vorbească.

— Întotdeauna mi-am dorit un mogwai.

— Ce?

Genele încă îi mai umbreau obrajii, dar, în sfârşit, Kat începuse să zâmbească şi presiunea pe care o simţeam în piept s-a mai diminuat puţin.

— Ai văzut *Gremlinii*, nu? Ţi-l aminteşti pe Gizmo?

Când am dat din cap, a râs. Râsul ei era cumva răguşit, de parcă n-ar mai fi râs de mult timp. Şi îmi imaginez că aşa şi era.

— Mama m-a lăsat să văd filmul când eram mică şi am devenit obsedată de Gizmo. Voiam mai mult ca orice unul ca el.

Ba chiar îi promisesem mamei că nu îl voi hrăni după miezul nopţii şi nu îl voi uda.

Mi-am sprijinit bărbia de creştetul ei şi am zâmbit amintindu-mi de creatura aia mică şi blănoasă, maro cu alb.

— Nu ştiu ce să zic.

— Ce?

S-a lipit şi mai tare de mine, strecurându-şi degetele pe lângă gulerul tricoului.

Am strâns-o de mijloc şi mi s-a părut că pentru prima oară după multe săptămâni pot să respir cu adevărat.

— Dacă aş fi avut un mogwai, sigur l-aş fi hrănit după miezul nopţii. Gremlinul ăla era dat naibii.

Ea a râs din nou şi sunetul acela mi-a mângâiat sufletul, făcându-mă să mă simt cu o sută de kile mai uşor.

— De ce nu mă surprinde? a spus ea. Ai face un cuplu perfect cu un gremlin.

— Ce pot să spun? Am o personalitate efervescentă.

Capitolul 11

KATY

Într-un fel, încă mai credeam că visez. Că o să mă trezesc şi Daemon n-o să mai fie aici. O să fiu iar singură cu gândurile mele, hăituită de ceea ce făcusem. Frica şi ruşinea mă împiedicau să-i spun de Blake. Când l-am ucis pe Will, a fost altceva. Era un act de legitimă apărare, şi nenorocitul deja mă împuşcase, dar Blake? Fusese doar consecinţa furiei mele, nimic mai mult.

Cum ar fi putut Daemon să se uite la mine la fel ca şi până acum, ştiind că sunt o criminală? Fiindcă asta făcusem – îl ucisesem pe Blake.

— Eşti aici? m-a întrebat el.

— Da.

Am dat la o parte toate gândurile supărătoare şi l-am atins. Sincer, atingerile mele neîntrerupte erau menite să mă convingă că e cu adevărat aici. Am crezut că şi el face asta din acelaşi motiv, dar lui întotdeauna îi plăcuseră atingerile, iar mie mi-a plăcut mereu asta la el. Voiam mai mult. Simţeam o nevoie

disperată să mă pierd în el, un sentiment pe care îl trăisem numai alături de Daemon.

I-am urmărit conturul buzei cu degetul. Obrazul lui a avut o tresărire și ochii au început să-i strălucească. Inima mea a început să bată ciudat, iar el a închis ochii și fața lui frumoasă era încordată. Am vrut să-mi retrag mâna.

El m-a prins de încheietură.

— Nu.

— Îmi pare rău. Dar am văzut că tu...

M-am întrerupt, nu știam cum să explic.

Pe fața lui a apărut un zâmbet pervers.

— Mă descurc. Tu?

— Da.

Nu chiar, am recunoscut în sinea mea. Voiam să mă sui pe el. Voiam să nu mai fie nimic între noi. Îl voiam pe *el*. Dar în situația asta, nu erau potrivite nici distracțiile, nici intimitățile, iar eu nu eram o exhibiționistă. Așa că m-am mulțumit cu singul lucru pe care puteam să-l fac – mi-am strecurat degetele printre degetele lui.

— Mă simt vinovată că sunt fericită fiindcă ești aici.

— Nu face asta. A deschis ochii, iar pupilele lui străluceau ca niște diamante. Sincer, a spus, e unicul loc unde aș vrea să fiu.

M-am strâmbat.

— Serios?

— Serios. M-a sărutat delicat și s-a retras repede. Poate pare o nebunie, dar așa e.

Voiam să-l întreb cum și-a propus să ieșim de aici. Trebuia să aibă un plan. Așa speram. Nu puteam să-mi închipui că se băgase în Daedalus fără să se gândească și cum o să iasă. Și eu mă gândisem la evadare. Numai că nu vedeam nicio modalitate. Mi-am umezit buzele cu limba și ochii lui Daemon s-au aprins mai tare.

— Dar dacă... Am înghiţit în sec şi am continuat în şoaptă: Dar dacă ăsta e viitorul nostru?

— Nu.

M-a strâns şi mai tare cu braţul cu care mă ţinea de mijloc, m-a tras în faţă şi în clipa următoare eram lipită de el. Vorbea în şoaptă şi îi simţeam gura mişcându-se în locul acela sensibil din spatele urechii.

— Ăsta nu e viitorul nostru, Kat. Îţi promit.

Am inspirat adânc. Amintirile mele de când stăteam aşa de apropiaţi parcă nu aveau nicio legătură cu realitatea. Fermitatea pieptului său, lipit de al meu, îmi tulbura gândurile, dar adevărata căldură care îmi umplea tot corpul venea de la vorbele lui. Daemon nu a făcut niciodată o promisiune pe care să n-o respecte.

Mi-am aşezat capul între gâtul şi umărul lui şi am inspirat mirosul acela de săpun şi natură care era doar al lui.

— Spune-mi, am şoptit eu.

Mâna lui mă mângâia pe spate, înfiorându-mă.

— Ce să spun, Kitten?

— Ştii tu.

Şi-a frecat uşor bărbia în părul meu.

— Iubesc... maşina mea, pe Dolly.

Am strâmbat uşor din buze.

— Nu asta.

— A.

Vocea lui era plină de inocenţă.

— Ştiu. Iubesc *Detectivii de fantome*.

— Eşti aşa de răutăcios.

A râs încet.

— Şi totuşi mă iubeşti.

— Da.

L-am sărutat pe umăr.

A urmat o pauză şi am simţit cum inima lui începe să bată mai tare. A mea, la fel ca a lui.

— Te iubesc, a spus el, cu voce răguşită. Te iubesc mai mult decât pe oricine.

M-am lipit de el, relaxându-mă probabil pentru prima oară de când ajunsesem aici. Nu că mă simţeam mai puternică pentru că era el aici, deşi, într-un fel, chiar eram. Ci fiindcă acum aveam pe cineva de partea mea, pe cineva care să mă apere. Nu mai eram singură şi, dacă ar fi fost invers, şi eu aş fi făcut ce a făcut el. Nu cred că aş fi...

Uşa celulei s-a deschis pe neaşteptate şi Daemon a înţepenit, ca şi mine. I-am văzut peste umărul lui pe sergentul Dasher şi pe Nancy Husher. În spatele celor doi nemernici erau Archer şi încă un gardian.

— V-am întrerupt cumva? a întrebat Nancy.

Daemon s-a strâmbat.

— Nu. Chiar spuneam cât de trişti suntem că nu veniţi şi voi pe aici.

Nancy şi-a împreunat mâinile. În costumul ei negru cu pantalon, părea exemplul perfect de femeie care urăşte culorile.

— Nu ştiu de ce nu-mi vine să cred.

M-am agăţat şi mai tare de tricoul lui Daemon când am văzut privirea sergentului Dasher. Nu puteam să spun că e ostilă, dar asta nu însemna mare lucru.

Sergentul şi-a dres vocea.

— Avem treabă.

Aiuritor de rapid, Daemon s-a ridicat în fund şi nu ştiu cum a făcut că m-am trezit în spatele lui.

— Ce treabă? a întrebat el şi şi-a pus palmele între genunchi. Şi nu cred că am avut onoarea să te cunosc.

— E sergentul Dasher, i-am spus eu, încercând să ies din spatele lui.

El s-a mutat pe pat, ca să mă blocheze acolo.

— Serios?

Vocea lui Daemon devenise joasă şi periculoasă, iar mie mi s-a strâns stomacul.

— Parcă te-am mai văzut undeva.

— Nu cred că ai avut ocazia, a spus Dasher, calm.

— O, ba da.

Nancy a făcut un gest spre mine.

— I-am arătat înregistrarea din prima zi în care a venit Katy aici, când te-ai întâlnit cu ea.

Am închis ochii şi am înjurat în şoaptă. Era clar că Daemon o să-l omoare.

— Da, am văzut aia.

Fiecare cuvânt era subliniat de o privire ucigaşă. Am deschis doar un ochi. Dasher nu mai părea aşa de calm. Liniile obrazului erau încordate.

— Am păstrat imaginile alea într-un loc special, a încheiat Daemon.

I-am pus mâna pe spate şi am întrebat:

— Ce avem de făcut?

— Mai întâi facem nişte teste la care să participaţi împreună, apoi mai vedem, a răspuns Dasher.

M-am încordat toată şi Daemon a observat imediat asta. Iar teste? Nu vedeam cum ar putea ieşi bine un test la care să participe Daemon.

— Nu e nimic complicat sau obositor. Nancy a făcut un pas în lateral şi ne-a făcut semn spre uşă. Vă rog. Cu cât începem mai repede, cu atât terminăm mai repede.

Daemon nu s-a clintit.

Nancy s-a uitat calmă la noi.

— Trebuie să-ţi amintesc ce ai promis, Daemon?

M-am uitat la el speriată.

— Ce ai promis?

Până să răspundă el, a făcut-o Nancy.

— A promis că va face tot ce i se va cere fără să creeze probleme, dacă îl aducem la tine.

— Ce?

M-am uitat șocată la el. Când am văzut că nu spune nimic, aproape că îmi venea să-l lovesc. Numai Dumnezeu știe ce o să-l pună să facă. Am respirat adânc, m-am strecurat pe lângă el și m-am ridicat în picioare. O clipă mai târziu, era și el în picioare în fața mea. Mi-am dat părul pe spate și mi-am pus tenișii în picioare.

Nu am mai spus nimic când am ieșit pe hol. M-am uitat la Archer, dar el îl ținea sub observație pe Daemon. Probabil că acum nu mai eram eu principala amenințare la adresa siguranței naționale. Când am ajuns în fața liftului, am simțit mâna lui Daemon cuprinzându-mi mâna și ceva-ceva din încordarea pe care o simțeam în umeri a dispărut. De câte ori urcasem în lifturile astea? Pierdusem socoteala, dar acum era altceva.

Daemon era aici.

Ne-au dus la etajul medical și ne-au băgat într-o cameră pregătită pentru doi pacienți. Doctorul Roth ne aștepta să ne pună manșoanele de la tensiometru, cu o expresie încântată.

— De multă vreme aștept să consult pe cineva ca tine, i-a spus el lui Daemon, cu o voce emoționată.

Daemon a ridicat o sprânceană.

— Alt fan. Peste tot am fani.

Am mormăit:

— Numai tu puteai să vezi asta ca pe ceva pozitiv.

Mi-a zâmbit.

Obrajii doctorului prinseseră culoare.

— Nu avem prea des un luxen așa puternic ca tine. Ne gândiserăm că Dawson ar putea să fie, dar...

Faţa lui Daemon s-a întunecat.

— Tu ai *lucrat* cu fratele meu?

Hopa.

Doctorul Roth s-a uitat cu ochii mari spre locul unde stăteau Nancy şi sergentul Dasher. Şi-a dres glasul, în timp ce ne scotea manşoanele.

— Tensiunea lor e identică, a spus. Perfect. Doisprezece cu opt.

Nancy a scris rezultatul pe un clipboard care nu ştiu cum apăruse în mâinile ei. M-am foit în scaun, îndreptându-mi din nou atenţia spre Daemon. El se uita la doctor cu nişte ochi de ziceai că are de gând să-l ia la bătaie ca să obţină informaţii de la el.

Apoi doctorul Roth ne-a verificat pulsul. Am avut 50 pulsul în repaus, ceea ce, se pare, era o chestie grozavă, fiindcă Roth chiar începuse să fredoneze.

— Katy n-a avut niciodată mai puţin de şaizeci până acum, iar tensiunea ei era întotdeauna mare. Se pare că în prezenţa lui valorile ei se optimizează şi se potrivesc cu ale lui. E bine.

— De ce e bine? am întrebat eu.

El şi-a scos stetoscopul.

— Este o indicaţie că mutaţia e perfectă, la nivel celular.

— Sau o indicaţie că sunt al naibii de perfect, a sugerat Daemon şmecher.

Asta i-a adus un mic zâmbet din partea doctorului, însă neliniştea mea a crescut. Ai fi zis că Daemon face pe isteţul aşa cum face el de obicei, arogant şi şmecher, însă eu ştiam de acum că răspunsurile astea ale lui pot indica şi faptul că e gata să explodeze.

— Bătăile inimilor sunt perfect sincronizate. Foarte bine, a murmurat Roth şi apoi s-a întors spre Dasher. Ea a trecut testul de stres, nu? N-a fost niciun semn de instabilitate?

— S-a descurcat perfect, așa cum am sperat și noi.

Am inspirat adânc și mi-am apăsat stomacul cu mâna. M-am descurcat așa cum credeau ei? Adică ei se așteptau să-l ucid pe Blake? Nici măcar nu puteam să mă gândesc la așa ceva.

Daemon s-a uitat la mine. Ochii lui s-au îngustat.

— Și, mai exact, ce sunt testele astea de stres?

Am deschis gura, dar nu știam ce să-i spun. Nu voiam să știe ce s-a întâmplat – ce făcusem. M-am întors spre Dasher, și el părea foarte precaut. M-am rugat în gând să aibă un pic de rațiune. Dacă se apucă să-i spună lui Daemon despre lupte, mai mult ca sigur că ar lua-o razna.

— Testele de stres sunt o rutină, a spus el. Sunt convins că ți-a povestit Katy.

Mda, fix o rutină, dacă ți se pare că bătaia și crima sunt chestii banale; dar, nu știu cum, am fost bucuroasă că a mințit.

— Da, rutină totală.

Daemon s-a întors la doctor cu o față absolut neconvinsă.

— Aceleași teste de stres le-a făcut și Dawson?

Nimeni nu a spus nimic, ceea ce era un răspuns în sine. Daemon încă stătea nemișcat, dar privirea era ascuțită și linia gurii se încordase. Apoi s-a întins și m-a prins de mână, iar strângerea lui delicată nu se potrivea deloc cu starea pe care o avea.

— Deci acum putem să trecem la faza mai importantă a activității noastre de azi, a spus doctorul Roth și s-a dus spre o masă plină de instrumente. Una dintre cele mai remarcabile calități pe care le au prietenii noștri extratereștri este abilitatea lor de a se vindeca, atât pe ei cât și pe ceilalți. În opinia noastră, dacă reușim să descoperim cum fac acest lucru, vom putea obține informațiile necesare pentru a replica această abilitate, ca s-o putem și noi folosi la tratarea oamenilor. Doctorul a luat ceva de pe masă, dar când s-a întors la noi, ținea mâna la spate. Unicul scop al acestui exercițiu, Daemon, este să vedem cât de

repede poţi face vindecarea. Trebuie să vedem întâi asta, înainte de a merge mai departe.

Neliniştea care se adunase în mine a explodat ca o bombă. Asta nu putea însemna decât un lucru.

— Nu mai spune, a făcut Daemon cu voce joasă.

Roth a venit spre noi vizibil încordat şi am observat că Archer şi celălalt gardian se apropiaseră.

— Trebuie să vedem cum o vindeci pe Katy, a spus el.

Mâna lui Daemon m-a strâns mai tare şi el s-a aplecat în faţă.

— De ce anume s-o vindec, mai precis? Fiindcă sunt puţin dezorientat. M-am ocupat deja de vânătăile alea – pe care, apropo, mi-ar *plăcea* să aflu cum le-a căpătat.

M-am uitat în jur cu pulsul ridicat. Punctele negre erau peste tot şi aveam bănuiala că nu mai e mult până când o să ne bucurăm iar de calda mângâiere a onixului.

— Nu va fi nimic serios, a explicat doctorul, amabil. Doar o zgârietură, nici n-o să simtă. Apoi fac nişte analize şi vă monitorizez funcţiile vitale. Asta-i tot.

Mi-am amintit brusc de Dawson şi de Bethany, de toate lucrurile pe care i le făcuseră ei ca să-l oblige pe Dawson să-i vindece pe alţii. Mă apucase greaţa şi mă simţeam ameţită.

Dasher până acum nu arătase că pentru el ar fi foarte important să-l aibă pe Daemon aici, dar acum că îl adusese, eram pe cale să vedem toate laturile activităţii celor de la Daedalus. Şi cum ar fi putut să-i aducă pe alţii să-i vindece, dacă nu ştiau cât de mare e capacitatea lui de vindecare?

— Nu. Daemon fierbea. N-o să-i faci niciun rău.

— Ai promis, a spus Nancy. Trebuie să-ţi amintesc mereu asta?

— Nu am acceptat să i se facă rău, a răspuns el şi pupilele lui au început să lumineze.

Archer s-a apropiat şi mai mult. Celălalt gardian s-a dus lângă perete, lângă un buton cu aspect foarte ostil. Dobitocul

era gata să apese pe buton, iar când doctorul Roth ne-a arătat ce are în mână, Daemon a sărit în picioare, mi-a dat drumul la mână şi s-a postat în faţa mea.

— Asta n-o să se întâmple, băiete, a spus el, încleştându-şi pumnii.

Lumina se reflecta în scalpelul de oţel din mâna lui Roth. Bunul doctor a făcut înţelept un pas înapoi.

— Îţi promit că nici nu va simţi. Sunt doctor. Ştiu să fac o tăietură curată.

Muşchii de pe spatele lui Daemon s-au încordat.

— Nu.

Nancy a scos un sunet nemulţumit şi a lăsat clipboardul jos.

— Asta poate fi foarte simplu sau poate fi foarte complicat, a zis ea.

El a întors capul nervos în direcţia ei.

— Complicat pentru mine sau pentru tine?

— Pentru tine şi pentru Katy. A făcut un pas în faţă; ori era curajoasă, ori era tâmpită. Putem foarte bine să te forţăm. Sau putem să facem aşa şi să terminăm. E alegerea ta.

Daemon ziceai că e gata să sară la bătaie şi eu ştiam că pentru ei n-ar fi nicio problemă. Imediat ce unul dintre noi ar fi ripostat, s-ar fi umplut camera cu onix, ne-ar fi ţinut aşa, imobilizaţi, până când făceau ce voiau, şi apoi ne-ar fi dat drumul. Oricum s-ar fi întâmplat acelaşi lucru. Decizia era a noastră – să urmăm drumul scurt sau drumul lung.

M-am ridicat; îmi simţeam picioarele slăbite.

— Daemon.

El s-a uitat la mine peste umăr.

— *Nu.*

Am ridicat din umeri, străduindu-mă să-mi compun un zâmbet.

— Într-un fel sau altul, tot aia se va întâmpla. Crede-mă.

Când m-a auzit, pe fața lui a trecut o umbră de durere.

— Facem asta și terminăm. Ai fost de acord și tu, am stăruit eu.

— *Nu* am fost de acord cu asta.

— Știu... dar acum ești aici și...

Ăsta era motivul pentru care nu voiam eu să fie el aici. M-am întors spre doctor și am întins mâna.

— N-o să fie niciodată de acord cu asta. Trebuie s-o fac singură.

Daemon se uita la mine și părea că nu-i vine să creadă. Doctorul s-a întors spre Nancy, care a încuviințat din cap.

Era clar că indiferent ce funcție o fi avut ea, era mai mare decât a sergentului Dasher.

— Dă-i drumul, a spus Nancy. Sunt convinsă că știe și Katy ce s-ar întâmpla dacă ar vrea să folosească instrumentul acela într-o manieră nepotrivită.

M-am uitat la ea cu o privire încărcată de ură, în timp ce primeam în palmă instrumentul rece. Mi-am adunat tot curajul și m-am întors spre Daemon. El se uita tot așa la mine, de parcă nu eram în toate mințile.

— Ești gata?

— Nu.

Pieptul lui s-a umflat din cauza inspirației profunde și s-a întâmplat un lucru rarisim. În ochii lui a început să se vadă neputința, iar neputința făcuse ca ochii lui să capete culoarea mușchiului verde de pădure.

— Kat...

— Trebuie s-o facem.

Ne-am uitat unul la altul, apoi el a întins mâna:

— O fac eu.

Am înțepenit.

— În niciun caz.

— Dă-mi-l, Kat.

Nu voiam să-i dau scalpelul din mai multe motive. În primul rând, fiindcă nu voiam să se simtă vinovat că face asta, în al doilea rând, mă temeam că se va folosi de el ca de o armă. M-am îndepărtat puțin și am deschis palma stângă. Nu mă mai tăiasem niciodată, cel puțin, nu intenționat. Inima îmi bătea nebunește și stomacul mi se zbătea. Lama scalpelului era extrem de ascuțită, așa că m-am gândit că nu o să fie cazul să apăs prea tare.

L-am pus în palmă și am închis ochii.

— Stai! a țipat Daemon, făcându-mă să tresar.

Când m-am uitat la el, pupilele lui erau complet albe.

— Trebuie să fiu în forma mea reală.

Acum era rândul meu să mă uit la el ca la un nebun. Se întâmplase de nenumărate ori să mă vindece în timp ce era în formă umană. Se transforma în lumină numai când situația era foarte gravă. Nu aveam idee ce pune la cale.

El s-a întors la Nancy și la sergent, care aveau amândoi fețele pline de suspiciune.

— Vreau să mă asigur că fac asta cât mai repede posibil. Nu vreau să o doară sau să-i rămână cicatrice.

Ei s-au lăsat convinși, fiindcă am văzut că Nancy a încuviințat din cap. Daemon a respirat adânc, apoi conturul corpului său a început să strălucească. Se transforma. Silueta a început să i se estompeze, cu haine cu tot. O clipă am și uitat că ne aflăm aici, în camera asta, că țineam în mână un scalpel cu care trebuia să mă tai singură și, în general, că eram prizonieri la Daedalus.

Transformarea lui era pentru mine o priveliște uimitoare.

Chiar când era gata să se estompeze complet, a început să capete din nou formă. Brațe. Picioare. Piept. Cap. O fracțiune de secundă, am reușit să-l văd, să-l văd cu adevărat. Pielea era

translucidă, ca de meduză, iar rețeaua de vene avea o strălucire de perlă. Trăsăturile erau ale lui Daemon, dar mai precise și mai bine definite, după care a devenit luminos ca soarele. O lumină albă, cu contur roșu, în formă de om, așa de frumoasă încât îmi venea să plâng.

Nu vreau sub nicio formă să faci asta.

Cum se întâmpla întotdeauna, sunetul vocii lui în capul meu m-a șocat. Nu credeam că mă voi putea obișnui vreodată cu asta. Eram gata să-i răspund cu voce tare, dar m-am oprit la timp. *Nu trebuia să vii aici, Daemon. Asta vor ei.*

Capul lui luminos s-a înclinat pe umăr. *Nu puteam să fac altceva decât să vin după tine. Dar asta nu înseamnă că o să accept toate astea. Acum fă-o, până nu mă răzgândesc și nu încerc să văd dacă într-adevăr nu pot accesa Sursa să omor pe cineva.*

Mi-am întors privirea spre scalpel și m-am chircit. L-am strâns puternic în mână și simțeam toți ochii îndreptați asupra mea. Lașă cum sunt, am închis ochii, am pus lama în palmă și am apăsat.

Am șuierat de durere și am scăpat scalpelul din mână, uitându-mă cum tăietura se umple imediat de sânge. Era ca atunci când te tai cu o hârtie, dar de un milion de ori mai dureros.

Doamne Dumnezeule, Maica Domnului și toți sfinții de pe lumea asta, am auzit vocea lui Daemon.

Nu prea cred că așa se spune, i-am zis eu și am strâns palma care mă ardea.

Am înregistrat vag că doctorul a venit repede și a luat scalpelul de jos. Lumina care radia de la Daemon m-a înconjurat din toate părțile când a întins mâinile spre mine, iar când mi-a apucat mâna rănită, degetele lui deveniseră vizibile.

Desfă mâna, mi-a spus.

Am clătinat din cap și suspinul lui fantomatic a răsunat în capul meu. Mi-a desfăcut delicat mâna, iar atingerea lui era

caldă ca rufele proaspăt scoase din uscător. *Frate, doare mai tare decât am crezut.*

În locul suspinului s-a auzit un mârâit. *Chiar ai crezut că n-o să te doară, Kitten?*

În fine. L-am lăsat să mă ducă lângă scaun şi m-am aşezat, uitându-mă cum îngenunchează în faţa mea, cu capul aplecat. A început să facă chestia aia a lui şi am simţit imediat fierbinţeala din palmă.

— Uimitor, a şoptit doctorul Roth.

Ochii mei nu se dezlipeau de strălucirea pe care o avea capul plecat al lui Daemon. Căldura care iradia de la el umpluse toată camera. Am întins mâna cealaltă şi i-am pus-o pe umăr. Lumina lui a început să pulseze, iar marginea roşie s-a mărit cu vreo câţiva centimetri. Interesant.

Ştii ce mult îmi place să mă atingi când sunt în forma asta. Vocea lui mi-a trimis fiori pe şira spinării.

De ce trebuie să faci tu totul să pară aşa de pervers? Dar nu mi-am retras mâna.

Râsul lui mi-a încălzit tot corpul şi apoi durerea din palmă a dispărut. *Nu eu am o minte perversă, Kitten.*

Mi-am dat ochii peste cap.

Mi-a cuprins palma cu amândouă mâinile, deşi eram convinsă că în momentul acela eram deja vindecată. *Acum nu-mi mai distrage atenţia.*

M-am strâmbat. *Eu? Ce nemernic poţi să fii.*

— Fascinant, a murmurat doctorul Roth. Ei comunică. Sunt uimit de fiecare dată când văd asta.

Daemon nu l-a băgat în seamă. *Am vrut să îmi iau forma reală ca să-ţi spun că am vorbit cu Luc înainte de a veni la Mount Weather.*

Mi-am îndreptat spatele, atentă. *Are vreun amestec în toată povestea asta?*

Nu. Și chiar îl cred. O să ne ajute să ieșim de aici. Am nevoie de...

— Arată-ne mâna, Katy, ne-a întrerupt vocea lui Nancy.

Aș fi vrut s-o ignor, dar când am ridicat capul am văzut că celălalt gardian se apropiase de Daemon cu o armă în mână care semăna cu un pistol cu electroșocuri. Mi-am tras repede palma din mâinile lui Daemon și le-am arătat-o.

— Sunteți mulțumiți?

— Daemon, reia-ți forma umană, a ordonat Nancy cu voce ascuțită.

Într-o fracțiune de secundă, Daemon s-a ridicat în picioare. În forma lui reală părea mult mai înalt și clar mult mai amenințător. Lumina lui a mai pulsat o dată, mai mult roșie decât albă, apoi a început să se estompeze. A rămas acolo, fără conturul lui strălucitor. Doar ochii îi străluceau, albi.

— Nu știu dacă ți-ai dat seama până acum, dar nu-mi place să primesc ordine de la nimeni.

Nancy și-a lăsat capul pe umăr.

— Nu știu dacă ți-ai dat seama până acum, dar sunt obișnuită ca toată lumea să-mi respecte ordinele.

El a rânjit cu toată fața.

— Ai auzit vreodată proverbul că prinzi mai mulți lei cu miere decât cu oțet?

— Cred că era „prinzi mai multe muște", nu lei, am bombănit eu.

— În fine.

Doctorul Roth îmi examina mâna.

— Remarcabil, a spus. Nu a mai rămas decât o ușoară urmă roz. Probabil că într-o oră nici nu se va mai vedea. S-a întors spre Nancy și Dasher, practic debordând de încântare. Și alți luxeni au reușit să vindece în aceeași perioadă de timp, dar rana nu era complet închisă.

De parcă Daemon avea nevoie de vreun impuls ca să se simtă special.

Doctorul a clătinat din cap, uitându-se în sus, la el.

— Cu adevărat uimitor.

Mă întrebam dacă bunul doctor n-o să-l şi sărute.

Înainte să înceapă să-i curgă balele pe Daemon, uşa s-a dat de perete şi a intrat un ofiţer care de-abia mai respira, cu obrajii roşii, exact ca părul lui ciufulit.

— Avem o problemă, a anunţat el, respirând precipitat.

Nancy s-a uitat la el urât şi eram convinsă că mai târziu tipul îşi va lua o porţie de muştruluială că a dat buzna aici.

Dasher şi-a dres vocea.

— Care-i problema, Collins?

Privirea ofiţerului a alergat prin cameră, s-a oprit puţin asupra lui Daemon, apoi asupra mea şi în cele din urmă s-a fixat pe sergent.

— E o problemă în corpul B, domnule, la etajul *nouă*. Solicită atenţia dumneavoastră imediată.

Capitolul 12

KATY

Corpul B? Îmi aminteam vag că spusese cineva că ar mai fi o clădire legată de asta subterană, dar habar n-aveam ce sau cine e acolo. Dar eram pregătită sută la sută să aflu. Indiferent ce-o fi fost acolo, era ceva important, fiindcă sergentul Dasher a ieşit din cameră fără să mai spună vreun cuvânt.

Nancy însă îşi păstrase calmul perfect.

— Duceţi-i înapoi în cameră. Doctore? A făcut o pauză, apoi: Cred că vrei să ne însoţeşti şi dumneata.

Şi au plecat.

M-am întors spre Archer.

— Ce se întâmplă?

El s-a uitat la mine aşa, adică i-am pus o întrebare aiurea. M-am strâmbat.

— Ce e în corpul B?

Celălalt soldat a făcut un pas în faţă.

— Pui prea multe întrebări şi ar trebui să-ţi dai seama când e cazul să taci.

Am clipit des din ochi. Lui Daemon nu-i trebuia mai mult, l-a apucat de gât şi l-a lipit de perete. Am crezut că-mi ies ochii din orbite.

— Şi tu trebuie să vorbeşti elegant cu o doamnă, a mârâit el.

— Daemon! am ţipat eu, pregătită pentru baia de onix.

Dar nu a venit.

Daemon şi-a descleştat degetele unul câte unul din gâtul soldatului şi s-a tras înapoi. Soldatul a alunecat pe perete şi a căzut la podea. Archer nu făcuse nimic în tot timpul ăsta.

— L-ai lăsat să facă asta? a întins soldatul mâna spre Archer, cu un glas acuzator. Ce dracu', frate?

Archer a ridicat din umeri.

— Avea dreptate. Trebuie să deprinzi bunele maniere.

Mi-am înăbuşit râsul, fiindcă îl vedeam pe Daemon că se uită la soldat cu nişte ochi de ziceai că vrea să-i rupă gâtul. M-am dus repede lângă el, l-am apucat de mână şi l-am strâns.

El s-a uitat spre mine, la început fără să mă vadă. Apoi a aplecat capul şi m-a sărutat uşor pe frunte. Încordarea din umeri mi-a dispărut. Mă îndoiam că Archer va permite şi desfăşurarea unei a doua runde.

— În fine, a spus nervos soldatul, apoi s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit din cameră, lăsându-l pe Archer să se descurce singur cu noi.

El nu părea îngrijorat.

Drumul spre celulă s-a desfăşurat fără alte evenimente, până în momentul în care Archer a spus:

— Nu, nu veţi merge amândoi în aceeaşi celulă.

M-am întors spre el.

— De ce?

— Am ordin să vă cazez în două camere – plural. A tastat codul. Nu vă împotriviţi. Dacă o să faceţi aşa, ei n-o să facă decât să vă ţină şi mai mult timp separaţi.

Am vrut să protestez, dar linia hotărâtă a maxilarului său m-a făcut să-mi dau seama că n-o să-l conving. Am respirat întretăiat.

— Măcar ne spui ce e în corpul B?

Archer s-a uitat la Daemon şi apoi la mine. În cele din urmă a tras o înjurătură printre dinţi şi s-a apropiat cu capul plecat. Lângă mine, Daemon se încordase, iar Archer s-a uitat urât la el. Ne-a spus cu voce joasă:

— Sunt convins că la un moment dat o să vă arate şi vouă, şi probabil atunci o să vă pară rău că v-au arătat. În clădirea aia sunt ţinuţi originii.

— Originii? a repetat Daemon, încruntat. Ce dracu' mai e şi asta?

Archer a ridicat din umeri.

— Asta-i tot ce pot să vă spun. Acum, Katy, te rog, du-te în camera ta.

Mâna lui Daemon m-a strâns mai tare, apoi mi-a dat drumul, m-a prins de bărbie şi mi-a dat capul uşor pe spate. Gura lui s-a lipit de a mea, iar sărutul... sărutul era ceva de groază, apăsat şi marcant, m-a făcut să-mi încleştez degetele în tenişi şi mi-a tăiat respiraţia. Când atingerea buzelor noastre m-a tulburat cu totul, mâna liberă mi-a aterizat pe pieptul lui. Deşi aveam spectatori, m-am simţit imediat cuprinsă de dorinţă când el a înclinat uşor capul şi m-a strâns şi mai tare la piept.

Archer a expirat zgomotos.

Daemon a ridicat capul şi mi-a făcut cu ochiul.

— O să fie bine.

Am dat din cap şi nici nu mai ştiu cum am intrat în cameră, dar eram acolo, uitându-mă fix la patul pe care Daemon stătuse mai devreme, în timp ce uşa s-a închis şi s-a încuiat în urma mea.

Mi-am lovit încetişor faţa, după ce rămăsesem blocată un minut sau două. Ieri, când adormisem, eram epuizată fizic în

urma utilizării Sursei și devastată emoțional de ce făcusem. Stăteam în patul ăla, cu ochii în tavan, simțindu-mă neputincioasă, și chiar și acum mă mai simțeam așa.

Dar acum era altceva. Trebuia să-mi repet mereu asta, ca să nu permit tristeții să mă copleșească din nou. Probabil că niciun psiholog din lumea asta n-ar sugera să ascunzi așa ceea ce te supără, dar trebuia s-o fac. Orele acelea de dinainte de a adormi...

Am scuturat capul.

Acum totul se schimbase de când venise Daemon. Și, apropo, aveam impresia că e undeva, aproape. Nu mă mai gâdila ceafa, dar știam cumva că e aproape; simțeam asta la nivel celular.

M-am întors, cu ochii la perete. Apoi mi-am amintit de ușa din baie. M-am întors repede și am intrat în baie și am încercat mânerul ușii. Era încuiată. Cu speranța că am intuit corect, am bătut la ușă.

— Daemon?

Nimic.

Mi-am lipit obrazul de lemnul rece și am închis ochii, cu palmele lipite de ușă. Chiar mi-am putut închipui că ne vor așeza în două celule unite printr-o baie? Pe de altă parte, pe Dawson și Bethany i-au ținut împreună la început – nu așa spusese Dawson? Dar nu eram eu așa de norocoasă...

Ușa s-a deschis și eu m-am prăvălit în față. Până să cad, m-au prins niște brațe puternice și m-am rezemat de un piept ferm.

— Încet, Kitten...

M-am uitat la el cu inima bubuind.

— Avem aceeași baie!

— Văd și eu.

A zâmbit ușor, cu ochii strălucitori.

L-am prins de tricou și m-am legănat pe călcâie.

— Nu-mi vine să cred. Să fii în celula de lângă mine! Nu trebuie decât să...

Mâinile lui Daemon m-au prins de şolduri cu o mişcare fermă şi sigură, apoi gura lui s-a lipit de a mea, reluând sărutul acela răvăşitor început pe hol. În acelaşi timp mă împingea în spate. Cumva, nu ştiam că are şi abilitatea asta, a reuşit să închidă uşa fără să-şi ia mâinile de pe mine.

Buzele alea ale lui... se mişcau peste buzele mele, mă ameţeau încet şi sigur, parcă ne sărutam pentru prima oară. A bâjbâit cu mâinile în spatele meu şi, când a găsit chiuveta, m-a urcat cu fundul pe marginea ei şi s-a împins în mine, desfăcându-mi genunchii cu coapsele. Eram iar cuprinsă de fierbinţeală, o flacără care se aprindea tot mai tare din sărutul lent şi tandru.

Pieptul mi se ridica şi cobora rapid când l-am prins de umeri, aproape mă pierdusem în el. Citisem destule romane de dragoste la viaţa mea ca să-mi dau seama că o baie şi Daemon reprezentau esenţa fanteziei, dar...

Am reuşit să mă desprind puţin de el – nu prea mult. Buzele noastre se atingeau când am spus:

— Stai. Trebuie să...

— Ştiu, m-a întrerupt el.

— Bine. Mi-am pus mâinile tremurătoare pe pieptul lui. Suntem pe aceeaşi lungime de undă...

Daemon m-a sărutat iar, dându-mi peste cap toate simţurile. Savura cu plăcere acel sărut cercetător, se retrăgea şi îmi apuca buza până când am scăpat un geamăt care în oricare altă situaţie m-ar fi făcut să mă jenez.

— Daemon...

Mi-a înăbuşit cuvintele cu buzele lui. Mâinile lui au alunecat pe talie şi s-au oprit când degetele au ajuns pe sub tricou, în dreptul pieptului. Am tresărit din tot corpul şi ştiam că dacă nu ne oprim chiar acum, o să pierdem un timp foarte preţios.

M-am retras și am inspirat o gură de aer care avea gustul lui Daemon.

— Trebuie neapărat să vorbim.

— Știu.

I-a apărut iar zâmbetul acela cu un colț al gurii.

— Asta încercam să-ți spun și eu.

Am rămas cu gura căscată.

— Ce? Nu ai vorbit deloc! N-ai făcut decât să...

— Te sărut în neștire? a întrebat el inocent. Scuze. Dar asta e tot ce îmi doresc de când am ajuns aici. Bine, nu tot ce îmi doresc, dar destul de aproape de ceea ce...

— Am priceput.

Am scos un geamăt, simțeam nevoia să-mi acopăr fața. M-am rezemat de oglinda de plastic și mi-am lăsat mâinile în poală. Nu mă ajuta nici să-l ating. Și nici zâmbetul lui arogant în colțul gurii.

— Uau.

Cu mâinile exact în locul în care se opriseră, sub sânii mei, s-a aplecat și și-a lipit fruntea de fruntea mea. Mi-a spus cu voce joasă:

— Vreau să mă asigur că mâna ta e OK.

M-am încruntat.

— Este.

— Trebuie să fiu sigur.

S-a lăsat puțin pe spate, până când ni s-au întâlnit privirile și s-a uitat la mine cu înțeles și abia atunci am priceput. A zâmbit când a văzut că m-am prins. O clipă mai târziu era în forma lui reală – așa de strălucitor în camera aceea mică, încât a trebuit să închid ochii. *Ei spun că aici nu sunt camere de luat vederi, dar eu sunt convins că microfoane sunt*, a spus el. *Și pe urmă mi se pare dubios că ne dau voie să ne întâlnim. Sunt sigur că-și închipuie că o să facem asta, așa că probabil urmăresc ceva.*

M-am cutremurat. *Știu, dar i-au lăsat și pe Bethany și Dawson să stea împreună până când...* Am încercat să-mi scot din cap gândul acela. Ne pierdeam timpul. *Ce ți-a spus Luc?*

A spus că poate să ne ajute să ieșim de aici, dar nu mi-a dat detalii. Se pare că are oameni care lucrează pentru el aici și a zis că o să mă găsească imediat cum fac rost de ceva ce vrea el – ceva de care mi-ai vorbit și tu mai devreme. LH-11.

Am simțit o undă de șoc. *De ce îi trebuie lui asta?*

Nu știu. Mâinile lui Daemon s-au așezat din nou pe șoldurile mele și m-a ridicat de pe chiuvetă. Cu o viteză peste puterile mele de înțelegere, s-a așezat pe capacul toaletei, cu mine pe genunchi. Mi-a pus mâna pe spate și mi-a apăsat ușor ceafa ca să-mi culc capul pe umărul lui. Fierbințeala care iradia din forma lui reală mă copleșea ca prima oară. *Și nici nu contează prea mult, nu?*

Am savurat îmbrățișarea lui. *Oare? Asta le administrează ei oamenilor bolnavi. De ce i-ar trebui lui Luc?*

Acum, serios, nu cred că are intenții mai rele decât cei de la Daedalus, chiar dacă ei pretind că fac atâtea lucruri bune.

Foarte adevărat. Am oftat. Nu îndrăzneam să-mi fac speranțe. Și dacă Luc ar fi fost într-adevăr de partea noastră și ne-ar fi putut ajuta, tot mai erau o grămadă de obstacole în fața noastră. Unele aproape imposibil de trecut. *L-am văzut o dată. Poate reușim să ne mai apropiem de el.*

Trebuie să reușim. Au mai trecut câteva secunde și apoi a spus: *Nu putem rămâne aici pentru totdeauna. Am senzația că ei ne permit asta acum, dar dacă abuzăm, o să ne separe.*

Am dat din cap. Ce nu înțelegeam eu e cum de ne permiteau o asemenea întâlnire nesupravegheată. O întâlnire în care puteam face ce voiam. Voiau doar să ne arate că nu ne vor separa? La urma urmei, ei pretindeau că nu ne sunt dușmani,

dar, oricum, erau multe lucruri legate de Daedalus pe care nu le înțelegeam, așa cum fuseseră și cu Blake.

M-am cutremurat, mi-am rezemat capul pe umărul lui și am respirat adânc. Aș fi vrut să-mi scot din cap amintirea lui Blake, ca și cum n-ar fi existat niciodată.

— Kat?

Am ridicat ochii și mi-am dat seama că Daemon nu mai era în forma lui reală.

— Daemon?

Ochii lui s-au plimbat pe fața mea.

— Ce ți-au făcut ăștia aici?

Am înghețat, privirile noastre s-au intersectat o clipă, dar apoi m-am îndepărtat de el.

— Nimic deosebit. Doar teste.

El și-a lăsat mâna pe genunchii îndoiți și a spus cald:

— Știu că e mai mult de atât, Kat. Cum ai căpătat vânătăile alea pe față?

M-am uitat în oglindă. Eram palidă, dar nu mai exista nicio urmă din bătăile acelea.

— N-ar trebui să vorbim despre asta.

— Nu cred că îi interesează pe ei dacă vorbim despre asta. Acum nu mai ai vânătăi, fiindcă ți le-am vindecat eu, dar au fost – se mai trecuseră, dar erau. Daemon s-a ridicat în picioare, dar nu s-a apropiat de mine. Poți să vorbești cu mine, Kat, a spus. Ar trebui să știi asta acum.

Mi-am întors privirea spre el. Doamne, sigur că știam asta. Aflasem iarna trecută, într-un episod urât. Dacă aș fi avut încredere atunci în el, să-i dezvălui adevărul, poate acum Adam ar fi fost în viață și poate niciunul dintre noi n-ar mai fi fost în situația asta.

Sentimentul de vinovăție îmi producea dureri de stomac, numai că acum era altceva. Dacă i-aș fi povestit de examinări

şi de testele de stres, n-aş fi făcut decât să-l supăr, iar dacă s-ar fi supărat, cine ştie ce ar fi făcut. În plus, mi se părea îngrozitor să recunosc că l-am ucis pe Blake – mai ales că nu fusese nici legitimă apărare. Nu voiam nici să mă gândesc la asta, darămite să mai şi vorbesc.

Daemon a oftat.

— Nu ai încredere în mine?

— Ba da. L-am privit deschis. Am încredere nemărginită în tine, doar că... Nu e nimic de spus despre ce se întâmplă aici.

— Eu cred că sunt multe de spus.

Am clătinat din cap.

— Nu vreau să ne certăm pentru asta.

— Nu ne certăm. A venit lângă mine şi mi-a pus mâinile pe umeri. Eşti pur şi simplu încăpăţânată, ca de obicei.

— Uite cine vorbeşte.

— Bun film, a replicat el. Mă uit adesea la filme vechi când am timp.

Mi-am dat ochii peste cap, dar am zâmbit. El mi-a prins obrajii în palme, şi-a apropiat faţa de a mea şi s-a uitat pătrunzător la mine.

— Îmi fac griji pentru tine, Kitten.

Am simţit o apăsare pe piept. Recunoştea rarisim că e ceva care îl îngrijorează, iar ăsta era ultimul lucru pe care îl doream.

— Sunt OK. Jur.

El a continuat să mă privească, de parcă ar fi reuşit să vadă prin mine, prin toate minciunile mele.

DAEMON

Trecuseră câteva ore de când m-am despărţit de Kat şi mi s-a adus în cameră nişte mâncare jalnică pe post de cină. Am încercat să

mă uit la televizor, şi chiar am încercat să dorm, dar era al naibii de greu când ştiam că ea este chiar lângă mine sau când o auzeam prin baie. La un moment dat, cred că era aproape miezul nopţii, i-am auzit paşii la uşa mea şi am ştiut că şi ea stă acolo, luptându-se cu aceeaşi dorinţă ca şi mine. Dar trebuia să fim prudenţi. Faptul că ne lăsaseră la dispoziţie un spaţiu în care ne puteam întâlni nu mirosea prea bine şi nu voiam să risc şi să ajungă să ne mute în altă parte, separându-ne.

Dar eram îngrijorat pentru ea. Ştiam că îmi ascunde nişte lucruri, că nu vrea să-mi spună ce s-a întâmplat înainte să ajung eu aici. Şi, ca un idiot lipsit complet de autocontrol, m-am ridicat din pat şi am deschis uşa de la baie.

Era întuneric şi linişte înăuntru, dar avusesem dreptate. Kat stătea acolo în picioare, cu braţele pe lângă corp şi uimitor de nemişcată. Când am văzut-o aşa, parcă mi-a dat cineva un pumn în plex. Ea, care nu putea să stea locului nici douăzeci de secunde, acum...

Am sărutat-o uşor şi i-am spus:

— Du-te la culcare, Kitten. Ca să ne putem odihni amândoi.

Ea a dat din cap şi a spus cele două cuvinte care reuşeau întotdeauna să mă pună cu botul pe labe.

— Te iubesc.

Apoi s-a dus în camera ei, iar eu m-am întors în camera mea. Am adormit, în sfârşit.

Când a venit dimineaţa, a venit şi Nancy. Cum aş putea să-mi încep ziua mai plăcut decât cu faţa ei dichisită şi cu zâmbetul ei de plastic?

Mă aşteptam să o aducă şi pe Kat, dar m-au dus doar pe mine la etajul medical să-mi mai facă nişte analize şi apoi mi-au arătat salonul-spital de care îmi povestise Kat.

— Unde e fetiţa? am întrebat eu, uitându-mă pe paturi ca s-o văd, dar nu era nicăieri. O chema Lori, sau ceva de genul ăsta.

Faţa lui Nancy a rămas impasibilă.

— Din păcate, nu a răspuns la tratament aşa cum am sperat noi. A murit acum vreo câteva zile.

Rahat. Sper să nu-i spună şi lui Kat chestia asta.

— Şi voi îi dădeaţi LH-11?

— Da.

— Şi n-a mers?

Privirea ei s-a ascuţit.

— Pui o grămadă de întrebări, Daemon.

— Hei, m-aţi adus aici şi probabil vă folosiţi de ADN-ul meu pentru asta. Nu crezi că am dreptul să fiu şi eu curios?

Ea mi-a susţinut o clipă privirea şi apoi s-a întors spre un pacient căruia tocmai i se schimba perfuzia.

— Faci prea multe raţionamente, şi ştii ce se spune despre curiozitate.

— Că e cel mai uzat şi cel mai tâmpit clişeu?

Un colţ al gurii i s-a ridicat într-un soi de zâmbet.

— Îmi eşti simpatic. Eşti o belea pe capul omului şi ai o gură mare, dar îmi eşti simpatic.

Am zâmbit strâmb.

— Nimeni nu-mi poate contesta farmecul.

— Sunt convinsă. A tăcut, pentru că între timp intrase în cameră şi sergentul, care s-a apropiat tăcut de noi cu unul dintre doctori. Lui Lori i s-a administrat LH-11, dar reacţia ei nu a fost favorabilă, a spus Nancy.

— Cum? a întrebat el. Nu i-a vindecat cancerul?

Nancy nu a răspuns şi discuţia s-a încheiat. Mi s-a părut că reacţia lui nu era cauzată neapărat de surpriza că nu vindecase cancerul.

— Ştii ce cred eu? i-am spus.

Ea a lăsat capul pe umăr.

— Nu pot decât să-mi închipui.

— Cred că dacă tot amestecaţi ADN-uri, de oameni, de hibrizi şi de extratereştri, nu creaţi decât probleme. Nici nu ştiţi despre ce e vorba.

— Dar învăţăm.

— Şi faceţi greşeli? am întrebat-o eu.

Ea a zâmbit.

— Nu există greşeli, Daemon.

Nu eram prea convins de asta, dar atenţia mi-a fost atrasă de ceva care s-a mişcat lângă o fereastră din capătul sălii. Ochii mi s-au îngustat. Vedeam acolo nişte luxeni. Mulţi dintre ei păreau fericiţi ca nişte copii la Disneyland.

— A. Nancy a zâmbit şi a făcut semn cu capul spre fereastră. Văd că i-ai observat deja. Ei sunt aici fiindcă vor să ne ajute. Dacă ai fi şi tu aşa de binevoitor...

M-am strâmbat. Cine putea să ştie de ce sunt aşa de fericiţi luxenii ăia, nici nu mă interesa. Pricepeam că anumite chestii pe care le face Daedalus sunt pozitive, dar mai ştiam şi ce îi făcuseră fratelui meu.

În jurul meu mişunau doctori şi laboranţi. Unele pungi de perfuzii aveau în ele un lichid ciudat şi sclipitor, care semăna puţin cu substanţa care circula prin noi în forma reală.

— Ăla e LH-11? am întrebat, arătând spre o perfuzie din alea.

Nancy a dat din cap.

— Una dintre versiuni – cea mai nouă – dar asta nu te priveşte pe tine. Avem...

S-a auzit o sirenă, care i-a întrerupt fraza cu un ţiuit asurzitor. În tavan s-au aprins nişte lumini roşii. Sergentul Dasher a ieşit din cameră ca vântul.

Nancy a înjurat în surdină și s-a întors spre uşă.

— Washington, escortează-l imediat pe domnul Black în camera lui. S-a adresat unui alt gardian: Williamson, sigilezi camera. Nu intră nimeni, nu iese nimeni.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu.

Ea mi-a aruncat o privire scurtă şi a luat-o la picior. Nu voiam deloc să plec în camera mea tocmai când lucrurile începeau să devină amuzante. Pe hol era aproape întuneric, iar luminile roşii care clipeau pe tavan creau un efect enervant de stroboscop.

Gardianul Secolului a făcut un pas şi apoi coridorul s-a umplut de haos.

Din toate camerele au început să iasă soldaţi, încuiau şi se aşezau de pază în faţa lor. Altul venea din capătul holului cu o staţie de emisie-recepţie pe care o ţinea aşa de strâns în mână, că i se albiseră încheieturile.

— Avem activitate la ascensorul zece din corpul B. Blochează-l imediat.

Uau, celebrul Corp B loveşte din nou!

Mai departe, pe hol, s-a deschis o altă uşă şi mai întâi l-am văzut pe Archer, apoi pe Kat. Ea se ţinea cu mâna de braţ. În spatele ei era doctorul Roth. Ochii mei s-au îngustat când am văzut seringa scârboasă pe care o avea în mână. A trecut repede pe lângă Kat şi Archer şi s-a dus direct la tipul cu staţia.

Kat s-a întors şi m-a văzut. Am pornit spre ea. Nici nu mă gândeam să nu fiu lângă ea când rahatul se împuţea, ceea ce era evident că se întâmpla acum.

— Unde crezi că te duci? m-a întrebat Washington şi a dus repede mâna la arma care îi atârna pe picior. Am ordin să te duc în cameră.

M-am întors încet la el, apoi m-am întors iar spre cele trei lifturi din faţa noastră. Toate erau oprite la diferite etaje şi luminile erau roşii.

— Şi, mai exact, cum ar trebui să ajungem în camera mea?

El s-a uitat la mine cu ochii îngustaţi.

— Pe scări?

Idiotul avea dreptate, dar nu mă interesa. M-am întors, dar mâna lui m-a strâns de umăr.

— Încearcă numai să mă opreşti şi eşti terminat, l-am prevenit eu.

Nu ştiu ce o fi văzut Washington pe faţa mea, dar cred că l-a convins că nu glumesc, fiindcă nu a mai făcut niciun gest când mi-am smucit umărul din mâna lui şi m-am dus la Kat şi am apucat-o pe după umeri. Era încordată.

— Eşti OK? am întrebat-o, cu ochii la Archer.

Şi el ţinea mâna pe pistol, dar nu se uita la noi. Se uita la liftul din mijloc. Auzea ceva în casca pe care o avea în ureche şi, judecând după expresia întipărită pe faţa lui, nu era prea fericit.

Ea a dat din cap şi şi-a tras după ureche o şuviţă de păr care îi ieşise din coadă.

— Ai idee ce se întâmplă?

— Ceva în Corpul B.

Instinctul mi-a spus că n-ar fi deloc rău să fim acum în camerele noastre.

— Nu s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva?

Kat a clătinat din cap.

— Nu. Poate e un fel de exerciţiu.

Uşile duble din capătul coridorului s-au dat de perete şi a năvălit înăuntru o armată de soldaţi cu echipament SWAT, înarmaţi până în dinţi şi cu viziere pe faţă.

Am reacţionat instantaneu, am prins-o pe Kat de mijloc şi am lipit-o de perete, apoi m-am aşezat în faţa ei, s-o protejez.

— Nu mi se pare că seamănă cu un exerciţiu.

— Nu este, a spus Archer şi şi-a scos pistolul.

Lumina de la ascensorul din mijloc a început să clipească, a trecut de la şapte, la şase şi apoi la cinci.

— Lifturile nu trebuiau să fie blocate? a întrebat cineva.

Bărbații în uniforme negre s-au îngrămădit spre lift și s-au așezat într-un genunchi. Altcineva a spus:

— Blocarea lifturilor oricum nu îi oprește. Știi asta.

— Nu mă interesează, a țipat omul în stație. Oprește dracului liftul înainte să ajungă la ultimul etaj. Aruncă peste el beton, dacă trebuie. Oprește dracului liftul!

— Pe cine vor să oprească? l-am întrebat pe Archer.

Lumina roșie a arătat cifra patru.

— Originii, a spus el, cu o tresărire a bărbiei. În dreapta sunt niște scări, chiar în capătul holului. V-aș sugera să vă duceți repede acolo.

Mi-am aruncat iar privirea spre lift. Într-un fel, tare aș fi vrut să rămân aici, să văd și eu ce e cu originii ăștia și de ce se purta toată lumea de parcă urma să iasă din lift monstrul din *Cloverfield*, dar era și Kat acolo și era limpede că indiferent ce o fi fost chestia aia, nu era prea prietenoasă.

— Ce dracu' se întâmplă în ultimul timp cu ei? a mormăit unul dintre militari. Tot timpul se agită.

Am vrut să pornesc spre scări, dar Kat mi-a dat peste mână.

— Nu, mi-a spus ea, cu ochii ei cenușii și mari. Vreau să văd asta.

M-am încordat tot.

— Nici nu mă gândesc.

Ding! s-a auzit deodată și sunetul s-a propagat pe tot etajul, semnalând sosirea ascensorului. Eram gata s-o apuc pe Kat și s-o arunc pe umăr ca să plec cu ea. Ea și-a dat seama și mi-a aruncat o căutătură amenințătoare. Apoi privirea ei s-a ridicat peste umărul meu și am întors și eu capul. Ușile ascensorului s-au deschis. Puștile au fost armate, siguranțele au fost trase.

— Nu trageți! a țipat doctorul Roth, fluturând seringa ca pe un steag alb. Mă ocup eu de asta. Indiferent ce-ar fi, nu trageți. Nu...

În semiîntunericul liftului s-a zărit o umbră, apoi am văzut un picior îmbrăcat în pantalon negru de trening, apoi un bust şi nişte umeri înguşti.

Am rămas cu gura căscată.

Era un copil – *un copil*. Cred că nu avea mai mult de cinci ani şi a păşit în faţa tuturor adulţilor care erau gata să tragă asupra lui.

Copilul a zâmbit.

Apoi proverbialul rahat a explodat.

Capitolul 13

DAEMON

— Uau..., am făcut eu.

Ochii copilului erau mov – ca două pietre de ametist cu aceleaşi linii ciudate în jurul pupilei, exact ca ochii lui Luc. Şi erau reci şi impasibili cum se uitau la soldaţii din faţa lui.

Doctorul Roth s-a apropiat.

— Micah, ce faci? Ştii că nu ai voie în clădirea asta. Unde este...

Apoi s-au întâmplat mai multe lucruri într-un timp foarte scurt şi, pe bune, nu le-aş fi crezut dacă nu le vedeam cu ochii mei.

Copilul a ridicat o mână şi apoi s-a auzit o succesiune de pocnituri – gloanţele care ieşeau de pe ţeava puştilor. Ţipătul îngrozit al lui Kat m-a făcut să înţeleg că şi ea se gândea la acelaşi lucru ca şi mine. Oare aveau de gând să omoare copilul?

Dar apoi gloanţele s-au oprit, de parcă puştiul ar fi fost luxen sau hibrid, dar sigur nu era din specia mea. Aş fi simţit asta. Poate era hibrid, fiindcă toate gloanţele alea s-au izbit de un perete albăstrui care sclipea în faţa lui. Lumina albastră s-a

amplificat şi a înghiţit gloanţele – zecile de gloanţe –, făcându-le să lucească precum nişte licurici albaştri. Au rămas în aer o secundă şi apoi au dispărut. Băiatul şi-a strâns degetele, de parcă îi chema să se joace cu el şi, brusc, ca şi cum ar fi fost atrase de un magnet, toate armele au zburat din mâinile militarilor şi s-au dus la băiat. S-au oprit tot aşa, în aer, şi s-au aprins într-un albastru puternic. O clipă mai târziu erau praf şi pulbere.

Kat şi-a încleştat mâinile în spatele meu.

— Ce mama...

— Dracului, am completat eu.

Doctorul Roth se chinuia să treacă printre soldaţi.

— Micah, nu poţi să...

— Nu vreau să mă întorc în clădirea aia, a spus băiatul cu o voce ciudată, ascuţită şi calmă în acelaşi timp.

Handicapatul de Washington a făcut un pas înainte cu pistolul în mână. Doctorul Roth a ţipat şi Micah a întors repede capul. Gardianul a pălit, iar Micah a strâns pumnul. Washington a căzut în genunchi la podea, apoi s-a prăbuşit, ţinându-se de cap, cu gura căscată într-un urlet mut, şi din ochi a început să-i curgă sânge.

— Micah! Doctorul Roth a îmbrâncit un ofiţer care îi stătea în cale. Asta-i rău! Ai făcut rău, Micah!

Rău – asta era *rău*? Puteam să găsesc zeci de cuvinte mai potrivite decât „rău".

— Frate, a şoptit Kat. Puştiul ăsta este exact ca Damien din *Profeţia*.

Aş fi râs, fiindcă într-adevăr, cu părul ăla şaten, tuns castron, şi cu zâmbetul uşor răutăcios, puştiul ăla chiar semăna cu un mic Antihrist. Numai că nu era deloc amuzant, fiindcă Washington zăcea acum nemişcat pe podea, iar ciudatul ăla de copil se uita la mine cu ochii lui mov.

Frate, nu-mi plac deloc copiii ciudaţi.

— Voia să-mi facă rău, a spus Micah, fără să-și ia ochii de la mine. Și voi vreți să mă obligați să mă duc în camera mea. Iar eu nu vreau să mă duc în camera mea.

Toți militarii s-au tras repede înapoi când Micah a făcut un pas înainte, dar doctorul Roth a rămas pe loc, cu seringa ascunsă la spate.

— De ce nu vrei să te întorci în camera ta, Micah?

— O întrebare mai bună ar fi de ce se uită așa la tine, a șoptit Katy.

Corect.

Micah a înaintat cu grijă printre soldații care acum se dădeau la o parte ca să-i facă loc. Pașii lui erau foarte ușori, ca de pisică.

— Ceilalți nu vor să se joace cu mine.

Erau mai mulți acolo?

Dumnezeule...

Doctorul i s-a adresat zâmbind copilului:

— Poate pentru că nu vrei să împarți jucăriile cu ei?

Kat și-a înăbușit un hohot de râs cam isteric.

Ochii lui Micah s-au îndreptat spre doctor.

— Nu poți să-ți afirmi dominanța împărțind ceva.

Ce. Dracu'. E. Asta.

— Dacă împarți ceva, nu înseamnă neapărat să cedezi controlul, Micah. Te-am învățat asta.

Băiețelul a ridicat din umeri și și-a întors din nou privirea la mine.

— Vrei să te joci cu mine?

— Ăăă...

Habar n-aveam ce să zic.

Micah și-a lăsat capul într-o parte și a zâmbit. Pe obrajii lui bucălați au apărut două gropițe.

— Poate să se joace el cu mine, doctore Roth?

Dacă doctorul zicea da, cred că mă cam enervam.

Doctorul Roth a dat din cap.

— Sigur că o să se joace, dar mai târziu, Micah, acum trebuie să ne întoarcem în camera ta.

Buza de jos a băiatului s-a răsfrânt.

— Nu vreau să mă întorc în camera mea!

Mă așteptam să înceapă să învârtă capul ca o morișcă, sau ceva de genul ăsta, și poate așa ar fi făcut, dar doctorul s-a repezit la el cu seringa în mână.

Micah s-a întors și a ridicat în sus pumnișorii. Doctorul Roth a scăpat seringa din mână și s-a lăsat într-un genunchi.

— Micah, a spus el cu respirația tăiată, ținându-se cu mâinile de tâmple. Trebuie să te oprești.

Micah a bătut din picior.

— Nu vreau să...

Nu știu de unde naiba a țâșnit o săgeată exact în gâtul copilului. El a făcut ochii mari și apoi a căzut din picioare. M-am repezit la el înainte să cadă și l-am prins în brațe. Puștiul era ciudat ca naiba, dar era totuși un copil.

Am ridicat capul și l-am văzut pe sergentul Dasher în dreapta mea.

— Bine țintit, Archer, a spus sergentul.

Archer și-a băgat arma în toc cu o înclinare scurtă a capului.

M-am întors la Micah. Avea ochii deschiși și acum se uita la mine. Nu se mișca deloc, dar era perfect conștient și funcțional.

— Ce dracu', am șoptit eu.

— Să-l ducă cineva pe Washington la cabinet, să vedem dacă mai salvăm ceva din creierul lui, a dat ordin Dasher. Roth, du copilul în cabinet și vezi cum a fost posibil să iasă din corpul B și unde dracu' e dispozitivul lui de urmărire!

Roth s-a ridicat cu greu în picioare, frecându-și tâmplele.

— Da... da, domnule.

Dasher a făcut un pas spre el, cu ochii sticloși și voce joasă.

— Dacă mai face asta o dată, va fi distrus. Ai înțeles?

Distrus? Iisuse. A venit cineva lângă mine și a vrut să ia copilul. Nu știam dacă să-i dau drumul, dar pe urmă nu a mai trebuit să-mi pun problema asta. În timp ce soldatul îl lua din brațele mele, mâna băiatului s-a agățat de tricoul meu.

De aproape, ochii lui erau și mai bizari. Cercul din jurul irisului era neregulat, de parcă negrul acela se scursese în interior.

Ei nu știu că noi existăm.

Am tresărit, șocat, și m-am desprins de copil. Vocea lui era în capul meu. Imposibil, dar așa se întâmplase. M-am uitat uluit cum se îndepărtează ofițerul cu el în brațe. Și mai ciudat era că același lucru mi-l spusese și Luc.

Puștiul nu era nici ca mine, nici asemenea lui Kitten. Puștiul ăsta era cu totul altfel.

KATY

Doamne, ce chestie...

Un copil tocmai dezarmase vreo cincisprezece soldați și probabil ar mai fi făcut și altele dacă nu l-ar fi tranchilizat Archer. Ca să fiu sinceră, nici nu-mi dădeam seama exact la ce tocmai asistasem sau ce era cu puștiul ăsta, dar Daemon părea mult mai șocat decât mine. M-am speriat puțin. Oare îi făcuse ceva copilul ăla?

M-am desprins de perete și m-am dus repede la Daemon.

— Te simți bine?

El și-a trecut mâna prin păr și a dat din cap.

— Să-i ducă cineva pe cei doi în camerele lor, a spus sergentul Dasher, după care a respirat adânc și a început să latre alte ordine.

Archer a venit la noi.

— Stai. M-am agățat de brațul lui Daemon, refuzând să mă mișc. Ce-a fost *asta*?

— N-am timp pentru voi, a spus Dasher, cu ochii îngustați. Du-i înapoi în cameră, Archer.

M-a cuprins o furie imensă.

— Fă-ți timp.

Dasher a întors iritat capul spre mine, iar eu m-am uitat urât la el. Daemon abia acum devenise atent la discuție și și-a fixat privirea pe sergent. I-am simțit mușchii încordându-se.

— Copilul ăla nu era nici luxen, nici hibrid, a spus el. Cred că ar fi cazul să ne dați un răspuns cinstit.

— Este ceea ce noi numim un origin, a răspuns Nancy, care apăruse din spatele sergentului. Cum ar fi, începutul începuturilor: originea speciilor perfecte.

Am deschis gura, dar am închis-o la loc. Originea speciilor perfecte? Aveam senzația că am căzut în cap direct într-un film SF prost, numai că nu era film, era realitatea.

— Poți să pleci, sergent. Am eu timp pentru ei. Când a întâlnit privirea neîncrezătoare a lui Daemon, a început să bată ușor cu degetele în bărbie. Și vreau și un raport detaliat în care să-mi explici cum a fost posibil să avem două incidente cu origini în doar douăzeci și patru de ore.

Dasher a expirat pe nas, zgomotos.

— Da, doamnă.

Am fost puțin șocată să văd cum se înclină și pocnește din călcâie în fața ei, dar bănuiala că Nancy e regizoarea acestui spectacol mi s-a confirmat.

Ea a arătat cu mâna spre una dintre ușile închise.

— Haideți să stăm jos.

Agățată de brațul lui Daemon, am urmat-o pe Nancy într-o cameră mică, în care nu era decât o masă rotundă, cu cinci

scaune în jurul ei. Archer era după noi, umbra noastră permanentă, dar a rămas lângă uşă în timp ce noi ne-am aşezat.

Daemon şi-a pus un cot pe masă, o mână pe genunchiul meu, apoi s-a aplecat uşor cu ochii strălucitori fixaţi pe Nancy.

— OK. Deci puştiul ăsta e un origin. Sau ce-o fi. Ce înseamnă asta, mai exact?

Nancy s-a rezemat de spătar şi a pus picior peste picior.

— Nu eram pregătiţi să vă spunem încă toate astea, dar cum aţi fost martori la acest episod, nu avem încotro. Uneori lucrurile nu se desfăşoară exact aşa cum le planifici şi atunci trebuie să te adaptezi.

— Clar, am spus eu şi mi-am pus mâna peste cea a lui Daemon.

El şi-a întors-o pe a lui cu palma în sus şi am rămas aşa, cu degetele împletite, pe genunchiul meu.

— Proiectul Origini este cea mai mare realizare a lui Daedalus, a început Nancy, cu o privire fermă. Ca o ironie, totul a început cu un accident întâmplat acum patruzeci de ani. La început a fost unul singur, iar acum s-a ajuns la peste o sută. Aşa cum am mai spus, nu întotdeauna planurile ies aşa cum vrei. Şi trebuie să te adaptezi.

M-am uitat la Daemon şi el părea la fel de confuz şi nerăbdător ca mine, dar eu aveam în plus şi un fel de presimţire urâtă şi tulbure. Parcă simţeam că ceea ce o să aflăm acum o să ne dea peste cap cu totul.

— Acum patruzeci de ani am avut un luxen şi o pământeană transformată de el în hibrid. Ei, aşa cam ca voi, erau foarte tineri şi îndrăgostiţi.

Gura ei a făcut o strâmbătură dezgustată.

— Li s-a permis să stea împreună şi, la un moment dat, în timpul şederii lor aici, ea a rămas însărcinată.

Băi, frate.

— N-am ştiut de la început, am aflat abia atunci când a început să se vadă. Ştiţi, pe atunci nu făceam teste hormonale legate de sarcină. Din ce ştiam noi, luxenii nu se reproduc prea uşor nici unii cu alţii, aşa că nici nu ne-a trecut prin cap că s-ar putea întâmpla asta în relaţia cu o fiinţă umană, hibrid sau nu.

— E adevărat? l-am întrebat eu pe Daemon. Până acum nu vorbisem niciodată de cum se fac copiii la ei. Luxenii se reproduc greu?

Obrazul lui Daemon a tresărit nervos.

— Da, dar din câte ştiam eu, nu se pot concepe copii într-o relaţie luxen–fiinţă umană. E ca şi cum ai împerechea pisici cu căţei.

Bleah. M-am strâmbat.

— Frumoasă comparaţie.

Daemon a rânjit.

— Ai dreptate, a spus Nancy. Luxenii nu pot procrea cu oamenii şi, de cele mai multe ori, nici cu un hibrid, dar când mutaţia este perfectă, completă la nivel celular, şi dacă apare şi o *dorinţă* reală, atunci se poate.

Nu ştiu de ce, dar mi-am simţit brusc inima în gât. Să vorbesc cu Nancy despre copii era mai oribil decât să vorbesc cu mama despre sex, şi atunci mi se păruse aşa de groaznic că-mi venea să-mi dau pumni în burtă.

— Când s-a descoperit că hibridul era gestant, echipa avea păreri împărţite: unii considerau că sarcina trebuie întreruptă, alţii nu voiau. Poate sună cam dur, a spus ea ca răspuns la încordarea lui Daemon, dar trebuie să înţelegeţi că nu aveam nici cea mai mică idee cum s-ar putea manifesta sarcina asta sau ce fel de copil s-ar putea naşte dintr-un luxen şi un hibrid. Nu ştiam cu ce ne confruntăm, dar, din fericire, s-a decis continuarea sarcinii, iar noi am avut posibilitatea să studiem fenomenul.

— Şi deci ei… au avut un copil? am întrebat eu.

Nancy a dat din cap.

— Durata sarcinii a fost normală, după standardele umane – între opt și nouă luni. Hibridul nostru a născut ceva mai devreme.

— La luxeni durează cam un an, a spus Daemon și eu am strâns puțin din ochi, fiindcă m-am gândit că e al naibii de mult timp să porți niște tripleți. Dar, am mai zis, e destul de greu.

— Când s-a născut copilul, la prima vedere nu avea nimic deosebit, cu excepția ochilor. Erau violacei, ceea ce la oameni e destul de rar, și aveau un cerc vălurit, de culoare neagră, în jurul irisului. Analizele de sânge au arătat că a moștenit ambele ADN-uri, și pe cel uman, și pe cel extraterestru, adică diferit de ADN-ul hibridului mutant. Abia când copilul a început să crească ne-am dat seama ce presupune asta.

N-aveam nici cea mai vagă idee ce vrea să spună.

Pe fața lui Nancy a apărut un zâmbet – un zâmbet adevărat, ca al unui copil în dimineața de Crăciun.

— Rata de creștere era normală, ca a unui copil uman, dar de la bun început copilul dădea semne că are o inteligență deosebită, a învățat să vorbească bine mult mai devreme decât un copil normal, iar niște teste de inteligență făcute în perioada aceea au indicat un IQ de peste 200, ceea ce iar e foarte rar. Numai jumătate din populație are un IQ peste 140. Și mai erau și altele.

Îmi aminteam că Daemon îmi spusese că luxenii se maturizează mult mai repede decât oamenii, nu ca înfățișare, ci ca intelect și aptitudini sociale, dar mie mi se păruse destul de incredibil, având în vedere felul în care se comporta el uneori.

El s-a uitat lung la mine, de parcă ar fi știut la ce mă gândesc.

— Cum adică, altele? a întrebat, întorcându-și iar privirea spre Nancy.

— Păi, de fapt, a fost o experiență nesfârșită, din care mai învățăm și acum. Fiecare copil – fiecare generație – se pare că are altfel de abilități.

Ochii parcă i se aprinseseră în timp ce vorbea.

— Primul putea să facă ceva ce nu putea face niciun hibrid. Putea vindeca.

M-am rezemat de spătar, clipind des din ochi.

— Dar... am crezut că doar luxenii o pot face.

— Şi noi am crezut asta, până când a apărut Ra. L-am numit aşa după primul faraon egiptean, considerat doar un mit.

— Stai. Voi l-aţi numit aşa? Dar părinţii lui?

Ea a ridicat dintr-un umăr şi ăsta a fost tot răspunsul.

— Abilitatea lui Ra de a se vindeca pe sine şi pe alţii era aceeaşi cu a luxenilor şi era evident moştenită de la tatăl său. În copilăria lui am aflat că putea comunica telepatic nu doar cu luxenii şi hibrizii, ci şi cu oamenii. Onixul şi diamantele nu aveau niciun efect asupra lui. Avea viteză şi forţă ca un luxen, dar era mult mai rapid şi mai puternic decât ei. La fel ca un luxen, putea accesa foarte uşor Sursa. Abilitatea lui de a rezolva probleme şi de a dezvolta strategii la o vârstă aşa de fragedă era cu totul ieşită din comun. Singurul lucru pe care se pare că originii nu pot să-l facă e să-şi schimbe aspectul. Ra era un specimen perfect.

Mi-au trebuit câteva clipe să procesez tot ce mi-a zis şi, după ce am reuşit în sfârşit să fac asta, mi-a răsărit în minte o singură întrebare. O întrebare aiurea, dar foarte importantă.

— Şi unde e acum Ra?

Lumina din ochii ei parcă s-a mai atenuat puţin.

— Ra nu se mai află printre noi.

Ceea ce explica folosirea timpului trecut din povestirea ei.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A murit, pe scurt. Dar el nu a fost ultimul. S-au mai născut şi alţii, şi am reuşit să aflăm cum a fost posibilă conceperea lor. Nancy a început să vorbească mai repede, încântată. Cel mai interesant element pe care l-am descoperit a fost că procrearea

poate avea loc între orice luxen și un hibrid care a suferit o mutație reușită.

Daemon și-a luat mâna dintr-a mea și s-a rezemat de spătar. Sprâncenele lui erau încruntate și arăta îngrijorat.

— Deci vrei să spui că, absolut din întâmplare, Daedalus a avut o gașcă de luxeni și hibrizi excitați care de-abia așteptau s-o facă atunci când erau închiși aici? Fiindcă mi se pare cam ciudat. Locul ăsta nu e chiar cel mai romantic. Nu prea îți creează starea potrivită.

Mi s-a strâns stomacul când am înțeles ce vrea să spună și parcă nici aer nu mai era în cameră. Exista clar o explicație pentru care Nancy era așa de deschisă cu noi. În fond, eu și Daemon eram „specimene perfecte", după cum spunea doctorul Roth, cu mutații la nivel celular.

Privirea lui Nancy s-a răcit.

— Ai fi surprins să afli ce pot face doi îndrăgostiți când găsesc câteva clipe de intimitate. Și chiar nu trebuie mai mult de câteva minute.

Și dintr-odată am înțeles și de ce ne dăduseră voie să împărțim aceeași baie. Oare Nancy spera ca eu și Daemon să ne abandonăm dorințelor ca niște maimuțe în călduri și să ne apucăm să facem bebeluși-Daemon?

Doamne, credeam că o să vomit când am văzut că ea confirmă.

— La urma urmei, nici pe voi nu v-am împiedicat să aveți câteva momente de intimitate, nu?

Zâmbetul ei m-a înspăimântat în mod oficial.

— Și voi sunteți tineri și așa de îndrăgostiți. Sunt convinsă că veți profita de timpul vostru liber, mai devreme sau mai târziu.

Sergentul Dasher nu suflase nicio vorbă despre toată povestea asta când tot dădea întruna cu protejarea umanității în

fața invaziilor extraterestre și cu vindecarea oamenilor. Pe de altă parte, Daedalus se ocupa de mai multe lucruri. Asta spusese.

Daemon a deschis gura, gata să spună ceva pentru care sigur l-aș fi pocnit, dar l-am întrerupt.

— Îmi e foarte greu să cred că ați avut aici atâția oameni care, pur și simplu, să... în fine, știi la ce mă refer.

— Ei bine, în anumite cazuri, sarcina a fost pur accidentală. În alte cazuri, am supravegheat noi procesul.

Am tras aer în piept, dar a rămas acolo.

— Ați supravegheat?

— Nu așa cum crezi tu. Nancy a râs; râsul ei era ascuțit și enervant. Am avut și voluntari în anii ăștia, luxeni și hibrizi care au înțeles cu adevărat ce vrea să facă Daedalus. În alte cazuri, am făcut fertilizare in vitro.

Nodurile din stomac îmi ajunseseră în gât ca niște ghemuri de fiere, ceea ce nu era în regulă, fiindcă rămăsesem cu gura căscată. Nu mai era nimic să le împiedice să iasă afară.

Mușchii obrazului lui Daemon tresăreau încontinuu.

— Deci cum? Daedalus e un fel de întâlnirifierbinți.com pentru luxeni și hibrizi?

Nancy i-a aruncat o privire rece, iar eu nu-mi puteam stăpâni un frison de repulsie. In vitro însemna că o femeie hibrid poartă o sarcină. Orice ar fi spus ea, mă îndoiam că toate femeile astea o făceau de bunăvoie.

Pupilele lui Daemon începuseră să strălucească.

— Și câți din ăștia ați avut?

— Sute, a repetat ea. Cei mai tineri sunt ținuți aici, iar cei mai mari sunt mutați în alte locații.

— Și cum îi controlați? Din câte am văzut eu, cu Micah nu prea vă descurcați.

Buzele ei s-au subțiat.

— Folosim niște dispozitive de urmărire care în mod normal îi țin acolo unde trebuie. Totuși, din când în când, mai găsesc ei o metodă să treacă de ele. Cei care nu pot fi controlați sunt rezolvați.

— Rezolvați? am șoptit eu, oripilată de ce sugera cuvântul.

— Originii sunt superiori din aproape toate punctele de vedere. Sunt remarcabili, dar pot deveni foarte periculoși. Dacă nu reușim să îi asimilăm în mod optim, trebuie să-i rezolvăm.

Deci imaginația mea intuise bine.

— Doamne Dumnezeule...

Daemon a izbit în masă cu palma, iar Archer a făcut un pas înainte, cu mâna pe armă.

— Practic, voi creați aici o rasă de creaturi pentru experimente și, dacă nu vi se par acceptabile, le omorâți?

— Nu mă aștept să înțelegi, a răspuns Nancy calmă, s-a ridicat și s-a așezat în spatele scaunului ei. A pus mâinile pe spătarul scaunului. Originii sunt o specie perfectă, dar, ca în cazul oricărei specii, umane sau nu, mai sunt și... rateuri. Aspectul pozitiv, cu potențial, e mai important decât partea mai puțin plăcută.

Am clătinat din cap.

— Și ce anume e pozitiv în toată povestea asta?

— Mulți dintre origini au crescut și au fost integrați în societate. I-am pregătit în așa fel încât să ajungă pe culmile succesului. Fiecare dintre ei a fost antrenat încă de la naștere să-și asume un anumit rol. Ei vor deveni doctori cu abilități de neegalat, cercetători care vor descoperi mistere, senatori și politicieni care sunt capabili să aibă o perspectivă de ansamblu și care vor putea să aducă o schimbare în societate. A făcut o pauză și s-a întors spre Archer. Iar alții vor deveni soldați cu un talent deosebit, care au atât abilitățile luxenilor, cât și pe cele ale oamenilor și care vor alcătui o armată de neoprit.

Mi s-a ridicat părul pe ceafă și m-am răsucit cu scaunul spre el. Privirea mea s-a întâlnit cu a lui Archer. Expresia lui era impenetrabilă.

— Și tu ești...?

— Archer? a spus Nancy, zâmbind.

El a luat mâna de pe armă și a dus două degete la ochi. A făcut o mișcare scurtă și a scos o lentilă de contact, dând la iveală un iris strălucitor ca o piatră de ametist.

Am tras aer adânc în piept.

— Doamne, Maica Domnului...

Daemon a înjurat în surdină și acum am înțeles de ce numai Archer ne păzea pe mine și pe Daemon. Dacă semăna cât de cât cu Micah, putea să se descurce în orice situație.

— Ei, să fiu al naibii dacă nu ești tu șmecher cu moț, a murmurat Daemon.

— Într-adevăr. Archer a zâmbit cu un colț al gurii. E un secret. Nu vrem ca ofițerii și soldații să se simtă stânjeniți din cauza mea.

Ceea ce explica de ce nu și-a dat drumul la puterile lui de superman în episodul cu Micah și a preferat să-l tranchilizeze. Aveam pe vârful limbii o mie de întrebări, dar am amuțit din cauza implicațiilor pe care le avea esența lui.

Daemon și-a încrucișat brațele la piept și s-a întors iar la Nancy.

— Interesante revelații, ce să zic, dar eu am o întrebare și mai importantă.

Ea și-a desfăcut brațele într-un gest de invitare.

— Dă-i drumul.

— Cum determinați voi cine să facă copii?

O, Doamne, stomacul mi s-a strâns și mai tare și m-am aplecat în față, apucându-mă cu mâinile de marginea mesei.

— E foarte simplu, de fapt. În afară de varianta in vitro, căutăm luxeni și hibrizi ca voi doi.

Capitolul 14

DAEMON

Trebuia să ieşim de acolo. Mai devreme, nu mai târziu. Numai asta aveam în cap.

Când ne-a dus înapoi în camere, m-am uitat la Archer cu totul altfel şi mult mai atent. Soldatul ăsta mi se păruse de la început cumva diferit, dar nu m-aş fi gândit niciodată că nu e om. Nu simţisem nimic neobişnuit în preajma lui, nimic în afară de o oarecare enervare, dar observasem că lângă el Kat se simţea foarte bine. În afară de nişte replici şmechere, pe care eu, mai ales, nu puteam să i le reproşez, părea un tip destul de OK.

Şi, sincer, nici nu mă interesa ce dracu' e el. Dacă aflasem că era altceva, nu însemna decât că de acum va trebui să mă uit la el cu mai multă atenţie. Ce conta cu adevărat era faptul că ei aici creşteau copii.

Asta mă deranja la culme şi mă şi înfuria al naibii de tare.

În clipa în care s-a închis uşa în urma mea, m-am dus direct la baie. Kat gândise la fel ca mine. O clipă mai târziu a deschis uşa de la camera ei şi a intrat tăcută în baie, trăgând uşa după ea.

Era palidă.

— Vreau să vomit.

— Atunci dă-mi voie să mă dau la o parte.

A ridicat sprâncenele.

— Daemon, ei... A clătinat din cap, cu ochii mari. Nici nu am cuvinte pentru asta. Depășește orice imaginație.

— Și eu zic la fel.

Ea s-a așezat pe capacul toaletei, iar eu m-am rezemat de chiuvetă.

— Dawson nu ți-a spus nimic de genul ăsta, nu?

Ea a clătinat din cap. Dawson nu prea vorbea despre perioada în care fusese la Daedalus, dar în rarele cazuri când o făcea, vorbea mai ales cu Katy.

— Nu, dar mi-a zis că erau unele lucruri de-a dreptul nebunești. Poate la asta se referea.

N-am mai spus nimic, am trecut în forma mea reală. *Scuze*, am zis eu, când am văzut că am surprins-o. *Luc m-a avertizat că o să văd aici niște chestii care o să mă șocheze. Apropo, ai observat ceva la ochii lui Archer și ai lui Micah – știi cine mai are ochii așa? Și la Luc am văzut conturul ăla ciudat, cumva blurat. La dracu', trebuia să-mi dau seama că puștiul ăla nu e un hibrid normal. Și el e origin.*

Kat și-a frecat coapsele cu palmele. Când era nervoasă, mereu se agita. În mod normal asta îmi plăcea, dar acum eram supărat, știind de ce e agitată. *Chestia asta e mult prea mare*, a spus ea. *Câți copii crezi că au ei acolo? Și câți indivizi de genul ăsta ar putea fi în lume, prefăcându-se că sunt oameni normali?*

Păi, și noi ne prefacem că suntem normali, nu e ceva deosebit.

Dar noi nu suntem niște super-oameni care pot doborî pe cineva la pământ cu o încleștare a pumnilor.

Eram destul de invidios pe abilitatea asta a lor. *Mda, păcat, fiindcă asta ar fi foarte util când ai de-a face cu vreunul care te calcă pe nervi.*

M-a plesnit rapid peste picior. *Și faza aia ce naiba a fost? Ea – femeia demonică în costum cu pantalon – n-a spus o vorbă despre asta.*

Cam toate femeile în costum cu pantalon sunt demonice.

Katy a lăsat capul pe umăr. *OK. Trebuie să fiu de acord cu asta, dar ce-ar fi să revenim la subiect?*

Acum, că ești de acord, putem să revenim. Am întins mâna și i-am răsucit ușor nasul, gest care mi-a atras o privire urâtă. *Trebuie să ieșim dracului de aici și cât mai repede.*

De acord. Mi-a dat peste mână când am vrut s-o apuc iar de nas. *Nu te supăra, dar n-am nicio dorință să fac acum niște copii ciudați cu tine.*

Am izbucnit în râs. *Ar trebui să te simți binecuvântată dacă ai avea un copil cu mine. Recunoaște.*

Și-a dat ochii peste cap. *Serios, orgoliul tău n-ar nicio limită, indiferent de situație.*

Hei, îmi place să fiu deosebit.

Asta așa e, a spus ea și, în gândurile mele, vocea ei a răsunat sec.

Oricât mi-ar fi surâs ideea să parcurg cu ea procesul conceperii de copii, clar în situația asta nu se va întâmpla.

O roșeață frumoasă i-a acoperit obrajii. *Mă bucur că suntem pe aceeași lungime de undă, băiete.*

Am râs.

Trebuie să facem rost de LH-11 și apoi să luăm legătura cu Luc. Asta mi se pare imposibil. Kat și-a aruncat privirea spre ușa închisă. *Nici măcar nu știm unde îl țin.*

Nimic nu e cu adevărat imposibil, i-am amintit eu. *Totuși am impresia că ne trebuie un alt plan.*

Ai vreo idee? Și-a scos elasticul care îi ținea părul strâns și el s-a revărsat într-un val bogat. *Poate ar trebui să eliberăm originii prin complex. Pun pariu că asta le-ar distrage suficient de mult atenția. Sau poate ar trebui să iei înfățișarea vreunuia care lucrează aici și...*

Erau idei foarte bune, numai că existau câteva probleme: eram convins că Daedalus avea ceva pregătit pentru situația în care vreun luxen s-ar metamorfoza în altcineva, iar în corpul celălalt de clădire nu știu cum am fi putut ajunge ca să dăm drumul super-soldaților în miniatură.

Kat s-a întors la mine și a întins mâna, mușcându-și buzele. Degetele ei au intrat în lumină și mi-au atins brațul. Am simțit fiori în tot corpul. În forma mea reală, eram hipersensibil. *Nu sunt idei prea grozave, nu?*

Sunt idei extraordinare, dar...

Nu pot fi puse în practică. M-a mângâiat pe braț – lăsase capul pe umăr și se uita la mine. Lumina mea se reflecta în obrajii ei, imprimându-le o strălucire trandafirie. Era frumoasă, iar eu eram îndrăgostit, disperat de îndrăgostit de ea.

A ridicat capul și a tras aer adânc în piept, cu ochii mari. OK, poate că ultima parte am spus-o chiar în gândurile ei.

Ai spus-o. A zâmbit ușor cu buzele întredeschise. *Îmi place s-o aud. Mult de tot.*

Am îngenuncheat lângă ea, ca să ne putem privi în ochi, și i-am luat obrajii în palme. *Îți promit că n-o să fie ăsta viitorul nostru, Kitten. O să-ți ofer o viață normală.*

Ochii ei au strălucit. *Nu mă aștept la o viață normală. Îmi doresc doar o viață alături de tine.*

Dap, chestia asta a făcut inima mea să bată aiurea. Adică o clipă s-a oprit, și în clipa aia eram mort în fața ei. *Câteodată nu cred că voi...*

Ce?

Am preferat să clatin din cap. *Nu contează.* Mi-am retras mâinile de pe obrajii ei, întrerupând contactul. *Luc zicea că o să știe când voi face rost de LH-11. E clar că cel care lucrează pentru el trebuie să fie destul de apropiat de noi. Ai idee cine ar putea să fie prietenos cu noi?*

Nu știu. Singurii care au fost mai aproape de noi sunt doctorul, sergentul și Archer. A făcut o pauză și și-a încrețit nasul. Făcea gestul ăsta de fiecare dată când încerca să se concentreze. *Știi, întotdeauna m-am gândit că Archer s-ar putea să facă parte din Grupul Celor Sănătoși la Cap, dar acum, că am aflat că este unul de-ai lor, nu mai știu ce să mai cred despre el.*

M-am gândit o clipă la ce mi-a spus. *S-a purtat mereu frumos cu tine, nu?*

Parcă i-a mai dispărut culoarea din obraji. *Da, s-a purtat frumos.*

Am numărat până la zece înainte de a continua. *Iar ceilalți nu s-au purtat prea frumos, nu?*

Nu a răspuns imediat. *Nu ne ajută cu nimic să vorbim despre asta.*

Poate că nu, dar...

— Daemon, a spus ea tare, cu ochii îngustați. *Avem nevoie de un plan să ieșim de aici. Eu de asta am nevoie. Nu de o ședință de terapie.*

M-am ridicat în picioare.

Nu știu. Poate puțină terapie nu ar strica furiei tale, Kitten.

Mă rog. Și-a încrucișat brațele la piept, cu buzele strânse. *Deci, ce alte opțiuni avem? Mi se pare că o să fie un fel de „acum ori niciodată". Orice am încerca, dacă ne prind, suntem mâncați cu fulgi cu tot.*

Mi-am ținut respirația și am trecut în formă umană, apoi am ridicat din umeri.

— Cam așa ceva, am încuviințat eu.

KATY

Au trecut alte zile şi, deşi n-a mai fost niciun origin care să bântuie prin clădire şi nici n-a mai încercat cineva să ne convingă pe mine şi pe Daemon să facem copii, eram tot mai neliniştită.

Testele de stres se reluaseră, dar de data asta nu mai implicau niciun alt hibrid. Nu ştiu din ce motiv, acum eram izolată de ceilalţi, deşi ştiam foarte bine că sunt pe undeva pe acolo. La testele astea mă puneau să folosesc Sursa într-un fel de antrenament tâmpit de tragere.

Fără arme şi fără gloanţe.

Eram la fel de şocată că ei de fapt mă antrenează, ca pe un soldat din armată. Ieri sau alaltăieri, când eram în baie, îl întrebasem iar pe Daemon de ceilalţi luxeni.

Un licăr de surprindere i-a trecut pe faţă.

— Poftim?

Era greu de susţinut o conversaţie când ştiam sigur că suntem ascultaţi. I-am povestit repede, în şoaptă, despre Shawn şi ce îmi spusese Dasher.

— E o nebunie. A clătinat din cap. Adică, sunt convins că pot exista şi luxeni care să urască oamenii, dar o invazie? Mii de luxeni care atacă omenirea? Asta nu pot să cred.

Şi îmi dădeam seama bine că nu crede. Nu ar fi avut motive să mă mintă, dar la Daedalus aflai tot felul de variante. Una dintre ele trebuia să fie cea reală.

Toate astea ne depăşeau pe mine şi pe Daemon. Noi voiam doar să scăpăm de aici, să avem un viitor în care să nu fim cobai într-un experiment ştiinţific sinistru şi să nu fim controlaţi de organizaţii secrete, dar ce făcea aici Daedalus cu originii avea nişte implicaţii aşa de masive, încât treceau cu mult peste puterea noastră de înţelegere.

Mă tot gândeam la *Terminator*, cum în filmele alea computerele ajungeau să gândească independent şi cum începeau să stăpânească lumea. Pune în loc de computere originii. Sau, la dracu', pune luxeni, arumi sau hibrizi în locul lor – ar fi cu adevărat o situaţie apocaliptică. Chestiile astea nu se încheie niciodată cu bine în filme sau în cărţi. De ce s-ar încheia cu bine în viaţa reală?

Nu am avansat nici cu planurile de evadare. Nu ne pricepeam deloc la asta, şi aş fi vrut să mă supăr puţin pe Daemon că s-a băgat aici fără să aibă un plan clar în minte, dar nu puteam, pentru că făcuse asta pentru mine.

La ceva timp după ce îmi aduseseră masa de prânz, a venit Archer ca să mă ducă la cabinetul medical. Mă aşteptam să-l văd şi pe Daemon, dar se pare că el fusese deja acolo. Nu îmi plăcea deloc că nu ştiam ce se întâmplă cu el.

— Azi ce mai facem? l-am întrebat eu.

Eram singuri în cameră.

— Îl aşteptăm pe doctor.

— De asta mi-am dat seama şi eu. M-am uitat la Archer şi am tras aer adânc în piept. Cum te simţi? Ca origin?

El şi-a încrucişat braţele pe piept.

— Tu cum te simţi ca hibrid?

— Nu ştiu. Am ridicat din umeri. Presupun că mă simt la fel ca înainte.

— Exact, a replicat el. Nu suntem aşa de diferiţi.

Era complet diferit de orice văzusem eu vreodată.

— Ştii cine sunt părinţii tăi?

— Nu.

— Şi asta nu te deranjează?

A urmat o pauză.

— Ei, nu m-am gândit prea mult la asta. Nu pot să schimb trecutul. De fapt, sunt puţine lucruri pe care pot să le schimb.

Detestam tonul lui egal, de parcă nimic din toate astea nu-l afecta.

— Adică eşti ceea ce eşti. Asta-i tot?

— Da. Exact aşa, Katy.

Mi-am urcat picioarele pe masă şi m-am aşezat turceşte.

— Ai fost crescut aici?

— Da. Am crescut aici.

— Nu ai mai stat nicăieri?

— Am stat o perioadă scurtă şi în altă parte. Când am mai crescut, ne-au mutat în altă locaţie, ca să ne antreneze. A făcut o pauză. Pui o groază de întrebări, a spus.

— Şi? Mi-am sprijinit bărbia în pumn. Sunt curioasă. Ai trăit vreodată independent, în afara complexului?

Obrazul i-a tresărit puţin, apoi a clătinat din cap.

— Ai vrut vreodată să ieşi?

A deschis gura, dar apoi a închis-o la loc. Nu a răspuns.

— Ai vrut.

Ştiam că am dreptate. Nu puteam să-i văd ochii ascunşi de beretă, iar expresia lui nu se schimbase deloc, dar ştiam.

— Numai că ei nu te-au lăsat, nu? Deci nu ai fost niciodată la o şcoală obişnuită? La vreun Applebee's?

— La un Applebee's am fost, a răspuns el sec. Şi la un Outback[1].

— Atunci te felicit. Le-ai văzut pe toate.

A avut o tresărire nervoasă a buzelor.

— Sarcasmul tău e inutil.

— Dar la mall ai fost? La o bibliotecă normală? Te-ai îndrăgostit vreodată?

Îl bombardam cu întrebări, deşi ştiam că îl calc pe nervi.

---

[1] Applebee's Neighbourhood Grill and Bar şi Outback Steakhouse, lanţuri de restaurante foarte accesibile, cu locaţii în mai multe ţări (n.red.).

— Te-ai costumat vreodată de Halloween să te duci să colinzi? Ai sărbătorit Crăciunul? Ai mâncat vreodată friptură de curcan uscată și te-ai prefăcut că e foarte bună?

— Presupun că tu ai făcut toate astea.

Când am dat din cap, el a făcut un pas spre mine, apoi deodată a fost în fața mea, așa de aproape încât bereta lui îmi atingea fruntea. Asta m-a șocat, fiindcă nici nu l-am văzut când s-a mișcat, dar am refuzat să mă retrag. A zâmbit ușor.

— Mai presupun că toate întrebările astea au un scop. Că poate vrei să-mi demonstrezi că nu am trăit, că nu am experimentat viața, toate lucrurile acelea mărunte care motivează existența cuiva. Asta ai vrut să faci?

Am înghițit în sec, fără să-mi pot lua ochii de la el.

— Da.

— Nu trebuie să îmi demonstrezi asta sau să-mi arăți asta, a spus el, apoi s-a îndreptat de spate. Fără să rostească ceva cu glas tare, i-am auzit cuvintele în mintea mea. *Știu deja că nu am trăit cu adevărat nici măcar o zi, Katy. Toți știm asta.*

Am răsuflat uimită la auzul vocii lui în mintea mea și la neputința care se simțea în ele.

— Toți? am șoptit eu.

El a dat din cap și a făcut un pas înapoi.

— Toți.

Ușa s-a deschis și ne-a făcut să amuțim. A intrat doctorul Roth, urmat de sergent, de Nancy și de un alt gardian. Conversația avută mi-a zburat instantaneu din cap. Dacă erau amândoi, și sergentul, și Nancy, în niciun caz nu avea să se întâmple ceva bun.

Roth s-a dus direct la tava de instrumente și a început să-și facă de lucru acolo. Mi-a înghețat sângele în vene când am văzut că ia de acolo un scalpel.

— Ce se întâmplă?

Nancy se aşezase pe un scaun dintr-un colţ al camerei, cu clipboardul ei nelipsit în mână.

— Mai avem câteva teste de făcut, trebuie să avansăm un pic.

M-am albit când mi-am amintit în ce a constat ultimul test la care se folosise un scalpel.

— Ceva detalii?

— Din moment ce ai demonstrat o mutaţie stabilă, acum putem să ne concentrăm asupra unui aspect mai important: abilităţile de luxen, mi-a explicat Nancy, dar eu nu eram atentă la ea.

Eram cu ochii doar la doctorul Roth.

— Daemon a dovedit un control remarcabil al Sursei, aşa cum ne aşteptam. A trecut toate testele şi te-a vindecat cu succes la ultimul dintre ele, dar trebuie să vedem dacă poate să vindece şi răni mai grave, înainte de a-i aduce alţi subiecţi.

Mi s-a strâns stomacul şi, cutremurându-mă, mi-am încleştat mâinile de marginea mesei.

— Ce vrei să spui?

— Înainte de a introduce oameni, trebuie să ne asigurăm că poate vindeca şi răni serioase. Dacă nu o poate face, nu are rost să-i prezentăm oameni.

O, Doamne...

— Poate să vindece răni serioase, am spus eu pe nerăsuflate şi m-am făcut mică în scaun când doctorul s-a apropiat de mine. Altfel cum credeţi că s-ar fi produs mutaţia?

— Uneori e doar o întâmplare, Katy.

Sergentul Dasher s-a apropiat şi el de cealaltă parte a mesei.

Am încercat să respir, dar plămânii mei parcă erau blocaţi. Daedalus nu reuşea să reproducă mutaţiile şi îi supusese pe Dawson şi pe Bethany la nişte chinuri oribile, în încercarea de a-l face pe el să transforme şi alţi oameni. Ceea ce nu ştia Daedalus e că trebuia să existe o dorinţă reală care să stea în spatele

vindecării. O nevoie și o dorință ca iubirea. De-asta era așa de greu să faci asta.

Eram gata să le spun asta ca să-mi salvez pielea, dar apoi mi-am dat seama că nu ar conta deloc. Will nu mă crezuse când i-am spus. Nu puteam să-i argumentez științific asta. Ar fi trebuit să creadă că povestea asta cu vindecarea are ceva mai degrabă magic.

— Am văzut de data trecută că nu e o idee bună să fie și Daemon în cameră în timpul procedurii. El va fi adus după ce terminăm, a continuat Dasher. Așază-te pe burtă, Katy.

Parcă am fost puțin ușurată la gândul că nu aveau să-mi taie gâtul, având în vedere că voi sta pe burtă, dar tot mai trăgeam de timp.

— Și dacă nu mă poate vindeca? Dacă a fost într-adevăr o întâmplare?

— Atunci experimentul va fi încheiat, a spus Nancy din colțul ei. Dar cred că știm amândouă că nu este cazul.

— Dacă știi că nu e cazul, atunci de ce mai ai nevoie de asta?

Nu încercam să evit doar durerea. N-aș fi vrut să-l aducă pe Daemon aici și să-l oblige să treacă prin toate astea. Văzusem deja cum l-a afectat asta pe Dawson, cum ar afecta asta pe oricine.

— Trebuie să facem teste, a spus doctorul Roth, cu o expresie plină de înțelegere. Am putea să te sedăm, dar nu știm cum ar afecta sedarea procesul vindecării.

M-am uitat repede spre Archer, dar el și-a întors privirea. Niciun ajutor din partea lui. Niciun ajutor din partea nimănui care se afla în camera asta. Era clar că se va întâmpla și era clar că va fi al dracului de nasol.

— Așază-te pe burtă, Katy. Cu cât o faci mai repede, cu atât terminăm mai repede, a spus sergentul Dasher și și-a pus mâinile pe masă. Sau te așezăm noi.

M-am uitat la el, privirile noastre s-au încrucișat și mi-am îndreptat umerii. Chiar își imagina că voi face chestia asta fără mofturi, ca să le fac lor viața ușoară? Nici nu știa ce-l așteaptă.

— Atunci va trebui să mă obligați să stau pe burtă, i-am spus.

M-a pus pe burtă imediat. A fost chiar jenant cât de repede m-a răsucit cu ajutorul celuilalt gardian, care venise cu ei. Dasher mă ținea de picioare, iar gardianul îmi ținea mâinile pe lângă cap. M-am zvârcolit ca un pește câteva clipe, până când mi-am dat seama că e inutil.

Nu puteam decât capul să-l ridic, dar tot ce vedeam era pieptul gardianului.

— Să știți că e un loc special pentru voi în iad.

Nu a răspuns nimeni – cel puțin, nu cu voce tare.

Am auzit vocea lui Archer în capul meu. *Închide ochii și respiră adânc atunci când îți spun eu.*

Mult prea panicată ca să fiu atentă la ce spune el sau să mă gândesc de ce vrea să mă ajute, am încercat să respir.

Mi-au ridicat tricoul la spate și am simțit aerul rece, iar pielea mi s-a făcut de găină de la umeri până jos.

O, Doamne. O, Doamne. O, Doamne. Creierul meu începea să se blocheze, fiindcă eram cuprinsă de teroare.

Katy.

Am simțit lama rece a scalpelului pe piele, chiar sub omoplat.

Katy, respiră adânc!

Am deschis gura.

Am simțit mișcarea rapidă a doctorului și spatele mi-a luat foc, o durere intensă și fierbinte care mi-a sfâșiat pielea și mușchii. Nu respirasem adânc. Nu am putut.

Am urlat.

Capitolul 15

DAEMON

Nu eram în apele mele.

Cu vreo patru minute în urmă, inima începuse să-mi bată nebunește. Mi-era rău de la stomac și abia mă puteam concentra să merg.

Senzația mi-era vag familiară. La fel și respirația întretăiată. Mai experimentasem trăirile astea de iad atunci când Kat fusese împușcată, dar acum n-avea niciun sens. Aici era relativ în siguranță, cel puțin în fața nebunilor cu arme, și nu exista niciun motiv pentru care cineva să-i facă rău. Nu în momentul ăsta, dar știam că lui Beth îi făcuseră tot felul de chestii ca să-l forțeze pe fratele meu să aducă mutații oamenilor.

Am simțit gâdilătura caldă din ceafă ca pe o explozie când m-am apropiat împreună cu gardianul de etajul medical. Kat era aproape. Bun.

Dar starea de rău, senzația aia de spaimă și presiune se accentuau tot mai mult pe măsură ce mă apropiam.

Nu era bine. Nu era bine deloc.

M-am împiedicat și aproape mi-am pierdut echilibrul, ceea ce m-a făcut să emit un potop de *ce dracu'*. Eu nu mă împiedic *niciodată*. Am o stabilitate perfectă. Sau echilibru. Ce-o fi.

Viitorul Rambo s-a oprit în fața uneia dintre nenumăratele uși fără geamuri și a făcut chestia cu ochiul. S-a auzit un declic și ușa s-a deschis. În clipa în care am văzut ce e în cameră, aerul mi-a ieșit din plămâni.

Cel mai urât coșmar al meu era realitate, prinsese viață cu cea mai oribilă claritate a detaliilor. Nu era nimeni lângă ea, dar în cameră erau câteva persoane, chiar dacă nu le văzusem bine. Nu o vedeam decât pe Kat. Stătea întinsă pe burtă, cu capul într-o parte. Fața ei era groaznic de palidă și crispată, iar ochii erau aproape închiși. Pe frunte se vedea o peliculă subțire de transpirație.

Doamne Dumnezeule, era atâta sânge – se scurgea din spatele lui Kat pe masa mobilă pe care era așezată și picura pe gresia de jos.

Spatele ei... spatele ei era carne vie. Se vedea mușchiul tăiat până la os. Ai fi zis că pusese mâna pe ea Freddy Krueger. Eram sigur că și coloana îi fusese... nici măcar nu puteam să-mi termin gândul.

Să fi trecut o secundă de când am intrat în cameră și până când m-am repezit la ea, îmbrâncindu-l pe idiotul ăla de gardian din drum. M-am dezechilibrat puțin când am ajuns lângă ea și am întins mâinile să nu cad. Mi le-am sprijinit pe masa plină de sânge – plină de sângele ei.

— Iisuse, am șoptit. Kat, o, Doamne, Kat...

Pleoapele ei nu s-au mișcat. Nimic. O șuviță de păr se lipise de obrazul ud de transpirație. Inima mea bătea neregulat, chinuindu-se să facă față și știam că nu inima mea are probleme. Era inima lui Kat. Nu îmi dădeam seama cum s-a putut

întâmpla așa ceva. Nu că acum mai conta – voiam să știu, dar nu asta era important acum.

— Mă ocup eu de asta, i-am spus, fără să bag în seamă pe nimeni. O să rezolv eu toată problema asta.

Nicio reacție, iar eu am înjurat și m-am întors, pregătindu-mă să renunț la forma umană fiindcă... așa trebuia ca să fac asta.

Privirea mi-a căzut asupra lui Nancy.

— Nenorocito.

Ea a bătut cu pixul în clipboardul ei și a țâțâit încet.

— Trebuie să ne asigurăm că poți s-o vindeci din nou după o rană, ca să zic așa, catastrofală. Rănile asta au fost intenționat făcute ca să fie fatale, dar și greu de vindecat, nu ca o rană la burtă sau în alte părți ale corpului. Va trebui s-o vindeci.

Într-o zi aveam s-o omor pe scârba asta.

M-a cuprins furia, care a început să mă alimenteze cu energie, și am trecut în forma mea reală; urletul care s-a auzit venea chiar din străfundurile sufletului meu. Masa s-a zgâlțâit. Ustensilele au început să zăngăne și au căzut de pe tavă. Ușile cabinetului s-au deschis.

— Iisuse, a murmurat cineva.

Mi-am pus mâinile pe Kat. *Kitten, sunt aici. Sunt aici, iubito. O să fac să treacă toate astea. Toate.*

Nu a fost niciun răspuns și m-a cuprins o groază cumplită. Din mâinile mele radia căldura și lumina albă tivită cu roșu a învăluit-o pe Kat. Am auzit-o ca prin ceață pe Nancy spunând:

— E timpul să trecem la faza mutației.

Vindecarea lui Kat mă epuizase. Ăsta a fost norocul celor care se aflau în cameră, fiindcă eram sigur că puteam să distrug măcar vreo doi înainte de a mă doborî ei – dacă aș fi fost în stare să-mi mișc picioarele.

Au vrut să mă scoată din cameră după ce am vindecat-o. În niciun caz nu aveam de gând s-o las iar singură cu ei. Nancy și Dasher plecaseră deja de ceva timp, dar doctorul rămăsese și îi verifica funcțiile vitale. Era bine, spusese. Era perfect vindecată.

Îmi venea să-l omor.

Și cred că își dădea și el seama de asta, fiindcă se ținea departe de mine.

Până la urmă a plecat și el. A rămas numai Archer. Nu spunea nimic, ceea ce din punctul meu de vedere era foarte bine. Puținul respect pe care îl câștigase până acum se dusese pe apa sâmbetei când mi-am dat seama că fusese și el în cameră când au... când i-au făcut asta. Și numai ca să vadă dacă sunt destul de puternic s-o salvez din ghearele morții.

Știam ce o să urmeze: un șuvoi nesfârșit de muribunzi.

Am încercat să nu mă mai gândesc la asta și m-am concentrat asupra lui Kat. M-am așezat lângă patul ei, pe scaunul ăla stupid cu rotile pe care stătuse Nancy, ținându-i mâna lipsită de vlagă, mângâind-o și sperând că simte mângâierile mele. Încă nu se trezise și speram să fi leșinat înainte de a se întâmpla toate astea.

La un moment dat a venit o infirmieră s-o curețe de sânge. Nu voiam să se apropie nimeni de ea, dar nici nu aș fi vrut să se trezească plină de sânge. Aș fi vrut să deschidă ochii și să nu-și amintească nimic, absolut nimic.

— Mă ocup eu de ea, am spus eu, ridicându-mă.

Infirmiera a clătinat din cap.

— Dar eu...

Am făcut un pas spre ea.

— Fac eu asta.

— Lasă-l pe el, a spus Archer, cu umerii țepeni. Pleacă.

Infirmiera părea gata să-l contrazică, dar până la urmă a plecat. Archer a întors capul când eu i-am rupt hainele îmbibate în

sânge și am început să-i curăț spatele. Iar spatele ei... era plin de cicatrice – urâte, de un roșu intens, imediat sub omoplați – care îmi aminteau de o carte pe care o citea ea, despre un înger căzut căruia i se retezaseră aripile.

Nu știu de ce acum rămăseseră cicatrice. Glontele lăsase o urmă abia vizibilă pe piept, nici nu se compara cu astea. Poate pentru că mi-a luat mult timp s-o vindec. Poate pentru că rana provocată de glonte era mică, iar asta... asta nu.

Am scos un sunet aspru, inuman, care l-a făcut pe Archer să tresară. Mi-am adunat toate puterile ca să reușesc s-o schimb. Apoi m-am așezat lângă ea și i-am luat mâna micuță. Tăcerea din cameră era densă ca o ceață până când Archer a întrerupt-o.

— Putem s-o ducem înapoi în camera ei.

Mi-am lipit buzele de degetele ei.

— Nu vreau s-o las.

— Nu am spus s-o lași.

A urmat o pauză.

— Nu mi-au dat ordine precise. Poți să stai cu ea.

Un pat ar fi mai bun pentru ea, îmi imaginam. M-am ridicat și am strâns din fălci în timp ce îmi strecuram mâinile pe sub ea.

— Stai.

Archer era lângă noi și m-am întors la el, gata să mârâi. El s-a tras înapoi, cu mâinile sus.

— Voiam doar să-ți propun s-o duc eu. În clipa asta nu pari destul de în formă ca s-o cari în brațe.

— N-ai s-o atingi.

— O să...

— Nu, am hârâit eu și am ridicat-o pe Kat de pe masă. Asta nu se va întâmpla.

Archer a clătinat din cap, dar s-a întors și s-a îndreptat spre ușă. Satisfăcut, m-am întors și eu spre ușă, cu Kat în brațe, cât

de uşor am putut, îngrijorat de durerile pe care ar putea să le aibă. Când am fost sigur că pot să mă mişc fără s-o doară, am făcut un pas, apoi altul.

Drumul spre cameră a fost la fel de plăcut ca o plimbare pe lame de ras. Nivelul meu de energie era la zero. Cu ultimele puteri, am aşezat-o pe pat şi m-am căţărat lângă ea. Aş fi vrut să trag pătura, ca să nu-i fie rece, dar braţul meu era ţeapăn ca piatra.

În oricare altă situaţie, aş fi preferat s-o scot pe Nancy la o cină romantică decât să accept ajutorul lui Archer, dar acum nu am spus nimic când a ridicat el pătura şi a tras-o peste noi.

A ieşit din cameră şi în sfârşit am fost singur cu Kat.

M-am uitat la ea până când nu am mai putut să-mi ţin ochii deschişi. Apoi am numărat respiraţia ei, până când n-am mai ştiut la ce număr am ajuns. Şi când s-a întâmplat asta, am început să-i rostesc numele, iar şi iar, până când a fost ultimul gând înainte de a mă pierde în nesimţire.

KATY

M-am trezit tresărind, disperată să respir, şi mă aşteptam să simt arsura aceea din interior, aşteptam să apară durerea aceea cumplită care îmi răvăşise tot corpul.

Dar m-am simţit OK. Mă mai durea puţin, parcă aveam febră musculară, dar altfel eram bine, având în vedere ce se întâmplase. Straniu, mă simţeam cumva detaşată de ceea ce făcuse doctorul, dar cum stăteam aşa, întinsă în pat, parcă mai simţeam şi acum mâini fantomatice pe încheieturi care mă ţineau nemişcată.

Stomacul mi s-a zvârcolit din cauza unui vârtej de emoţii, de la furie la neputinţă. Ce făcuseră ei ca să vadă dacă Daemon

putea să vindece răni fatale era îngrozitor, iar cuvântul acesta nu acoperea nici pe departe fapta, nu era destul de aspru și de greu.

Mă simțeam rău și incomod în propria mea piele și m-am silit să deschid ochii.

Daemon stătea lângă mine și dormea profund. Pomeții lui erau pătați de umbre întunecate. Sub ochi părea că are vânătăi și toată fața avea o tentă violacee din cauza epuizării. Obrajii erau palizi și gura întredeschisă. Șuvițele lui negre de păr îi acopereau fruntea. Nu îl văzusem niciodată așa de epuizat. Pieptul i se mișca regulat și încontinuu, dar frica deja îmi înghețase venele.

M-am ridicat într-un cot, m-am aplecat asupra lui și i-am pus mâna pe piept. I-am simțit bătăile inimii, accelerându-se ușor, la fel ca ale mele.

În timp ce îl priveam dormind, ghemul ăla oribil de emoții a căpătat o altă formă. Acum apăruse și ura, cristalizându-se ca o perlă în carcasa de furie și supărare. Mâna de pe pieptul lui s-a făcut pumn.

Ceea ce îmi făcuseră mie era intolerabil, dar ceea ce îl forțaseră pe Daemon să facă era mai mult de atât. Și de aici încolo avea să fie și mai rău. O să înceapă să îi aducă oameni, iar când el nu va putea să le provoace mutații reușite, îmi vor face mie rău ca să ajungă la Daemon.

Eu voi deveni Bethany, iar el va deveni Dawson.

Am strâns tare din ochi și am expirat adânc. Nu. Nu puteam să permit așa ceva. *Noi* nu puteam permite așa ceva. Dar în realitate deja începuse să se întâmple. Deja începusem să mă întunec de ce îmi făcuseră și de ce mă obligaseră să fac. Iar dacă toate lucrurile astea oribile vor continua – și vor continua –, atunci care va fi diferența? Cum am putea să nu ne transformăm în Bethany și Dawson?

Atunci am avut revelația.

Am deschis ochii și m-am uitat la pometii largi ai lui Daemon. Nu că trebuia să fiu mai puternică decât Beth, fiindcă sunt convinsă că și ea a fost puternică și încă mai era. Nu că Daemon trebuia să fie mai puternic ca Dawson. Trebuia să fim mai puternici și mai buni decât ei – decât Daedalus.

Am aplecat capul și i-am sărutat buzele, și în clipa aceea mi-am jurat că o să ieșim de aici. Nu numai Daemon trebuia să-mi promită mie. Nu numai în mâinile lui trebuia să fie scăparea noastră.

Trebuia să fim amândoi – împreună.

Brațul lui mi-a cuprins pe neașteptate mijlocul și m-a tras spre el. A deschis unul dintre ochii ăia izbitor de verzi.

— Salut, a murmurat el.

— N-am vrut să te trezesc.

A zâmbit cu un colț al gurii.

— Nu m-ai trezit.

— Ești treaz mai demult? Când am văzut că zâmbește mai larg, am clătinat din cap. Și ai stat acolo, lăsându-mă să mă uit la tine ca o ciudată?

— Cam așa ceva, Kitten. M-am gândit să te las să te saturi de privit, dar apoi m-ai sărutat și, na, când e vorba de așa ceva, vreau să fiu și eu implicat.

A deschis amândoi ochii și, așa cum se întâmpla de obicei, aveam un sentiment de exaltare când mă uitam la ei.

— Cum te simți?

— Mă simt bine. De fapt, mă simt grozav.

M-am ghemuit lângă el, mi-am pus capul pe brațul lui, iar el mi-a mângâiat părul.

— Dar tu? Știu că asta te-a consumat foarte mult.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Ei au...

— Știu ce au făcut ei. Știu și de ce au făcut-o.

Mi-am strecurat mâna între noi şi am lăsat capul jos. El s-a încordat când mâna mea i-a atins abdomenul.

— N-o să te mint. A durut ca naiba. Când au făcut-o, aş fi vrut... Nici măcar nu vrei să ştii ce aş fi vrut, dar acum sunt bine datorită ţie. Numai că îi urăsc pentru ce te-au obligat să faci.

Respiraţia lui îmi mângâia fruntea, şi a urmat o tăcere lungă.

— Mă uimeşti, a spus el.

— Poftim? M-am uitat la el. Daemon, nu eu sunt uimitoare, tu eşti. Toate lucrurile astea pe care poţi tu să le faci. Ceea ce ai făcut pentru mine. Tu...

El mi-a pus un deget pe buze, făcându-mă să tac.

— După ce ai trecut prin toate astea, eşti mai preocupată de mine decât de tine? Dap, mă uimeşti, Kitten, mă uimeşti cu adevărat.

Am simţit că îmi vine să zâmbesc şi mi se părea ciudat să zâmbesc după toate câte se întâmplaseră.

— Ei, ce-ai zice de asta? Amândoi suntem uimitori.

— Îmi place şi aşa.

Şi-a aplecat capul şi sărutul lui a fost dulce şi tandru, dar la fel de intens ca celelalte, fiindcă simţeam în el o promisiune – o promisiune de mai mult, de un viitor.

— Ştii, nu ţi-am spus destul de des asta şi ar trebui s-o fac de câte ori am ocazia, dar te iubesc.

Am tras aer în piept. Întotdeauna mă afectau profund cuvintele astea, de câte ori le spunea.

— Ştiu că mă iubeşti, chiar dacă n-o spui tot timpul.

Daemon a închis ochii şi corpul i s-a încordat. Cuvintele alea parcă îi luaseră ultimele puteri.

— Cât eşti de obosit? l-am întrebat eu după ce m-am uitat câteva clipe ca o proastă la el.

Braţul lui s-a strâns în jurul mijlocului meu.

— Destul de obosit.

— Nu te-ar ajuta dacă ai trece în forma ta reală?

El a ridicat dintr-un umăr.

— Probabil.

— Atunci fă-o.

— Nu ți se pare că îmi cam dai ordine?

— Taci din gură și ia-ți forma reală ca să te simți mai bine. Ce zici de ordinul ăsta?

El a râs încet.

— Îmi place la nebunie.

Am început să turui și să-i spun că a început să se obișnuiască să spună și faimoasele două cuvinte, dar el s-a mișcat puțin și m-a sărutat iar. Sărutul acesta era apăsat, flămând și plin de dorință. Și cu ochii închiși am putut să văd lumina albă când a început să se schimbe. Am suspinat de uimire și m-am abandonat în căldura și intimitatea momentului. Când s-a retras, abia puteam ține ochii deschiși, așa era de strălucitor.

— E mai bine acum? am întrebat eu cu voce tare, răgușită de emoție.

El îmi apucase mâna. Era ciudat să văd degetele lui în lumina aceea, strângându-le pe ale mele. *A fost mai bine din clipa în care te-ai trezit.*

Capitolul 16

DAEMON

Daedalus nu a mai pierdut timpul după ce s-a convins că aveam nişte abilităţi nebune de vindecare. Imediat cum au considerat ei că m-am odihnit destul, m-au dus într-o altă sală de la etajul medical. Nu era nimic în camera cu pereţi albi, doar două scaune de plastic aşezate faţă în faţă.

M-am întors la Nancy cu sprâncenele ridicate.

— Frumos aţi amenajat camera asta.

Ea m-a ignorat.

— Stai jos.

— Şi dacă vreau să stau în picioare?

— Chiar nu mă interesează. S-a întors spre camera de supraveghere din colţ şi a făcut un semn din cap. Pe urmă a revenit spre mine. Ştii ce aşteptăm de la tine. O să începem cu unul dintre recruţii mai noi. Are douăzeci şi unu de ani şi e destul de sănătos.

— Mai puţin rana fatală pe care vreţi voi să i-o provocaţi.

Nancy mi-a aruncat o privire rece.

— Și s-a oferit voluntar pentru asta?

— Exact. Ai fi surprins să știi cât de mulți oameni sunt dispuși să-și rișteviața ca să facă parte din ceva măreț.

Eram mai surprins de gradul de prostie pe care îl aveau anumiți oameni. Să te oferi voluntar pentru o mutație care are o rată de succes mai mică de unu la sută nu mi se pare o chestie prea inteligentă, dar ce știu eu?

Mi-a înmânat un fel de bandă lată.

— Aici e o bucată de opal. Sunt convinsă că știi ce poate face. O să te ajute în procesul de vindecare, să nu fii așa de epuizat.

Am luat brățara argintie și m-am uitat la piatra neagră cu irizări roșii în mijloc.

— Tu chiar îmi dai în mână o bucată de opal, știind că poate contracara onixul.

Ea s-a uitat de sus la mine.

— Iar tu știi că avem niște soldați care posedă niște arme tare afurisite. Care fac să nu mai conteze că ai tu opalul.

Mi-am pus brățara la mână și am simțit cu plăcere curentul de energie care m-a străbătut. M-am uitat la Nancy, care mă privea ca pe un taur campion. Aveam senzația că și dacă aș fi luat-o acum la fugă prin toate camerele, nimicind oameni în stânga și-n dreapta, tot nu ar fi pus la bătaie armele alea simpatice. Doar dacă aș fi făcut ceva cu totul nebunesc.

Eram mult prea special.

Și mai eram și enervat. Ar fi putut să-mi dea opalul când am vindecat-o pe Kat. Într-una din zile o să-i fac ceva foarte rău femeii ăsteia.

Un soldat tuns scurt, cu ochii deschiși la culoare, a intrat în cameră și s-a așezat pe unul dintre scaune fără să primească vreo instrucțiune de la cineva. Puștiul nu părea să fi împlinit douăzeci și unu de ani și, deși încercam să nu mă implic emoțional în chestia asta, tot m-a cuprins un sentiment de vinovăție.

Nu fiindcă îmi propusesem să compromit experimentul ăsta, sau ceva de genul. De ce aș fi făcut-o? Dacă n-aș fi reușit să creez cu succes un hibrid, atunci ei și-ar fi îndreptat atenția din nou spre Kat.

Deci, da, mă tot gândeam la chestia aia, că „trebuie să existe o dorință reală de vindecare", dar tot nu eram prea sigur că se va și întâmpla. Dacă nu mergea, copilul ăsta fie va ajunge să trăiască toată viața lui ca un bătrânel paralitic, fie se va autodistruge în câteva zile.

Pentru binele lui și al lui Kat, speram să intre în lumea fericită a hibrizilor.

— Și cum facem chestia asta? am întrebat-o pe Nancy.

Ea a dat din cap spre unul dintre gardienii care intraseră în cameră împreună cu Pacientul Zero. Acela a făcut un pas în față împodobit cu un cuțit urât, la fel ca cel cu care se plimba Michael Myers în *Halloween*.

— O, Doamne, am mormăit eu, încrucișându-mi brațele la piept.

Urma o chestie murdară.

Pacientul Mult Prea Prost Ca Să Trăiască a luat cu încredere cuțitul în mână. Până să apuce să facă ceva cu el, ușa s-a deschis și în cameră a intrat Kat, cu Archer după ea.

Mi-au căzut brațele pe lângă corp, fiindcă neliniștea se transformase acum în îngrijorare.

— Ce caută ea aici?

Nancy a zâmbit strâmb.

— Ne-am gândit că prezența ei ar putea să te motiveze.

Înțelegerea s-a aprins în mine ca un foc de artificii. Prin motivare ei înțelegeau avertizare. Știau foarte bine că aflasem ce se întâmplase cu Bethany când Dawson a eșuat. Kat și-a smuls brațul din mâna lui Archer și s-a dus într-un colț. A rămas acolo.

Mi-am întors privirea la ea și m-am uitat în ochii ei până când a întors capul.

— Atunci, dă-i drumul, am spus eu.

Nancy a dat din cap spre Pacientul Cu Mari Șanse De Moarte, care, fără să spună niciun cuvânt, a tras aer în piept și și-a înfipt în burtă cuțitul de criminal în serie, cu un icnet șuierat. Apoi a scos cuțitul și i-a dat drumul din mână. Un gardian s-a repezit la el și l-a luat de jos.

— Să-mi bag picioarele, am spus eu, cu ochii mari.

Pacientul Zero avea ceva cojones.

Kat a clipit repede din ochi și a întors capul când a văzut cum începe să curgă sânge cu nemiluita din rană.

— Asta... asta a fost tulburător, a murmurat.

Cu sângele curgând în stilul ăla din corpul care se albea rapid, probabil mai avea până în două minute de trăit. Se ținea de burtă, încovoiat. Un iz de metal umpluse toată camera.

— Fă-o, a spus Nancy, mutându-se de pe un picior pe altul, cu privirea plină de nerăbdare.

Am clătinat din cap într-o fascinație macabră, am îngenuncheat lângă băiat și i-am pus mâinile pe burtă. Mi s-au umplut imediat de sânge. Nu aveam un stomac sensibil, dar, la dracu', puteam să-i văd și intestinele individului ăstuia. Ce fel de suculeț vrăjit a băut tipul ăsta ca să vrea să-și facă singur așa ceva? Iisuse.

Am lăsat forma umană să se estompeze și lumina albă cu contur roșu l-a înghițit pe tip în ea, plus o bună parte din cameră. M-am concentrat asupra rănii, imaginându-mi cum marginile tăiate se închid, împiedicând sângele să mai curgă. Pe bune, habar n-aveam cum funcționează vindecarea. Era ceva care se întâmpla cumva de la sine. Îmi imaginam rana și din când în când parcă mi se aprindeau în capul golit de

gânduri niște impulsuri de energie. Mă concentram asupra luminii care se filtra prin vene... și asupra lui Kat.

Am respirat și am ridicat capul. Pe fața lui Nancy se instalase o expresie de încântare, ca a unei mame care își vede pentru prima oară copilul. Am vrut s-o văd pe Kat, și ea era acolo. Pe fața ei frumoasă se citea uimirea, așa cum se uita la mine.

Inima mi-a bătut mai tare și mi-am îndreptat iar atenția asupra tipului pe care îl vindecam. *Pentru ea fac asta*, i-am spus eu. *Ai face bine să speri că e de ajuns, pentru binele tău.*

Capul tipului a tresărit. Deja îi revenise culoarea în obraji.

Datorită opalului, nu mă simțeam așa de terminat cum aș fi fost după o asemenea vindecare masivă.

I-am dat drumul, m-am ridicat în picioare și m-am retras un pas. Am mai rămas în forma mea reală până când tipul s-a ridicat de pe scaun cu picioarele tremurânde și m-am mai uitat o dată la Kat. Își ținea o mână apăsată pe bărbie. Lângă ea, Archer părea iritat de tot ce se întâmplă. Atunci un gând mi-a trecut brusc prin minte.

Mi-am luat iar forma umană și m-am uitat la Nancy, care îl fixa pe Pacientul Zero cu atâta uimire și speranță, încât ți se făcea rău.

— Ei de ce nu pot face hibrizi? am întrebat eu. Originii pot vindeca. De ce n-ar putea s-o facă ei?

Nancy abia dacă mi-a aruncat o privire și a făcut semn spre camera de supraveghere.

— Pot vindeca orice fel de rană, dar nu pot trata boli și nu pot face mutații. Nu știm de ce, dar asta e singura lor limitare. L-a condus înapoi pe scaun pe tipul ăla, tratându-l cu o delicatețe surprinzătoare. Cum te simți, Largent? a întrebat.

După ce a respirat adânc de mai multe ori, Largent și-a dres vocea.

— Mă doare puțin, dar altfel mă simt bine... perfect. A zâmbit, uitându-se când la Nancy, când la mine. A mers?

— Păi, trăiești, i-am spus eu sec. E un început bun.

Ușa s-a deschis și doctorul Roth a intrat în grabă, cu stetoscopul săltându-i pe piept. Mi-a aruncat o privire.

— Uimitor. Am văzut totul pe monitor. Cu adevărat remarcabil.

— Da, da.

Am pornit către Kat, dar vocea ascuțită a lui Nancy s-a auzit ca o gheară care zgârie tabla.

— Rămâi aici, Daemon.

Am întors capul încet și am văzut că gardienii se așezaseră între mine și Kat.

— De ce? Am făcut ce ai vrut.

— Încă nu am văzut nimic în afară de faptul că l-ai vindecat. Nancy se plimba în jurul scaunului, uitându-se la doctor și la Largent. Cum sunt funcțiile vitale?

— Perfect, a spus doctorul și s-a ridicat, punându-și stetoscopul după gât. A băgat apoi mâna într-un buzunar al halatului și a scos de acolo o cutiuță neagră. Putem începe faza Prometeu.

— Asta ce mai e? am întrebat eu, uitându-mă cum doctorul scoate din cutie o seringă în care era un lichid albastru strălucitor.

Cu coada ochiului, am văzut cum Archer se uită la ac cu capul înclinat pe umăr.

— Prometeu era un grec, a spus Kat. De fapt, un titan. În mitologie, el a creat omul.

Mi-a trecut prin ochi un licăr de amuzament.

Ea a ridicat din umeri.

— Am citit într-o carte despre paranormal.

Nu puteam să-mi reţin un zâmbet. Ea şi lecturile ei de tocilară. Îmi venea s-o sărut şi să-i mai fac şi alte lucruri. Iar ea şi-a dat seama, fiindcă obrajii i s-au îmbujorat. Dar, vai, nimic din toate astea nu avea să se întâmple.

Doctorul Roth i-a ridicat mâneca lui Largent.

— Prometeu ar trebui să acţioneze mai repede, să nu mai ajungă să facă febră. Va accelera procesul de mutaţie.

La dracu', mă întrebam dacă Largent se simţea într-adevăr bine pe post de cobai. Dar nu avea importanţă. L-au injectat cu chestia aia albastră. El s-a prăbuşit pe scaun – nu părea un semn prea bun –, iar Roth a intrat în modul „doctor". Funcţiile vitale ajunseseră la cer. Cei din cameră au început să dea semne de nervozitate. Nimeni nu mă mai băga în seamă pe mine, aşa că am început să mă apropii încet de Kat. Ajunsesem la jumătatea drumului, când Largent a sărit de pe scaun, trântindu-l pe doctor cu fundul de podea.

M-am aşezat între Kat şi zona în care acţiona Largent. El a făcut câţiva paşi împleticiţi, apoi s-a ghemuit şi şi-a strâns genunchii. De pe fruntea lui, transpiraţia se scurgea pe podea. În locul izului metalic din aer a apărut unul dulceag, greţos.

— Ce se întâmplă? a întrebat Nancy.

Doctorul s-a îndreptat spre soldat, scoţându-şi stetoscopul de la gât, şi i-a pus mâna pe umăr.

— Cum te simţi, Largent?

Băiatului îi tremurau mâinile.

— Am crampe, a spus el, gâfâind. Am crampe în tot corpul. Am senzaţia că toate măruntaiele...

A sărit în sus, cu capul pe spate. După câteva clipe, a scos un urlet.

Din gură a început să i se scurgă o substanţă neagră-albăstruie, care a stropit halatul alb al doctorului. Largent s-a împleticit într-o parte, iar urletul s-a transformat într-un gâlgâit

gros. Același lichid începuse acum să îi curgă din ochi, din nas și din urechi.

— Băi, frate, am spus eu, dându-mă înapoi. Am impresia că nu prea funcționează substanța aia pe care i-ați băgat-o.

Nancy mi-a aruncat o privire sumbră.

— Largent, poți să-mi spui ce...

Soldatul s-a întors și a luat-o la fugă – adică a fugit cu viteza luminii – spre ușă. Kat a țipat și și-a acoperit gura cu mâinile. M-am așezat în fața ei ca să nu vadă toate oribilitățile astea, dar era prea târziu. Largent s-a izbit de ușă cu un plesnet înfundat, ud, așa cum s-ar fi auzit dacă s-ar fi aruncat pe fereastră de la etajul cincizeci.

Apoi s-a făcut liniște și Nancy a spus:

— Ei, a fost dezamăgitor.

KATY

Cât voi trăi n-o să uit clipele alea când soldatul a trecut dintr-o stare relativ normală la una care ziceai că e o fază dintr-o infecție zombi și în care s-a lipit de ușă ca o plăcintă.

A trebuit să așteptăm în cameră până când au venit niște îngrijitori să curețe mizeria, fiindcă nu puteam ieși fără să călcăm în... chestia aia. Cât am așteptat, nu ne-au dat voie, mie și lui Daemon, să ne apropiem deloc unul de altul, ca și cum asta era cumva vina lui. Îl vindecase pe tip – își făcuse treaba. Ce se întâmplase cu el era din cauza lui Prometeu. Nu pe mâinile lui Daemon era sânge.

Pe hol, soldații l-au escortat pe Daemon spre o aripă a clădirii, iar Archer m-a dus pe mine în cealaltă parte. Cam pe la jumătatea drumului spre ascensoare, ușile celui din dreapta s-au deschis și au ieșit doi soldați care escortau un copil.

M-am oprit brusc.

Nu era un copil oarecare. Era unul dintre aceia – un origin. Când l-am văzut, mi s-a ridicat părul pe mine. Nu era Micah, dar avea acelaşi păr întunecat şi era tuns la fel. Poate era ceva mai mic, dar niciodată n-am ştiut să apreciez vârsta cuiva.

— Mergi înainte, a spus Archer şi mi-a pus mâna pe spate.

M-am chinuit să-mi mişc picioarele, nu ştiu ce aveau copiii ăia de mă înspăimântau aşa. OK. Erau de fapt o grămadă de chestii care puteau să mă înspăimânte la ei. În principal era inteligenţa aia anormală care se citea în ochii lor ciudat colorați şi zâmbetul ăla ca de copil mic, cu care păreau că-şi bat joc de adulţii din jurul lor.

Doamne, Daemon şi cu mine trebuia să scăpăm de aici dintr-un milion de motive.

Când am ajuns în dreptul lor, băieţelul a ridicat capul şi s-a uitat fix la mine. În clipa în care ni s-au încrucişat privirile, am simţit un fel de furnicătură ascuţită care mi s-a plimbat pe şira spinării şi mi-a explodat fix în ceafă. M-a luat ameţeala şi m-am oprit iar, mă simţeam ciudat. Mă întrebam dacă nu cumva copilul ăsta făcea vreo chestie Jedi cu capul meu.

Ochii lui s-au mărit puţin.

Am început să simt furnicături în degete.

Ajută-ne şi o să te ajutăm şi noi.

Am rămas cu gura căscată. Nu puteam să... nu mai ştiam nimic. Creierul meu pur şi simplu se blocase şi auzeam întruna cuvintele acelea. Puştiul şi-a întors privirea şi grupul a trecut pe lângă noi, iar eu stăteam acolo, bâltind de adrenalină şi de tulburare.

În raza ochilor mi-a apărut chipul lui Archer, cu ochii îngustaţi.

— Ţi-a spus ceva.

M-am dezmeticit imediat şi am intrat în gardă.

— De ce crezi asta?

— Fiindcă s-a văzut pe fața ta că te-ai speriat.

Mi-a pus mâna pe umăr și m-a întors, apoi m-a împins ușor spre lift. Ușile s-au închis și el a apăsat pe butonul de oprire.

— În lift nu sunt camere de supraveghere, Kat. În afară de baie, asta e singura zonă din clădire unde nu ești supravegheat de camere.

Nu aveam idee unde vrea să ajungă cu asta și eram încă șocată de toate cele întâmplate; am făcut un pas în spate și m-am lovit de perete.

— OK.

— Originii pot să pătrundă în mintea ta. E un lucru pe care Nancy nu ți l-a spus. Pot să-ți citească gândurile. Așa că ai face bine să fii atentă la ce te gândești când ești în preajma lor.

Am rămas cu gura căscată.

— Pot citi gândurile? Stai, asta înseamnă că și tu poți!

El a ridicat indiferent din umeri.

— Încerc să n-o fac. E mai enervant decât orice să auzi gândurile altora, dar când ești mic, nu prea te gândești la asta. Pur și simplu o faci. Iar ei o fac tot timpul.

— Eu... E o nebunie. Pot citi și gândurile? Ce altceva mai pot face?

Aveam impresia că am căzut printr-o gaură de iepure și am aterizat în benzi desenate cu X-Men. Deci tot ce am gândit când eram cu Archer... sunt convinsă că la un moment dat m-am gândit și la cum să scăpăm de aici și...

— N-o să spun nimănui ce am auzit de la tine, mi-a spus el.

— O, Doamne... și acum ai făcut-o.

Inima mea bătea cu putere.

— Și de ce ar trebui să te cred?

— Poate pentru că nu ți-am cerut niciodată să ai încredere în mine.

Am clipit des din ochi. Nu spusese şi Luc ceva de genul ăsta?

— De ce nu i-ai spune lui Nancy?

El a ridicat iar din umeri.

— Nu contează.

— Da. E absolut...

— Nu. Nu e. Nu chiar acum. Uite, nu avem prea mult timp. Ai grijă când eşti în preajma originilor. Am auzit ce ţi-a spus. Ai văzut filmul *Jurassic Park*?

— Hmm, da.

Ce întrebare ciudată.

A avut un zâmbet ironic.

— Ţii minte raptorii de acolo? Dacă dai drumul originilor e ca şi cum ai deschide uşa de la cuşca raptorilor. Pricepi ce-ţi spun? Originii ăştia, ultima generaţie, nu seamănă deloc cu ce a avut Daedalus până acum. Ei evoluează şi se adaptează absolut fără niciun control. Pot face nişte lucruri pe care nici eu nu mi le pot închipui. Daedalus a început să aibă deja probleme cu ei.

M-am chinuit să procesez toate astea. În mod ciudat, bunul-simţ continua să refuze tot ce auzea, deşi era clar că în realitate totul era posibil. În fond, şi eu eram un hibrid extraterestru-om.

— Şi de ce sunt diferiţi?

— Li s-a dat Prometeu ca să le accelereze abilităţile şi învăţarea, s-a strâmbat Archer. De parcă ar fi avut nevoie. Dar la ei a mers, spre deosebire de amărâtul ăla de Largent.

Am văzut iar în minte trupul strivit al lui Largent şi am strâns o clipă ochii.

— Ce substanţă e în Prometeu?

El m-a privit sceptic.

— Ştii cine a fost Prometeu în mitologia greacă. Nu-mi vine să cred că nu ţi-ai dat seama până acum.

Perfect, acum mă face şi proastă.

El a râs.

M-am uitat urât la el.

— Îmi citeşti gândurile, nu?

— Scuze.

Nu mi se părea că regretă prea tare.

— Tu singură ai spus că în mitologie, Prometeu a creat omenirea. Gândeşte-te puţin. Ce face Daedalus aici?

— Încearcă să creeze specia perfectă, dar asta chiar nu-mi spune nimic.

El a clătinat din cap, a întins mâna şi a bătut uşor cu degetul pe mijlocul braţului meu.

— Când ai suferit mutaţia, ţi s-a administrat un ser. Era primul ser creat la Daedalus, dar ei au vrut ceva şi mai bun, care să acţioneze mai rapid. Acum se testează Prometeu, şi nu doar pe oamenii vindecaţi de luxeni.

— Eu...

N-am înţeles de la început, apoi mi-am amintit de pungile alea de perfuzii din sala în care bolnavii primeau serul creat de Daedalus.

— Le administrează asta şi bolnavilor, nu?

El a dat din cap.

— Înseamnă că Prometeu e LH-11?

Când am văzut că dă iar din cap, m-am chinuit să nu mă mai gândesc ce presupune descoperirea asta pentru mine, mai ales că Archer era aşa de băgăcios.

— De ce îmi spui toate astea?

El s-a întors încet şi a pornit liftul. S-a uitat lung la mine şi a spus simplu:

— Avem un prieten comun, Katy.

Capitolul 17

KATY

Abia puteam să-mi stăpânesc nerăbdarea de a ajunge cât mai repede la Daemon. Nu abuzaserăm de privilegiul băii, știind ce vor ei de la noi. Mi s-a părut că a trecut o veșnicie până când am simțit gâdilătura cunoscută din ceafă. M-am reținut vreo două minute, după care am dat buzna în baie și am bătut încet la ușa celulei sale.

A fost acolo într-o secundă.

— Ți-a fost dor de mine?

— Fă chestia aia a ta cu lumina. Mă mutam nerăbdătoare de pe un picior pe altul. Hai.

El s-a uitat ciudat la mine, dar în clipa următoare s-a transformat în cometă luminoasă. *Care-i treaba?*

I-am povestit pe nerăsuflate de copilul sinistru din hol, de ce mi-a spus Archer despre ei, ce e Prometeu, ce mi-a zis Archer despre prietenul comun. *Nu am încredere în nimic din ce mi-a spus el, dar, pe de altă parte, el n-a spus nimănui ce a auzit de la noi, sau poate a spus, dar dintr-un motiv sau altul încă ne lasă în pace.*

Lumina lui Daemon a pulsat. *Iisuse, asta devine din ce în ce mai bizar.*

Mie îmi spui... M-am rezemat de chiuvetă. *Dacă vor iar să injecteze pe cineva cu chestia aia...* M-am cutremurat. Poate de data asta vor aștepta măcar până se instalează mutația.

Sau asta, sau vor avea o factură enormă la curățătorie.

Bleah. Faza aia a fost...

A întins spre mine brațul înconjurat de lumină. Degetele lui calde mi-au mângâiat obrazul. *Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta.*

Îmi pare rău că ai fost implicat în așa ceva. Am respirat adânc. *Dar îți dai seama că ce s-a întâmplat cu Largent nu a fost din vina ta, nu?*

Da, știu. Crede-mă, Kitten, n-am de gând să mă simt vinovat și pentru alții. Suspinul lui m-a înfiorat. *Deci, apropo de Archer...*

Am mai vorbit vreo două minute despre el. Am ajuns amândoi la concluzia că era foarte posibil ca el să fie omul din interior al lui Luc, dar nu avea nicio logică. Era clar că Archer ar avea acces la LH-11 și ar fi putut să i-l dea lui Luc. Nu puteam avea încredere în el – nu aveam să repetăm greșeala de a mai avea din nou încredere în cineva.

Dar îmi venise o idee. Una de care era interesat și Daemon. Odată ce am fi pus mâna pe LH-11, nu aveam decât o șansă de a evada. Iar dacă într-adevăr originii erau ca raptorii, atunci ei ar fi putut reprezenta modalitatea perfectă de distragere a atenției, una care ne-ar fi oferit ceva timp ca să putem ieși.

Orice am fi făcut era riscant, iar șansele de ratare erau de 99 la sută. Dar și eu, și Daemon, credeam că e mai sigur să ne bazăm doar pe noi, nu pe Luc – sau eventual pe Archer. Ne fripseserăm de prea multe ori.

Daemon și-a reluat forma umană, m-a sărutat repede și ne-am întors în camerele noastre. Partea asta era întotdeauna

cea mai grea – să ne urnim spre paturile noastre – dar ultimul lucru de care aveam nevoie era să fim prinși exact când... ne pierdeam unul într-altul. Fiindcă de fiecare dată când eram împreună se ajungea acolo. Și parcă tot nu ne venea să credem că ne dau voie să ne întâlnim așa – totul ni se părea un test.

M-am îndreptat spre patul meu. M-am așezat în fund, mi-am strâns genunchii la piept și mi-am rezemat bărbia de ei. Clipele astea de liniște, când nu făceam nimic, erau cele mai rele. Pe neașteptate îmi veneau în minte lucruri la care nu voiam să mă gândesc și care îmi tulburau concentrarea.

Voiam din tot sufletul ca Daemon să vadă că mă descurc, că nu mă afectează nimic din toate astea. Nu voiam să-și facă griji pentru mine.

Am închis ochii și mi-am așezat fruntea pe genunchi. Mi-am spus cea mai penibilă chestie posibil: că e o lumină la capătul tunelului ăstuia sumbru. Apoi am mai găsit un clișeu la fel de penibil: orice nor întunecat are un contur argintiu.

Mă întrebam cât timp voi putea să-mi mai spun asta.

DAEMON

Echipa deosebită de la Daedalus chiar a avut răbdare de data asta să se instaleze mutația. Era un alt recrut, care se pare că murea de plăcere s-o facă. Ăsta s-a înjunghiat în piept, chiar lângă inimă, nu în burtă. Tot murdar. Kat a fost și de data asta martoră. L-am vindecat pe idiot. În linii mari, a fost un succes, dar nu am putut să mă apropii de LH-11. Păcat al naibii, fiindcă mai rămăsese în seringă ceva ser.

Kat și cu mine nu ne bazam pe Luc, dar dacă am fi putut face rost de LH-11, și dacă s-ar fi întâmplat ca cineva, fie Archer, fie altul, să se ofere să ne ajute, nu aș fi refuzat. Planul lui

Kat, să le dăm drumul copiilor ălora, era singurul pe care îl aveam, numai că felul concret în care am putea face asta rămânea de văzut. Ca să nu mai spun că habar nu aveam pe cine eliberăm de fapt. Chiar dacă nu-mi făcea plăcere să recunosc, în clădirea asta existau și persoane nevinovate.

În cele trei zile cât am așteptat să vedem dacă al doilea cobai prezintă semnele instalării mutației, mi-au mai adus să vindec trei soldați și încă pe cineva care părea a fi civil – o femeie care mi se părea mult prea agitată ca să fi acceptat toată povestea fără să fie obligată. Nu s-a înjunghiat, ea a fost injectată cu o doză letală de ceva.

Și nu am reușit s-o vindec absolut deloc. Nu știu ce a fost, dar a fost oribil. A început să facă spume la gură, avea convulsii și am încercat, dar n-am reușit să fac nimic. Nu puteam *să văd* în mintea mea rana și pur și simplu n-a mers.

Femeia a murit pe loc, sub ochii îngroziți ai lui Kat.

Nancy nu era prea încântată când i-au luat de acolo trupul inert. În a patra zi, când i-au dat celui de-al doilea soldat vindecat Prometeu, cunoscut și ca LH-11, indispoziția ei s-a accentuat. Ceva mai târziu, soldatul a murit lipit de perete. Nu știu ce era asta, de ce se repezeau toți în perete, dar ăsta era deja al doilea.

În ziua a cincea, i s-a administrat LH-11 și celui de-al treilea. El a mai rezistat douăzeci și patru de ore până să înceapă să sângereze prin toate orificiile, inclusiv prin buric. Sau cel puțin așa mi s-a spus.

Se adunaseră o grămadă de decese. Cam greu să nu pui la inimă. Dacă mă învinovățeam? La dracu', nu. Dacă mă enerva și îmi venea să înec tot complexul în benzină și să-i dau foc? La dracu', da.

Aproape mereu m-au ținut departe de Kat, nu ne lăsau împreună decât când eram în camera unde făceam vindecarea, și

mai aveam şi câteva minute în baia noastră plină de secrete. Nu era destul. Kat arăta la fel de epuizată cum mă simțeam și eu, şi te-ai fi gândit că în starea asta mi se vor mai liniști și hormonii, dar nu. De câte ori auzeam duşul pornind, trebuia să-mi adun toate resursele de autocontrol. Băile nu aveau camere de supraveghere, ceea ce ar fi fost ideal pentru o mică partidă de giugiuleală, dar nici nu mă gândeam să risc să aduc pe lume copilași-Daemon în gaura asta de iad.

Eram împotriva ideii de a avea într-o bună zi copii cu Kat? În afară de entuziasmul cu care mă gândeam la procesul implicit, nu mi se părea o idee groaznică. Sigur, voiam toată aiureala aia cu gărduleţul alb şi restul... asta dacă avea să se întâmple peste zece ani şi copiii ăia nu vor avea tunsori castron ciudate şi nu vor face jocuri Jedi cu minţile oamenilor.

Nu cred că cer prea mult.

În a şasea zi, i s-a administrat LH-11 celui de-al treilea soldat; a rezistat toată ziua, şi a doua zi. A început să arate semne de mutaţie reuşită. A trecut testele de stres cu brio.

Nancy era aşa de încântată, încât am avut impresia că vrea să mă sărute – şi am zis că o să lovesc pentru prima dată o femeie.

— Meriți o recompensă, a spus ea, cu toate că eu credeam că merită să-i trag un şut în fund. Poți să-ţi petreci noaptea cu Kat. Nu vă va împiedica nimeni.

Nu am spus nimic. Nu aveam de gând să refuz, dar era destul de sinistru s-o aud pe Nancy că pot să-mi petrec noaptea cu Katy, în timp ce ei ne privesc în monitoare. M-am gândit la copiii ăia de la etajele inferioare. Dap, aşa ceva nu se va întâmpla.

Kat încerca să facă ceva, fiindcă am văzut-o că se apropie de tava cu instrumente. S-a oprit când a făcut Nancy anunțul. A

încreţit un pic din nas şi eu m-am simţit cam jignit, deşi probabil se gândea la aceleaşi lucruri ca şi mine.

Au adus un alt subiect, un alt soldat, dar eu eram prea distras de ce făcea Kat. Era mult prea aproape de tava aia, practic, stătea în faţa ei.

O înjunghiere şi eu aveam iar mâinile pline de sânge, iar Nancy ţopăia fericită prin cameră.

Doctorul Roth pusese seringa folosită alături de cele noi. Am văzut-o pe Kat cum se pregăteşte să o ia, dar apoi mi-a venit brusc o idee.

— Asta înseamnă că acum sunt legat de ei? am întrebat eu, ştergându-mi mâinile cu un prosop pe care mi-l aruncaseră ei. De ăia care încă nu s-au dat cu capul de pereţi? Dacă mor ei, mor şi eu?

Nancy a râs.

Am ridicat sprâncenele.

— Nu văd ce e aşa de amuzant la întrebarea asta.

— E o întrebare foarte bună şi foarte personală. Nancy şi-a plesnit palmele, cu ochi strălucitori. Nu. Serul Prometeu care se administrează subiecţilor cu mutaţii întrerupe conexiunea.

M-am simţit uşurat. Nu-mi plăcea ideea să am peste tot călcâie ale lui Ahile.

— Cum se poate asta?

Nancy s-a îndreptat spre uşă şi gardianul i-a deschis-o.

— Am lucrat ani de zile la diminuarea legăturii dintre mutaţie şi consecinţele ei, Daemon. Aşa am aflat şi că trebuie să existe o dorinţă reală de vindecare în spatele unei mutaţii reuşite. S-a întors la mine, cu capul înclinat: Da. Ştim şi asta. Nu e o chestie spirituală sau magică, ci o combinaţie de abilitate, forţă şi determinare.

Să fiu al naibii...

— Fratele tău nu a reuşit.

Vocea lui Nancy a scăzut, iar eu m-am încordat.

— Nu din lipsa determinării sau a abilităților. Crede-mă, a fost motivat. Am avut grijă să fie motivat. Dar pur și simplu nu era destul de puternic.

Mi se încleștaseră fălcile. Furia îmi circula prin vene ca un venin.

— Nu avem nevoie de el. Pe de altă parte, cu Bethany, ei, rămâne de văzut. Dar tu? Mi-a pus o mână pe piept: Tu ești de păstrat, Daemon.

Capitolul 18

KATY

Tu ești de păstrat, Daemon.

Dumnezeule, am crezut că o să înfig acul în ochii lui Nancy. Bine că n-am făcut-o, fiindcă asta ar fi spulberat toate eforturile noastre.

Mi-am încrucișat brațele, ca să ascund mâna în care aveam seringa. Am ieșit docilă după Daemon și Archer, și parcă mă așteptam din clipă în clipă să-mi sară cineva în spate.

N-a sărit nimeni.

În exaltarea aia provocată de reușita mutației, nimeni nu s-a mai uitat la mine. Nimeni, în afară de Daemon, care m-a văzut chiar și când făcea vindecarea, și de Archer, care, dacă a tras cu urechea la gândurile mele, oricum nu a zis nimic.

Nu mă gândisem la toate astea când am șterpelit serul, dar acum, cu el în mână, știam că o să regret amarnic dacă voi fi prinsă. La fel și Daemon. Dacă Archer îmi citea acum gândurile și nu era omul lui Luc, atunci eram mâncați.

Ne-am dus la lift, iar Nancy cu hibridul proaspăt mutat s-au dus în direcția opusă. Eram singuri – doar noi trei – când s-au deschis ușile de la lift. Aproape că nu-mi venea să cred că am avut așa noroc. Inima îmi bubuia de frică și de adrenalină, ca un solo de baterie.

L-am înghiontit ușor pe Daemon, ca să-i atrag atenția. El s-a uitat la mine, s-a uitat spre mâna mea și i-am arătat ce țin în palmă. Numai vârful seringii se vedea. Ochii lui au strălucit și s-au făcut mari când s-a uitat iar la mine. În clipa aceea știam amândoi ce înseamnă asta. Acum, că aveam LH-11, nu mai era timp de pierdut. Până la urmă, cineva o să-și dea seama că seringa aia lipsește, sau poate am fost și filmată când am furat-o. În orice caz, era acum ori niciodată.

După ce s-au închis ușile, Archer s-a întors la noi. Daemon a făcut un pas spre el, dar Archer a întins mâna spre butoane. Mi s-a oprit respirația când am văzut că apasă pe buton. Liftul nu s-a mișcat.

Archer a lăsat capul pe umăr și privirea lui s-a oprit pe mâna mea.

— Ai luat LH-11? Dumnezeule. Voi doi sunteți... Nu credeam că o s-o faceți. Luc mi-a spus că așa va fi. S-a uitat la Daemon cu ochii strălucitori. Dar n-am crezut că o să reușiți.

Inima mea bătea așa de repede, încât degetele care țineau acul mă furnicau.

— Și ce ai de gând să faci?

— Știu la ce vă gândiți. Archer era acum atent la Daemon. De ce nu am luat eu serul pentru Luc? Nu pentru asta sunt eu aici, dar nu am acum timp să vă explic. O să-și dea seama repede că lipsește seringa. A făcut o scurtă pauză, apoi s-a întors din nou spre mine: Iar planul ăla pe care îl ai în cap e o adevărată nebunie.

Mă gândisem până acum la origini, dar acum mă gândeam la Rainbow Brite[1] dansând Electric Slide[2]. La orice, ca să-l țin pe Archer departe de gândurile mele.

El s-a strâmbat.

— Pe bune, frate? a făcut, scoțându-și bereta. Apoi a băgat-o în buzunar. Mai exact, ce credeți voi că o să reușiți cu asta? Planul vostru o să eșueze sută la sută.

— Ce șmecher ești, i-a spus Daemon, cu umerii țepeni. Și nu-mi ești deloc simpatic.

— Și mie nici nu-mi pasă. Archer s-a întors la mine: Dă-mi mie LH-11.

Am strâns și mai tare seringa în mână.

— Nici nu mă gândesc.

Ochii lui s-au îngustat.

— OK. Știu ce vreți să faceți. Chiar dacă v-am avertizat să nu faceți asta, voi tot o să dați drumul trupei de ciudați, dar după aia? O luați la fugă? Pe lângă faptul că nici nu cunoașteți configurația clădirii, o să aveți nevoie de ambele mâini, nu cred că vreți să vă înțepați cu acul ăla. Ascultați-mă pe mine.

M-am simțit cuprinsă de nesiguranță.

— Nu înțelegi. De câte ori am avut încredere în cineva, ne-am pârlit. Dacă îți dau ție asta...

— Luc nu v-a trădat niciodată până acum, nu?

Când am clătinat din cap, Archer s-a strâmbat.

— Nici eu nu aș putea să-l trădez vreodată. Mă și sperie un pic nenorocitul ăla.

— Ce zici? l-am întrebat pe Daemon.

A urmat un moment de tăcere, apoi el i-a spus:

---

[1] Eroina unui serial american de desene animate (1984) (n.red.).

[2] Dans în linie pe muzica Marciei Griffiths, *Electric Boogie* (n.red.).

— Dacă încerci să ne păcălești, o să te omor fără nicio ezitare, în fața lui Dumnezeu și a tuturor. Ai înțeles?

— Dar trebuie să scoatem LH-11 afară din complexul ăsta, am spus.

— Vin și eu cu voi, fie că vă place sau nu, a spus Archer și apoi ne-a făcut cu ochiul. Am auzit că Olive Garden e un restaurant care merită să fie încercat.

Mi-am amintit discuția pe care o avusesem cu el despre viața normală și, nu știu de ce, asta parcă m-a mai liniștit. Nu înțelegeam de ce ne ajută pe noi sau pe Luc, sau de ce nu făcuse asta mai demult, dar, așa cum spusese și el, eram deja băgați până în gât. Am înghițit în sec, i-am dat seringa și ziceai că i-am dat viața mea, ceea ce, într-un fel, nu era departe de adevăr. El a luat-o, a scos bereta, a înfășurat seringa în ea și a băgat-o în buzunarul din față al pantalonilor.

— Hai să dăm drumul la spectacol, a spus Daemon, cu ochii la Archer, după ce m-a strâns ușor de mână.

— Mai ai bucata de opal? l-a întrebat Archer.

— Da. Daemon a rânjit cu tupeu. E destul de util că Nancy se topește după mine, nu? A fluturat ușor mâna și roșul acela din interiorul opalului a părut că strălucește. E timpul să fiu minunat.

— Ia înfățișarea lui Nancy. Archer a apăsat pe buton. Repede.

Silueta lui Daemon a început să se estompeze, apoi s-a metamorfozat, s-a micșorat cu câțiva centimetri. Părul lui des s-a transformat într-o coadă subțire. Trăsăturile lui s-au șters complet. I-au apărut sâni. Cam atunci mi-am dat seama cum o să arate. A mai apărut și un costum sobru cu pantalon și, gata, lângă mine era Nancy Husher.

Numai că nu era ea.

— E așa de sinistru, am murmurat eu, cu ochii la el/ ea/ cine o fi fost, să văd măcar un semn că era totuși Daemon.

Ea a rânjit.

Dap. Daemon era.

— Crezi că o să meargă? l-am întrebat eu.

— O să spun că avem un pahar pe jumătate plin.

Mi-am dat după ureche șuvițele de păr care mi se desprinseseră din coadă.

— M-ai liniștit de nu se poate.

— O să dăm drumul copiilor ălora, apoi venim înapoi la lift și urcăm la suprafață. S-a uitat la Archer cu toată autoritatea pe care o avea Nancy. Când ieșim afară, o să-i dau ei opalul, a spus și s-a uitat la mine. Nu discutăm pe chestia asta. O să ai nevoie de el, pentru că va trebui să fugim, și o să fugim mai repede decât am fugit vreodată până acum. Poți să faci asta?

Planul ăsta nu-mi suna prea bine. Afară nu era decât o întindere nesfârșită de nisip, poate sute de kilometri, dar am dat din cap.

— Ei, măcar știm că nu te vor ucide. Ești mult prea minunat.

— Exact. Gata?

Am vrut să spun nu, dar am spus da, și apoi Archer a apăsat pe butonul cu numărul nouă. Când liftul s-a pus în mișcare, inima mea a început să bubuie.

S-a oprit la etajul cinci.

Rahat. Asta nu făcea parte din planul nostru.

— E-n regulă, a spus Archer. Pe aici se face accesul în corpul B.

Groaza mi se ghemuise în stomac când am ieșit pe hol. Putea să fie o capcană sau o înscenare, dar nu mai aveam cum să dăm înapoi.

Archer mi-a pus mâna pe umăr, așa cum făcea de obicei când mă escorta undeva. Asta nu i-a plăcut deloc lui Daemon,

dar nu şi-a manifestat nemulţumirea. Expresia lui a rămas aceeaşi – disprețul ăla rece așa de caracteristic pentru Nancy.

Pe hol mai erau oameni, dar practic niciunul nu ne-a acordat vreo atenție. Ne-am dus până în capătul coridorului şi am urcat într-un lift mai mare. Archer a apăsat pe un buton pe care scria B, iar liftul a pornit. După ce s-a oprit, am ieşit într-un alt coridor şi ne-am dus direct la un alt lift, în care a apăsat pe 9.

Nouă niveluri sub pământ. Uf.

Era drum lung până la micii origini, dar e adevărat că şi ei erau nişte pui demenți de Einstein.

Cu gura uscată, am încercat să-mi potolesc bătăile inimii, ca să nu fac vreun infarct. După câteva secunde, liftul s-a oprit şi uşile s-au deschis. Archer s-a dat la o parte şi ne-a lăsat pe noi în față. Cu coada ochiului l-am văzut că apasă butonul de oprire. Liftul ne lăsase într-o anticameră mică, fără geamuri. În fața unor uși duble stăteau de pază doi soldați. Cum ne-au văzut, au luat poziția de drepți.

— Domnişoară Husher. Ofițer Archer, a spus unul dintre ei, cu o înclinare a capului. Aş putea să vă întreb de ce o aduceți aici?

Daemon a făcut un pas spre el şi şi-a plesnit mâinile exact cum făcea Nancy.

— Cred că ar fi o idee bună să vadă şi ea măreţele noastre realizări chiar în mediul lor. Poate aşa va înțelege mai bine ce se întâmplă aici.

A trebuit să-mi strâng buzele, fiindcă semăna aşa de bine cu Nancy, că mă pufnea râsul. Şi nici nu era un râs normal, ci unul nebun, isteric.

Gardienii s-au uitat unul la celălalt. Domnul Vorbăreț a făcut un pas în față.

— Nu cred că e o idee prea bună.

— Pui la îndoială decizia mea? a spus Daemon, cu cel mai enervant ton de Nancy posibil.

Mi-am muşcat buzele.

— Nu, doamnă, dar zona asta este interzisă oricăror angajaţi care nu au autorizare şi... musafirilor. Domnul Vorbăreţ s-a uitat la mine şi apoi la Archer. Dumneavoastră aţi dat ordinul ăsta.

— Atunci ar trebui să-mi permit să aduc aici pe cine consider eu, nu crezi?

Cu fiecare clipă ştiam că avem din ce în ce mai puţin timp. Mâna lui Archer s-a strâns puţin pe umărul meu şi ştiam că şi el se gândeşte la acelaşi lucru.

— D-d-da, dar ştiţi, este contrar protocolului, s-a bâlbâit Domnul Vorbăreţ. Nu putem să...

— Ştii ceva? Daemon a făcut un pas în faţă şi s-a uitat în sus. Nu se vedea nicio cameră de luat vederi, dar asta nu înseamnă că nu erau. Ia protocolul ăsta.

Daemon/Nancy a întins mâna şi a trimis un fulger de lumină. Arcul energetic s-a desfăcut în două, unul l-a lovit pe Domnul Vorbăreţ, celălalt pe gardianul tăcut. S-au prăbuşit la pământ, fumegând. Mirosul de carne şi haine arse mi-a izbit nasul.

— Ei, e şi asta o metodă, a spus Archer sec. Acum nu mai putem da înapoi.

Daemon/Nancy i-a aruncat o privire.

— Poţi să deschizi uşile astea?

Archer s-a apropiat de ele şi s-a aplecat. Lumina roşie de pe panou s-a făcut verde. S-a auzit zgomotul ăla de depresurizare şi uşile s-au deschis. Mi-am ţinut respiraţia când am intrat în spaţiul ăla deschis de la etajul al nouălea, de parcă mă aşteptam să ne sară cineva în faţă sau să ne trezim cu vreo puşcă în nas. Nu ne-a oprit nimeni, dar câţiva dintre membrii personalului care mişunau pe acolo s-au uitat ciudat la noi.

Etajul acesta era diferit de toate cele pe care le văzusem până atunci, era circular şi avea multe uşi şi nişte ferestre lungi. În mijloc era ceva care semăna cu o cameră a infirmierelor.

Archer a lăsat mâna jos și am simțit imediat ceva rece lipit de mine. M-am uitat și am văzut cu stupoare că mi-a pus în mână un pistol.

— Piedica nu e trasă, Katy. Apoi s-a apropiat de Daemon. A spus încet: Trebuie să ne mișcăm repede. Vezi ușile alea duble? Acolo ar trebui să fie la ora asta. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Ei știu deja că suntem aici.

Un fior de gheață mi s-a strecurat pe șira spinării. Mi se părea groaznic de greu pistolul ăla.

— Ei, nu-i deloc sinistru, a spus Daemon și m-a privit. Stai lângă mine.

Am dat din cap și am pornit spre ușile care aveau niște ferestre minuscule, trecând pe lângă zona din mijlocul încăperii. Archer era chiar în spatele nostru.

Ne-a apărut în față un individ.

— Domnișoară Husher...

Daemon a întins mâna spre el și l-a plesnit direct în piept. Individul a zburat prin aer, cu poalele halatului fluturând pe lângă el ca niște aripi de porumbel, și apoi s-a izbit de geamurile zonei centrale. Geamul s-a crăpat, dar nu s-a spart, iar individul a căzut pe podea.

Cineva a țipat – un țipăt care îți zgâria creierul. A apărut în fugă un alt individ în halat. Archer s-a răsucit și l-a apucat de gât. În clipa următoare mi-a trecut prin fața ochilor o ceață albă care s-a izbit de peretele de lângă mine.

S-a declanșat haosul.

Archer a blocat intrarea în zona centrală, unde se afla probabil ceva la care nu voiam să aibă ceilalți acces, și i-a zburat pe rând pe toți membrii personalului care îi ieșeau înainte, iar restul s-au îngrămădit în fața ușii – acolo unde voiam noi să intrăm.

Daemon s-a apropiat de ei cu pupilele albite.

— Dacă aş fi în locul vostru, băieţi, m-aş da la o parte.

Cei mai mulţi au fugit ca şobolanii. Au mai rămas doi.

— Nu putem să te lăsăm să faci asta. Nu înţelegi de ce sunt capabili...

Am ridicat pistolul.

— La o parte.

S-au dat la o parte.

Ceea ce a fost foarte bine, fiindcă nu folosisem în viaţa mea un pistol. Nu că n-aş fi ştiut cum, dar nu era chiar aşa uşor să apeşi pe trăgaci.

— Mulţumesc, am spus, şi pe urmă m-am simţit ridicol că am spus asta.

Daemon s-a repezit la uşă, tot în forma lui Nancy. Am văzut panoul de siguranţă şi mi-am dat seama că avem nevoie de Archer. Am vrut să mă întorc spre el, dar am auzit încuietorile bubuind ca un tunet. M-am întors rapid spre uşă şi mi s-a oprit respiraţia când am văzut că se deschid.

Daemon s-a dat un pas înapoi. Şi eu la fel. Niciunul dintre noi nu se aşteptase la asta.

În uşa sălii de clasă a apărut Micah. Pe scaune stăteau o mulţime de băieţi de diferite vârste. Aceeaşi tunsoare. Aceiaşi pantaloni negri. Aceleaşi tricouri albe. Toţi cu aceeaşi expresie inteligentă care te tulbura, şi toţi se răsuciseră pe scaun să se uite la noi. În faţa clasei era o femeie prăbuşită pe podea cu faţa în jos.

— Mulţumim, a zâmbit Micah şi a ieşit din clasă.

S-a oprit în faţa lui Archer şi a ridicat mâna. Avea o brăţară îngustă şi neagră în jurul încheieturii.

Fără să spună un cuvânt, Archer şi-a trecut degetele peste brăţară şi s-a auzit un declic slab. Brăţara s-a desprins de pe mâna lui Micah şi a căzut pe podea. Nu aveam idee ce putea să fie chestia aia, dar îmi imaginam că era ceva important.

Micah s-a întors către membrii personalului, care stăteau înghesuiți unii în alții. A lăsat ușor capul într-o parte.

— Nu vrem decât să ne jucăm. Niciunul dintre voi nu ne lasă să ne jucăm.

Atunci au început țipetele. Oamenii au început să se prăbușească precum niște saci de cartofi, căzând în genunchi cu mâinile la urechi. Micah zâmbea în continuare.

— Hai, a spus Archer și a împins un scaun spre ușă, potrivindu-l în așa fel încât ușa să rămână deschisă.

Am aruncat o privire în sala de clasă și am văzut că acum copiii se ridicaseră de pe scaune și veneau spre ușă. Dap, era clar momentul să plecăm de-aici.

Pe hol, cei doi gardieni erau tot inconștienți, și noi am urcat repede în liftul din dreapta. Imediat cum am urcat, Archer a apăsat butonul care ducea la suprafață.

Daemon s-a uitat în jos, la mâna mea.

— Sigur te descurci cu chestia asta?

M-am forțat să zâmbesc.

— Nu am nimic altceva până să ies din nenorocita asta de clădire.

A dat din cap.

— Numai să nu te împușți singură... sau pe mine.

— Sau pe mine, a intervenit și Archer.

Am dat ochii peste cap.

— Câtă încredere aveți în mine, fraților.

Daemon a aplecat capul spre mine.

— Ba am încredere în tine. Sunt alte...

— Nici să nu te gândești să spui ceva murdar sau să încerci să mă săruți cât timp ai înfățișarea lui Nancy.

I-am pus mâna pe piept și l-am împins.

Daemon a chicotit.

— Nu știi deloc să te distrezi.

— Ar trebui să vă concentraţi asupra misiunii pe care...

Undeva, în clădire, a pornit o sirenă. Liftul s-a oprit brusc la etajul trei. Luminile s-au stins şi pe tavan s-a aprins un bec roşu.

— Acum începe cu adevărat distracţia, a spus Archer, în timp ce uşile liftului se deschideau.

Pe coridor, soldaţii şi alţi angajaţi alergau de colo-colo şi se strigau ordine. Archer l-a doborât pe primul soldat care s-a uitat spre noi şi apoi a ţipat. Daemon a făcut acelaşi lucru. Alt soldat a scos o armă, iar eu am ridicat pistolul şi am tras. Reculul m-a speriat. Glontele l-a nimerit pe individ în picior.

Daemon nu şi-a mai păstrat înfăţişarea şi şi-a reluat-o pe a lui. Se uita la mine cu ochii mari.

— Ce? l-am întrebat. Nu credeai că sunt în stare?

— La scări, a ţipat Archer.

— Nu mi-am dat seama că poţi să fii aşa de sexy când tragi cu pistolul. Daemon m-a apucat de mâna pe care o aveam liberă. Hai.

Am luat-o la fugă pe hol, la câţiva metri în spatele lui Archer. Luminile din plafon s-au stins şi s-au aprins nişte lumini intermitente, roşii şi galbene. Archer şi Daemon aruncau în disperare fulgere de energie, din cauza cărora cei mai mulţi dintre soldaţi au rămas pe loc. Am trecut pe lângă nişte ascensoare. Două dintre ele s-au deschis şi de acolo au început să iasă mai mulţi origini. Ne-am continuat drumul, dar eu am întors capul – trebuia să văd ce vor face. Trebuia să *ştiu*.

Erau diversiunea perfectă.

Atenţia tuturor se îndreptase asupra lor. Unul dintre puşti se oprise în mijlocul holului. S-a aplecat şi a ridicat un pistol pierdut de vreun soldat, şi am văzut că nu mai are brăţara la

mână. Pistolul a început să fumege și s-a topit, luând forma unei mingiuțe.

Puștiul a chicotit.

Apoi s-a întors și a aruncat mingea pe care o făcuse din pistol într-un soldat care încerca să se apropie de el. Mingea a trecut prin burta bărbatului.

Era să mă împiedic. Dumnezeule!

Oare făcusem bine dându-le drumul? Ce s-ar întâmpla dacă ar ieși afară – în lumea reală? Dezastrul pe care l-ar face ar fi apocaliptic.

Daemon m-a strâns mai tare de mână, ca să mă concentrez la misiunea noastră. Aveam timp să mă gândesc la asta mai târziu. Să sperăm.

Am dat colțul în viteză și m-am trezit deodată cu un pistol drept în frunte, așa de aproape, încât am văzut degetul de pe trăgaci, am văzut scânteia minusculă a împușcăturii. Urletul meu s-a oprit în gât. A urlat Daemon și urletul ăla s-a reverberat în capul meu. Glontele s-a oprit cu vârful în fruntea mea. Nu am mai făcut nicio mișcare. Am înțepenit, pur și simplu. Tot aerul îmi ieșise din plămâni.

Daemon a dat glontele la o parte, m-a luat în brațe și s-a întors, și atunci l-am văzut pe Micah la doar câțiva metri de noi, cu mâna ridicată.

— Asta n-a fost frumos, a spus el cu voce calmă de copil. Mie îmi place de ei.

Soldatul s-a albit și în clipa următoare era cu fața în podea – nici nu a țipat, nici nu s-a prins de cap –, iar de sub el ieșea o baltă de sânge.

În spatele lui Micah a apărut un alt origin, apoi încă unul și încă unul. Soldații care blocau scările s-au prăbușit la podea. *Buf. Buf. Buf.* Drumul era liber.

— Hai, ne-a strigat Archer.

Am întors capul spre Micah și privirile ni s-au întâlnit.

— Mulțumesc.

Micah a dat din cap. Am mai aruncat o privire în jur și pe urmă am luat-o la fugă printre trupurile prăbușite la podea. Tălpile subțiri ale tenișilor mei alunecau pe podeaua udă – udă de sânge. Tenișii deja se îmbibaseră de sânge. Nu puteam să mă gândesc acum la asta.

Archer a împins ușa de la scări și, după ce s-a închis la loc în urma noastră, Daemon s-a întors spre mine și m-a strâns tare de brațe. M-a tras violent spre el, ridicându-mă pe vârfuri.

— Eram gata să te pierd. Iar.

Buzele lui mi-au atins fruntea în locul acela fierbinte, apoi m-a sărutat, un sărut apăsat și aspru, în care se simțeau frica, disperarea și furia. Era așa de ametitor în intensitatea lui, încât atunci când mi-a dat drumul mă simțeam dezbrăcată.

— Nu avem timp de hârjoneală, mi-a spus el și mi-a făcut cu ochiul.

Apoi am fugit amândoi în sus pe scări, mână în mână. Archer a dat peste un soldat pe palier. L-a izbit cu brutalitate și l-a aruncat peste balustradă. Bușiturile care au urmat mi-au strâns stomacul.

Pe palierul de la etajul doi apăruseră o mulțime de soldați. Nu aveau în mâini pistoale obișnuite, semănau mai mult cu cele electrice.

Daemon mi-a lăsat mâna, s-a urcat pe balustradă și a sărit la etajul de sus. Am văzut zburând prin fața mea un soldat care a aterizat două etaje mai jos. Archer era exact lângă Daemon. A smuls de la cineva o armă cu electroșocuri și mi-a aruncat-o. Am mutat pistolul în mâna stângă și m-am repezit pe scări după ei, trăgând în soldatul care se apropia de mine.

Așa cum am bănuit, era un fel de Taser. Au ieșit din el două fire care l-au lovit pe soldat în gât. Omul a început să se

zvârcolească de parcă avea epilepsie, apoi s-a prăbușit. Firele au revenit în armă, și am putut astfel să trag și în individul care se repezise la Archer.

După ce am eliberat palierul, Daemon a târât la ușă doi soldați inconștienți și i-a așezat unul peste altul.

— Haideți, a spus Archer, ieșind de pe palier după ce își scosese haina de camuflaj.

Apoi și-a băgat sub tricoul alb plăcuțele care îi atârnau la gât.

Cu atâta onix și diamante în clădire, fără pistol și fără Taser eram absolut inutilă. Începuseră să mă doară mușchii de la picioare, dar nu am luat în seamă arsura și m-am forțat.

Când am ajuns la nivelul terestru, Archer s-a uitat la noi peste umăr. Nu a vorbit cu voce tare, dar mesajul era pentru amândoi. *Nu luăm niciun autovehicul din hangar. După ce ieșim, o să ne mișcăm mai repede decât oricare mașină de-ale lor. Mergem în sud, spre Vegas, pe autostrada Great Basin. Dacă ne separăm cumva, ne întâlnim la Ash Springs. Sunt vreo 130 km până acolo.*

O sută treizeci?

E acolo un hotel care se numește The Springs. Sunt obișnuiți să cazeze ciudați.

În timp ce eu mă gândeam cu ce fel de ciudați s-or fi obișnuit ăia și în același timp îmi dădeam seama ce stupid e să mă gândesc acum la așa ceva, Archer a scos un portofel din buzunarul de la spate. A băgat niște bani în mâna lui Daemon. *Ăștia ar trebui să vă ajungă.*

Daemon a dat scurt din cap, apoi Archer s-a uitat la mine.

— Ești gata?

— Da, am hârâit eu, strângând armele în mâini.

Am respirat adânc și am dat din cap, mai mult pentru mine, și îmi era așa de frică, încât simțeam în gură gustul ăla amar, specific.

Ușa s-a deschis și am respirat aerul curat de afară după cine știe câte luni. Aer uscat, dar curat, nu artificial. Speranța mă umpluse de efervescență, dându-mi puterea să merg mai departe. Peste mașinile alea vedeam și un petic de cer în amurg, albastru-deschis și portocaliu-roșcat. Era cel mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată. Libertatea era chiar acolo.

Dar între noi și libertate se afla o mică armată de soldați. Nu așa de mulți cum mă așteptasem eu, dar presupun că ceilalți erau în subteran, luptându-se cu originii.

Daemon și Archer nu au mai pierdut timpul și au deschis focul. Exploziile de energie au luminat hangarul, au ricoșat din Humvee-urile cenușii și le-au sfâșiat prelatele. Zburau scântei peste tot. Se împărțeau pumni în lupte corp la corp. Mi-am făcut și eu datoria – am tras cu taserul în oricare era mai aproape.

Când fugeam printre trupurile de pe jos, am descoperit în remorca unui camion un tip cu mitralieră care se pregătea să tragă.

— Daemon!

El s-a întors și a văzut ce îi arătam. Am tăiat-o, evitând la milimetru o rafală. M-am întors și m-am ferit de o altă rafală. Peste umerii soldatului s-au prăbușit niște grinzi de metal. Umerii lui Daemon erau înconjurați de o lumină albă tivită cu roșu, care s-a scurs pe brațul lui. Energia a început să pulseze și a descris un arc de la el la camion.

Văzând ce vrea să facă el, mai mulți soldați au luat-o la fugă, adăpostindu-se în spatele marilor mașini Humvee. La fel am făcut și eu, dar m-am dus spre alte mașini, în timp ce Daemon a izbit spatele camionului, care a explodat într-un foc de artificii de 4 iulie. Hangarul s-a zguduit și o undă puternică de șoc m-a trântit cu fundul la podea. Din gaura căscată în camion a început să iasă fum. După o clipă, nu i-am mai văzut pe

Daemon și nici pe Archer. Printre bubuiturile exploziilor, mi s-a părut că aud vocea sergentului Dasher. O clipă am rămas împietrită, mă usturau ochii de duhoarea acidă a metalului ars și a prafului de pușcă. Clipa aia a fost de ajuns.

Din perdeaua groasă de fum a apărut un soldat. M-am ridicat, bâjbâind pe lângă mine după pistol.

— A, nu, n-ai să faci asta, a spus el și mi-a apucat brațul cu amândouă mâinile, apoi l-a sucit.

Durerea mi s-a dus până în umăr. Am rezistat și m-am smucit ca să scap de strânsoarea lui puternică. Soldatul era bine antrenat și, cu toată pregătirea pe care o făcuse Daedalus cu mine, n-aveam nicio șansă în fața lui. Mi-a răsucit din nou brațul și durerea era de data asta mai ascuțită și mai intensă. Am scăpat arma din mână, iar soldatul m-a lovit cu putere în obraz.

Nu mai știu ce s-a întâmplat. Cealaltă armă o aveam în mâna stângă. Urechile îmi vuiau. Fumul îmi ardea ochii. Creierul intrase în faza de supraviețuire. Am tras. Un lichid cald m-a stropit pe față.

Fiindcă țineam arma cu stânga, nu aveam țintă prea bună. Am tras în stânga pieptului său. De fapt, nu eram prea sigură unde țintesc, dar am tras. S-a auzit un fel de gâlgâit care mi s-a părut foarte ciudat, fiindcă l-am auzit peste toate urletele, țipetele și gloanțele care vâjâiau în toate părțile. M-a cuprins greața.

Am simțit o mână pe umăr.

Am țipat, m-am răsucit, gata-gata să trag în Daemon. Inima aproape mi s-a oprit.

— Fir-ar. M-ai speriat ca naiba.

— Parcă era vorba să stai lângă mine, Kitten. Asta nu înseamnă că stai lângă mine.

M-am uitat o clipă la el și m-am strecurat prin spatele unui Humvee. Cerul nopții ne atrăgea ca un magnet. Archer era

ceva mai departe, tot după un Humvee. Ne-a văzut, s-a uitat la deschizătura hangarului și a dat din cap.

— Stai, a spus Daemon.

S-a deschis o ușă și a apărut Dasher, înconjurat de gardieni. Părul lui, întotdeauna așa de aranjat, acum era un dezastru. Uniforma era șifonată. Evalua distrugerile cu privirea și dădea niște ordine pe care nu le auzeam.

Daemon s-a uitat în sus și a urmărit traseul luminilor roșii. A zâmbit cu un colț al gurii, s-a uitat la mine și mi-a făcut cu ochiul.

— Vino după mine.

Ne-am întors de unde am venit, pe lângă Humvee. M-am uitat printr-o ruptură a prelatei și am văzut că nu era nimeni. Am trecut în fugă pe lângă coloana de mașini, apoi Daemon s-a oprit lângă o bară de metal care mergea până în tavan. Când și-a pus mâinile pe bara aceea, din vârfurile degetelor lui a început să scânteieze Sursa. Un val de lumină s-a ridicat pe bară și a cuprins tot tavanul. Becurile au explodat, unul după altul, iar hangarul părea acum și mai mare, cufundat în întuneric.

— Frumos, am șoptit eu.

Daemon a chicotit ușor și m-a luat de mână. Am început să fugim iar, ca să ne întâlnim cu Archer. Zgomotul vocilor panicate creștea, creând o diversiune datorită căreia puteam să ne îndreptăm toți trei spre deschiderea mai mică, din partea opusă echipei lui Dasher. Dar când am ieșit din spatele Humvee-urilor, era destulă lumină ca să fim văzuți.

Dasher ne-a observat imediat.

— Stați pe loc! a țipat el. N-o să reușiți! Nu aveți voie să plecați!

A trecut printre gardieni, dându-i efectiv la o parte. Era absolut isterizat, fiindcă își dădea seama probabil că băiatul de aur al lui Nancy era la numai un pas de libertate.

— N-o să scăpați!

Daemon s-a răsucit spre el.

— Nici nu știi de când voiam să fac asta.

Dasher a deschis gura și Daemon a întins brațul spre el. Valul de șoc invizibil, creat de Sursă, l-a ridicat în aer pe Dasher și l-a zburat ca pe o păpușă de cârpă. S-a izbit de peretele hangarului și a căzut cu fața în jos. Daemon pornise către el.

— Nu! a țipat Archer. N-avem timp de asta.

Avea dreptate. Oricât de mult aș fi vrut să-l văd nimicit pe Dasher, mai aveam doar o clipă și eram înconjurați. L-am apucat de mână pe Daemon și l-am tras spre ușa hangarului.

— Daemon, l-am implorat eu. Trebuie să plecăm!

— Omul ăla a fost protejat de un Dumnezeu, a spus Daemon cu fălcile încleștate, dar s-a întors.

Tropăitul bocancilor pe podea se auzea ca un tunet în jur, iar Archer a trecut în fața noastră.

— La pământ, ne-a spus.

Daemon m-a prins de mijloc și ne-am lăsat pe vine, iar el m-a acoperit cu corpul lui într-un soi de îmbrățișare care mă strivea. Prin deschizătura îngustă dintre brațele lui, am văzut că Archer pune amândouă mâinile în spatele unui Humvee. Nu știu cum a făcut asta, dar mașina aia de trei tone s-a ridicat în aer și a zburat ca un Frisbee.

— Doamne, Dumnezeule.

Humvee-ul s-a prăvălit peste celelalte. Ca într-un joc uriaș de domino, mașinile s-au izbit unele în altele, zburându-i și pe soldații care erau în preajma lor.

Daemon s-a ridicat în picioare și m-a tras după el. Și-a scos brățara de la mână și mi-a pus-o mie. Aproape instantaneu am simțit un curent electric străbătându-mi tot corpul. Toată oboseala a dispărut, plămânii s-au umplut de aer, mușchii mi s-au

relaxat. Ziceai că am luat mai multe doze de cafeină deodată. Sursa prinsese viață ca un izvor cald care îmi curgea prin vene.

— Nu trageți! a țipat Nancy, intrând și ea dintr-o latură a hangarului. Nu îi omorâți! Avem nevoie de ei în viață!

Mâna lui Daemon s-a strâns și mai tare în jurul mâinii mele și în clipa următoare o luaserăm la fugă alături de Archer. Fiecare pas ne apropia și mai mult de libertate. Am prins viteză, ca și ei.

Apoi am ieșit afară, sub cerul albastru și senin. Am ridicat capul o clipă și am văzut stelele care începeau să răsară, strălucind ca mii de diamante, și îmi venea să plâng, fiindcă scăpaserăm.

Scăpaserăm.

Capitolul 19

DAEMON

Scăpaserăm.

Dar încă nu eram salvați.

Nu toate vehiculele erau distruse. Veneau după noi, pe pământ și prin aer. Dar ne deplasam repede. Cu ajutorul opalului, Kat prinsese aproape aceeași viteză ca și mine, dar când elicopterele au ajuns la vreo 15 km de noi, Archer a luat-o spre vest.

O să creez o diversiune, a spus el. *Rețineți. Ash Springs.*

Apoi a dispărut ca un nor de ceață la orizont. Nu am apucat să-l întreb ce vrea să facă sau să-l opresc. Peste câteva secunde s-a văzut un fulger de lumină, la vreo doi kilometri distanță. Nu m-am întors să văd dacă elicopterele au deviat de la curs, înghițind momeala. Nu m-am gândit ce s-ar întâmpla cu el dacă ar fi prins. Nu puteam să-mi permit să mă mai gândesc la altcineva sau să-mi fac alte griji, mă gândeam doar cum pot s-o ascund pe Kat undeva la loc sigur, fie și numai pentru o noapte. Am gonit prin deșert, iar picioarele noastre răscoleau arome

de salvie. Kilometri la rând n-am văzut nimic, apoi am întâlnit o turmă de vite care hoinăreau singure. Pe urmă iar nimic, în drumul nostru spre autostradă.

Cu cât ne îndepărtam mai mult, cu atât deveneam mai îngrijorat. Chiar și cu opalul, Kat nu avea să reziste prea mult în ritmul ăsta, oricum nu o sută treizeci de kilometri. Spre deosebire de noi, care consumam mai multă energie când ne mișcam încet, ea avea să se prăbușească. La dracu', o sută treizeci de kilometri mă oboseau și pe mine, dar pentru Kat... pentru ea aș fi în stare să alerg și un milion de kilometri. Și știam că și ea ar face același lucru pentru mine, numai că nu putea. Nu avea asta în ADN-ul ei.

Nu era timp să mă opresc și s-o întreb cum se simte, dar bătăile inimii ei erau nebunești, respira repede și greu.

Teama mea creștea tot mai mult, cu fiecare pas făcut și cu fiecare bătaie de inimă. Asta putea s-o omoare, sau putea s-o afecteze foarte grav.

Am aruncat o privire spre orizontul întunecat. Nimic, doar stele, nicio lumină în depărtare. Mai aveam vreo cincizeci de kilometri, poate mai bine, dar era prea riscant să-mi iau forma reală ca să grăbesc procesul. O lumină puternică străbătând cerul deșertului ar fi fost mult prea vizibilă și le-ar fi dat ceva de discutat pasionaților de OZN-uri.

Am încetinit brusc și a trebuit s-o prind de mijloc, să nu cadă. Respira greu; a ridicat capul spre mine, palidă și cu buzele strânse.

— Ce e... de ce ne oprim?

— Nu mai poți continua așa, Kitten.

Ea a clătinat din cap cu putere, dar părul îi rămăsese lipit de obraji.

— Ba pot... pot s-o fac.

— Știu că vrei, dar e prea mult. Iau eu opalul și te duc în brațe.

— Nu. În niciun caz...

— Kat. Te rog.

Mi s-a frânt vocea la ultimul cuvânt, iar ea a făcut ochii mari.

— Te rog, lasă-mă să fac asta.

Mâna îi tremura când și-a dat la o parte șuvițele ude de păr de pe obraz. Bărbia ei micuță se încordase de încăpățânare, dar și-a scos brățara cu opal.

— Nu suport ideea... că trebuie să mă duci în brațe.

Mi-a dat brățara, eu mi-am pus-o și am simțit imediat impulsul opalului. I-am luat și arma și am băgat-o în pantaloni.

— Ce-ar fi să te duc în spate? Așa n-o să mai zici că te duc în brațe... poți să zici că mă călărești.

Am făcut o pauză, apoi i-am făcut cu ochiul.

Kat mă privea fix.

— Ce? Am râs și ea și-a îngustat ochii când m-a auzit. Ar trebui să te vezi acum. Exact ca un pisoi – de-asta îți și spun așa. Ți s-a zbârlit blana.

Ea a dat ochii peste cap și a trecut în spatele meu.

— Mai bine ți-ai conserva energia și n-ai mai vorbi atât.

— Au!

— O să-ți treacă. A pus mâinile pe umerii mei. Și ai putea să nu mai faci așa tare pe deșteptul.

M-am lăsat mai jos și am apucat-o de glezne. Ea a făcut o săritură, m-a prins de gât și și-a strâns picioarele pe mijlocul meu.

— Iubito, sunt așa de sus pe culmile inteligenței, încât n-am cum să mai cobor de acolo.

— Uau, a făcut ea. Asta-i ceva nou.

— Îți place! Am strâns-o mai bine și am lăsat Sursa să se îmbine cu puterea opalului. Ține-te bine, Kitten, i-am spus. O să încep să strălucesc puțin, și o să mergem foarte repede.

— Îmi place când strălucești. Îmi dă senzația că am o lanternă doar a mea.

Am zâmbit.

— Mă bucur să-ți fiu de folos.

M-a bătut pe piept.

— Di, căluț.

Deja mă simțeam mult mai bine. Mi-am luat avânt și am prins o viteză pe care n-aș fi putut s-o ating alergând împreună cu Kat. Era foarte ușoară, ceea ce mă cam îngrijora. Trebuia să-i fac rost fetei ăsteia de niște fripturi și burgeri cât mai curând posibil.

Când am văzut în depărtare luminile orașului, am virat spre autostradă, în căutarea vreunui indicator, și l-am găsit. *Ash Springs - ieșirea la 15 km.*

— Aproape am ajuns, Kitten.

Încetinisem suficient ca să se poată mișca în voie.

— Aș putea să fug până acolo.

Am vrut să mă opun, dar știam că dacă aș fi făcut asta, nu aș fi reușit decât să întârziem momentul în care să ne cazăm undeva, așa că am tăcut. Știam că e și altceva la mijloc. Kat voia să demonstreze, nu numai mie, ci și ei înseși, că este un ajutor, nu o povară. Exact nevoia asta a ei de a demonstra că poate să fie pe picior de egalitate cu luxenii a făcut-o să aibă încredere în Blake. Am scos opalul și i l-am dat înapoi.

— Hai să mergem.

A dat din cap.

— Mulțumesc.

I-am luat mâna micuță în mâna mea și am luat-o la fugă până la Ash Springs. Drumul a durat cam vreo douăzeci de

minute, dar minutele alea mi s-au părut o veşnicie. Nu ştiam cu ce ne căutau cei de la Daedalus, dar oricum aveam un avans de vreo două ore în faţa lor, şi poate chiar mai mult, dacă se duseseră după Archer.

Când am ajuns la periferia oraşului, am început să mergem la pas, şi am mers mai ferit, departe de lumină. Oraşul era mic – la fel ca Petersburg. Peste tot erau indicatoare care te îndrumau spre tot felul de izvoare termale.

— Pun pariu că miros ca naiba. Kat s-a uitat la unul dintre indicatoarele alea plină de dorinţă şi a adăugat: Mi-ar plăcea să fac o baie.

Amândoi eram plini din cap până în picioare de un strat de praf deşertic.

— Mi s-a părut mie că duhneşti.

S-a uitat urât la mine.

— Mersi.

Am început să râd şi i-am strâns mâna.

— Duhneşti a boboc de trandafir gata să înflorească.

— Da-da. Nu fi caraghios.

Am trecut împreună pe lângă un gard viu, tuns în formă de... la naiba, nu aveam nici cea mai vagă idee ce ar fi vrut să fie. Un elefant încrucişat cu o girafă?

— Şi ce ai face pentru o baie? M-am întors şi am trecut-o peste o creangă căzută. Ai face lucruri rele, urâte?

— Am impresia că o să transformi discuţia asta într-una perversă.

— Poftim? Niciodată n-aş face aşa ceva. Ai o minte aşa de bolnavă, Kitten. Sunt oripilat de ce aud.

A clătinat din cap.

— Îmi pare rău că ţi-am murdărit inocenţa şi virtutea.

Am zâmbit și ne-am oprit la o intersecție. În fața noastră erau câteva firme luminoase de hotel. Străzile erau pustii și mă întrebam cât o fi ceasul. Nu trecea niciun autovehicul pe stradă.

— Dar cred că aș fi în stare să înjunghii pe cineva pentru un duș, a spus Kat, în timp ce traversam. Inclusiv pe tine.

Am râs, prefăcându-mă uimit.

— N-ai reușit să mă înjunghii.

— Nu minimaliza dorința mea de a da jegul jos... Hei. S-a oprit și mi-a arătat cu mâna o firmă aflată ceva mai departe. Ăla e?

Firma lumina de la distanță. S-ul era de un roșu ceva mai stins, așa că se vedea THE PRINGS MOTEL.

— Cred că da. Hai să vedem.

Am grăbit pasul pe străduța îngustă, trecând pe lângă vitrinele întunecate ale magazinelor, și am ajuns în parcarea motelului. Era foarte retras și izolat și...

— Mamă, a făcut Kat și și-a scos mâna dintr-a mea. Cred că ăsta e un motel din alea unde camera se închiriază cu ora și lumea vine să se sinucidă cu o supradoză.

Cam avea dreptate. Era o clădire cu un singur nivel, în stilul unui ranch, în formă de U, recepția era în mijloc și de jur împrejur era un fel de verandă de lemn. Luminile din motel și din jurul lui erau slabe, iar în parcare erau câteva mașini – genul de mașini care mai aveau o zi până să ajungă la fier vechi.

— Ei, măcar acum știm cam pe unde îi place lui Archer să se ducă, am spus eu și m-am uitat atent la lumina galbenă care se strecura pe sub ușa recepției.

— Nu a fost în prea multe locuri, a spus ea și s-a mutat de pe un picior pe altul. Nici măcar n-a fost vreodată la Olive Garden, așa că mă îndoiesc că știe prea multe hoteluri.

— N-a fost la Olive Garden?

A clătinat din cap.

— Frate, atunci trebuie să-i comandăm băiatului un morman de pâine cu usturoi și cu salată. Întâi îl travestim, am murmurat eu. Ați stat mult de vorbă?

— A fost singurul de acolo care într-adevăr s-a purtat... drăguț. În fine, așa, în felul lui. Nu e chiar un tip cald și plăcut. Kat a făcut o pauză, a dat capul pe spate și s-a uitat la cerul plin de stele. Nu am vorbit prea mult, dar era mereu cu mine. La început, nu mi-a trecut prin minte că el ne va ajuta. Presupun că prima impresie nu înseamnă nimic.

— Cred că nu.

A lăsat capul în jos și am văzut că fața ei capătă deodată o expresie de teamă. Îmi dădeam seama cu cât de multe lucruri trebuia să se împace. Avea aproape aceeași expresie ca Beth în dimineața aceea când am plecat, înainte s-o ia razna de tot.

Am traversat parcarea și nu știam ce să-i spun. Chiar nu erau cuvinte să explici cât de mult deviase de la traseul normal viața lui Kat. N-aș fi putut spune nimic care s-o facă să se simtă mai bine și, dacă aș fi încercat, ar fi însemnat că minimalizez traumele ei. Era ca și cum i-ai spune cuiva care a pierdut pe cineva drag că răposatul e într-o lume mai bună. Nimeni nu vrea să audă asta. Nu schimbă cu nimic durerea și nu face ca moartea să pară mai ușor de suportat.

Câteodată cuvintele sunt lipsite de valoare. Ele pot însemna ceva, dar există niște situații, ca cea de acum, când nu înseamnă nimic.

Ne-am oprit sub un stâlp cu lumină slabă de lângă hotel, sub care se vedeau niște bănci și o masă de picnic. Fața lui Kat era plină de funingine. Pe obraji avea stropi de sânge uscat. Mi s-a strâns stomacul.

— Ai sângerat?

Ea a clătinat din cap și s-a uitat iar la cer.

— Nu e sângele meu. Era un soldat. L-am împușcat...

Ușurarea pe care am simțit-o în prima clipă a fost umbrită de gândul la câte a trebuit să suporte și la cât mai avea încă de suportat. I-am dat înapoi arma.

— OK. În regulă. I-am prins obrajii în palme și i-am spus: Stai aici. O să-mi iau o altă înfățișare și mă duc să fac rost de o cheie. Dacă ți se pare ceva dubios, mai întâi tragi și după aia întrebi. OK? Nu folosi Sursa decât dacă nu ai încotro. Ei ne pot găsi așa.

A dat din cap. Am observat că avea un anumit neastâmpăr în degete. Adrenalina încă mai pompa în ea și o ținea pe picioare. Va avea nevoie foarte curând de o supradoză de zahăr.

— Nu plec nicăieri, a spus ea.

— Bine.

Am sărutat-o, aș fi vrut să mai stau acolo, să n-o las singură. Dar în niciun caz nu aș fi dus-o în holul motelului așa. Oricâți ciudați s-ar caza aici, tot ar fi atras atenția asupra ei.

— Vin repede.

— Știu.

Tot nu m-am urnit. Mă uitam în ochii ei obosiți și inima îmi bătea tot mai tare. Am mai sărutat-o o dată, mi-am adunat toată voința să plec, m-am întors și m-am dus spre recepție. Am chemat în gând imaginea unui gardian și am luat înfățișarea lui. Am completat-o cu o pereche de blugi și un tricou. Era doar o fațadă, ca o oglindă care reflectă o imagine. Numai că imaginea pe care o reflectam eu era falsă și, dacă te uitai mai mult și mai atent, ai fi descoperit greșeli în deghizare.

Când am intrat în hol, s-a auzit un *ding* jovial. În cameră mirosea a trabuc cu aromă de scorțișoară. În dreapta erau un magazin de suveniruri și câteva scaune vechi așezate în fața unui automat de băuturi, iar în stânga era recepția.

La tejghea era un tip mai în vârstă. Ochii lui arătau ca niște gândaci în spatele lentilelor groase. Avea niște bretele în carouri. O ținută grozavă.

— Salutare, a spus bărbatul. Vrei o cameră?

M-am apropiat de tejghea.

— Da. Ai vreuna liberă?

— Normal că da. Vrei doar câteva ore sau o noapte?

Am fost gata să izbucnesc în râs, amintindu-mi de ce spunesc Kat mai devreme.

— O noapte, poate două.

— Păi, hai să zicem acum o noapte, și după aia mai vedem. S-a aplecat asupra registrului. Ar fi șaptezeci și nouă de dolari. Nu se plătește decât cash la noi. Nu semnezi nimic, n-ai nevoie de niciun act.

Deci nicio surpriză. Am băgat mâna în buzunar și am scos teancul de bani. Băi, frate, Archer avea întotdeauna la el sute de dolari? Dar e adevărat, nici n-ar fi fost prea simplu să-l jefuiești.

I-am dat o hârtie de o sută.

— Pot să mă uit nițel prin magazin?

— Dă-i bătaie. Oricum nu prea am ce face. A arătat cu capul spre televizorul de pe tejghea. Noaptea semnalul e cam prost aici. Și în camera ta o să fie la fel – camera paisprezece, dacă tot a venit vorba.

Am dat din cap, am luat restul, cheia de la cameră și m-am dus în partea cu magazinul. Era un teanc de tricouri unisex pe care scria cu verde aprins DRUMUL 375: AUTOSTRADA EXTRATERESTRILOR. Am luat unul mare pentru mine și unul mic pentru Kat. Mai era acolo și o pereche de pantaloni de trening, cam mari pentru ea, dar, în fine, mergeau. Am luat și pentru mine o pereche și apoi m-am întors să mă uit după mâncare.

Mi-a căzut sub ochi o păpușă verde, de cârpă, cu capul oval și cu niște ochi mari și negri. Am luat-o în mână și m-am uitat

încruntat la ea. De ce naiba își imaginau oamenii că extratereștrii arată ca un Gumby[1] strivit?

Managerul motelului a început să râdă.

— Dacă ești pasionat de extratereștri, ai nimerit bine.

Am zâmbit.

— Știi că suntem la vreo sută treizeci de kilometri de Zona 51. Avem o groază de turiști care vin aici să vadă OZN-uri.

Ochelarii îi alunecaseră pe nas.

— Bine, nu intră în Zona 51, dar vor să se apropie cât mai mult de ea.

Am lăsat păpușa jos și m-am dus la raionul de mâncare.

— Crezi că există extratereștri?

— Am trăit aici toată viața mea, fiule, și am văzut o mulțime de nebunii inexplicabile pe cer. Ori sunt extratereștri, ori sunt ăia de la guvern, și, drept să-ți spun, nu-mi place niciuna dintre variante.

— Nici mie, am spus eu și am luat toate dulciurile pe care le-am găsit.

Am mai luat și o sacoșă pe care scria EI SUNT AICI, un telefon mobil din alea ieftine și alte câteva chestii care mi-au atras atenția. În drum spre tejghea, am făcut totuși un ocol și am luat și păpușa aia caraghioasă.

În timp ce plăteam, mă uitam în parcare. Nu văzusem nicio mișcare, dar eram nerăbdător să ajung mai repede la Kat.

— Afară e și un dozator de gheață, dacă vrei. Mi-a întins sacoșa. Și dacă vrei să mai stai o noapte, treci pe aici.

— Mulțumesc.

M-am întors și am tras cu ochiul la ceasul de deasupra recepției. Era puțin peste unsprezece. Aveam senzația că e

---

[1] Humanoid verde din lut, eroul unui serial de desene animate (1955–1989) (n.red.).

mult mai târziu. Și era al naibii de ciudat că orașul era mort de la ora asta.

Ajuns afară, am scos cheia din buzunar și abia după colț am revenit în forma Daemon, cu care era Kat obișnuită.

Mă aștepta acolo unde o lăsasem, rezemată de perete, adică în întuneric. Fată deșteaptă. S-a întors și și-a trecut mâinile prin păr.

— Cum a mers?

— Perfect. Am băgat mâna în sacoșă: Ți-am cumpărat ceva.

Mă oprisem în fața ei și ea a lăsat capul pe umăr.

— O baie portabilă?

— Și mai bine. Am scos păpușa extraterestru și i-am întins-o. Mi-a amintit de tine.

A luat păpușa și a început să râdă cumva răgușit și scurt, și parcă am simțit o fâlfâire ciudată în piept. Nici nu îmi mai aminteam când îi auzisem ultima dată râsul, sau măcar ceva care să semene cu un râs.

— Seamănă perfect cu tine, a spus ea. O să-i spun DB.

— Cea mai bună alegere. I-am cuprins umerii cu brațul. Hai, camera noastră e chiar în aripa asta. Te așteaptă dușul.

A strâns-o la piept pe DB și a oftat.

— De-abia aștept.

Camera nu era chiar așa de groaznică precum mă așteptam. Fusese curățată de curând și mirosul de detergent și de lenjerie curată ne pica numai bine. Patul era dublu, cu cearșafurile frumos îndoite. Vizavi de pat era un scrin pe care se afla un televizor al cărui aspect îți spunea că în orice moment al zilei are probleme cu semnalul. Lângă scrin mai era și un birou micuț.

Am pus bunătățile pe masă și m-am dus în baie. Erau prosoape, săpunuri și toate cele, iar asta era foarte bine, fiindcă în prostia mea uitasem complet să cumpăr așa ceva. M-am întors în cameră și am văzut-o pe Kat tot în picioare, cu păpușa la

piept. Mi se părea așa de dulce, murdară de praf, de transpirație și de sânge, și știu că era ridicol și ciudat și în toate felurile să gândesc așa.

— N-ai nimic împotrivă să intru prima la duș? m-a întrebat ea. Fiindcă am glumit. Nu te-aș înjunghia.

Am izbucnit în râs.

— OK, du-te mai repede la duș până nu cade jegul de pe tine în cameră.

A încrețit nasul spre mine și a așezat păpușa extraterestru pe pat astfel încât părea gata să se uite la vreo prostie de la televizor. Apoi a pus pistolul pe noptieră.

— Ies repede.

— Nu te grăbi.

A ezitat un moment, părea că ar fi vrut să spună ceva, dar apoi s-a răzgândit. Mi-a mai aruncat o privire, după care s-a întors și a intrat în baie. Dușul a pornit așa de repede, încât m-a făcut să zâmbesc.

M-am dus la sacoșă și am scos de acolo cutia cu telefonul. Era deja încărcat cu o sută de minute. Aș fi vrut să îi sun pe sora mea și pe fratele meu, dar era mult prea riscant. L-am lăsat jos și m-am dus la fereastră. Dădea spre șosea și spre parcare, ceea ce era perfect.

Uitându-mă afară din spatele draperiilor groase și roșii, mă întrebam cât timp îi va lua lui Archer să ne găsească, sau dacă ne va găsi. Poate că asta mă face un nemernic cu inimă de piatră, dar nu mă interesa ce se întâmplă cu Archer. Nu că nu aș fi apreciat ce făcuse pentru noi și cât de mult riscase, dar nu prea aveam loc să-mi fac griji și pentru alții. Scăpaserăm. Și niciodată nu aveam să ne întoarcem acolo. Aș fi în stare să înfrunt o armată întreagă, să dau foc unui oraș întreg și să arunc tot universul în haos dacă de asta era nevoie ca s-o țin departe pe Kat de locul ăla.

Capitolul 20

KATY

Jetul puternic de apă aproape opărită curățase de pe mine toată funinginea și murdăria. M-am răsucit sub duș de vreo câteva ori și apoi m-am oprit, în sfârșit, și mi-am pus pe față mâinile care îmi tremurau. Mă spălasem deja de două ori cu șampon și era cazul să ies de acolo, dar baia asta cu pete de rugină în dreptul scurgerii era așa de diferită de băile acelea din complex, încât nu îmi mai venea să ies de acolo. Parcă eram închisă într-o capsulă, apărată de realitate.

Apa îmi curgea pe trup, șiroia peste cicatricele de pe spate și se aduna la picioarele mele. Am luat mâinile de pe față și m-am uitat în jos. Apa nu se scurgea prea repede și se adunase în cadă. Avea o nuanță rozalie.

Am înghițit în sec și am închis robinetele. Am ieșit din cadă în baia plină de abur, am luat un prosop și m-am înfășurat cu el, strângându-i bine capătul. M-am apucat metodic să-mi usuc părul cu prosopul. Înfășoară. Strânge. Înfășoară. Strânge.

Când am terminat, mi-am dat seama că nu mai am alt motiv să mă ascund în baie.

Fiindcă asta făceam. Mă ascundeam. Nu știu prea bine de ce, dar parcă aveam în mine numai răni și lovituri vizibile. Scăpaserăm – deocamdată eram liberi. Numai atât și era destul să sărbătorim, însă mai era mult până să scăpăm definitiv. Mă mai frământa și soarta necunoscută a lui Archer, unde o să se ducă el de aici, și toată viața mea, care rămăsese în Petersburg – mama mea, școala mea, cărțile mele...

Trebuia să ies din baie înainte ca Daemon să creadă că am leșinat aici, sau ceva.

Mi-am strâns prosopul cu mâna și am intrat în cameră. Daemon era la fereastră, cu spatele drept, ca o santinelă. S-a întors pe jumătate și m-a măsurat cu privirea din cap până în picioare. Era aprinsă o veioză de pe noptieră și lumina era palidă, dar când s-a uitat așa la mine, am avut impresia că mă aflu sub lumina reflectoarelor. Mi s-au strâns degetele de la picioare în covor.

— Te simți mai bine? m-a întrebat el, fără să se îndepărteze de la fereastră.

Am dat din cap.

— Mult mai bine. Cred că a mai rămas un pic de apă.

A zâmbit cu un colț al gurii.

— Știi ce zi e azi?

Am clătinat din cap și el a arătat spre birou.

— E acolo un calendar din alea din care trebuie să rupi fila în fiecare zi și, dacă cineva s-a ocupat de asta, înseamnă că e optsprezece august.

— Doamne Dumnezeule, am șoptit eu, cuprinsă de neliniște. Înseamnă că am fost plecată... am fost patru luni plecată.

El nu a spus nimic.

— Știam că a trecut ceva timp, dar acolo, nu știu, era ciudat cum simțeai timpul. Pur și simplu nu mi-am dat seama că a trecut așa de mult. Patru luni...

— Zici că a trecut o veșnicie, nu?

— Da, exact. M-am apropiat de pat. Patru luni. Mama probabil crede că am murit.

El s-a întors cu fața la fereastră, încordat. Au trecut mai multe clipe înainte să vorbească din nou.

— Ți-am luat niște haine. Sunt în sacoșă. Cred că o să-ți placă tricoul.

— Mulțumesc.

— Pentru puțin, Kitten.

Mi-am mușcat buza.

— Daemon?

El s-a întors la mine, cu ochii strălucind nefiresc. Frumoșii lui ochi verzi.

— Îți mulțumesc pentru tot. N-aș fi reușit să scap dacă...

A fost dintr-odată în fața mea și mi-a prins obrajii în palme. Am răsuflat speriată și el a aplecat capul spre mine.

— Nu trebuie să-mi mulțumești pentru nimic. Nu ai fi fost niciodată în situația asta dacă nu aș fi fost eu. Și nu trebuie să-mi mulțumești pentru ceva ce simțeam nevoia să fac.

— Nu a fost vina ta, i-am spus eu, și chiar asta credeam. Știi asta, nu?

El m-a sărutat apăsat pe frunte.

— Mă duc să mă spăl. E și mâncare în sacoșă, dacă ți-e foame. Dacă nu vrei să mănânci, ar trebui să te odihnești.

— Daemon...

— Știu, Kitten. Știu.

A lăsat mâinile jos și mi-a oferit unul din zâmbetele alea șmechere ale lui.

— Dacă vine cineva cât sunt la duș, chiar și Archer, nu-i dai drumul înăuntru, bine?

— Mă îndoiesc că ar putea să-i stea în cale o ușă.

— Pentru asta ai pistolul. Nu cred că are de gând să ne tragă pe sfoară, dar mai bine să fim prudenți decât să ne pară rău.

Avea dreptate, dar în timp ce îl urmăream cum își ia din sacoșă o pereche de pantaloni și intră în baia plină de aburi, am simțit că nu aș suporta ideea să țin iar pistolul ăla în mână. Aș fi făcut-o, dacă n-aș fi avut încotro. Numai că speram din tot sufletul să nu fie nevoie, ceea ce era cam stupid, fiindcă mai mult ca sigur violența cotidiană a vieții mele era departe de a se sfârși.

Am luat cumpărăturile și m-am dus cu ele în pat. Am auzit apa curgând în baie și am început să răscolesc prin sacoșă. Am ridicat capul și privirea mi s-a oprit pe ușa închisă de la baie. Am simțit un val de fierbințeală în obraji. Daemon făcea duș. Complet gol. Eu eram înfășurată în prosop. Eram singuri, pentru prima dată după patru luni, într-o cameră izolată de hotel.

Mi s-a strâns stomacul.

Fierbințeala aia mi-a cuprins tot corpul și am scos un geamăt exasperat.

Cum puteam să mă gândesc la așa ceva într-o clipă ca asta? În ultimele două luni îl auzisem de un milion de ori pe Daemon făcând duș. Nu eram acum într-o escapadă romantică la Ritz, doar dacă lupta pentru supraviețuire poate fi considerată preludiu.

Am clătinat din cap și m-am concentrat iar pe sacoșă. Am găsit înăuntru un bogat sortiment de dulciuri, care m-au făcut să plâng de înduioșare, fiindcă știam că le luase pentru mine. Doamne, era așa de atent, când eu nici nu-mi dădeam seama că se gândește la mine, exact atunci când era mai important.

Am scos sticlele de suc, m-am ridicat și le-am așezat pe comodă, alături de chipsuri și de dulciuri. Sacoșa aia m-a făcut să

zâmbesc. Iar tricoul m-a făcut să zâmbesc și mai tare, și m-am simțit ciudat când am zâmbit, parcă îmi plesnea pielea obrazului.

M-am uitat la păpușa-extraterestru.

— DB...

M-am întors în pat; găsisem în sacoșă și o pereche de șlapi. Perfect. Nu voiam să mai văd în viața mea tenișii ăia plini de sânge. La fundul sacoșei am găsit o cutie pătrată. Am scos-o și pe ea de acolo.

Am căscat ochii cât cepele, roșie la față.

— O... oo...uau.

Apa s-a oprit și în secunda următoare a intrat Daemon, cu pantalonii atârnați lejer pe șolduri și pielea umedă și sclipitoare. Mi s-au lipit ochii de abdomenul lui, vedeam picăturile de apă care se scurgeau pe mușchi și alunecau în pantaloni. Eu eram tot în prosop.

Și țineam în mână o cutie de prezervative.

M-am făcut roșie ca o gărgăriță.

Sprânceana lui neagră s-a ridicat.

M-am uitat la cutie și apoi m-am uitat la el.

— Foarte sigur pe tine, nu?

— Prefer să spun că sunt un tip pregătit pentru orice situație, a răspuns și a venit spre pat cu un mers legănat, care numai lui îi venea bine. Cu toate că sunt puțin cam dezamăgit că nu au pe ele fețe de extraterestru, cum au toate lucrurile de pe aici.

Eram aproape sufocată de indignare.

— Ce fel de motel e ăla care vinde prezervative?

— Genul meu preferat? Mi-a luat cutia dintre degete. Și, în loc să mănânci ceva, ai stat și te-ai holbat la asta, nu?

Am izbucnit în râs – un râs adevărat, normal.

Daemon a făcut ochii mari și verdele lor s-a intensificat. Cutia a căzut din mâna lui pe covor, cu un bufnet moale.

— Mai fă o dată, a spus el, răgușit.

Vocea lui mi-a stârnit fiori pe șira spinării.

— Ce să fac?

— Râzi. S-a aplecat deasupra mea și mi-a mângâiat obrajii cu vârful degetelor. Vreau să te aud iar râzând așa.

Aș fi vrut să îi fac plăcerea asta, dar toată veselia se dusese sub privirea lui intensă. Emoția se umflase în mine ca un balon legat cu ață. Am deschis gura, dar nu știam ce să spun. Toți mușchii mei erau încordați. În stomac parcă aveam un cuib de fluturi gata să-și ia zborul. Am ridicat mâna și am lipit-o de obrazul lui. Firișoarele aspre de păr mi-au gâdilat palma și inima a început să-mi bată mai tare. Am coborât palma sub curbura fălcii lui, apoi în jos, pe gât și pe umăr. El a tresărit la atingerea mea, iar pieptul i se mișca repede.

— Kat.

A respirat numele meu; l-a dus cumva în interiorul lui, l-a spus ca pe o rugăciune.

Nu am putut să-mi mai iau ochii de la el și preț de o clipă am fost înghețată, apoi m-am întins și mi-am pus gura pe buzele lui. Atingerea aceea ușoară mi-a transmis o undă de șoc prin tot corpul. Am mișcat buzele, familiarizându-mă din nou cu atingerea lui. Ciudat, era ca și cum ne sărutam pentru prima oară. Pulsul meu bătea tare și gândurile mele se învârteau ca într-un carusel rapid și amețitor.

El și-a strecurat mâna prin părul meu și m-a prins de ceafă. Sărutul s-a făcut mai profund și n-am mai simțit decât gustul lui, și nu eram decât noi – doar noi. Restul lumii dispăruse. Niciuna dintre problemele noastre nu se rezolvase, dar când am deschis gura pentru el, toate s-au dat la o parte. Ne sărutam de parcă ne fusese foame unul de altul, și chiar așa era. Sărutările alea mă amețeau, și degetele lui au coborât de pe obraz pe gât, trasând o linie delicată. Dar mâinile mele erau lacome și grăbite, l-am mângâiat pe piept și apoi pe liniile bine conturate

ale abdomenului. Mă uimea cât de mult îl tulbura atingerea mea. A scos un geamăt înăbuşit, iar eu m-am topit.

M-a lăsat uşor pe spate, s-a ridicat deasupra mea, sprijinit într-un cot, dar numai gurile noastre se atingeau în această dulce tortură. Mai făcuserăm dragoste până acum, de două ori, dar în clipa asta mi se părea că e prima oară. Sângele mi se înfierbântase şi o excitaţie nervoasă mă făcea să freamăt.

Daemon a ridicat capul. Printre pleoapele întredeschise i am văzut ochii ca două diamante strălucitoare şi i-am urmărit mişcarea mâinii. M-am încordat toată când mâna lui s-a apropiat periculos de mult de marginea prosopului. Fiecare atingere lentă acolo, pe marginea lui, făcea ca inima mea să bată cu putere. Ochii mi s-au plimbat pe pometii lui largi şi s-au concentrat pe buzele lui perfecte.

Mâna lui s-a oprit pe locul unde înnodasem prosopul şi şi-a ridicat ochii strălucitori spre mine.

— Nu trebuie s-o facem neapărat, a spus.

— Ştiu.

— Chiar nu am cumpărat prezervativele gândindu-mă că o s-o facem în seara asta.

Am început să zâmbesc.

— Deci... nu erai chiar aşa de sigur pe tine?

— Întotdeauna sunt foarte sigur pe mine. A înclinat capul şi m-a sărutat tandru. Dar nu ştiu dacă nu cumva e prea mult în momentul ăsta. Nu vreau să...

L-am amuţit când mi-am strecurat mâinile pe sub betelia pantalonilor lui.

— Eşti perfect. Vreau asta – cu tine. Nu e prea mult.

A respirat precipitat.

— Doamne, am sperat să spui asta. Asta mă face o persoană îngrozitoare?

Am râs uşor.

— Nu. Te face doar un tip obișnuit.

— Da? Așa, deci? Mi-a prins din nou gura, apoi s-a retras și m-a mușcat ușor. Deci mă face un tip obișnuit?

— Da, am suspinat eu.

Spatele mi se arcuia în timp ce el își plimba mâna în jos, pe abdomenul meu, apoi din nou în sus, spre nod.

— OK. Ești mai mult decât un tip obișnuit.

A râs cumva înfundat.

— Așa mă gândeam și eu.

Am simțit iar respirația lui caldă pe buzele mele umflate, iar când se plimba pe gâtul meu, parcă mă ardea. M-a sărutat pe gât, acolo unde simțeam că mi se zbate pulsul. Am închis ochii și m-am abandonat cu bucurie senzațiilor copleșitoare. Aveam nevoie de asta – amândoi aveam nevoie. Un moment de normalitate, în care să fim doar noi, împreună, așa cum ar fi trebuit să fim.

M-a sărutat în vreme ce degetele lui desfăceau nodul de la prosop, ca să îmi distragă atenția în timp ce dădea prosopul la o parte. Am simțit aerul rece și mi s-a făcut pielea ca de găină. El a început să șoptească ceva în limba lui muzicală, pe care aș fi vrut să o înțeleg, fiindcă suna așa de frumos.

A ridicat capul și privirea lui a alungat toată răceala, încălzindu-mă pe dinăuntru. Conturul corpului său se estompase și căpătase o lumină albă, palidă.

— Ești frumoasă.

M-am gândit la spatele meu.

— Fiecare parte din tine e frumoasă, a spus el, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

Poate chiar mi le citise, pentru că atunci când l-am tras de betelia pantalonilor, el s-a apropiat imediat și s-a lipit de mine. Piept gol lipit de piept gol. Mi-am strecurat mâinile în părul lui și am pus un picior pe coapsele lui.

El a respirat precipitat.

Mă înnebunești.

Sentimentul e reciproc, am spus eu răgușit, lipindu-mi coapsele de ale lui.

Mușchii brațelor lui s-au încordat și a scos un geamăt înăbușit. A strecurat mâna între noi, cu fălcile încleștate și gura strânsă. Degetele lui pricepute au trecut într-o clipă de la mângâieri la niște atingeri care îmi tăiau răsuflarea și simțeam cum mi se răscolesc toate...

O lumină galbenă intensă a inundat camera și a distrus momentul.

Daemon s-a dat jos de pe mine atât de repede încât mi-a zburat părul în jurul tâmplelor, s-a dus la fereastră și a dat la o parte un colț de perdea. M-am ridicat repede din pat, bâjbâind în jurul meu după prosop, apoi m-am acoperit și am țâșnit din pat, cu pistolul în mână.

Teroarea mă sugruma. Ne găsiseră așa de repede? M-am întors spre Daemon, ținându-mi strâns prosopul. Mâna îmi tremura așa de tare că pistolul zăngănea.

Daemon a expirat adânc.

— Sunt doar niște faruri – un idiot care iese din parcare cu faza lungă aprinsă. A lăsat draperia jos și s-a întors spre mine. Atât a fost.

Mâna mea se încleștase pe pistol.

— Faruri?

A văzut pistolul din mâna mea.

— Da, doar niște faruri, Annie Oakley[1].

Pistolul parcă mi se lipise de mână. Inima încă îmi mai bătea nebunește de frica pe care o trăisem și care ieșea greu din venele mele. Abia atunci mi-am dat seama, cu o claritate care

[1] Phoebe Ann Moses, zisă Annie Oakley (1860–1926), personaj legendar al Vestului american, celebră pentru precizia tirului său (n.red.).

m-a făcut să tresar: la asta se redusese toată viața noastră. Să trecem în poziția de apărare și să ne panicăm ori de câte ori se văd luminile unor faruri pe fereastră, când bate cineva la ușă sau când un străin se apropie de noi.

Asta era.

Prima mea reacție când am văzut farurile a fost să iau pistolul, să fiu gata să trag – să ucid, dacă era nevoie.

— Kat?

Am clătinat din cap. În stomac se adunase ceva fierbinte care urca spre gât. Lacrimile îmi ardeau ochii. Prin cap îmi zburau tot felul de gânduri. În piept aveam o apăsare care îmi cuprindea și plămânii cu gheare înghețate. Pe șira spinării mi-a trecut un fior. Patru luni de lacrimi pe care nu le lăsasem să cadă și care se adunaseră în mine.

Daemon a fost într-o secundă în fața mea și mi-a desfăcut încet și delicat degetele de pe pistol. L-a pus pe noptieră.

— Hei, mi-a spus el, luându-mi obrajii în palme. Hei, e OK. E totul OK. Nu e nimeni aici, suntem doar noi. Suntem OK.

Știam asta, dar era ceva mai mult decât farurile alea din noapte. Era *totul* – o acumulare de patru luni de zile în care nu avusesem control deloc asupra niciunui aspect al vieții mele sau asupra corpului meu. *Toate* astea se adunaseră în mine – frica intensă, care nu scădea niciodată, groaza cu care mă trezeam zi de zi, analize, teste de stres. Durerile provocate de scalpel și oroarea de a privi cum mor niște mutanți. Toate astea ieșeau acum la suprafață. Evadarea îngrozitoare, când am împușcat oameni – oameni adevărați, vii, care aveau o viață personală și o familie – și eram sigură că am ucis cel puțin unul. Sângele lui îmi stropise fața.

Și mai era și Blake...

— Vorbește cu mine, m-a rugat Daemon.

Ochii lui de smarald erau plini de îngrijorare.

— Hai, Kitten, spune-mi ce s-a întâmplat.

Am întors capul și am închis ochii. Voiam să fiu puternică. Îmi spuneam tot timpul că trebuie să fiu puternică, dar nu puteam să trec peste *toate.*

— Hei, a spus el încet. Uită-te la mine.

Am continuat să țin ochii strânși, pentru că știam că dacă m-aș fi uitat la el, balonul ăla așa de tare umflat va exploda. Eram varză pe dinăuntru, dar nu voiam să vadă și el asta.

Dar apoi Daemon mi-a întors fața spre el și m-a sărutat pe pleoapele închise și mi-a spus:

— E OK. Orice simți acum, să știi că e OK. Ești cu mine, Kat. Pentru tine sunt aici, numai pentru tine. E OK.

Balonul a explodat și mi-am pierdut stăpânirea de sine.

DAEMON

Mi s-a frânt inima odată cu prima lacrimă care i s-a prelins pe obraz, iar apoi a început să plângă cu sughițuri.

Am tras-o la pieptul meu și am ținut-o în brațe, fiindcă tot corpul i se zguduia de forța durerii și a suferinței. Nu știam ce să fac. Nu vorbea. Nu mai putea să vorbească de plâns.

— E OK, îi spuneam eu întruna. Eliberează-te. Lasă-le să curgă.

Și mă simțeam stupid că spun asta. Cuvintele erau așa de goale.

Lacrimile ei șiroiau pe pieptul meu; fiecare mă tăia ca o lamă. Disperat, am luat-o în brațe și am dus-o în pat. Am strâns-o lângă mine și am învelit-o cu pătura aceea care mi se părea prea aspră pentru pielea ei delicată.

Ea s-a lipit de mine, cu mâinile încleștate în părul de pe ceafa mea. Lacrimile alea... veneau întruna, iar inima mi se

spulbera când îi auzeam respirația sugrumată. Nu m-am simțit în viața mea atât de neajutorat. Voiam să o ajut, să o fac să se simtă mai bine, dar nu știam cum.

Fusese atât de tare în toată perioada asta, și dacă m-aș fi gândit vreo clipă că nu o va afecta profund, aș fi fost un idiot. Am *știut*. Numai că am sperat – nu, m-am *rugat* – ca rănile și cicatricele să fie doar fizice. Pentru că pe astea puteam să le repar – să le vindec. Nu puteam vindeca ceea ce sângera și se strica în interior, dar aș fi vrut să încerc. Aș fi făcut orice ca să nu mai simtă această suferință.

Nu știu cât timp a trecut până s-a liniștit, când lacrimile au părut că seacă și respirația i-a devenit regulată și a adormit, epuizată. Minute? Ore? Nu știam.

Am acoperit-o cu pătura, m-am întins lângă ea și am ținut-o strâns lângă mine. Nici măcar nu a tresărit în timpul ăsta. Cu obrazul ei pe piept, o mângâiam întruna pe păr, sperând că mișcarea aceea va ajunge la ea prin somn și o va mai liniști. Știam că îi place să mă joc cu părul ei. Părea un lucru absolut mărunt, dar altceva nu știam ce să fac.

Într-un târziu, am adormit și eu. Nu aș fi vrut, dar ultimele șase ore și mai bine mă terminaseră. Cred că am dormit vreo două ore, fiindcă atunci când am deschis ochii, prin deschizătura draperiilor se vedea lumina soarelui, dar mie mi se părea că au trecut doar câteva minute.

Iar Kat nu era lângă mine.

Am clipit des și m-am ridicat într-un cot. Stătea pe marginea patului, îmbrăcată cu tricoul și pantalonii pe care i le cumpărasem seara trecută. Părul ei lung ajungea până la mijlocul spatelui; când s-a întors spre mine, urcând un picior pe pat, șuvițele bogate i s-au unduit ca niște valuri.

— Nu te-am trezit, nu?

— Nu. Mi-am dres vocea şi m-am uitat prin cameră puţin cam dezorientat. De cât timp te-ai trezit?

A ridicat din umeri.

— Nu de mult. E zece şi un pic dimineaţa.

— Uau. Aşa de târziu?

Mi-am frecat fruntea cu dosul palmei şi m-am ridicat în fund.

Ea a întors capul, studiindu-şi şlapii. Obrajii erau îmbujoraţi.

— Îmi pare rău pentru seara trecută. Nu am vrut să te umplu aşa de lacrimi.

— Hei. M-am întins spre ea şi am apucat-o de mijloc şi am tras-o lângă mine. Oricum mai aveam nevoie de un al doilea duş. A fost mai bun ca primul.

Ea a râs răguşit.

— Ţi-am stricat tot cheful, nu?

— Tu nu-mi strici niciodată cheful, Kitten. I-am dat părul pe spate şi i-am potrivit o şuviţă după ureche. Cum te simţi acum?

— Mai bine, a spus ea, uitându-se la mine.

Avea ochii umflaţi şi roşii.

— Cred că... cred că aveam nevoie să fac asta.

— La ce te referi?

Şi-a umezit buzele cu nervozitate şi a început să-şi înfăşoare pe deget o şuviţă de păr. M-am bucurat să văd că brăţara de opal era încă pe mâna ei subţire.

— Eu... S-au întâmplat foarte multe.

Mi-am ţinut respiraţia, nu îndrăzneam nici să mă mişc, fiindcă ştiam că uneori îi e foarte greu să vorbească. Ţinea în ea toate porcăriile, le închidea acolo. În sfârşit, a zâmbit cumva ezitant.

— Am fost aşa de speriată, a şoptit ea şi mi s-a strâns pieptul. Ştii, când am văzut farurile... Am crezut că sunt ei şi am

luat-o razna, pur și simplu, înțelegi? Am stat acolo patru luni. Știu că nu se compară cu perioada în care au stat acolo Dawson și Beth, dar... nu știu cum au reușit să reziste.

Am expirat încet. Nici eu nu știam cum au reușit să reziste, cum de nu erau și mai dați peste cap ca acum. Am ținut însă gura închisă și am continuat s-o mângâi pe spate.

Privea fix ușa de la baie și n-a mai spus nimic câteva clipe, care mie mi s-au părut o veșnicie. Apoi, încet, încet, cuvintele au început să se îmbulzească afară. Pulverizările cu onix. Examenele *complete*. Testele de stres cu hibrizi, la care ea nu voia să participe, și ce însemna asta pentru ea, până la înfruntarea cu Blake. Cum a provocat-o el la luptă, cum a provocat-o să acceseze Sursa. Sentimentul de vinovăție pe care îl avea pentru moartea lui se citea limpede în vocea ei. Mi-a spus tot, și în timpul ăsta a trebuit să fac eforturi de un milion de ori să mă stăpânesc. Aveam o furie în mine cum nu mai simțisem niciodată.

— Îmi pare rău, a spus ea, clătinând din cap. Vorbesc aiurea. Numai că... Simțeam nevoia să spun toate astea.

— Nu te scuza, Kat.

Îmi venea să sparg pereții cu pumnii. Dar m-am așezat lângă ea, coapsă lângă coapsă.

— Știi că ce s-a întâmplat cu Blake nu e vina ta, nu?

Ea și-a răsucit pe deget o șuviță de păr.

— L-am omorât, Daemon.

— Te apărai.

— Nu.

A lăsat părul și s-a uitat la mine. Ochii ei erau sticloși.

— Nu mă apăram, nu a fost așa. M-a provocat, iar eu mi-am pierdut controlul.

— Kat, trebuie să privești imaginea de ansamblu. Ai fost bătută... Când am spus asta cu voce tare, am simțit că îmi vine să mă întorc și să dau foc complexului ăluia. Am continuat: Ai

trecut printr-o perioadă *lungă* de stres. Iar Blake... indiferent ce motive ar fi avut, te-a pus în pericol de atâtea ori, și nu numai pe tine, ci pe atâția alții.

— Crezi că merita să moară?

Partea sadică din mine era gata să spună da, fiindcă într-adevăr au fost zile când am crezut cu adevărat asta.

— Nu știu, dar ce știu sigur e că el a intrat în camera aia special ca să te provoace să lupți. Și te-ai luptat. Știu că nu ai vrut să-l omori, nici pe el și nici pe altcineva, dar s-a întâmplat. Tu nu ești un om rău. Nu ești un monstru.

A deschis gura, cu sprâncenele încruntate.

— Și nu, nu ești ca Blake. Așa că nu te mai gândi la asta. Niciodată nu ai putea să fii ca el. Tu ai un fond foarte bun, Kitten. Și scoți ce e mai bun din oameni – chiar și din mine. Am înghiontit-o ușor în brat și ea a zâmbit, iar eu am adăugat: Numai pentru asta ar trebui să primești Premiul Nobel pentru Pace.

A râs încetișor și apoi s-a ridicat în genunchi. Mi-a cuprins umerii, s-a aplecat și mi-a pus pe buze cel mai dulce sărut, genul ăla de sărut pe care o să-l țin minte toată viața.

— Pentru ce a fost asta?

I-am prins mijlocul în brațe.

— Un mulțumesc, a spus ea, rezemându-și fruntea de a mea. Cei mai mulți tipi probabil că ar fi luat-o la fugă prin întuneric ca să scape de istericale.

— Eu nu sunt ca cei mulți. Am tras-o și am așezat-o pe picioarele mele. Încă nu ți-ai dat seama? am întrebat-o.

Și-a pus mâinile pe umerii mei.

— Uneori gândesc mai greu.

Am râs și ea a răspuns cu un zâmbet.

— Bine că nu te plac pentru mintea ta, am spus.

A rămas cu gura căscată și m-a plesnit peste mână.

— Ești așa de ignorant.

— Ce? Am mișcat din sprâncene semnificativ. Sunt doar sincer.

— Taci din gură.

Mi-a atins ușor gura cu buzele. Am apucat-o ușor de buza de jos și ea s-a îmbujorat.

— Mmm, știi ce îmi place când stai cu gura pe mine.

— Obsedatule.

Mi-am lipit palmele de spatele ei și am tras-o mai aproape.

— Trebuie să-ți spun ceva de-a dreptul răsuflat. Pregătește-te.

Mi-a mângâiat cu degetul linia obrazului.

— M-am pregătit.

— Sunt obsedat de tine.

Ea a izbucnit în râs.

— O, Doamne, asta chiar *e* răsuflat.

— Ți-am zis. Am prins-o de bărbie și i-am adus buzele aproape. Îmi place la nebunie râsul tău, i-am spus. Și asta e răsuflat?

— Nu. M-a sărutat: Deloc.

— Bine. Am urcat cu mâinile deasupra taliei sale și m-am oprit cu vârfurile degetelor chiar sub sâni. Fiindcă am...

Am simțit ceva în vene care mi s-a împrăștiat în tot corpul.

Kat a încremenit și a tras aer adânc în piept.

— Ce este?

Am prins-o de coapse și am așezat-o pe pat lângă mine. Am luat arma de pe noptieră și i-am dat-o, iar ea a luat-o cu ochii măriți de spaimă.

— E un luxen aici.

Capitolul 21

KATY

M-am ridicat repede cu pistolul în mână.

— Ești sigur? am întrebat eu, clipind des. OK. Asta a fost o întrebare tâmpită.

— Nu cred...

S-a auzit o bătaie puternică în ușă, care a zgâlțâit-o din balamale și care m-a speriat așa de tare, încât era gata să scap pistolul din mână. Daemon s-a uitat la mine îngrijorat, iar eu am roșit. Era clar că trebuia să mă adun. Am dat din cap și am respirat adânc.

El s-a apropiat tăcut de ușă, cu delicatețea unei feline mortale, iar eu înaintam după el ca un mânz. Apropiindu-mă, încercam să mă conving că sunt gata să folosesc pistolul. Folosirea Sursei, la fel de periculoasă, era mult prea riscantă. Și o împușcătură ar fi atras atenția, dar puteam spera că doar atenția localnicilor.

Daemon s-a aplecat și s-a uitat pe vizor.

— Ce naiba?

— Ce?

Parcă mi s-a oprit inima.

El s-a uitat la mine peste umăr.

— E Paris – luxenul ăla care era cu Luc.

Mi-a trebuit o clipă să-mi amintesc cine era... luxenul ăla blond și frumușel care fusese cu Luc în club.

— E prietenos?

— O să vedem.

Daemon și-a îndreptat umerii și a deschis puțin ușa. Nu vedeam nimic în afară de spatele lui gol și, dacă ar fi fost să rămân înțepenită așa, măcar aveam la ce mă uita.

— Sunt surprins să ne vedem tocmai aici, a spus el.

— Crezi că ar trebui să fii surprins? a venit răspunsul.

— Spune-mi tu. De ce ești aici? Și de ce nu te-aș proiecta direct în săptămâna viitoare.

Îmi transpirase mâna pe pistol. Daemon nu ar face asta cu adevărat. Ba, stai. Ar face-o, oricât ar fi de riscant.

— Fiindcă asta ar atrage prea mult atenția, a replicat Paris cu voce calmă. Și, pe urmă, nu sunt singur.

Probabil că Daemon a mai văzut pe cineva, fiindcă umerii lui s-au relaxat o fracțiune de centimetru și s-a dat la o parte.

— În fine, intră.

Paris a intrat în cameră cu pasul lung și sigur. A aruncat o privire spre mine și spre arma din mâna mea.

— Frumos tricou.

M-am uitat în jos, fiindcă uitasem că sunt îmbrăcată cu tricoul cu autostrada extratereștrilor.

— Mersi.

Apoi a intrat și Archer, proaspăt și curat. Nu semăna de nicio culoare cu unul care și-a petrecut noaptea alergând prin deșert. Suspiciunea m-a cuprins ca otrava unei buruieni. S-a uitat la Daemon.

— V-am întrerupt cumva?

Daemon a închis ușa și a îngustat ochii.

— Ce se întâmplă?

Archer a băgat mâna în buzunar și a scos de acolo o cutiuță de sticlă. I-a întins-o lui Daemon.

— Aici e fiola de LH-11. M-am gândit să te las pe tine să faci onorurile. S-a uitat la mine: Ai de gând să mă împușți, Katy?

— Poate, am mormăit eu, dar am lăsat pistolul jos și m-am așezat pe marginea patului. Unde ai fost?

Archer s-a încruntat; în timpul ăsta, Paris se plimba prin cameră cu un rânjet dezgustat pe buze.

— Păi, am fost destul de ocupat să deturnez jumătate de armată de pe urmele voastre. Apoi, când m-am întors să vin la voi, am dat peste prietenul aici de față.

— Eu nu l-aș considera prieten, a spus Daemon, venind lângă mine.

Paris și-a pus mâna pe inimă.

— Mă rănești profund.

Daemon a dat ochii peste cap și a spus încet:

— Poți să lași arma acum, Kitten.

— Oh. Am roșit. Am întins mâna și am pus pistolul pe noptieră, apoi m-am adresat lui Archer: Îți suntem datori cu o mulțumire pentru... pentru tot ce ai făcut.

Am așteptat puțin, crezând că Daemon o să confirme și el. Când am văzut că nu spune nimic, i-am dat una peste picior.

— Mulțumesc, a mormăit Daemon.

Archer a zâmbit amuzat și cred că era prima dată când îl vedeam zâmbind cu adevărat. Am fost șocată să văd cât de tânăr părea când zâmbea.

— Nici n-ai idee cât de voios sunt să te aud, Daemon.

— Pot să-mi închipui.

— Serios, i-am întrerupt eu. Chiar îți mulțumim. N-am fi reușit niciodată să scăpăm de acolo dacă nu erai tu.

El a dat din cap.

— Nu am făcut-o doar pentru voi.

— Poți să explici?

Paris s-a suit cu fundul pe comodă și a pufnit. Slavă Domnului că nu s-a rupt comoda cu el ca să-i șifoneze pantalonii frumos călcați.

— Voi chiar credeți că lui Archer i-a plăcut să stea la Daedalus și să dea exemplu de cum ar trebui să fie un origin perfect?

— Presupun că nu. Daemon s-a așezat lângă mine. Și presupun că nici lui Luc nu i-a plăcut, a adăugat.

Paris a ridicat un umăr îngust.

— Și presupun că nici ție nu ți-a plăcut să fii făcătorul lor de mutanți?

— A, da, Nancy te iubea sincer. Archer și-a încrucișat brațele. Erai luxenul ei preferat, cel mai bun din toate timpurile. Câți indivizi ai mutat în perioada asta scurtă de timp? Oricum, mai mulți decât alți luxeni.

Daemon s-a încordat.

— Asta n-are nimic de-a face cu problema noastră. De ce ne ajuți și de ce ești cu Paris?

— Și unde e Luc? m-am băgat și eu, fiindcă îmi imaginam că nu e prea departe nici el.

Paris a zâmbit.

— E pe aici.

— Nu avem timp pentru prea multe întrebări, dar pot să-ți ofer versiunea scurtă și murdară, a spus Archer. Îi eram dator lui Luc cu o favoare, și Paris are dreptate. *Tu* ai avut dreptate, Katy. Dacă ești la Daedalus înseamnă că nu mai ai viață. Ei controlează toate aspectele. Nu contează cum am fost creat, a

zis el și a întins mâinile cu palmele în sus. Ceea ce contează, ceea ce întotdeauna contează, este *să trăiesc.*

— De ce acum? a întrebat Daemon, cu o notă evidentă de neîncredere în voce.

— Și asta-i întrebarea anului, nu? a intervenit Paris, zâmbind de parcă ar fi luat niște tranchilizante sau ceva. De ce a ales Archer chiar momentul ăsta ca să riște totul – viața lui, atâta viață câtă avea el.

Archer s-a uitat întunecat la luxen.

— Mersi, Paris, pentru completarea ta. Nu e ușor să scapi de la Daedalus. În afară de Luc și încă vreo câțiva, n-a reușit nimeni. Da, aș fi putut să fug de o sută de ori până acum, dar m-ar fi găsit. Mai aveam nevoie și de o diversiune.

Abia atunci mi-am dat seama.

— Te-ai folosit de noi pentru o diversiune.

El a dat din cap.

— Nancy și sergentul Dasher sunt acum mult mai preocupați să vă găsească pe voi. Nu mai sunt eu în capul listei lor de priorități.

Încordarea lui Daemon era evidentă și din postura pe care o avea.

— Nancy spunea că există în lumea reală origini care se prefac că sunt ființe umane obișnuite.

— Sunt câțiva, a confirmat Archer. Mă îndoiesc că pot pune probleme în clipa asta. Ei duc o viață foarte vizibilă, așa că n-o să se apropie la mai mult de zece kilometri de noi.

Totuși era ceva ce nu înțelegeam.

— De ce nu ți-a cerut ție Luc LH-11? Ar fi putut să te ascundă undeva.

Paris a râs încetișor.

— Crezi că în nebunia lui Luc există și rațiune?

— Eu speram să fie, a mormăit Daemon, trecându-şi mâna prin păr.

— De fapt, ceva raţiune există. În afară de faptul că eu puteam să rămân în continuare şi să fac pe spionul pentru Luc... şi pentru alţi câţiva, ca să-i ţin la curent cu ce se întâmplă, mai era şi chestia că eu ştiam că au schimbat formula LH-11, iar Luc asta voia, ultima versiune, Prometeu. Nu am fost niciodată în preajma noului medicament. Niciunul nu avea acces. Până când v-au adus pe voi, i s-a adresat Archer lui Daemon. Într-un fel, a fost furtuna perfectă pentru toată lumea. Dar nu ştiu de ce vrea Luc medicamentul.

— Iar eu nici nu l-aş întreba, a adăugat Paris, de parcă ne-ar fi avertizat.

M-am cutremurat când i-am auzit tonul, dar apoi m-am gândit la ce îmi spusese Archer.

— Şi ceilalţi luxeni – cei despre care sergentul Dasher spunea că vor să preia controlul? Există?

Archer a strecurat o privire spre Daemon.

— Există, iar băiatul ăsta de lângă tine se pare că şi cunoaşte pe unul dintre ei.

Ochii lui Daemon s-au îngustat.

— Ţine-te departe de capul meu.

M-am întors spre el.

— Despre ce vorbeşte?

— E ceva ce mi-a spus Ethan White. Îţi aduci aminte de el? m-a întrebat şi eu am dat din cap.

Îl văzusem la un moment dat pe bătrânul luxen.

— Când am plecat din colonie după tine, mi-a zis ceva de genul că Pământul nu e al oamenilor pentru totdeauna, dar nici nu m-am gândit la cuvintele lui, fiindcă, să fim serioşi... or fi nişte luxeni acolo care ar vrea să preia controlul, dar asta nu se poate întâmpla.

Archer nu părea prea convins şi nici eu nu eram, dar apoi originul şi-a lăsat capul pe umăr.

— Vorbeşti de lup...

O clipă mai târziu, uşa camerei s-a deschis. Daemon a sărit în picioare, cu ochii albi, iar eu m-am repezit la pistol cu inima în gât.

A intrat Luc, în pas lejer, cu o sacoşă de plastic şi o cutie roz în mână. Părul îi era prins într-o codiţă, iar pe faţa lui angelică se întindea un zâmbet larg.

— Bună, copii! a spus el vesel. V-am adus gogoşi.

Am clipit uluită şi m-am relaxat puţin.

— Doamne, Dumnezeule, am crezut că fac atac de cord din cauza ta.

— Sunt absolut sigur că am încuiat uşa, a mârâit Daemon.

Luc a pus pe masă cutia cu gogoşi, iar eu m-am uitat la ea de parcă acolo se găsea răspunsul la toate misterele vieţii.

— Iar eu sunt absolut convins că am reuşit să intru. Salut, Katy!

Am tresărit când mi-am auzit numele.

— Salut, Luc...

— Ia uite ce am eu. A băgat mâna în sacoşă şi a scos un tricou din alea cu autostrada extratereştrilor. Acum putem fi suflete-pereche.

— Asta ar fi... hmmm, simpatic.

Paris s-a strâmbat.

— Chiar ai de gând să porţi tricoul ăla?

— Da, chiar am de gând. În fiecare zi din restul vieţii mele. Mi se pare ironic.

Ochii de ametist ai lui Luc s-au uitat prin cameră şi s-au oprit din nou asupra mea.

— Acum, cred că voi doi aveţi ceva pentru mine.

Daemon a expirat adânc și a luat cutia de sticlă. I-a aruncat-o lui Luc, care a prins-o din zbor.

— Ia-ți-o.

Puștiul a desfăcut caseta mică și îngustă și a răsuflat ușurat. A închis-o apoi cu mare grijă și a băgat-o în buzunarul de la spate al blugilor.

— Mulțumesc.

Am avut bănuiala că nici el, la fel ca Daemon, nu spune prea des mulțumesc.

— Deci... ce facem mai departe? am întrebat eu.

— Păi..., a tărăgănat Luc. Acum o să înceapă cu adevărat rahatul. Daedalus n-o să se uite nici la timp, nici la vreo viață ca să pună mânuțele lui lacome pe tine, Daemon. O să dea orașul ăsta cu fundul în sus. Deja au început. Vor folosi orice mijloace ca să te aducă înapoi.

Daemon s-a încordat.

— Se vor duce după familia mea, nu-i așa?

— Probabil că da, a răspuns el. De fapt, mai mult ca sigur. În fine!

Luc s-a întors așa de repede spre Archer, încât originul a făcut un pas în spate.

— Am făcut rost de o mașină nouă.

— Nu, serios, a făcut Archer.

— Și e loc destul pentru toți cinci. Luc s-a întors spre mine și spre Daemon cu un zâmbet care nu prevestea nimic bun. Am o surpriză pentru voi, copii. Dar mai întâi v-aș sugera să puneți niște haine pe voi.

A luat sacoșa și a scos de acolo un tricou pe care i l-a aruncat lui Daemon. Era un tricou alb, simplu.

— Eu și Katy arătăm adorabil în tricourile noastre cu autostrada extratereștrilor. Pe tine ar arăta stupid. Poți să-mi mulțumești mai târziu.

Mă întrebam cum naiba știa Luc că are și Daemon un tricou din alea.

— Și mâncați naibii și niște gogoși. În ce ordine vreți voi.

Daemon s-a încruntat, dar eu de-abia așteptam să mănânc. M-am uitat în cutie. Gogoși glazurate. Preferatele mele.

— Ce fel de surpriză? a întrebat Daemon cu tricoul în mână, fără să dea vreun semn că vrea să-l îmbrace.

— Acum, dacă v-aș spune, n-ar mai fi o surpriză. Dar trebuie să plecăm mai repede. Așa că mâncați și strângeți-vă lucrurile. Trebuie să ajungem în câteva locuri.

Daemon a expirat pe nas și s-a uitat la mine. Știam că nu-i place deloc să fie tratat așa de Luc, dar eu eram cu gura plină de delicii glazurate, așa că în clipa aia chiar nu aveam ce să spun.

În cele din urmă a dat din cap.

— Bine, dar dacă încerci...

— Da, știu. Dacă încerc să vă păcălesc, o să găsești o modalitate ca să-mi aduci o moarte lentă și dureroasă. Am priceput. A făcut cu ochiul: Mă consider avertizat.

— Apropo, a spus Archer, în timp ce Daemon s-a întins peste mine să-și ia o gogoașă din cutie. Nu uita cutia de prezervative de pe jos.

M-am uitat repede pe podea. Era acolo, exact în locul unde le lăsase Daemon să cadă cu o seară în urmă. Fața mea a început să ardă ca în focul iadului și era gata să mă înec cu gogoașa, în timp ce Daemon a început să râdă.

DAEMON

Așa că nu am uitat să iau și prezervativele când am adunat cele câteva lucruri pe care le aveam în sacoșa cu extratereștri. Kat

era încă îmbujorată la față și a trebuit să fac mari eforturi să n-o mai tachinez pe subiectul ăsta. Am fost delicat cu ea, fiindcă arăta așa de dulce cu tricoul ăla stupid și cu șlapii ăia ieftini de plastic în picioare, strângând la piept păpușa-extraterestru.

Am luat-o de umeri când am ieșit în lumina clară a soarelui de august care strălucea deasupra deșertului. Archer a trecut pe lângă noi și a aruncat o privire spre mâna mea.

— Frumoasă sacoșă.

— Taci din gură, am răspuns eu.

El s-a strâmbat. Am trecut de colțul motelului și am dat cu ochii de mașina noastră.

— Băga-mi-aș. Asta-i noua ta mașină?

Luc și-a aruncat tricoul cel nou pe umăr și a bătut ușor cu mâna caroseria Hummerului negru.

— Mi se potrivește. Așa îmi place să cred.

Kat s-a uitat la mașină, după ce și-a trecut păpușa în mâna cealaltă.

— Și ai venit cu distrugătorul ăsta de orașe tocmai din Virginia?

El a rîs.

— Nu, l-am împrumutat.

Mda, aveam impresia că „împrumutul" lui Luc era la fel ca „împrumutul" pe care îl făcusem eu cu mașina lui Matthew. Am trecut pe partea șoferului și am deschis ușa din spate pentru Kat.

— Crezi că poți urca singură în tancul ăsta?

Mi-a aruncat o privire peste umăr și eu am zâmbit. Ea a scuturat capul, s-a prins de bară și a urcat. Evident, fiind un tip căruia îi place să ajute, am sprijinit-o cu un impuls într-un loc foarte potrivit. Kat a întors capul rapid, cu obrajii îmbujorați.

— Uneori ești așa un măgar.

Am început să râd și am urcat lângă ea.

— Ți-aduci aminte că ți-am spus că trebuie să mă mângâi.

— Da, mi-aduc aminte.

— Să-ți amințești mai târziu.

M-am întins peste ea și am tras centura de siguranță înainte să poată face ea vreo mișcare. Ea a oftat și a lăsat mâinile jos.

— Știi, sunt în stare să-mi pun și eu centura de siguranță.

— Ce drăguț, a spus Archer, din partea cealaltă a mașinii.

A urcat și el lângă Kat.

— Am motive să fac asta, l-am ignorat eu, cu mâna pe centură.

Ea și-a înăbușit un geamăt când am atins-o mai jos de stomac. I-am zâmbit pervers și am fixat centura.

— Ai înțeles acum?

— Așa cum am spus, un măgar, a murmurat ea, dar ochii ei căpătaseră o nuanță cenușie mai deschisă.

M-am aplecat spre ea și am sărutat-o pe tâmplă, apoi am ridicat brațul. Centura îi permitea să se ghemuiască la pieptul meu.

— Deci, asta e surpriza mea? am întrebat. Cred că ar putea să-mi placă.

Din scaunul de lângă șofer, Luc a început să râdă.

— Nici vorbă. Pe asta cred că o s-o păstrez eu.

— Stați liniștiți și bucurați-vă de drum, a spus Paris, pornind mașina. De fapt, e un drum destul de plictisitor. În afară de indicatoarele simpatice cu extratereștri de pe autostradă și vreo vacă-două, altceva n-ai ce vedea.

— Mișto, am zis și mi-am întins picioarele.

M-am uitat la Archer. Bătea cu degetele în genunchi, pe denimul tare al blugilor, și privea fix în scaunul din față. Chiar nu aveam încredere în niciunul din mașina asta, nu sută la sută. Puteau foarte bine să ne ducă înapoi în Zona 51.

Archer a întors capul spre mine. *N-o să te trădăm, nici pe tine, nici pe Katy.*

Am îngustat ochii. *Îți zic pentru ultima oară, ieși din capul meu.*

Ar fi și greu să stau acolo. Ai un cap așa de mare.

A zâmbit cu un colț al gurii și a început iar să fixeze cu privirea scaunul din față. *Și pe urmă, cum te gândești că aș putea să te duc înapoi? Ai văzut ce am făcut ca să te scot de acolo.*

Era ceva în ce spunea el. Dar ar putea să fie la fel de bine o înscenare, cum a fost cu Blake. Și el a făcut la fel.

Eu nu sunt Blake. Și eu vreau să scap de ei la fel de mult ca și voi.

Nu am răspuns nimic la asta. Am întors privirea spre fereastră și am privit căsuțele din oraș și indicatoarele alea cu izvoarele trecând în viteză pe lângă noi, apoi au dispărut și am intrat pe autostradă, iar în jurul nostru nu era nimic în afară de o întindere arsă de soare și câțiva boscheți. Abia când am văzut un alt indicator am început să mă mai relaxez.

— Las Vegas? Mergem să jucăm poker și să vedem un spectacol la *Flamingo*? am întrebat.

Luc a clătinat din cap.

— Doar dacă ții neapărat.

Nu mă împăcam cu ideea că nu știu nici unde mergem, nici de ce. Eram tot timpul în gardă, cu ochii la drum, să văd dacă se apropie vreo mașină dubioasă. După vreo zece kilometri, Kat a adormit; acum trecuseră vreo două ore jumate. I-am luat păpușa din brațe, să nu cadă pe podea. Mă bucuram că se mai odihnește un pic. Avea nevoie de odihnă.

De fiecare dată când se apropia de noi o mașină de poliție mă încordam, la gândul că ar putea să ne tragă pe dreapta dintr-o multitudine de motive, de la furt de mașini până la dezertare. Dar nu ne-a oprit niciuna. Nu s-a întâmplat absolut nimic în drumul ăla nenorocit, în afară de niște discuții între

Luc și Paris, care ziceai că au o ceartă în familie. Nu îi înțelegeam deloc pe tipii ăștia. Dar, pe de altă parte, nu mă înțelegeam prea bine nici pe mine.

În drumul ăla spre Vegas m-am gândit la o chestie absolut ciudată. Și înțeleg prin asta chiar o chestie dementă – nu știu dacă asta mi s-a întâmplat din cauză că eram în mașină cu doi indivizi care puteau să intre în capul meu oricând voiau, să știe niște lucruri pe care aș fi vrut să nu le afle nimeni.

Totul a început în clipa în care mi-am întors privirea de la fereastră și m-am uitat din întâmplare la piciorul meu. Mâna stângă a lui Kat era strânsă pe coapsa mea. Am rămas uitându-mă așa la mâna ei minute în șir. Ce era cu mâna stângă? Era doar o mână, iar Kat avea o mână superbă, și toate cele, dar nu asta era.

Era ceva ce se pune de obicei pe mâna stângă, pe inelar.

Doamne, gândurile astea la mâna stângă și la inele mă făceau să îmi doresc să ies din mașină și să fac vreo sută de ture în jurul ei, dar să fiu căsătorit cu Kat – *căsătorit*? Creierul meu se bloca la cuvântul ăsta, dar nu că ar fi fost groaznic. Nup, nicidecum. Ar fi fost cumva… perfect.

Plănuisem de mult să-mi petrec restul vieții alături de Kat. Nu se punea vreo problemă în legătură cu asta, nu era niciun dubiu. O vedeam pe ea – și numai pe ea – în viitorul meu. Decizia asta nu îmi aducea fiori reci. Poate pentru că cei din specia mea se împerechează destul de devreme, de obicei chiar după terminarea liceului, iar varianta noastră de căsătorie nu era așa de diferită de a oamenilor.

Dar eram tineri. Cu caș la gură, cum spunea Matthew.

Cum naiba ajunsesem să mă gândesc la asta fix acum, când viața noastră era așa de dată peste cap? Poate tocmai faptul că e totul haotic și te gândești că ziua de mâine s-ar putea să nu mai fie, poate exact asta te face să te gândești la asemenea

lucruri? Te face să pecetluiești relația, ca să zic așa. Nu voiam să mă gândesc la asta, dar era foarte posibil să nu mai avem doi ani la dispoziție ca să așteptăm.

Am încercat să-mi scot din cap ideile astea, am strâns-o mai tare lângă mine pe Kat și mi-am concentrat atenția asupra drumului. Când au început să se vadă zgârie-norii în depărtare, am trezit-o încet.

— Hei, somnoroaso, ia uită-te pe geam.

Ea a ridicat capul de pe umărul meu și s-a frecat la ochi. A clipit de câteva ori, s-a aplecat puțin în față și s-a uitat pe geam.

— Uau... N-am mai fost la Vegas până acum.

Luc s-a răsucit în scaun și a zâmbit.

— E mai frumos noaptea, când toate clădirile de pe Strip sunt luminate.

Ea a avut o clipă de încântare, dar apoi s-a rezemat de scaun, cu umerii căzuți. Oricât de mult mi-ar fi plăcut s-o scot în oraș, n-o să facem nicio vizită. Ar fi mult prea riscant pentru noi.

M-am aplecat spre ea, am sărutat-o pe ureche și i-am spus:

— Data viitoare. Îți promit.

Ea s-a întors puțin spre mine, cu ochii închiși.

— O să-ți aduc aminte de promisiunea asta.

Am sărutat-o pe obraz și am ignorat privirea scrutătoare a lui Archer. Când am intrat în Vegas, Kat s-a întins peste mine, să vadă tot. Probabil că palmierii de pe Strip nu erau ceva nou pentru ea, dar corabia piraților din fața hotelului Treasure Island nu era ceva ce vezi în fiecare zi.

Am înaintat greu prin traficul aglomerat și, în mod normal, în situația asta mi-ar fi venit să-mi scot ochii de nervi, dar acum nu mi se părea prea rău. Nu când o vedeam pe Kat țopăind, practic, pe picioarele mele, arătându-mi clădirile alea celebre – Bellagio, Caesar's Palace și turnul Eiffel din Paris.

Era un fel de paradis pentru mine.

Din păcate, paradisul meu avea și spectatori. La naiba.

Când ne apropiam de Vegas, am început să-mi pun întrebări în legătură cu faza aia cu surpriza, mai ales când am văzut că Paris iese de pe drumul principal și intră pe o stradă care trecea pe lângă un club și un teren imens de golf. Am mers mai departe pe drumul ăla, departe de agitația orașului. În zona unde ajunseserăm nu erau decât câteva vile izolate, apoi a apărut pe neașteptate în fața noastră un zid înalt de vreo șase metri dintr-o gresie lucioasă.

M-am aplecat în față și am pus mâna pe scaunul lui Paris.

— În roca aia e și cuarțit?

— Să fii sigur de asta.

Kat s-a uitat la mine și a făcut ochii mari când a văzut că Paris încetinește în fața unei porți de fier forjat acoperit cu bucățele minuscule de cuarț. Nu mai văzusem așa ceva.

Interfonul a prins viață, iar Paris a spus:

— Cioc-cioc.

Un bâzâit, apoi s-a auzit o voce de femeie.

— Cine-i acolo?

Kat a ridicat o sprânceană, uitându-se la mine, iar eu am ridicat din umeri.

— Vaca băgăcioasă, a spus Paris, uitându-se la Luc, care a clătinat din cap.

Din interfon s-a auzit:

— Vaca?

— Muuuu! a făcut Paris, cu gura până la urechi.

Kat a început să râdă.

Archer și-a dat ochii peste cap și a clătinat din cap.

Din interfon s-a auzit un oftat.

— Asta a fost o chestie idioată. Poarta se deschide. Așteaptă o secundă.

— Destul de penibil, am comentat eu.

Paris a râs.

— Am văzut asta pe internet. M-a făcut să râd. Mai știu și altele. Vrei să le auzi?

— Nu.

Am refuzat în același timp cu Archer. Eram amândoi de acord cu ceva. Ha. Ca să vezi.

— Păcat. Paris a pornit mașina după ce porțile au început să se dea la o parte. Nici măcar nu era cea mai bună, a adăugat.

— A fost destul de bună, a spus Kat și, când m-am uitat la ea, a zâmbit. M-a făcut să râd.

— Ești ușor de impresionat, i-am spus eu.

Ea a vrut să mă plesnească peste mână, dar i-am prins-o înainte de asta. Mi-am strecurat degetele printre degetele ei și i-am făcut cu ochiul. A clătinat din cap.

— Nu mă impresionezi, a spus.

Aș fi putut s-o cred, dacă n-aș fi știut mai bine.

Au trecut câteva secunde până să-mi dau seama că inclusiv drumul avea în el particule de cuarț în asfalt. Prima clădire care ne-a apărut în fața ochilor, o căsuță modestă, ziceai că e stropită cu cuarț – pe acoperiș, pe obloane, pe ușa de la intrare.

Băga-mi-aș.

Pentru că nu era în zonă nicio formațiune naturală de cuarț, l-au adus din altă parte, ca să protejeze comunitatea luxenilor.

— Nu știai de asta?

Luc părea surprins.

— Nu, am spus. Adică, nu fiindcă am crezut că e imposibil să folosești așa cuarțul, dar cred că a costat o groază, și nici nu știam că există aici o comunitate de luxeni.

— Interesant, a murmurat Luc și și-a încleștat fălcile.

Paris s-a uitat la el și eu n-am înțeles deloc ce înseamnă schimbul ăla de priviri.

— Nici Daedalus nu știe, a spus Archer. Exact sub nasul lor. Ascunzătoarea perfectă.

— E o nebunie. Am clătinat din cap, în timp ce treceam pe lângă casele acoperite cu cuarț – acum erau case mai mari. Cum de n-am știut nimic despre asta? Cunoști pe cineva aici, Luc?

El a clătinat din cap.

— Nu chiar. Am niște... prieteni în Arizona, dar trebuia să facem un popas aici. Să mai treacă vreo două zile până se mai liniștesc lucrurile și autostrada n-o să mai fie așa de periculoasă.

— Deci mai departe mergem în Arizona? a întrebat Kat, uitându-se când la mine, când la Luc.

Luc a ridicat din umeri.

— E doar o propunere. Acolo vrea să se ducă Archer să stea un timp, dar voi faceți cum credeți. Ați putea să acceptați ospitalitatea mea, sau ați putea să-mi spuneți să mă duc dracului cu ea cu tot.

Kat s-a încruntat.

— Pentru mine e totuna, a mai adăugat el.

Kat a clătinat încet din cap.

— Nu pricep de ce îți asumi atâtea riscuri ca să ne ajuți pe noi.

Bună întrebare.

Luc s-a uitat la ea peste umăr.

— Avem același dușman, iar mai mulți suntem mai puternici. Exact ca în filmele horror.

Am încercat să-i simt pe luxenii care stăteau în casele alea, sau mai precis în spatele zidurilor înalte cu care erau înconjurate casele. Nici nu-mi venea să cred – o comunitate întreagă, despre care se presupune că Daedalus nu știe nimic și protejată de arumi prin depozite de cuarț.

Ha. Îți stă mintea în loc.

În cele din urmă am ajuns la un alt zid și în fața noastră s-a deschis o poartă. Casa, dacă puteai numi casă clădirea aia monstruoasă, se ridica în fața noastră ca o vedenie.

— Aici mergem noi? a întrebat Kat.

Pe fața ei se citea uimirea.

— E un palat.

Asta m-a făcut să zâmbesc. Locul ăla era de-a dreptul absurd. Cred că avea cam 650 de metri pătrați, poate și mai mult, trei etaje, cu o cupolă în partea de mijloc și două aripi laterale. Ca și celelalte case, era făcută din gresie albă cu particule de cuarț în ea. Și aici era un zid înalt care acoperea tot ce era în spatele casei.

Paris a mers pe alee și a oprit mașina în mijlocul spațiului circular din fața treptelor. Chiar în centru era o statuie. Un delfin. Ciudat.

— Perfect, copii, hai să mergem! Luc a deschis portiera și a coborât din mașină. Când a ajuns pe verandă, s-a întors către noi: Nu vreau să îmbătrânesc aici!

Am respirat adânc și am apucat-o pe Kat de mână.

— Ești gata?

— Da. Mi-a zâmbit puțin. Vreau să văd cum arată pe dinăuntru.

Am râs.

— Pun toți banii pe o opulență absurdă.

— Și eu la fel, a mormăit Archer și a coborât.

Am coborât și noi și am trecut pe lângă Hummer. De data asta luase cu ea sacoșa, în care băgase păpușa-extraterestru, al cărei cap se ițea printre mânere. Am strâns-o de mână și ne-am îndreptat spre scări, pregătit să văd Dumnezeu știe ce. Felul în care zâmbea Luc mă cam îngrijora. Ai fi zis că...

Senzația aia care îmi încălzea șira spinării îmi era foarte cunoscută, dar era imposibil. La fel și tresărirea aia de energie care m-a făcut să scap mâna lui Kat. Imposibil.

Am făcut un pas înapoi în fața ușii.

Kat s-a întors, îngrijorată.

— Ce este? Ce se întâmplă?

Mă uitam fix la ușă și nu puteam să articulez nimic. N-am reușit decât să scutur o dată din cap. Aveam o senzație de exaltare dar și de oroare – și speram că e doar imaginația mea. Kat a venit lângă mine și m-a luat de braț.

— Ce e...

Ușa roșie s-a deschis și, când silueta aceea s-a desprins din întuneric, bănuielile mele s-au confirmat.

— Venim tocmai aici după voi ca să vă salvăm fundul, și voi reușiți să scăpați singuri, a spus Dee și și-a proptit mâinile în șolduri, cu un aer îmbufnat. Cum reușești tu să ne privezi de glorie și de artificii, Daemon.

Luc și-a plesnit palmele una de alta.

— Surpriză!

Capitolul 22

KATY

Daemon era absolut șocat și nu putea să spună nimic. Și eu eram la fel. Singurii care nu căscau ochii la Dee erau Paris și Luc. Până și Archer se uita la ea cu gura căscată, dar cred că asta nu avea legătură cu ce însemna apariția lui Dee pentru Daemon, ci mai degrabă cu frumusețea ei.

Iar Dee arăta ca o zână, extraordinar de frumoasă. Cu părul ei negru și lucios care îi cădea în valuri ondulate pe lângă chipul exotic și cu ochii ăia de smarald, era o minune. O versiune mult mai delicată și mai feminină de Daemon și Dawson. Întorcea capetele tuturor – ale oamenilor, ale extratereștrilor, ale hibrizilor și, se pare, și pe ale originilor.

Archer ziceai că l-a văzut pe pruncul Iisus în iesle sau ceva.

Dee a ieșit apoi repede, cu obrajii rozalii pe care se scurgeau lacrimi. Am reușit să mă dau la o parte în timp util. S-a aruncat asupra lui Daemon de la câțiva metri. El a prins-o și ea l-a strâns în brațe.

— Iisuse, a spus el, cu vocea înăbușită de părul ei. Ce căutați aici?

— Tu ce crezi? a răspuns ea cu voce îngroșată de lacrimi. Trebuia să facem ceva. Dar ne-ai luat-o înainte ca de obicei, mizerabilule.

Mi-am apăsat pieptul cu mâinile, gata să încep să plâng, și am văzut o altă siluetă în prag. Am respirat adânc – nu-mi venea să cred cât de schimbat era acum Dawson. Mai împlinit, cu părul aranjat, fără scobiturile alea din obraji și fără umbrele negre de sub ochi, era copia perfectă a fratelui său.

Daemon a ridicat capul, de parcă i-ar fi simțit apropierea. A mișcat puțin buzele, dar nu a scos niciun cuvânt. Niciunul dintre noi nu se așteptase să-i vedem aici. Ca și mine, probabil că Daemon se gândea că era posibil să nu-și mai vadă frații niciodată.

Dawson a traversat veranda și și-a aruncat brațele în jurul fratelui și al surorii lui. Stăteau îmbrățișați, cu capetele lipite unul de altul. Daemon ținea strâns în mână tricoul lui Dee și cu cealaltă mână îl strângea pe Dawson.

— Are dreptate, a spus Dawson zâmbind. Ce dracu', frate. Vrei să fii mereu primul, așa-i?

Daemon l-a apucat pe frate-său de gât și și-a lipit fruntea de a lui.

— Idiotule, a spus el, râzând înecat. Ar fi trebuit să știi asta. Mă descurc în orice situație.

— A, da, stai, sunt supărată pe tine! Dee s-a desprins din îmbrățișare și l-a lovit în piept pe Daemon. Ai plecat așa, fără să-mi spui niciun cuvânt? Nesimțitule, tâmpitule, prostule!

I-a mai tras una în piept.

Archer a strâns puțin din ochi și a spus încet:

— Frate, fata asta... dă, nu se joacă.

— Hei! Daemon a apucat-o râzând de mână. Încetează. N-am vrut să-ți faci griji pentru mine.

— Dar mi-am făcut griji, ticălosule! Nu m-ai lăsat să te opresc! Dee și-a dat la o parte buclele care îi acoperiseră fața și a inspirat adânc. Dar te iert, fiindcă văd că ești întreg, și nu arăți prea rău, și ești aici, dar dacă mai faci vreodată așa ceva...

— OK, a spus Dawson și a luat-o pe soră-sa cu brațul de gât, învârtind-o în loc. Cred că a priceput mesajul. Am priceput *cu toții.*

Dee s-a eliberat din strânsoarea lui, a trecut indiferentă cu vederea peste Luc și Paris, s-a oprit o clipă asupra lui Archer, apoi s-a uitat din nou în jur. Eu rămăsesem mai departe de ei, lângă un stâlp. Până în clipa aia, nici nu credeam că Dee mă observase.

Într-o fracțiune de secundă a fost peste mine, gata să mă răstoarne. Uitasem cum erau îmbrățișările ei. Pentru cineva care avea corpul ăla de balerină, era ridicol de puternică. Iar îmbrățișările ei... în fine, de multă vreme nu mai primisem îmbrățișarea aia de urs. Am reacționat mai greu, fiindcă mă luase prin surprindere, dar apoi am lăsat sacoșa din mână și am îmbrățișat-o și eu. Lacrimile mi se rostogoleau pe obraji și am strâns tare din ochi. Partea aia din mine care suferise pentru tot ce se întâmplase cu Dee începuse să se încălzească, și căldura aia mi se împrăștia acum în tot corpul.

— Îmi pare așa de rău, a spus ea, cu vocea înecată de plâns. Îmi pare așa de rău.

— Pentru ce?

Tot nu-mi dăduse drumul, dar nu mă deranja.

— Pentru tot – pentru că n-am vrut să văd lucrurile din perspectiva ta, pentru că am fost așa de prinsă în durerea și furia mea încât te-am abandonat cu totul. Pentru că nu ți-am spus cât de dor mi-a fost de tine, înainte să...

Înainte să fie prea târziu, voia să spună.

Mi-am înghițit lacrimile și am zâmbit cu bărbia în umărul ei.

— Nu ai de ce să-ţi ceri scuze, Dee. Vorbesc serios. Nimic din astea nu...

Ba da, conta. Moartea lui Adam conta.

— E OK acum.

M-a strâns mai tare şi mi-a şoptit:

— Sigur? Fiindcă am fost foarte îngrijorată pentru tine şi Daemon şi nu ştiam ce...

Parcă mi s-a răscolit tot trupul de spaima care nu mă părăsea deloc, dar m-am scuturat de ea. Nu era bine-venită acum, nu în momentele astea de bucurie.

— E OK.

— Mi-a fost dor de tine.

Câteva lacrimi tot au început să mi se prelingă pe obraz.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

— OK. OK. Am impresia că deja ai început să-i consumi rezerva de aer, a intervenit Dawson şi a tras-o pe Dee de braţ. Şi cred că Daemon începe să fie gelos.

— Pfui. E rândul meu acum să fiu cu Katy, a răspuns ea, dar mi-a dat totuşi drumul.

Apoi a venit şi Dawson. M-a îmbrăţişat şi el, nu aşa de încleştat ca Dee, dar tare.

— Mulţumesc, a spus el încet şi ştiam că în spatele acelor cuvinte sunt foarte multe lucruri. Sper că ştii că îţi sunt recunoscător pentru tot ce ai făcut.

Nu eram prea convinsă că pot să articulez ceva, aşa că am dat din cap.

— OK. *Acum* chiar devin gelos, a spus Daemon şi Paris a început să râdă.

Dawson m-a mai strâns o dată în braţe, repede.

— Îţi rămân dator pe viaţă.

Voiam să-i spun că nu e nevoie. Oricând i-aş fi ajutat pe el şi pe Bethany, chiar dacă aş fi ştiut că Blake ne întinde o

capcană. Mai ales acum, după ce fusesem şi eu la Daedalus, înțelegeam şi mai bine cât de important era pentru el s-o scape de acolo. Singurul lucru pe care l-aş fi schimbat acum ar fi fost poziția mea în tunelul ăla nenorocit de la Mount Weather.

Fratele lui s-a dat la o parte, în timp ce Daemon s-a apropiat, a luat sacoșa de jos şi m-a apucat de mijloc. Dawson a înclinat uşor capul pe umăr.

— Ce-i cu păpuşa asta extraterestru?

— Daemon s-a gândit că o să îmi amintească de el, i-am spus eu.

— Spune-i ce nume i-ai pus, a zis Daemon şi m-a sărutat pe creştet.

Inima mea a tresărit puțin, apoi am roşit.

— Am botezat-o DB.

Dee s-a uitat la păpuşă peste umărul lui Dawson.

— Cam seamănă cu tine, Daemon.

— Ha. Ha.

Am scos păpuşa din sacoşă şi am luat-o în brațe. Nu ştiu de ce, dar țineam mult la păpuşa aia stupidă.

— E toată lumea gata să intrăm? a spus Luc şi s-a răsucit pe călcâiele Converşilor lui. Mor de foame.

Dee a venit lângă mine şi am intrat împreună în casă. A mai aruncat o privire fugară spre Archer, care venea în spatele nostru. Dacă eu am observat asta, a observat şi Daemon. Şi, indiferent la ce s-ar fi gândit Dee în clipa asta, Archer trăgea sigur cu urechea.

Trebuia neapărat să-i spun lui Dee de chestia asta. Şi de faptul că Archer era, în fine, diferit de noi toți.

Înăuntru, în foaierul puternic luminat, era mai rece cu cel puțin zece grade, cu toate că prin cupola de sticlă din centru lumina soarelui intra nestingherită. În podea erau încastrate particule de cuarț, aşa că totul strălucea. În colțurile încăperii

erau aşezate nişte plante mari cu frunze bogate, care parcă îmi făceau poftă de grădinărit.

Să sap puţin în pământ... uau, de când nu mai făcusem asta? Din ziua în care am plecat la Mount Weather? Mult prea mult.

— Te simţi bine?

— Ce?

M-am uitat în sus la Daemon şi abia atunci mi-am dat seama că mă oprisem pe loc, fiindcă toţi ceilalţi erau deja pe holul de lângă foaier.

— Da, mă gândeam doar la grădină.

Am văzut pe faţa lui o emoţie. Până să-mi dau seama despre ce e vorba, el a întors capul. Am întins mâna şi l-am apucat de marginea tricoului.

— Dar tu? Cum te simţi după ce i-ai văzut pe Dawson şi pe Dee?

El şi-a trecut degetele prin păr.

— Sunt fericit că i-am văzut, dar... la naiba.

Am dat din cap, îl înţelegeam.

— Nu vrei să fie şi ei implicaţi cumva în toată povestea asta.

— Nu. Deloc.

Aş fi vrut să îi mai atenuez îngrijorarea, dar nu era nimic de spus sau de făcut. M-am întins spre el şi l-am sărutat pe obraz. Mai mult decât asta nu puteam să fac.

El mi-a zâmbit. A deschis gura să spună ceva, dar Dee a intrat pe neaşteptate în foaier.

Cu un aer exasperat, şi-a pus mâinile în şolduri.

— Hai, copii, mai avansaţi un pic. Sunt nişte oameni în camera mare care ar vrea să vă salute. Nu ştiu ce înseamnă „camera mare", dar cu siguranţă trebuie să fie mare.

Doamne. Ce mult îmi lipsise Dee.

Daemon a ridicat capul şi i-a zâmbit surorii sale.

— Da, cred că deja ştiu cine ne aşteaptă acolo.

Cei care aşteptau să ne salute nu erau alţii decât Matthew, Ash şi Andrew Thompson. N-ar fi trebuit să fiu surprinsă să-i văd. Toţi – şi Matthew, şi Thompsonii – erau ca o familie. L-au înconjurat într-o clipă pe Daemon, inclusiv Dee şi Dawson, şi nici nu l-am mai văzut din cercul lor.

Am stat deoparte şi de data asta, fiindcă era o reuniune de familie – o binemeritată reuniune. Iar camera era cu adevărat interesantă. Covor oriental. Mai multe statui cu delfini. Mobilă decorată cu cuarţ. O canapea suficient de mare cât să încapă pe ea toată familia Duggar[1].

Luc s-a trântit pe un şezlong şi a început să butoneze la telefon. Paris stătea pe lângă el, ca o umbră zâmbitoare. Archer era ca şi mine, pe margine, şi cred că nu ştia ce să facă, auzind-o pe Dee că începe iar să plângă.

Până şi Ash plângea.

Mă aşteptam să simt iar valul rece al geloziei când Daemon a îmbrăţişat-o, dar nu l-am simţit. În afară de faptul că am sesizat că Ash poate face ca şi plânsul să pară elegant, n-am mai avut sentimentul ăla inutil. Dacă ştiam bine ceva pe lumea asta, era faptul că Daemon mă iubeşte.

Matthew a făcut un pas înainte şi l-a apucat pe Daemon de umeri.

— Îmi pare bine... îmi pare bine să te văd.

— Şi mie. Scuze pentru maşină.

Mă şi întrebam ce se întâmplase cu maşina lui Matthew, dar întrebarea aia mi s-a blocat în nodul pe care îl simţeam în gât. Uitându-mă la ei cum se strâng în braţe, mi-am amintit cât de important era Matthew pentru ei, pentru toţi. Era unicul tată de care ştiau ei.

---

[1] Famile care apare în reality-show-ul american *19 Kids and Counting* (n.red.).

— E greu, nu? m-a întrebat Archer încet.

M-am uitat la el încruntată.

— Iar ești în capul meu?

— Nu. Dar ți se citesc emoțiile pe față.

— A. Am respirat adânc și m-am uitat iar la grupul celorlalți. Mi-e dor de mama, și nu știu...

Am clătinat din cap, nici nu voiam să continui.

După ce grupul s-a dispersat, Matthew a fost primul care s-a apropiat de mine. Îmbrățișarea lui era puțin cam neîndemânatică, dar am apreciat-o. Apoi au apărut Ash și Andrew în fața mea, iar eu m-am panicat puțin. Niciodată nu fuseseră fanii mei.

Ash s-a uitat la mine cu ochii ei de un albastru intens, care acum erau roșii de plâns, și, fără îndoială, tricoul meu m-a înscris pe viață în galeria ei de rataţi ai modei.

— Nu pot să spun că mor de bucurie că te văd, dar îmi pare bine că ești în viață, oricum.

Era să mă înec de râs.

— Ce să zic... mersi?

Andrew s-a scărpinat în bărbie, încruntat.

— Da, susțin și eu ce a spus ea.

Am dat din cap, nu știam ce să spun. Am ridicat mâinile și am strâns ușor din umeri.

— Ei, și mie îmi pare bine să vă văd, copii.

Ash a râs cumva înfundat.

— Nu, nu-ți pare bine, dar e OK. Serios, antipatia noastră față de tine nu mai e acum în capul listei noastre de priorități.

Archer a fluierat încetișor și s-a uitat în altă parte, prefăcându-se foarte atent, ceea ce a atras atenția felină a lui Ash. Era așa de frumoasă, încât cred că puțini i-ar fi rezistat.

Am fost salvată de saluturile penibile de o nouă apariție. Era o femeie cam de vârsta lui Matthew, vreo treizeci de ani, înaltă și subțire, îmbrăcată într-o rochie de vară albă, fără

bretele, care îi flutura în jurul gleznelor. Era frumoasă ca un top model, cu păr lung, blond.

Evident extraterestră.

A zâmbit cald, împreunându-şi mâinile. Brăţările maronii de bambus s-au ciocnit la mâna ei cu un bufnet slab.

— Îmi pare bine să văd că a venit toată lumea. Numele meu e Lyla Marie. Bine aţi venit în casa mea.

Am murmurat un salut, în timp ce Daemon a traversat camera şi a strâns mâna femeii. Surprinzător, se descurcase mai bine decât mine în situaţia asta. Cine ar fi zis? Dar, văzându-i pe toţi cei de acolo, înconjurată aşa de oameni pe care credeam că nu îi voi mai vedea niciodată, eram puţin cam copleşită.

Eram fericită, dar şi tulburată, şi toate astea erau parcă învelite într-un soi de presimţire. Iată-ne aici, pe toţi, la doar trei sute de kilometri de Zona 51. Am încercat să-mi scot din cap gândurile astea şi, în timp ce Daemon îl prezenta pe Archer, m-am aşezat pe canapea cu DB în poală. Dee s-a aşezat lângă mine, cu obrajii îmbujoraţi de emoţie. Eram sigură că o să înceapă iar să plângă.

Dawson s-a apropiat de Lyla.

— Bethany se odihneşte?

Bethany? Mi-am ascuţit urechile. Evident că trebuia să fie şi ea aici, cu Dawson. Cu atâţia oameni în jur, nici nu mă mai gândisem la ea. Oare nu se simţea bine?

Lyla l-a bătut uşor pe spate pe Dawson.

— E bine. Trebuie să se odihnească puţin. A fost un drum lung.

El a dat din cap, dar nu părea deloc liniştit când s-a întors spre Daemon.

— Mă întorc repede. Mă duc să văd ce face.

— Du-te, i-a spus Daemon și apoi s-a așezat și el lângă mine. S-a rezemat de perne și a întins brațul pe spătar. Deci... cum s-a întâmplat toată povestea asta? Cum de ați știut să veniți aici?

— Surioara ta drăgălașă și fratele tău au venit la clubul meu și m-au amenințat că îi dau foc dacă nu le spun unde ești, a spus Luc, ridicând ochii din telefon. Poveste reală.

Dee s-a foit puțin când Daemon s-a uitat urât la ea.

— Ce? Știam că o să te duci acolo și că probabil el știe unde ești.

— Stai, a spus Daemon și s-a aplecat peste mine să se uite la Dee. Ai terminat școala? Sper că ai terminat-o, Dee. Vorbesc foarte serios.

— Hei! Uite cine vorbește, Domnul N-Am Nicio Diplomă. Da, am terminat-o. Și Dawson la fel. Bethany... nu s-a mai dus.

Era logic. Nu aveau cum să explice prezența ei acolo.

— Și noi am terminat, să știi. Ash a făcut o pauză, studiindu-și unghiile mov. Am simțit nevoia să spun și eu asta.

Andrew și-a trecut mâna prin părul lui blond, s-a strâmbat puțin la soră-sa, dar nu a zis nimic. Archer părea că se chinuie să nu zâmbească – asta, sau poate se strâmba la delfinul de cristal de lângă el.

— Și asta? a întrebat Daemon, arătând cu un gest casa.

Lyla s-a rezemat de brațul canapelei.

— Ei, îl cunosc pe Matthew din adolescență. Am ținut legătura în toată perioada asta, așa că atunci când m-a sunat să mă întrebe dacă știu vreun loc unde ar putea să stea, l-am invitat aici.

Daemon și-a lăsat brațele între genunchi și s-a uitat la Matthew.

— Nu ne-ai spus nimic despre asta.

Nu era nicio acuzație în tonul lui Daemon, mai degrabă nedumerire. Matthew a oftat.

— Nu e ceva de care să-mi placă să vorbesc şi nu am crezut că va trebui să povestesc vreodată. Pur şi simplu, n-a venit vorba.

Daemon a stat un moment fără să spună nimic; părea că încearcă să proceseze tot ce se întâmplă, apoi şi-a trecut mâinile peste faţă.

— Măi, copii, chiar n-ar fi trebuit să veniţi aici.

Lângă mine, Dee a scos un geamăt.

— Eram sigură că o să începi cu asta. E periculos că suntem aici, înţelegem şi noi asta. Dar nu puteam să stăm deoparte când ţie şi lui Katy vi se întâmplă asemenea lucruri. Ce-ar fi spus lumea despre noi?

— Că nu gândiţi înainte de a face ceva? a sugerat Daemon în glumă.

L-am plesnit peste genunchi.

— Cred că Daemon vrea să spună că nu vrea să fiţi în pericol.

Andrew a pufnit.

— Putem să ne descurcăm în orice situaţie ne-ar pune ei.

— De fapt, nu, nu puteţi, a spus Luc, apoi şi-a lăsat tălpile pe podea, s-a ridicat în picioare şi şi-a băgat telefonul în buzunar. Dar uite care-i chestia. Ei erau deja în pericol, Daemon. Undeva, în sinea ta, ştiai şi tu asta. Daedalus s-ar fi dus direct la ei. Să nu-ţi închipui altceva. Nancy s-ar fi înfiinţat imediat la uşa lor.

Muşchii braţelor lui Daemon s-au încordat.

— Asta am priceput, dar e ca şi cum ar fugi din lac în puţ.

— Nu chiar, a spus Dawson din uşă. Avea în mână două portofele negre, pe care ni le-a înmânat, mie şi lui Daemon. Stăm aici o zi-două. Ne plănuim următoarea mişcare şi unde se va duce fiecare, apoi dispărem cu toţii. Asta aveţi în mână. Puteţi să vă salutaţi noua voastră identitate.

Capitolul 23

KATY

Citeam pentru a treia oară numele meu şi tot nu-mi venea să cred. Mi se părea cunoscut de undeva.

— Anna Whitt?

Dee s-a legănat un pic.

— Eu am ales numele.

Parcă îmi aminteam ceva.

— Tu ce nume ai, Daemon?

El a deschis portofelul şi a rânjit.

— Kaidan Rowe. Hmm. Are o rezonanţă deosebită.

Am rămas cu gura căscată şi m-am întors la Dee.

— Ai luat numele dintr-o carte!

Ea a chicotit.

— Am crezut că o să-ţi placă. Şi pe urmă, *Sweet Evil* e una dintre favoritele mele, şi tu m-ai pus s-o citesc, aşa că...

Nu m-am putut abţine. Am izbucnit în râs, uitându-mă la fotografia din actul meu. Era copia perfectă a permisului meu de conducere, numai că acolo erau trecute un alt stat şi o altă

adresă. Sub el era permisul meu adevărat, cu numele Katy Swartz, și câteva hârtii împăturite.

Doamne, ce dor îmi era de cărțile mele. Aș fi vrut să le țin în mână, să le iubesc, să le strâng la piept.

— Am găsit asta în dormitor la tine, mi-a explicat Dee, bătând cu degetul în el. Înainte de a pleca, m-am strecurat acolo și ți-am luat niște haine și asta.

— Mulțumesc, am spus eu și am pus noul meu permis peste cel vechi.

Dacă mă mai uitam mult la ele, începeam să fac o criză de identitate.

— Deci, cum, numele meu e dintr-o carte? s-a încruntat Daemon. Și el avea vechiul permis, dar mai avea și un card bancar pe numele Kaidan Rowe. Mi-e și frică să întreb despre ce era vorba în cartea aia, a mormăit. Sper că nu m-ai botezat după vreun magician sau vreun alt penibil.

— Nu. E o carte despre îngeri, demoni, nefilimi și... M-am oprit, văzând că toată lumea se uită la mine de parcă aș avea trei ochi. Kaidan este personificarea dorinței animalice.

Ochii lui Daemon au început să strălucească de interes.

— Păi, mai potrivit de atât nu se putea. M-a înghiontit cu cotul, iar eu mi-am dat ochii peste cap. Nu? E perfect, a spus încântat.

— Bleah, am făcut eu.

— În fine, a spus Dawson, așezându-se pe brațul canapelei. V-am transferat conturile pe noile voastre nume. V-am mai pus acolo și acte de la școală, așa că, deși amândoi sunteți repetenți – a zâmbit larg – niciunul nu va fi mai deștept ca celălalt. Toți ne-am luat o altă identitate.

— Dar cum ați putut face asta? am întrebat eu, care eram pe dinafară în chestia asta cu actele false.

Luc a rânjit.

— Printre numeroasele și deosebitele mele talente se numără și falsificarea actelor și a documentelor.

M-am uitat fix la pușți, întrebându-mă dacă o exista ceva pe lumea asta pe care să nu poată să-l facă.

— Nup, mi-a făcut el cu ochiul.

L-am privit printre gene.

Daemon frunzărea actele.

— Fraților, mulțumesc, serios. Ăsta e un nou început. A ridicat ochii strălucitori din hârtii: E ceva.

Am dat din cap, încercând să nu mă gândesc la ce pierdeam eu cu noul început. De exemplu, mama. Trebuia să găsesc o modalitate s-o văd.

— Da.

Am mai rămas cu toții puțin în cameră și ne-am mai povestit câte ceva. Nimeni nu a adus vorba despre planuri, fiindcă sunt convinsă că niciunul dintre noi nu știa care va fi pasul următor. Lyla mi-a prezentat casa ei superbă, atunci când am întrebat-o unde e baia, care, apropo, era mare cât un dormitor și avea pereți interiori, de sticlă.

Casa avea la parter mai multe camere decât ar fi avut nevoie orice ființă umană. Și se pare că Lyla nu avea pe nimeni, așa că era singură în toată imensitatea aceea. Ne-a însoțit și Dee, și când Lyla m-a băgat într-o bucătărie deschisă, cu o terasă, Dee m-a apucat de braț.

— O să-ți placă asta la nebunie, mi-a zis ea. Stai să vezi.

Lyla ne-a aruncat un zâmbet peste umărul ei bronzat.

— Cred că Dee și-a petrecut toată săptămâna aici, făcând planuri să vă elibereze, dar... chiar nu a găsit niciunul pe care Matthew și cu mine să putem să le permitem să-l pună în aplicare fără să fie capturați.

Plină de curiozitate, m-am dus cu ele afară, acolo unde mă așteptam să găsesc o temperatură sufocantă, însă m-am trezit că intru într-o oază.

— Doamne Dumnezeule..., am șoptit eu.

Dee s-a legănat pe călcâie.

— Ți-am zis eu că o să-ți placă. E superb, nu?

N-am putut decât să dau din cap. De-a lungul unui zid stropit cu cuarț erau o mulțime de palmieri nu prea înalți, care umbreau tot spațiul. Era o zonă dreptunghiulară, cu un patio mare, unde erau un grill, un loc de făcut focul și mai multe șezlonguri. Pe lângă alei creșteau flori colorate și arbuști din ăia pe care îi văzusem prin deșert, dar care nu știam cum se numesc. Tot aerul mirosea puternic a iasomie și salvie. Spre capăt era un bazin cu bordură de piatră.

Era genul ăla de grădină pe care îl vezi la televizor.

— Când mi-a spus Dee că îți place să grădinărești, mi-am dat seama că avem ceva în comun. Lyla a mângâiat ușor frunzele roșii și galbene de croton. Cred că pasiunea ta pentru grădinărit s-a luat și la Dee. M-a ajutat și ea.

— Mi-a făcut bine, a ridicat Dee din umeri. Știi, te ajută să nu te mai gândești la prea multe lucruri.

Asta îmi plăcea mie la grădinărit. Era modalitatea perfectă de a-ți goli mintea. După ce am inspectat totul, de la compost până la pietricelele de culoare neutră, am urmat-o pe Dee la etaj. Daemon era jos, cu Dawson, Matthews și frații Thompson. Avea nevoie de timpul ăsta petrecut cu ei. În plus, faptul că eram cu Dee mă umplea de încântare.

Ușa de la unul dintre dormitoare era închisă și mi-am imaginat că acolo e Beth.

— Ce face Beth? am întrebat.

Dee a încetinit pasul, ca să meargă alături de mine. A răspuns încet:

— E bine, cred. Nu vorbește prea mult.

— Este...

Uau. Cum voiam să întreb asta fără să par insensibilă?

— Zdravănă? mi-a sugerat Dee, fără să se strâmbe. În anumite zile parcă e mai bine, dar în ultimul timp e foarte obosită, doarme o grămadă.

Am trecut pe lângă un ghiveci uriaș, plin de plante curgătoare.

— Nu cred că are vreo boală, am spus eu. Noi nu ne îmbolnăvim.

— Știu. Dee s-a oprit în fața unui dormitor din capătul holului. Probabil că a stresat-o mult călătoria asta. Să nu mă înțelegi greșit, voia și ea să ne ajute, dar e foarte speriată.

— Are tot dreptul să fie.

Mi-am dat la o parte câteva șuvițe de păr de pe față și m-am uitat în dormitor. Patul era destul de mare cât să încapă în el cinci persoane și avea un morman de perne sprijinite de tăblie.

— Deci ăsta e dormitorul nostru?

— Ce? Dee s-a uitat fix la mine, apoi a clătinat din cap. Scuză-mă. Da. Pentru tine și fratele meu. A chicotit scurt. Uau. Acum un an, Katy...

Am zâmbit și eu.

— Mai degrabă mi-aș fi băgat o furculiță în ochi de mai multe ori decât să stau în aceeași *casă* cu Daemon.

— O furculiță? Dee s-a dus la șifonier, râzând. Asta-i grav.

— Este. M-am așezat pe pat și m-am îndrăgostit pe loc de fermitatea saltelei. Furculițele se folosesc numai în situațiile cu adevărat grave.

Ea și-a prins părul într-o coadă și a deschis șifonierul.

— Am luat câte două din fiecare – blugi, tricouri, rochii, lenjerie.

— Mulțumesc. Serios. Asta – am arătat spre mine – e tot ce am. Ar fi plăcut să mă îmbrac în sfârșit cu ceva care îmi aparține după ce...

M-am oprit, n-avea niciun rost să mai continui. M-am uitat prin cameră să găsesc un alt subiect şi am văzut o uşă.

— Avem şi baie personală?

— Dap. Fiecare cameră are baia ei. Casa asta te îmbolnăveşte. Dee s-a estompat din faţa şifonierului şi a reapărut lângă mine, pe pat. Ţi-e destul de greu să pleci dintr-o casă ca asta.

Eu nu eram aici decât de vreo câteva ore şi deja voiam s-o adopt.

— Deci, unde te duci după asta? Vii cu noi?

Ea a ridicat din umeri.

— Sincer, nu ştiu. Încă nu mă gândesc la asta, fiindcă s-ar putea să nu fie posibil să stăm împreună. Iar acasă iese din calcul dintr-un milion de motive. Dee a făcut o pauză şi s-a uitat la mine. Toată lumea la şcoală a fost aşa de... altfel, după ce tu şi Daemon aţi dispărut. Cu toţi poliţiştii şi jurnaliştii pe noi, oamenii au devenit iar paranoici. Lesa, cel puţin, a fost excedată, mai ales după ce s-a întâmplat şi cu Carissa. E bine că are un prieten. Acum ştie că eu şi Dawson am plecat din oraş în vizită la nişte rude. Ceea ce e destul de adevărat.

Am lărgit puţin gâtul tricoului şi mi-am adunat forţele.

— Pot să te întreb ceva?

— Normal. Orice.

— Mama mea ce face?

Dee a stat puţin până să răspundă.

— Vrei să-ţi spun adevărul sau vrei să te liniştesc?

— E rău, nu?

Lacrimile mi-au ţâşnit aşa de repede din ochi, încât a trebuit să mă uit în altă parte.

— Ştii şi tu răspunsul la asta. Dee m-a prins de mână şi m-a strâns. Mama ta e tulburată. Îşi ia de multe ori liber de la serviciu – cei de acolo sunt de acord cu asta. Foarte înţelegători, din câte am înţeles eu. Nu crede că ai fugit cu Daemon. Poliţiştii

asta i-au spus în final, când nu au găsit nicio altă explicație pentru dispariția ta, a lui Daemon și a lui Blake, dar eu cred că unii dintre ei știu care e adevărul. Au venit mult prea repede cu explicația asta.

Am clătinat din cap.

— De ce nu mă surprinde? Daedalus are oameni peste tot.

— Mama ta a găsit laptopul pe care ți l-a luat Daemon. A trebuit să-i spun că el ți l-a luat. În fine, știe foarte bine că nu ai fi fugit nicăieri fără laptop.

Am râs puțin.

— Mi se pare normal.

Ea mi-a strâns din nou mâna.

— Totuși mama ta e bine, având în vedere circumstanțele. E foarte tare, Katy.

— Știu. M-am uitat la ea. Dar nu merită nimic din toate astea. Nu suport ideea că nu știe ce s-a întâmplat cu mine.

Ea a dat din cap.

— Am stat de multe ori cu ea până să plecăm, stăteam de vorbă sau o ajutam la ceva. Ba chiar ți-am îngrijit grădina. M-am gândit că poate așa compensez cumva nenorocirea asta în care ai fost târâtă fără voia ta.

— Mulțumesc. M-am întors cu fața la ea. Sincer îți mulțumesc. Că ai stat cu ea și că ai ajutat-o, dar să știi că nu m-ați târât voi în situația asta. OK? Nimic din toate astea nu s-a întâmplat din vina ta sau a lui Daemon.

I s-au umezit ușor ochii și mi-a spus încet:

— Chiar crezi asta?

— Sigur că da!

M-a scuturat un fior.

— Dee, voi n-ați greșit cu nimic. Toate astea s-au întâmplat din cauza celor de la Daedalus. Ei sunt vinovați. Ei sunt responsabili. Nimeni altcineva.

— Am fost așa de supărată. Mă bucur tare mult că spui asta. Ash spunea că probabil mă urăști – ne urăști.

— Ash e o jigodie.

Dee a izbucnit în râs.

— Câteodată, da.

Am oftat.

— Așa de mult aș vrea să existe o altă soluție decât fuga.

— Da, și eu la fel. Mi-a dat drumul la mână și și-a desfăcut coada. Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

Și-a mușcat ușor buza.

— Cât de rău a fost?

M-am încordat. Era singura întrebare pe care n-aș fi vrut să mi-o pună, dar Dee aștepta cu o expresie așa de nerăbdătoare, încât trebuia să spun ceva.

— Unele zile au fost mai bune.

— Pot să-mi închipui, a spus ea compătimitor. Beth a povestit ceva odată. Zicea că acolo îi făceau rău.

Am strâns buzele, amintindu-mi.

— Fac și asta. O grămadă de lucruri fac și spun ei.

Ea a pălit puțin și au trecut câteva clipe de tăcere.

— Când veneam aici, Luc ne-a spus că tu... că Blake a murit. E adevărat?

Am respirat adânc. Probabil îi spusese Archer.

— Blake a murit. M-am ridicat și mi-am dat părul pe spate. Nu e ceva de care să vreau să vorbesc... și nici de altele care s-au întâmplat acolo. Îmi pare rău. Știu că ești doar îngrijorată. Dar nu vreau să mă gândesc la asta. Mă dă peste cap.

— OK. Dar dacă o să vrei să vorbești vreodată, știi că sunt alături de tine, da?

Am dat din cap și Dee a zâmbit larg.

— Deci hai să vorbim de lucruri mai frumoase. De exemplu, despre specimenul ăla frumuşel care a venit cu voi – cel cu tunsoare militară?

— Archer?

— Da. E sexy. Aş zice S-E-X-Y.

Am izbucnit în râs şi, odată pornită, n-am putut să mă mai opresc. Ea se uita la mine perplexă, iar eu râdeam cu lacrimi.

— Ce e? m-a întrebat.

— Scuză-mă. Mi-am şters obrajii de lacrimi şi m-am aşezat lângă ea. Dar sunt absolut convinsă că Daemon ar face apoplexie dacă ar auzi asta.

Ea s-a strâmbat.

— Daemon face apoplexie ori de câte ori sunt interesată de cineva.

— Ei, da, dar Archer e altfel, am început eu prudent.

— De ce? Fiindcă e mai mare ca mine? Nu poate fi cu mult mai mare şi, în plus, se vede că e un băiat bun. Şi-a riscat viaţa să vă ajute pe voi. Dar e o vibraţie curioasă pe care o simt în preajma lui. Poate din cauza formaţiei lui militare.

Mi-am închipuit că acum ar fi momentul să arunc bomba.

— Archer nu e o fiinţă umană, Dee.

S-a încruntat puţin mai tare.

— Deci e hibrid? Destul de logic.

— Ăăă, nu. Este, în fine, ceva diferit. E ceea ce ei numesc un origin – un copil provenit din relaţia unui luxen şi a unui hibrid.

A stat o clipă să proceseze, apoi a ridicat din umeri.

— Şi? Eu sunt extraterestră. Nu am prejudecăţi.

Am zâmbit şi eram bucuroasă că e interesată de un băiat, după Adam.

— Păi, mai e ceva. În locul tău aş avea grijă ce gândesc când sunt în preajma lui.

— De ce?

— Originii au niște abilități cam ciudate, i-am explicat eu și am văzut că face ochii mari. Pot să-ți citească gândurile fără ca tu să-ți dai seama.

Fața palidă a lui Dee s-a făcut roșie ca cireșele.

— O, Doamne.

— Ce?

Și-a dat cu palmele peste față.

— Păi, știi, tot timpul cât am stat în sufragerie nu am făcut decât să-mi închipui cum ar arăta *dezbrăcat*.

După ce mi-am pus o rochie dreaptă de prosop care a trecut testul nicio-cicatrice-la-vedere, am coborât și eu la Dee și la ceilalți. A urmat o cină extravagantă, la care au fost niște fructe delicioase, de care nu știam nici măcar că există, fripturi apetisante și gustoase, plus o salată așezată în cel mai mare castron văzut vreodată de mine. Am mâncat mai mult decât mi-am imaginat că ar fi omenește posibil, inclusiv din porția lui Daemon de friptură la grătar. Bethany coborâse și ea și, când ne întâlniserăm, mă luase în brațe. În afară de faptul că arăta extrem de obosită, altfel părea destul de bine, iar apetitul ei rivaliza cu al meu.

Daemon și-a împins cu degetul farfuria spre mine.

— O să-i mănânci toată casa Lylei.

Am ridicat din umeri și am mai luat o bucată din kebabul lui și am băgat-o în gură.

— A trecut o groază de timp de când n-am mai mâncat o mâncare cu gust, care să nu fie servită în farfurii de plastic.

El a strâns puțin din ochi și imediat mi-a părut rău că am spus asta.

— Eu...

— Mănâncă atât cât vrei, a spus el și s-a uitat în altă parte.

Vedeam cum îi tresare mușchiul obrazului.

Apoi mi-a mai pus în farfurie niște frigărui, o grămadă de struguri, câteva cotlete, așa de multă mâncare, că, dacă aș fi mâncat-o pe toată, ar fi fost nevoiți să mă rostogolească de acolo. Mi-am aruncat ochii în jur și m-am oprit asupra lui Dawson. Părea... pur și simplu trist.

Am băgat mâna pe sub masă și i-am strâns genunchiul lui Daemon. El a întors capul spre mine; o buclă întunecată îi alunecase pe frunte. I-am zâmbit și cred că s-a simțit mai bine, fiindcă am văzut că s-a mai relaxat.

Și am mâncat cât am putut de mult, cu gândul că îi face plăcere lui Daemon. Nu știu exact de ce îi făcea plăcere, dar spre finalul cinei era iar Daemon cel fermecător și ușor răutăcios.

După masă am ieșit afară cu toții. Daemon și-a întins fundul fericit pe unul dintre șezlongurile cu perne albe, iar eu m-am așezat la picioarele lui. Discutam banalități, toată lumea avea nevoie de așa ceva. Luc, Paris, ba chiar și Archer stăteau și ei cu noi. Nici măcar Ash şi Andrew nu erau așa de antisociali ca de obicei.

Bine, cu mine nu vorbeau, dar interveneau şi ei în discuție de câte ori spunea ceva Daemon, Dawson sau Matthew. Eu nu prea vorbeam, în principal fiindcă eram mult prea atentă la Bethany şi Dawson.

Erau așa de adorabili.

Stăteau pe același scaun, Bethany pe picioarele lui Dawson, cu capul cuibărit sub bărbia lui. El o mângâia tot timpul pe spate. Din când în când, îi șoptea ceva la ureche, iar ea zâmbea sau râdea încetișor.

Când nu mă uitam la ei, mă uitam la Dee.

Își tot schimba locul, apropiindu-se tot mai mult de Archer, care stătea de vorbă cu Lyla. Număram minutele până la momentul în care va observa și Daemon.

I-a luat douăzeci de minute.

— Dee, a strigat-o el. Nu vrei să-mi aduci ceva de băut?

Soră-sa a înlemnit la jumătatea drumului dintre măsuță și groapa pentru foc. Ochii ei luminoși s-au îngustat.

— Poftim?

— Mi-e sete. Cred că ai putea să fii și tu o soră atentă și să-i aduci ceva de băut bietului tău frate.

M-am răsucit spre Daemon și m-am uitat urât la el. El a ridicat din sprâncene și și-a pus mâinile sub cap. M-am întors spre Dee.

— Să nu cumva să-i aduci.

— Nici nu mă gândeam, a replicat ea. Are și el două picioare.

Daemon era de neoprit.

— Atunci măcar vino să stai și tu cu mine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu cred că am loc și eu pe șezlongul ăla, a spus Dee și și-a încrucișat brațele la piept. Și oricât de mult vă iubesc eu pe amândoi, nu vreau să stau chiar *așa* de aproape.

Acum Daemon reușise să atragă atenția tuturor asupra lui.

— Dar pot să fac loc pentru sora mea, a insistat el.

— Î-hî. S-a răsucit pe călcâie și a traversat patioul. A tras un scaun lângă Archer, s-a așezat și i-a întins mâna. Nu cred că ne-am prezentat oficial, i-a spus.

Archer s-a uitat la mâna ei subțire, apoi pentru o fracțiune de secundă la Daemon, după care i-a strâns mâna.

— Așa e.

În spatele meu, doi metri de extraterestru s-au încordat. Acu-i acu'.

— Eu sunt Dee Black. Sunt sora nesimțitului cunoscut sub numele de Daemon. I-a zâmbit frumos și a adăugat: Dar probabil că știi asta deja.

— Că e nesimțit sau că e fratele tău? a întrebat Archer inocent. Răspunsul e da la amândouă.

M-a pufnit râsul.

Daemon scotea aburi.

— Dar că sunt fratele care-ți va tăbăci fundul dacă nu îi dai drumul la mână? Răspunsul e da și la asta.

Dawson, pe scaunul lui, a început și el să râdă.

M-am trezit zâmbind. Anumite lucruri nu se schimbă niciodată. Partea aia ultra-protectoare a lui Daemon făcea întotdeauna din el un tip insuportabil.

— Nu-l băga în seamă, a spus Dee. Nu prea are abilități de comunicare.

— Garantez eu pentru asta, am intervenit și eu.

Daemon m-a lovit ușor cu piciorul în coapsă și m-am uitat la el. M-a privit intens și mi-a spus încet:

— Asta în niciun caz nu se va întâmpla.

Archer încă mai ținea mâna lui Dee, iar eu mă întrebam dacă face asta doar ca să-l enerveze pe Daemon sau fiindcă îi face plăcere. Daemon a deschis gura, gata să spună vreo nemernicie de-ale lui.

L-am strâns de gleznă.

— Lasă-i în pace.

— Exclus.

Mi-am strecurat mâna pe sub blugi și m-am uitat în ochii lui.

— Te rog?

Ochii lui îngustați deveniseră niște fante luminoase.

— Te rog frumos?

— E și glazură?

— Poate.

— Păi altfel nu se poate, trebuie să fie o grămadă de glazură.

S-a ridicat în fund cu o mișcare fluidă, astfel încât genunchii lui erau de-o parte și de alta a coapselor mele. Mi-a prins mijlocul în brațe și și-a pus bărbia pe umărul meu. Am întors capul spre el. M-au trecut fiorii când mi-a sărutat ușor bărbia.

— Am nevoie de mult zahăr, a continuat el. Ce zici?

— Lasă-i în pace și mai vedem, am răspuns eu, respirând cam întretăiat.

— Mmm... M-a tras mai mult spre V-ul pe care îl descriau picioarele lui. Îmi propui o afacere foarte complicată.

Mi-a trecut prin minte ceva extrem de pervers și am roșit.

Daemon s-a lăsat puțin pe spate, cu capul înclinat pe umăr.

— La ce te gândești, Kitten?

— La nimic, am spus eu și mi-am mușcat buzele.

Nu părea convins.

— Ai cumva gânduri impure *despre mine*? Sunt șocat.

— Gânduri *impure*? am râs eu. N-aș merge chiar așa de departe.

Daemon mi-a atins ușor lobul urechii cu buzele și iar m-au trecut fiorii.

— Eu aș merge așa departe, ba chiar și mai departe.

Am clătinat din cap și mi-am dat seama că, în sfârșit, Daemon nu mai e atent la Dee. Îmi era datoare. Nu că nu mi-ar fi plăcut să stau în brațele lui Daemon și să-i simt tot corpul. Mai ales când a început să se joace cu tivul rochiei mele și mâinile lui îmi atingeau coapsele. Dawson și Bethany au fost primii care au plecat în camera lor. Au trecut pe lângă noi, iar Beth mi-a zâmbit și mi-a spus încet „noapte bună". După ei au plecat Matthew și Lyla, deși cred că în direcții diferite. Nici nu puteam să-mi închipui altceva. Mi se părea oribil, fiindcă totuși Matthew îmi fusese profesor.

Se lăsase întunericul, și atunci toată lumea a intrat, inclusiv Dee și Archer. Când au intrat în casă, Daemon și-a lungit așa de tare gâtul după ei, că am crezut că o să-și deșurubeze capul, dar nu avea ce să vadă, oricum urcau amândoi la etaj.

Am decis să păstrez observația asta pentru mine, dacă nu voiam să se repeadă după ei.

În curte rămăseserăm acum doar eu și Daemon, uitându-ne la cerul plin de stele. Cum am rămas singuri, m-am suit în brațele lui și mi-am cuibărit capul sub bărbia lui. El mă săruta din când în când pe frunte, pe obraz... pe nas, și fiecare atingere de-a lui mai ștergea câte un minut din cele pe care le petrecusem la Daedalus. Sărutul ăsta al lui chiar avea puterea de a schimba o viață. Nu că aș fi recunoscut asta. Și așa avea un orgoliu enorm.

Nu vorbeam, fiindcă presupun că erau prea multe de spus și în același timp nu era nimic de spus. Scăpaserăm din Zona 51 și în clipa aia eram în siguranță, dar viitorul nostru era o mare necunoscută. Eram căutați de cei de la Daedalus și nu puteam rămâne aici pentru totdeauna. Era mult prea aproape de Zona 51, iar locul ăsta era așa de populat, încât nu va trece mult până când oamenii vor începe să-și pună întrebări. Luc avea LH-11 și noi habar nu aveam de ce este capabil sau de ce și-a dorit un lucru atât de volatil. Pe urmă, erau hibrizii și luxenii ăia din complex și copiii ăia... ciudații ăia de copii.

N-aveam nici cea mai vagă idee ce o să fie de acum înainte și intram în vrie numai dacă încercam să mă gândesc la asta. Ziua de mâine nu era deloc sigură. Nici măcar următoarele ore nu erau sigure. Când am avut revelația asta, mi s-a tăiat respirația și am înlemnit. Chiar și minutul următor era o necunoscută, și nici măcar nu știam dacă va mai fi un minut următor.

Daemon m-a strâns mai tare în brațe.

— La ce te gândești, Kitten?

Am vrut să mint, dar în clipa aia nu mai voiam să fiu puternică. Nu voiam să mă mai prefac că totul e sub control, fiindcă nimic nu era sub control.

— Mi-e frică.

El m-a strâns la piept și și-a lipit obrazul de obrazul meu. I-am simțit perii aspri ai bărbii și am zâmbit, în ciuda tuturor problemelor.

— Ar însemna să fii nebună dacă nu ți-ar fi frică.

Am închis ochii și mi-am frecat ușor obrazul de obrazul lui. Probabil că asta o să mă umple de iritații, dar merita.

— Și ție ți-e frică?

Daemon a râs încetișor.

— Mie, să-mi fie frică, pe bune? Nu.

— Ești mult prea minunat pentru asta?

El m-a sărutat în locul acela sensibil din spatele urechii, făcându-mă să mă înfior toată.

— Ai început să înveți. Sunt mândru de tine.

Am râs.

Daemon a rămas nemișcat, așa cum făcea de fiecare dată când râdeam, apoi m-a strâns așa de tare, încât am chițăit.

— Scuze, a șoptit el, frecându-și nasul de obrazul meu, după ce a slăbit puțin strânsoarea. Am mințit.

— În legătură cu ce? Că ești mândru de mine? am glumit eu.

— Nu, sunt absolut uluit de tine, Kitten.

Am deschis ochii și inima mea dansa dansul fericirii.

El a respirat întretăiat.

— Am fost îngrozit tot timpul când tu erai acolo și eu nu știam unde. Am crezut că-mi ies din minți de spaimă la gândul că aș putea să nu te mai văd niciodată sau că nu aș putea să te mai țin în brațe vreodată. Iar când în sfârșit te-am văzut? Mi-a fost groază că nu te voi mai auzi vreodată râzând sau că nu îți voi mai vedea zâmbetul tău frumos. Așa că, da, am mințit, am fost îngrozit. Și mai mint și acum.

— Daemon...

— Mi-e groază că n-o să pot să repar vreodată toate astea. Că n-o să reușesc să-ți dau înapoi viața ta și...

— Oprește-te, am șoptit eu, încercând să-mi stăpânesc lacrimile.

— Ți-am luat totul – mama ta, blogul tău, *viața ta*. Ți-am luat așa de multe, încât ai ajuns să te *bucuri* că mănânci ceva doar fiindcă nu e pe o farfurie de plastic. Și spatele tău... A clătinat ușor din cap, cu fălcile încleștate. Și n-am idee cum aș putea să repar toate astea, dar o voi face. O să am grijă să-ți ofer un viitor care să-ți placă. A respirat adânc, în același timp cu mine: Promit.

— Daemon, asta nu e...

— Îmi pare rău, a spus el, brusc răgușit. Asta... toate astea... sunt din vina mea. Dacă aș fi...

— Nu spune asta. M-am întors spre el, i-am prins obrajii în palme, și rochia mi s-a ridicat la mișcarea asta. M-am uitat în ochii lui strălucitori și i-am șoptit: Nu e vina ta, Daemon. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat din vina ta.

— Serios? a spus el încet. Eu cred că din vina mea s-a întâmplat toată chestia asta cu mutația.

— Puteai să faci asta sau puteai să mă lași să mor. Așa că mi-ai salvat viața. Nu mi-ai distrus-o.

El a clătinat din cap, iar părul întunecat i s-a unduit pe frunte.

— Trebuia să te țin la distanță de la bun început. Trebuia să am grijă să nu ajungi să fii rănită.

Mă durea inima auzindu-l.

— Ascultă-mă, Daemon. Nu e vina ta. Eu nu aș schimba nimic din ce s-a întâmplat, ai înțeles? Da, s-au întâmplat niște chestii urâte, dar aș face și acum la fel dacă aș mai fi în situațiile alea. Sunt niște lucruri pe care mi-ar plăcea să le schimb, dar nu pe tine... în niciun caz pe tine. Te iubesc. Asta nu se va schimba niciodată.

A inspirat cu gura deschisă.

— Mai spune o dată.

I-am mângâiat cu degetul buza de jos.

— Te iubesc.

El mi-a prins degetul cu buzele.

— Și celelalte cuvinte.

M-am aplecat spre el și l-am sărutat pe vârful nasului.

— Te iubesc. Asta nu se va schimba niciodată.

El mi-a cuprins spatele în mâini, una dintre ele a pus-o sub omoplat, iar cu cealaltă m-a prins de ceafă, cu ochii în ochii mei.

— Vreau să fii fericită, Kitten.

— Sunt fericită, am spus eu, mângâindu-i obrazul cu degetele. *Tu* mă faci fericită.

A înclinat capul și mi-a sărutat pe rând toate degetele. Toți mușchii lui, pe care îi simțeam sub mine și în jurul meu, s-au încordat, apoi și-a lipit gura de urechea mea și a spus cu voce profundă:

— Vreau să te fac *cu adevărat* fericită.

Inima mea s-a zbătut.

— Cu adevărat fericită?

Și-a coborât mâinile pe coapsele mele și le-a strecurat pe sub rochie.

— Extrem de fericită, nebunesc de fericită.

Mi s-a tăiat respirația.

— Iar o iei razna cu adverbele.

Mâinile lui au urcat mai sus, iar eu am simțit că mă cuprinde fierbințeala.

— Îți place la nebunie când o iau razna cu adverbele.

— Poate.

A trasat cu buzele o linie fierbinte pe gâtul meu.

— Dă-mi voie să te fac extrem și nebunesc de fericită, Kat.

— Acum?

Vocea mea a fost un chițăit jenant.

— Acum, a mârâit el.

M-am gândit la toți cei care erau în casă, dar buzele lui mă atingeau și mi se părea că trecuse o veșnicie de când mă sărutase ultima dată. M-a sărutat mai apăsat, punându-și mâna în părul meu, și respirația noastră s-a amestecat. Apoi mi-a cuprins talia și s-a ridicat în picioare, cu picioarele mele strânse în jurul lui.

— Te iubesc, Kitten.

Un alt sărut apăsat și pasional mi-a răscolit trupul.

— Și o să-ți arăt cât de mult te iubesc.

Capitolul 24

DAEMON

Am strâns-o mai tare în brațe, așteptându-i răspunsul. Nu că mă așteptam să mă refuze. Nu era asta. Voiam să mă asigur că e pregătită, după toate câte se întâmplaseră. Ultima dată nu era încă pregătită, și nu fuseseră doar farurile alea. Dacă n-ar fi fost pregătită, nu m-aș fi supărat. M-aș fi simțit în al nouălea cer și dacă aș fi stat toată noaptea cu ea în brațe.

Dar aș fi avut nevoie de un duș lung și rece.

Pentru că să o țin așa în brațele mele, cu părțile moi ale trupului ei lipite de părțile tari ale trupului meu, era ca un test de verificare a autocontrolului și mă excita mai mult ca orice pe lumea asta.

Kat a ridicat bărbia, cu ochii la mine. Am văzut în ochii ei tot ce am vrut să văd și tot ce aveam nevoie să știu.

— Da.

N-am mai pierdut nicio clipă după ce am auzit cuvântul acela mititel. Dacă făceam asta, dacă aș fi fost cu ea în toate

felurile în care aș fi putut, n-ar fi șters toate lucrurile oribile care s-au întâmplat, dar ar fi fost un început.

— Ține-te bine, i-am spus și i-am prins răspunsul șoptit cu un sărut.

Mi-a înconjurat gâtul cu brațele și eu i-am strâns mai tare coapsele. Când m-am mișcat, picioarele ei au alunecat puțin și eu mi-am înăbușit un geamăt. Eram și eu surprins de faptul că voiam s-o duc în dormitor și nu mi-am mai dezlipit gura de buzele ei. Am sărutat-o. Am sorbit-o. Nu era de ajuns, niciodată nu mi-ar fi fost de ajuns.

Am dus-o în casă, trecând prin camerele acelea care mi se părea că nu se mai termină. Ea a râs încetișor când am răsturnat ceva, care probabil costase o avere. Am găsit scările și am urcat fără să ne rupem gâtul, apoi am nimerit dormitorul unde dusesem mai devreme lucrurile noastre.

Kat s-a întins, a bâjbâit cu mâinile prin aer până a găsit marginea ușii, ca s-o închidă. I-am prins buza de jos cu dinții. Am strâns-o puțin, și sunetul scos de ea mi-a aprins sângele. Aveam să iau foc înainte de a începe ceva.

Mi-am desprins buzele de gura ei și m-am apropiat de pat. Am vrut să dau la o parte cuvertura și cearșaful de deasupra, ca să ajung la lenjeria fină și moale, mai potrivită pentru Kat.

Ea m-a sărutat pe gât, acolo unde pulsul meu se simțea bubuind.

Dă-le naibii de cearșafuri fine.

Am așezat-o pe pat, mișcându-mă mai încet decât ar fi vrut corpul meu. Ea mi-a zâmbit cumva timid, iar eu am îngenuncheat în fața ei cu inima zbuciumată. Privirile ni s-au întâlnit.

Sângele pulsa puternic prin venele mele, făcându-mă să-mi simt fiecare părticică a corpului.

— Nu te merit.

Am spus asta fără să mă gândesc prea mult. Era adevărat. Kat merita o lume întreagă și mai mult decât atât.

S-a aplecat spre mine și mi-a pus mâna pe obraz, iar eu am simțit această atingere în fiecare celulă din corpul meu.

— Meriți totul, a spus ea.

Am întors capul și i-am sărutat palma. Aveam să-i spun atâtea, dar când s-a ridicat în picioare și a dus mâinile la poalele rochiei, inima mea s-a oprit și toate cuvintele au murit.

Kat și-a scos rochia și a aruncat-o pe podea lângă mine.

Nu puteam să mă mișc. Nu puteam nici măcar să-mi pun în mișcare plămânii. Era imposibil să gândesc când mă uitam la ea. Mă consuma cu totul. Cu nimic pe ea, în afară de o bucățică de material, cu părul revărsat în valuri pe umeri și pe piept, stătea în picioare în fața mea, arătând ca o zeiță.

— Tu... ești așa de frumoasă. M-am ridicat încet în picioare și am văzut ușoara roșeață de care era cuprinsă; am zâmbit. Ești așa de frumoasă când roșești, am murmurat.

Ea a lăsat capul în piept, dar eu i-am apucat bărbia, obligând-o să se uite în ochii mei.

— Serios, i-am spus. Ești absolut superbă.

Zâmbetul ei dulce, aproape timid, a apărut iar.

— Cu atâtea complimente o să reușești orice.

Am râs.

— E bine de știut, fiindcă am de gând să merg peste tot... și să admir tot peisajul.

A roșit și mai tare, dar mi-a prins tricoul în mâini. L-am scos eu mai repede decât ea. L-am tras peste cap și l-am aruncat lângă rochia ei. Am stat o clipă așa, la doar câțiva centimetri distanță unul de altul. Niciunul dintre noi nu a mai spus nimic. Aerul se umpluse de electricitate și mi se ridicase părul de pe brațe. Pupilele lui Kat au început să se dilate.

Am prins-o de ceafă și am tras-o încet spre mine. Ne-am lipit piepturile unul de altul, iar cutremurarea ei mi-a scurtcircuitat simțurile. Buzele ei s-au desfăcut la atingerea gurii mele; degetele ei au găsit nasturele de la blugii mei, iar mâna mea a descoperit șnurul subțire legat pe șoldul ei.

Am așezat-o pe pat și părul ei s-a împrăștiat pe pernă ca un halou întunecat. Ochii ei erau aproape închiși, dar puteam vedea ușoara strălucire albă care radia din ei.

Privirea ei mă făcea să ard. Voiam să o ador. Simțeam nevoia să fac asta. Să-i ador fiecare părticică din corp. Am pornit cu degetele de la picioare și am urcat încet mai sus. Anumite zone mi-au reținut mai mult atenția. Cum ar fi curbura grațioasă a piciorului ei sau zona sensibilă din spatele genunchilor. M-a ispitit rotunjimea coapselor și adânciturile de deasupra lor m-au cucerit. Felul în care spatele ei se arcuia, respirația ei precipitată, degetele ei care mă strângeau, toate astea mă dădeau peste cap. Când am ajuns în fine deasupra ei, mi-am așezat mâinile de o parte și de alta a capului ei.

Mă uitam la Kat și mă îndrăgosteam de ea iar și iar. Când mi-a zâmbit, nu mi-am mai simțit inima. Mi s-a părut că totul capătă sens atunci când a început să mă atingă. Nu m-am îndepărtat de ea decât câteva clipe, ca să îmi pun protecția. Iar în clipa în care nu a mai fost nimic între noi, când așteptarea a luat sfârșit, tot altruismul meu a dispărut. Mâinile mele erau lacome. Eu eram lacom și mâinile mele erau peste tot, iar după ele venea gura mea. Trupurile noastre se mișcau împreună, de parcă am fi fost uniți așa dintotdeauna. Și când mă uitam la ea, la obrajii ei aprinși, la buzele ei ușor umflate, știam că niciodată în viața mea n-o să mai existe o clipă mai frumoasă și mai perfectă ca asta.

Eram beat de gustul ei, de atingerea ei. Nu se auzeau decât bătăile inimilor noastre, apoi ea mi-a rostit numele, iar eu am

explodat. Camera era scăldată într-o lumină albă, licăritoare; nu-mi dădeam seama dacă vine de la mine sau de la ea, dar nici nu-mi păsa.

Mult timp apoi nu am putut să mă mișc. La naiba, nu am vrut să mă mișc. Nu când îi simțeam mâinile mângâindu-mă pe spate, nu când îi auzeam respirația precipitată în urechile mele. Dar greutatea mea o strivea, chiar dacă ea nu se plângea.

M-am ridicat și m-am rostogolit lângă ea. I-am mângâiat stomacul, șoldurile, iar ea s-a întors spre mine și s-a apropiat așa de mult, încât din nou nu mai era nimic între noi.

— A fost perfect, a murmurat ea cu o voce somnoroasă.

Eu încă nu eram capabil să vorbesc. Numai Dumnezeu știe ce mi-ar fi ieșit din gură în clipa aceea, așa că am preferat să o sărut ușor pe fruntea transpirată. Ea a suspinat de plăcere, apoi mi-a adormit în brațe. Greșisem mai devreme.

Nu era un moment mai frumos și mai perfect decât *ăsta*. Și voiam să am momente ca ăsta toată viața.

KATY

Dimineață, picioarele și brațele noastre erau împletite, iar cearșaful era răsucit în jurul coapselor mele. A trebuit să fac niște eschive de ninja ca să ies din brațele lui Daemon. Mi-am întins mâinile deasupra capului și am suspinat fericită. Tot corpul mă durea cumva plăcut.

— Mmm, asta-i sexy.

Am deschis repede ochii. Speriată și descoperită, am vrut să trag cearșaful, dar Daemon m-a prins repede de mână. Obrajii mi-au luat foc în clipa în care i-am văzut ochii verzi ca pădurea.

— Ce? a murmurat el somnoros. Acum te rușinezi? Chiar nu văd sensul.

Mă înfierbântasem toată și parcă mă furnica pielea. Într-un fel, Daemon avea dreptate. Noaptea trecută nu fusesem deloc rușinoasă, și totuși. Lumina puternică a soarelui de dimineață inunda toată camera. Am tras cearșaful din mâna lui și m-am acoperit.

El s-a îmbufnat și mi s-a părut ridicol că și așa îmbufnat era tot sexy.

— Încerc să întreţin misterul, i-am spus eu.

El a râs, iar râsul lui mi-a dat fiori. A venit mai aproape de mine și mi-a sărutat vârful nasului.

— Misterul e supraevaluat. Eu vreau să cunosc personal fiecare pistrui și fiecare rotunjime.

— Cred că ai făcut asta azi-noapte.

— Nuu. A clătinat din cap. Aia a fost doar o primă întâlnire cu ele. Acum vreau să cunosc toate aspirațiile și visele lor.

Am râs.

— E ridicol.

— E adevărat.

S-a rostogolit pe o parte, a aruncat cearșaful de pe el și s-a ridicat.

Am făcut ochii mari.

Gol ca în ziua în care s-a născut, stătea în picioare absolut relaxat, fără niciun fel de apăsare că era așa expus. A ridicat mâinile deasupra capului și s-a întins. Pieptul s-a bombat și mușchii s-au pronunțat. Adânciturile de lângă șolduri s-au încordat, reținându-mi privirea peste limita de decență.

În cele din urmă am reușit să mă uit mai sus. Privirile ni s-au încrucișat.

— Știi, s-au inventat niște chestii care se numesc pantaloni. Ar trebui să încerci și tu.

S-a întors și mi-a aruncat un rânjet obraznic.

— Ai fi distrusă. Numai gândește-te cum ar fi să vezi asta în fiecare zi de acum înainte.

Inima mi-a bătut puțin mai tare.

— Fundul tău gol? Uau. Înscrie-mă și pe mine pe listă.

A râs iar și a intrat în baie. Parcă mi-era prea cald; am închis ochii. În fiecare zi? Cum ar fi, mereu?

Gândul ăsta mi-a adus în stomac fluturași fericiți care nu aveau nicio legătură cu goliciunea lui. Să mă trezesc mereu lângă Daemon, să mă culc lângă el în fiecare seară?

Am deschis ochii, fiindcă am auzit ușa de la baie. El se freca la ochi, iar eu m-am trezit că mă holbez iar la el, că mă holbez la propriu la anumite părți absolut nepotrivite. Ca atunci când știi că nu trebuie să te uiți undeva, dar ochii tăi se duc exact acolo, fără voia ta.

A lăsat mâna jos.

— Am impresia că salivezi puțin.

— Ce? Nu-i adevărat.

Dar era posibil. Așa că mi-am tras cearșaful peste ochi.

— Un domn nu ar face o asemenea observație nedelicată.

— Eu nu sunt un domn.

A întins mâna și mi-a tras cearșaful de pe față. Am ținut de el cât de mult am putut, dar lupta noastră jucăușă nu a durat mult.

— N-ai cum să te ascunzi. Te-am prins deja.

— Ești nașpa.

— Cel puțin eu nu salivez ca alții.

A aruncat cearșaful mai încolo, pe pat. Privirea lui atentă m-a făcut să mă încordez.

— OK. Poate acum salivez *eu* un pic.

Până la micul dejun fața mea va arde complet.

— Termină.

— Nu mă pot abține. S-a aplecat peste mine și s-a sprijinit în mână, lângă coapsa mea, iar cu cealaltă mână mi-a mângâiat obrazul. Așa salivez eu mereu, a spus.

Am râs și l-am împins.

— Ești mult prea plin de tine.

— Î-hî. S-a aplecat până s-a lipit de mine și coapsa lui s-a strecurat între picioarele mele. Se sprijinea în mâini, și îmi mângâia gura cu buzele. Un sărut?

M-am prins de brațele lui și i-am dat un pupic rapid.

— Poftim.

El a ridicat capul și s-a strâmbat.

— Ăsta-i un sărut pentru o bunică.

— Ce? Vrei altul mai bun?

Am întins gâtul și l-am sărutat ceva mai apăsat.

— Ce zici de ăsta?

— Naşpa.

— Nu-i frumos ce spui.

— Mai încearcă, a spus el, îngustând încet ochii.

Respirația mi se accelerase puțin.

— Nu știu dacă mai meriți vreun sărut după ce mi-ai spus că ăsta a fost naşpa.

A făcut o mișcare neașteptată cu coapsele, care m-a făcut să icnesc.

— Mda, a spus el, sigur pe sine. Cred că merit un alt sărut.

Da-da-da, merita. L-am sărutat încă o dată, dar m-am oprit înainte să devină prea pasional. Daemon s-a strâmbat și eu am zâmbit.

— Asta-i tot ce meriți.

— Nu sunt deloc de acord cu asta.

A trecut ușor cu degetele pe brațul meu, apoi pe coaste. Atingerea lui, ușoară ca un fulg, a continuat apoi pe abdomenul meu și mai departe, mai jos. Și în tot timpul ăsta se uita în ochii mei.

— Mai încearcă, a zis.

Când a văzut că nu mă mișc, a făcut o mișcare cu degetele care a făcut ca inima mea să se zbată în piept. Am ridicat capul,

mă simțeam ameţită şi aeriană. I-am atins uşor buzele cu gura, l-am sărutat iar, acordând o atenţie deosebită buzei de jos. Când am vrut să mă retrag, el şi-a trecut braţul pe după gâtul meu.

— Nu.

Vocea lui era joasă.

— A fost doar un pic mai bine. Poate ar trebui să-ţi arăt eu.

M-am înfiorat sub intensitatea privirii lui. Tot corpul mi s-a încordat.

— Poate ar trebui.

Şi mi-a arătat – o, Doamne, nu mi-a arătat el mereu? Noaptea trecută fusese tandru şi atent şi absolut perfect, dar acum era cu totul altceva, dar tot aşa mi se oprea inima. În fiecare sărut, în fiecare atingere, era o notă de disperare. Era un fel de sălbăticie, care creştea cu fiecare respiraţie. Daemon a venit peste mine şi apoi în mine, transformând o scânteie într-un foc mistuitor, care ardea necontrolat. Mâinile mele îl ţineau strâns, toată tensiunea pe care o simţeam în mine s-a descătuşat, iar silueta lui a început să-şi piardă conturul.

Am rămas amândoi nemişcaţi, parcă o veşnicie. Coapsele noastre erau încă lipite strâns. Mâinile mele pe după gâtul lui. Una dintre mâinile lui pe obrazul meu, alta pe mijlocul meu. Chiar şi când s-a rostogolit pe o parte, m-a tras şi pe mine după el. Nu prea avea de ales. Eu nu îi dădeam drumul. Aş fi vrut să apăs pe „stop" şi să rămână toate aşa – eu, lipită de el. Fiindcă ştiam că în clipa în care ne vom ridica din pat şi vom ieşi din camera asta, va trebui să ne confruntăm cu realitatea necunoscută care ne aştepta. Trebuia să stabilim nişte lucruri foarte grave. Trebuia să luăm nişte decizii pe care nu mai aveam cum să le schimbăm ulterior.

Dar apoi m-am gândit la faza aia cu „fiecare zi" – la „pentru totdeauna". Indiferent ce va fi, vom fi alături. Asta mi-a dat putere.

— La ce te gândești, Kitten? m-a întrebat el, dându-mi la o parte părul de pe obraz.

Am deschis ochii și am zâmbit.

— Mă gândeam la chestiile pe care le avem de stabilit.

— Și eu la fel. M-a sărutat. Dar înainte de asta cred că trebuie să facem un duș și să ne îmbrăcăm.

Am râs.

— E adevărat.

— Și ți-am spus până acum ce mult îmi place cum râzi? Nu contează. O să-ți mai spun o dată. Îmi place la nebunie cum râzi.

— Iar eu te iubesc. Mi-am lipit buzele de gura lui și apoi m-am ridicat în fund, înfășurată în cearșaf. Să știi că dușul e al meu.

Daemon s-a ridicat într-un cot.

— Putem să facem duș împreună.

— Da, și după aia va trebui să mai facem un duș după duș. Am strâns cearșaful în jurul meu și m-am dat jos din pat. Mă întorc.

El mi-a făcut cu ochiul.

— Te-aștept.

DAEMON

Dacă aș fi avut îndoieli până acum în legătură cu perfecțiunea lui Katy, în clipa asta mi s-ar fi spulberat toate. A făcut duș în mai puțin de cinci minute. Remarcabil. Nici măcar nu credeam că e omenește posibil. De exemplu, un duș scurt de-ale lui Dee dura cincisprezece minute.

Apoi a ieșit înfășurată în prosop, ștergându-și părul. Când s-a uitat spre pat, o roșeață dulce i-a cuprins obrajii.

Presupun că aș fi putut să-mi pun ceva pe mine, dar atunci aș fi pierdut îmbujorarea ei.

Mi-am aruncat picioarele din pat și am pornit spre duș. Când am trecut pe lângă ea, am ciupit-o ușor de obrajii îmbujorați. Ea a roșit mai tare, eu am râs, iar ea a mormăit încet ceva foarte nefeminin.

Baia era aburită și plăcută. Am stat sub duș, lăsând jetul de apă să-mi biciuiască fața, și m-am gândit la noaptea care a trecut și la dimineața asta. Apoi gândurile mi-au fugit în trecut, când am văzut-o pe Kat prima dată, atunci când venise la ușa mea să ceară informații. Chiar dacă atunci nu am vrut să recunosc, din prima clipă a pus ghearele pe mine, iar eu nu voiam să și le mai ia de acolo.

După aia, creierul meu a început să descarce o groază de povești. Mi-am adus aminte de faze pe care aproape le uitasem – cum m-am certat cu Kat în grădina ei, fiindcă nu voia să vină cu mine la lac, atunci când Dee îmi ascunsese cheile de la mașină. De parcă eu aș fi avut nevoie de chei ca să mă duc undeva. Și atunci tot asta voiam – să petrec puțin timp cu ea. Și mai erau atâtea lucruri care îmi veneau în minte. Cum se repezise ca un ninja asupra arumului în seara cu balul. Își riscase viața pentru mine, chiar dacă nu eram pentru ea decât un idiot masiv. Dar noaptea de Halloween? Era gata să moară pentru mine și Dee.

Și eu aș fi fost gata să mor pentru ea.

Acum ce avea să urmeze? Nu mă gândeam unde ne ducem sau prostii de genul ăsta, mă gândeam că amândoi făcusem sacrificii unul pentru altul și eram în continuare dispuși să facem sacrificii. Mă gândeam la pasul următor. Mă gândeam la drumul cu mașina până aici, când mă holbam la mâna ei stângă.

Inima mea a avut o mișcare ciudată, ceva între panică și excitare. Mi-am băgat iar capul sub jetul de apă. În pieptul meu începuse să se adune ceva și n-am mai putut să neg realitatea. Mâinile mi s-au încleștat fără voie pe faianța băii.

Rahat.

Ajunsesem într-adevăr să mă gândesc la asta? Da. Chiar îmi doream asta? La dracu', da. Era ăsta cel mai dement lucru la care puteam să mă gândesc? Clar. Asta avea să mă oprească? Nup. Aveam senzația că o să leșin. Numai un pic.

Am stat la duș mai mult de cincisprezece minute.

Mă comportam ca o fetiță.

Senzația aia de panică/excitație s-a accentuat și mai mult când am închis robinetele. Mâna mi-a tremurat un pic și mi-am îngustat ochii.

Trebuia să mă gândesc serios la chestia asta.

Apoi iar mă gândeam – pe cine vreau să păcălesc? Întotdeauna când îmi pun ceva în cap, asta și fac. Iar acum eram hotărât. N-avea sens să o iau pe după vișin. N-avea sens să mai aștept. Era normal. Mi se *părea* absolut normal. Și asta contează – e singurul lucru care contează.

Eram îndrăgostit de ea. O voi iubi mereu.

Mi-am înfășurat un prosop în jurul șalelor și am intrat în dormitor. Kat stătea pe pat, turcește, îmbrăcată cu o pereche de blugi și cu tricoul ăla al ei pe care scria BLOGUL MEU E MAI BUN DECÂT VLOGUL TĂU. Dap, imaginea asta m-a hotărât definitiv.

— Deci, m-am gândit – am spus, gura mea luând-o înaintea creierului – sunt optzeci și șase de mii patru sute de secunde într-o zi, corect? Și o mie patru sute patruzeci de minute pe zi.

Sprâncenele ei alcătuiau acum o linie continuă.

— OK. Te cred pe cuvânt.

— Exact așa e. Am bătut cu degetul în cap. Am aici o groază de informații inutile. În fine, mă urmărești? Într-o săptămână sunt o sută șaizeci și opt de ore. Într-un an sunt în jur de opt mii șapte sute și ceva, și știi ce?

A zâmbit.

— Ce?

— Vreau să-mi petrec toate secundele, minutele și orele astea cu tine.

Într-un fel, parcă nici nu-mi venea să cred că din gura mea putea să iasă ceva așa de siropos, dar era superb de adevărat.

— Vreau ca toate secundele și minutele dintr-un an să fiu cu tine. Vreau ca toate orele, din toate deceniile, să fiu cu tine, oricâte or fi ele.

Ea s-a uitat la mine cu ochii mari și pieptul i se zbătea într-o respirație precipitată.

Am mai făcut un pas și am pus jos un genunchi în fața ei, așa, înfășurat în prosop. Poate că ar fi trebuit să-mi pun întâi pantalonii.

— Vrei și tu asta? am întrebat-o.

Ea s-a uitat în ochii mei și a răspuns imediat:

— Da. Vreau și eu asta. Știi că vreau.

— Bun, am zâmbit. Atunci hai să ne căsătorim.

Capitolul 25

KATY

Timpul s-a oprit în loc. Inima mea a încetat să bată o clipă, apoi a început să sară. În burtă ziceai că am pietre. M-am uitat la el așa de mult timp, încât a ridicat o sprânceană.

— Kitten?

A lăsat capul pe umăr. Șuvițele ude de păr i-au alunecat pe frunte.

— Mai respiri?

Mai respiram? Nu eram foarte sigură. Nu puteam decât să mă uit la el. Era imposibil să fi spus cuvintele alea. *Hai să ne căsătorim*. Afirmația asta – fiindcă eram convinsă că nu fusese o întrebare – era așa de neașteptată, încât înlemnisem.

El a zâmbit cu un colț al gurii.

— OK. Tăcerea ta e mai lungă decât am crezut eu că poate să fie.

Am clipit des din ochi.

— Scuze. Doar că… ce mi-ai spus adineauri?

El a râs cu poftă și și-a strecurat degetele printre degetele mele.

— Am spus „hai să ne căsătorim".

Am mai luat o gură de aer, i-am strâns mâna și inima mea a mai făcut o săritură.

— Vorbești serios?

— Mai serios ca niciodată, a răspuns el.

— Cât ai stat în baie te-ai lovit cumva la cap? Fiindcă ai stat mult acolo.

Daemon a râs și mai tare.

— Nu. Ar trebui să mă simt jignit de întrebarea asta?

Am roșit.

— Nu. Doar că... tu vrei să te căsătorești cu mine? Adică, să ne căsătorim de-adevăratelea?

— Există mai multe feluri de căsătorie, Kitten? Începuse iar să zâmbească. Nu va fi o căsătorie legală, fiindcă avem amândoi acte false, deci, într-un fel, n-ar fi o căsătorie reală, dar pentru mine ar fi - pentru *noi*. Vreau să facem asta. Chiar acum. Nu am un inel, deocamdată, dar îți promit că o să-ți iau unul potrivit când lucrurile... se vor termina. Suntem în Vegas. Nu e loc mai potrivit decât ăsta. Vreau să mă căsătoresc cu tine, Kat. Azi.

— Azi?

Vocea mea a semănat cu un chițăit. Am crezut că leșin.

— Da. Azi.

— Dar suntem...

Suntem prea tineri, dar, chiar se punea problema așa? Eu aveam optsprezece ani, mai aveam puțin și făceam nouăsprezece. Întotdeauna mă gândisem că pe la douăzeci și ceva de ani o să-mi pun pirostriile, numai că viitorul nostru era așa de nesigur. Și nu mă refer la nesiguranța obișnuită, cu care se

confruntă oamenii obișnuiți în mod normal, când nu știi ce-ți rezervă viitorul. Noi făceam parte din procentul ăla nenorocit de oameni pentru care nimic din ce se întâmplă nu e în favoarea lor. Dacă nu reușeam să ne ascundem și ne prindeau iar, mă îndoiam că de data asta cei de la Daedalus ne vor mai permite să stăm împreună. Asta dacă am reuși să rămânem în viață. Nu aveam garanția anilor în care am fi putut să ne evaluăm relația.

— Dar ce? m-a întrebat el încet.

Nu eram convinsă că avem nevoie de mai mulți ani ca să ne dăm seama dacă vrem să fim împreună. Chiar în secunda asta știam bine că vreau să-mi petrec toată viața alături de Daemon, dar nu era așa de simplu. Cred că mai era ceva care a precipitat așa decizia lui.

El mi-a strâns mâna.

— Kat?

Inima îmi bătea nebunește. Aveam senzația că sunt într-un carusel.

— Vrei să faci asta fiindcă te gândești că ziua de mâine s-ar putea să nu mai fie? De-asta vrei să te căsătorești cu mine? Pentru că altă ocazie s-ar putea să nu mai existe?

El s-a retras puțin.

— Aș putea să spun că asta nu a contat deloc în decizia mea? Nu. Contează și asta. Dar nu e singurul motiv, nu e nici măcar un motiv important pentru dorința mea. Poate mai degrabă un catalizator.

— Un catalizator, am șoptit eu.

A dat din cap.

— O să fac tot ce-mi stă în putere să nu se întâmple nimic rău. O să fac tot posibilul să avem timp să facem *tot* ce ne dorim, dar nu sunt atât de tâmpit cât să nu-mi dau seama că e

posibil să se întâmple ceva care să nu depindă de mine. Și, la dracu', nu vreau ca atunci să mă uit înapoi și să-mi pară rău că am scăpat ocazia să te fac a mea, să-ți arăt că într-adevăr vreau să-mi petrec toată viața alături de tine. Să mă gândesc că am ratat o șansă.

Mi s-a pus un nod în gât și parcă nu mai aveam aer. Lacrimile îmi ardeau ochii.

— Vreau să mă căsătoresc cu tine fiindcă *te iubesc*, Kat. Te voi iubi *mereu*. Asta n-o să se schimbe azi sau peste două săptămâni. O să fiu la fel de îndrăgostit de tine ca azi și peste douăzeci de ani... Mi-a lăsat mâna, s-a ridicat puțin și mi-a prins obrajii în palme. De-asta vreau să ne căsătorim.

Mi se umpluseră ochii de lacrimi și câteva au început să se prelingă pe obraji. El le aduna pe rând cu degetele lui.

— Lacrimile astea sunt de bine sau de rău?

— Sunt... ai spus ceva așa de frumos. Mi-am șters obrajii, mă simțeam ca o nevrotică surescitată în pragul unei crize. Și chiar vrei să ne căsătorim azi?

— Da, Kat. Chiar vreau să ne căsătorim.

— Înfășurat în prosop?

A dat capul pe spate și a râs cu poftă.

— Poate îmi pun ceva pe mine.

În cap mi se înghesuiau o grămadă de gânduri.

— Și unde?

— Sunt o mulțime de locuri în Vegas.

— Dar e prudent să ne ducem acolo?

El a dat din cap.

— Eu așa cred, dacă ne mișcăm repede.

O căsătorie rapidă în Vegas? Aproape îmi venea să râd la gândul că o să fim doar unul dintre nenumăratele cupluri care veneau la Vegas să se căsătorească. Parcă îmi mai revenisem

din amorțeală acum, când mă gândeam la cât de... banală e chestia asta.

Căsătoria.

Inima mea a făcut un salt în piept.

— Dacă nu te simți pregătită, e OK. Nu e obligatoriu s-o facem, a spus el, cu ochii în ochii mei. N-o să mă supăr dacă tu crezi că nu e momentul potrivit, dar am să te mai întreb o dată. Nici măcar nu trebuie să spui nu. Dacă nu vrei, nu spui nimic. OK? A luat o gură de aer: Vrei să mă faci cel mai fericit nemernic de pe Pământ căsătorindu-te cu mine, Katy Swartz?

Respiram întretăiat. Tot corpul mi se încordase. Nu îmi imaginasem niciodată așa o cerere în căsătorie. De câte ori mă gândisem la asta, nu avusesem în minte vreun prosop, în schimb era vorba de o perioadă lungă de logodnă, de planuri de nuntă, de rude și prieteni care să fie lângă mine...

Dar îl iubeam pe Daemon. Și, așa cum spusese și el, îl voi iubi și mâine, și peste douăzeci de ani. Asta nu avea să se schimbe. Emoțiile prin care treceam erau foarte complexe, dar răspunsul era simplu.

Am tras aer în piept, și aveam impresia că e prima oară când respir.

— Da.

El s-a uitat la mine uluit.

— Da?

Am dat din cap cu putere, ca o focă.

— Da. Mă căsătoresc cu tine. Azi. Mâine. Când o fi.

S-a ridicat în picioare într-o fracțiune de secundă și m-a luat în brațe. Mă ținea strâns, picioarele mele atârnau la câțiva centimetri deasupra podelei, și m-a sărutat. Sărutul acela era o dovadă mai solidă decât orice certificat.

M-am îndepărtat de el, ca să respir, cu mâinile pe umerii lui. S-a uitat la mine cu o expresie de încântare şi corpul lui a căpătat acea strălucire albă, superbă. Am zâmbit.

— Păi, să înceapă spectacolul.

DAEMON

Nu am lăsat-o pe Kat să-şi schimbe tricoul. Aveam o slăbiciune pentru tricoul ăla. În fond, cu el era îmbrăcată când am văzut-o prima dată, şi aveam impresia că i se potriveşte foarte bine.

Cu senzaţia că am urcat Everestul într-o secundă, mi-am pus rapid o pereche de blugi şi un tricou. OK. Poate nu chiar rapid. Eram mereu distras de buzele lui Kat, fiindcă buzele acelea spuseseră da, şi asta le-a transformat brusc în ceva de care nu puteam sta departe.

Când am coborât, erau umflate. Încă era devreme, numai Lyla se trezise. I-am cerut fără nicio jenă să-mi împrumute maşina, fiindcă nu aveam de gând s-o plimb pe jos pe Kat prin Vegas. Ea mi-a oferit imediat cheile de la Jag, dar eu am preferat Volkswagenul pe care l-am văzut în garaj lângă celelalte două maşini ale ei. Mă mâncau palmele să conduc un Jaguar, dar ar fi atras prea multe priviri asupra noastră.

Sincer, nu credeam că o să avem probleme. Ultimul loc în care ne-ar căuta cei de la Daedalus ar fi o casă unde se oficiază căsătorii, dar pentru orice eventualitate mi-am luat înfăţişarea tipului pe care îl întruchipasem şi la motel, iar pentru Katy am făcut rost de o pălărie cu boruri largi şi nişte ochelari de soare.

— Arăt ca o imitaţie de vedetă, a spus ea, uitându-se în oglinda laterală. S-a întors spre mine. Tu arăţi destul de bine.

M-am strâmbat.

— Nu știu dacă ar fi cazul să mă deranjeze remarca asta.

Ea a chicotit.

— Știi că Dee o să ne omoare.

Ne hotărâserăm să nu spunem nimănui. Mai ales că Matthew ar fi avut probabil ceva de obiectat, Dee ar fi luat-o razna, iar eu, sincer, voiam să facem asta singuri. Era momentul nostru. Mica noastră bucată de plăcintă pe care n-o împărțeam cu ceilalți.

— O să-i treacă, am spus eu, convins în sinea mea că e destul de improbabil.

Mai degrabă puteam să mă aștept că va vrea să mă omoare fiindcă nu a luat și ea parte la asta. După ce am ieșit din alee pe șoseaua principală, am bătut-o pe Kat pe coapsă.

— Un moment important, nu? După ce se va termina toată mizeria asta, dacă vrei nuntă de-aia mare, cu tot tacâmul, o s-o facem. Trebuie doar să-mi spui.

Și-a scos ochelarii ăia imenși de la ochi.

— O nuntă mare costă o groază de bani.

— Iar eu am o groază de bani puși deoparte. Suficient cât să nu ducem lipsă de nimic până când se va clarifica situația, așa că e arhisuficient și pentru o nuntă.

Ea a clătinat din cap.

— Nu vreau nuntă mare. Te vreau doar pe tine.

Eram gata să opresc Volkswagenul și să tabăr asupra ei chiar acolo.

— Ține totuși minte asta, în caz că te răzgândești mai târziu.

Voiam să-i ofer totul – un inel care să-i tragă degetul în jos cu greutatea lui și o nuntă mai tare ca toate nunțile din lume. Niciuna din astea două nu era posibilă acum – și trebuie să recunosc că mă excita faptul că părea să nu-i pese de toate astea.

OK. Cam tot timpul eram excitat în preajma ei, dar nu asta e ideea.

— Știi unde mi-ar plăcea să mă căsătoresc? Să mă căsătoresc. Uau. Nu-mi vine să cred că am spus asta. În fine, a zis Kat, cu ochii strălucindu-i pe sub borurile pălăriei. Vreau la biserica aia mică – aia unde se duce toată lumea care vrea să se căsătorească la Vegas.

A trebuit să mă gândesc un pic.

— Adică The Little White Wedding Chapel? Aia din *Marea mahmureală*?

Kat a râs.

— E trist că așa ajungi să afli de existența unei biserici, dar, da, aia. Cred că sunt vreo două în Vegas. Ar trebui să fie perfect. Nu cred că o să fie nevoie de altceva în afară de acte și de taxă.

M-am uitat la ea zâmbind.

— Dacă asta îți dorești, asta vei avea.

Nu ne-a luat prea mult să intrăm în oraș și să ne oprim la unul dintre info-chioșcurile alea pentru turiști. Kat a sărit repede din mașină și a luat un braț de broșuri. Una dintre ele era cu capela. Se pare că nunțile improvizate erau în mare vogă. Logic.

Trebuia să facem rost de o autorizație pentru căsătorie.

Ea s-a încruntat.

— Nu vreau s-o facem sub o identitate falsă.

— Nici eu. Am oprit în fața judecătoriei și am lăsat motorul pornit. Numai că e prea riscant să folosim numele noastre reale. Pe urmă, vom avea nevoie de un certificat de căsătorie pe numele alea pe care le vom folosi. Dar noi doi vom ști adevărul.

Ea a dat din cap și a pus mâna pe mânerul portierei, apoi a lăsat-o jos.

— Ai dreptate. În fine, hai să mergem.

— Hei, am oprit-o eu. Ești sigură, da? Sigur vrei asta?

Ea s-a întors spre mine.

— Absolut sigură. Vreau s-o facem. Sunt doar emoționată.

S-a aplecat spre mine, a întins capul și m-a sărutat. Borul pălăriei mi-a atins obrazul.

— Te iubesc. Și căsătoria... mi se pare normală.

Am expulzat tot aerul din plămâni.

— Așa e.

Șaizeci de dolari mai târziu, țineam în mână autorizația de căsătorie și eram în drum spre capela de pe Boulevard. Întrucât actele noastre false aveau fotografiile noastre reale, după ce am parcat mașina a trebuit să-mi reiau înfățișarea normală.

Tot drumul am stat cu ochii în patru după indivizi suspecți. Problema era că la momentul ăla mie mi se părea toată lumea suspectă. Cu toate că era așa de devreme, străzile erau deja pline de turiști și de oameni care se duceau la lucru. Știam că oriunde ar putea să fie agenți sub acoperire, dar mă îndoiam că vreunul dintre ei va fi îmbrăcat ca Elvis sau se va ascunde într-o capelă.

Când a apărut în fața noastră indicatorul către capelă, Kat m-a strâns de mână. Inimioara de pe indicator era drăguță, dar cam țipătoare.

— The Little White Wedding Chapel nu e chiar așa mică, a spus ea când am intrat în parcare.

Am oprit motorul și, după ce am scos cheia din contact, am revenit la înfățișarea cu care era Kat obișnuită.

Un zâmbet amuzat i-a luminat chipul.

— Ceva mai bine.

— Parcă ziceai că celălalt e sexy.

— Nu așa sexy ca tine. M-a bătut ușor pe genunchi, apoi s-a pregătit să coboare. Am luat eu autorizația, a spus.

M-am uitat afară și aproape că nu-mi venea să cred că suntem aici. Nu că aș fi avut îndoieli sau ceva, dar nu îmi venea să cred că într-adevăr facem asta și că peste o oră-două vom fi doi oameni căsătoriți.

Sau un luxen și un hibrid căsătoriți.

Am intrat repede înăuntru și ne-am întâlnit cu „organizatorul de nunți". I-am înmânat autorizația, actele și taxa – am pus mașinăria în mișcare. Blonda vopsită de la tejghea tot încerca să ne vândă pachetele lor din dotare, inclusiv posibilitatea de a închiria un frac și o rochie de mireasă.

Kat a clătinat din cap. Își scosese ochelarii și pălăria.

— Nu avem nevoie decât de cineva care să ne căsătorească. Atât.

Blonda ne-a aruncat un zâmbet plin de dinți ultra-albi și s-a aplecat peste tejghea.

— Vă grăbiți, porumbeilor?

I-am cuprins umerii lui Kat cu brațul.

— S-ar putea spune și așa.

— Dacă vreți doar ceva rapid, fără clopote și fluiere sau martori, atunci puteți merge la pastorul Lincoln. Ceremonia nu e inclusă în taxă, așa că o să vă rugăm să faceți o donație.

— Sună bine. M-am aplecat și am sărutat-o pe Kat pe tâmplă. Vrei și altceva? Dacă vrei, așa facem. Indiferent ce ai vrea.

Kat a clătinat din cap.

— Te vreau doar pe tine. Nu avem nevoie de altceva.

I-am zâmbit și m-am uitat la blondă.

— Ei, ați auzit.

Femeia s-a ridicat în picioare.

— Sunteți adorabili. Veniți după mine.

Kat m-a făcut atent lovindu-mă cu șoldul când am intrat după blondă în „Tunelul Iubirii" – și, mamă, ce de comentarii

răutăcioase aveam în cap în legătură cu denumirea asta. Dar le-am păstrat pentru mai târziu.

Pastorul Lincoln era un bărbat în vârstă, care semăna mai degrabă cu un bunicuț decât un preot care oficiază ceremonii dintr-un capriciu în Vegas. Am stat de vorbă cu el câteva minute, și apoi a trebuit să mai așteptăm încă vreo douăzeci până a terminat el niște chestii. Întârzierile astea începeau să mă facă paranoic și mă așteptam ca din clipă în clipă să dea năvală în capelă o armată întreagă. Trebuia neapărat să mă gândesc la altceva.

Am tras-o pe Kat pe genunchii mei și i-am încercuit mijlocul cu brațele. În timp ce așteptam, i-am povestit despre ceremonia tradițională a celor din specia mea, care era aceeași cu a oamenilor, mai puțin inelul.

— Și faceți ceva în loc de inel? m-a întrebat ea.

I-am dat părul după ureche și i-am zâmbit.

— O să zici că e grețos.

— Vreau să știu.

Îi mângâiam încet curbura gâtului.

— E un fel de jurământ de sânge. Suntem în forma noastră reală.

Vorbeam încet, pentru cazul în care ne-ar asculta cineva, deși sunt convins că în Tunelul Iubirii se auziseră chestii și mai ciudate decât asta.

— Ne înțepăm degetele și le lipim unul de altul. Cam asta e.

Ea m-a plesnit ușor peste mână.

— Nu e deloc grețos. Mă așteptam să spui că alergați de colo-colo dezbrăcați sau că faceți sex în fața tuturor.

Mi-am lăsat capul pe umărul ei și am început să râd.

— Ai o minte așa de perversă, Kitten. De-aia te iubesc eu.

— Numai de asta?

S-a înghesuit în mine, cu obrazul lipit de obrazul meu.

Am strâns-o mai tare.

— Știi tu mai bine.

— Putem să facem și noi asta – așa cum faceți voi – mai târziu? m-a întrebat ea, bătându-mă ușor pe piept. Când se vor liniști lucrurile.

— Dacă asta vrei tu.

— Asta vreau. Cred că mi s-ar părea mai autentic, înțelegi?

— Domnișoară Whitt? Domnule Rowe?

Blonda apăruse în cadrul ușii. Eram sigur că ne spusese cum o cheamă, dar nu îmi aminteam numele ei pentru nimic în lume.

— Suntem gata, dacă sunteți pregătiți.

Am ridicat-o pe Kat în picioare și am luat-o de mână. Partea aia din capelă era chiar drăguță. Era spațiu suficient ca să aduci și invitați. Peste tot erau trandafiri albi – în capetele băncilor, în colțuri, atârnați în buchete din tavan sau pe niște piedestale din fața capelei. Pastorul Lincoln stătea între piedestalele alea, cu o Biblie în mână. Când ne-a văzut, a zâmbit.

Pașii noștri nici nu se auzeau pe covorul ăla roșu. De fapt, cred că și dacă tropăiam eu tot nu aș fi auzit nimic din cauza bubuiturilor inimii mele. Ne-am oprit în fața pastorului. A spus ceva, eu am dat din cap. Dumnezeu știe ce-o fi zis. Ne-a spus să ne întoarcem unul spre celălalt și așa am și făcut, ținându-ne de mâini.

Pastorul Lincoln vorbea întruna, dar parcă era profesorul lui Charlie Brown – nu pricepeam nimic. Privirea mea nu se dezlipea de fața lui Kat, iar atenția mea era concentrată pe senzația pe care mi-o dădeau mâinile ei și căldura trupului său. La un moment dat, am auzit cuvintele esențiale:

— Vă declar acum soț și soție. Poți să săruți mireasa.

Cred că mi-a explodat inima. Kat se uita în sus, la mine, cu ochii ei cenușii, acum mari și umezi. O clipă nu am putut să fac nicio mișcare. Câteva secunde prețioase ai fi zis că sunt înghețat, dar apoi am reușit să mă mișc, i-am prins obrajii în palme și i-am dat ușor capul pe spate. Am sărutat-o. O mai sărutasem de cel puțin o mie de ori, dar sărutul ăsta – o, da – ăsta a fost cu totul altfel. Atingerea și gustul ei m-au pătruns până în adâncul sufletului, m-au marcat.

— Te iubesc, i-am spus eu și am sărutat-o. Te iubesc așa de mult.

Ea m-a strâns de mijloc.

— Și eu te iubesc.

Nici nu mi-am dat seama când am început să zâmbesc, apoi să râd ca un idiot, dar nu îmi păsa. Am tras-o lângă mine și i-am strâns capul la piept. Inimile noastre băteau nebunește, în tandem – *noi doi* eram în tandem. Și în clipa aia mi s-a părut că toate chestiile prin care am trecut, toate lucrurile pe care le-am pierdut sau la care am fost siliți să renunțăm, toate au meritat. Numai asta conta cu adevărat – numai asta va conta cel mai mult, întotdeauna.

Capitolul 26

KATY

Mă simțeam ca o prințesă din alea din desenele animate, care ridica timid un picioruș când era sărutată de Făt-Frumos. Eram ameţită de fericire şi absolut copleşită, aşa cum nu aş fi crezut niciodată că pot să fiu. Era doar un petic de hârtie pe care îl țineam strâns în mână. Un certificat de căsătorie pe nişte nume care nici măcar nu erau ale noastre.

Dar avea cea mai mare însemnătate.

Însemna totul.

Nu îmi puteam stăpâni zâmbetul şi nici de nodul din gât nu puteam să scap. Din clipa în care ne rostiserăm jurămintele, eram în permanenţă gata să izbucnesc în plâns. Daemon cred că îşi imagina că sunt nebună.

În drum spre ieşire, blonda de la ghişeu ne-a ieşit în faţă. Mi-a întins o fotografie.

— Din partea mea, a spus ea, zâmbind. Sunteți un cuplu foarte frumos. Ar fi fost păcat să nu aveți nicio amintire de la momentul ăsta.

Daemon s-a uitat la poză, peste umărul meu. Fotografia înfățișa sărutul nostru – primul nostru sărut ca soț și soție.

— Dumnezeule, am spus eu, simțind că-mi iau foc obrajii. Zici că ne devorăm.

El a râs.

Blonda a zâmbit și s-a dat la o parte.

— Cred că genul ăsta de pasiune durează toată viața. Sunteți norocoși.

— Știu.

Și în clipa aceea, chiar mi-am dat seama că sunt norocoasă, indiferent de câte se întâmplaseră. M-am uitat în sus la... *soțul meu*. Știam bine că această căsătorie nu e validă, dar pentru mine era. Ochii mei voiau să dea iar drumul la fântânile arteziene.

— Știu ce norocoasă sunt.

Daemon m-a răsplătit cu un sărut răvășitor care m-a făcut să simt că zbor. În orice altă situație asta m-ar fi rușinat, din moment ce eram în public, dar acum nu-mi păsa. Absolut deloc.

Tot drumul spre casă a fost ca un film siropos, ne țineam de mână și ne sorbeam din priviri. Ne-a luat vreo două minute doar să ne dăm jos din mașină. În clipa în care a oprit motorul, am tăbărât unul pe altul. Lacomi – amândoi eram așa de lacomi. Sărutările nu mai erau de ajuns. M-am strecurat peste maneta de viteze, pe picioarele lui. Mâinile mele erau pe sub tricoul lui, pe mușchii fermi ai abdomenului. El mă mângâia pe spate, urmărind linia șirii spinării și încurcându-și degetele prin părul meu.

Când el s-a retras și a lăsat capul pe tetieră, respiram greu.

— OK, a spus el. Dacă nu ne oprim acum, o să facem ceva foarte nerușinat în mașina asta.

Am chicotit.

— Asta ar fi o adevărată răsplată pentru Lyla, după ce că ne-a împrumutat mașina.

— Exact.

A întins mâna și a deschis portiera. Aerul rece de afară a năvălit peste noi.

— Ai face bine să ieși, până nu mă răzgândesc.

Nu eram prea convinsă că nu vreau să se răzgândească, dar mi-am adunat toată voința și m-am dat jos din mașină. Când am intrat în casă prin ușița aia care dădea într-o debara, Daemon era chiar în spatele meu, mă ținea de șolduri.

În clipa în care am pășit în bucătărie, Matthew a apărut fix în fața noastră, cu ochii strălucind de furie.

— Unde dracu' ați fost până acum?

— În oraș, a răspuns Daemon și a trecut în fața mea.

Acum aproape că nu-l mai vedeam pe Matthew.

— În oraș?

Părea uluit.

M-am strecurat lângă Daemon, cu certificatul strâns la piept.

— Am vrut să văd niște chestii.

Matthew a rămas cu gura căscată.

— Nu cred deloc că a fost o idee bună, a spus Archer, care apăruse sub arcadă. Să vă duceți să faceți turism când jumătate din guvern umblă după fundul vostru.

Daemon s-a încordat.

— E totul în regulă. Nu ne-a văzut nimeni. Acum, să ne scuzați...

Ochii lui Archer s-au îngustat.

— Nu pot să cred că voi...

Tot timpul cât a vorbit, eu am cântat disperată în gând *Don't Cha*, ca să nu mă mai gândesc la căsătorie, dar probabil că unul dintre noi a eșuat, fiindcă Archer a închis gura brusc, cu un aer șocat. Ca și cum tocmai i-ar fi spus cineva că la Olive Garden poți să-ți umpli castronul cu salată de câte ori vrei.

Te rog, nu spune nimic. Te rog. Mă tot gândeam la cuvintele alea, cu speranța că va intra în mintea mea și o să le audă.

Matthew s-a uitat la Archer, cu sprâncenele încruntate.

— Te simți bine, camarade?

Archer s-a întors pe călcâie, clătinând din cap, și a mormăit:

— Nu contează.

— Știu că ești supărat rău pe chestia asta, Matthew. Ne cerem scuze. Nu se va mai întâmpla, a spus Daemon, în vreme ce bâjbâia pe lângă el și mă lua de mână. A pornit spre scări. Și poți să țipi cât vrei la noi peste vreo... cinci ore, cam așa.

Matthew și-a încrucișat brațele la piept.

— Ce ți-ai pus tu în cap să faci?

Strecurându-se pe lângă el, Daemon i-a aruncat un zâmbet obraznic.

— Nu ce. Mai degrabă cu cine.

L-am plesnit peste spate, dar nu m-a băgat în seamă.

— Deci poți să mai aștepți un pic cu predica ta cea mare?

Matthew, practic, n-a mai avut nicio șansă să mai spună ceva. Am ieșit ca vântul din bucătărie, trecând în viteză printr-o cameră inutilă, plină de statui, și cu o masă în mijloc.

Dintr-o altă cameră se auzeau vocile lui Dee și Ash.

— Am face bine să ne grăbim, a spus Daemon, altfel nu mai scăpăm.

Cu toate că abia așteptam să petrec câteva momente frumoase cu Dee, știam de ce ne grăbim. Pe la jumătatea scării, Daemon s-a întors spre mine și m-a ridicat în brațe. Mi-am stăpânit râsul și l-am apucat de gât.

— Asta nu e necesar.

— Ba e absolut necesar, a spus el și apoi s-a deplasat ca un extraterestru.

În clipa următoare mă așeza cu picioarele pe podeaua dormitorului și închidea ușa după noi.

Hainele n-au mai stat mult timp pe noi. La început, totul s-a desfășurat rapid și febril. S-a răsucit spre mine și m-a împins în spate până când m-a lipit de ușă, strivindu-mă cu trupul lui mare. Se întâmpla oarecum altfel. Parcă era mai autentic, ca și cum hârtia aia caraghioasă care acum zăcea pe podea ar fi schimbat totul, și poate așa și era. Picioarele mele erau înfășurate în jurul taliei lui și febra creștea tot mai mult. I-am spus că îl iubesc. I-am arătat că îl iubesc. El a făcut la fel. În cele din urmă am ajuns în pat, și acolo lucrurile au fost mai calde și mai dulci.

Au trecut ore la rând, probabil mai multe ore decât cele cinci pe care Daemon i le promisese lui Matthew. Nimeni nu ne-a întrerupt, ceea ce era surprinzător. Mă simțeam așa de bine în brațele lui, cu obrazul pe pieptul lui. Știu că ar putea suna stupid, dar îmi plăcea să-i ascult bătăile inimii.

Daemon se juca în părul meu, răsucind câte o șuviță, în timp ce vorbeam despre tot și despre toate, fără nicio legătură cu viitorul apropiat, numai despre viitorul la care speram noi – cel în care mergeam la facultate, în care aveam o carieră.

În care aveam o viață.

Era așa de bine, parcă ne purificam sufletele.

Apoi stomacul meu a început să ghiorăie ca Godzilla.

Daemon a început să râdă.

— OK. Trebuie să aducem niște mâncare aici, ca să nu începi să mă devorezi pe mine.

— Prea târziu, am spus eu și i-am prins cu gura buza de jos.

El a scos sunetul ăla așa de sexy, cumva din gât, după care întotdeauna se mai întâmpla ceva vreo două ore. Mi-am adunat puterile ca să pun între noi puțină distanță.

— Trebuie să coborâm.

— Ca să mănânci?

S-a ridicat în fund și și-a trecut mâna prin păr. Era adorabil de ciufulit.

— Și asta, dar trebuie să vedem ce fac și ceilalți.

Realitatea era ca trezirea din beție.

— Trebuie să vedem ce facem *și noi*.

— Știu. S-a aplecat peste marginea patului, a luat de jos tricoul meu și mi l-a aruncat. Dar ar fi cazul să fie și niște mâncare.

Slavă Domnului, era. Dee era în bucătărie, își pregătea un prânz târziu – sau o fi fost o cină timpurie? – cu tot felul de gustări reci. Daemon s-a dus spre camera de unde se auzea vocea fratelui său, iar eu m-am dus lângă Dee.

— Pot să te ajut? am întrebat-o eu, legănându-mă pe călcâie.

Ea s-a uitat la mine.

— Aproape am terminat. Ce vrei? Șuncă de porc? De curcan?

— De porc, te rog frumos. Am zâmbit. Probabil că Daemon tot de porc vrea. Dar pot să le fac eu, dacă nu ai cu porc.

— Daemon vrea orice se poate mânca.

A întins mâna și a luat o farfurie de carton. Mi s-a părut ciudat ca într-o asemenea casă să existe farfurii de carton. În timp ce punea pe farfurie două sandviciuri cu șuncă, s-a auzit un hohot de râs bărbătesc, iar ea a întors capul. Părea ușurată.

— Ce? am întrebat-o eu, cu ochii spre camera în care intrase Daemon.

— Nu știu. A zâmbit ușor. Doar că sunt puțin surprinsă. Archer e în camera aia. Mă așteptam să aud țipete, nu râsete.

— Daemon e doar... știi tu, puțin cam prea protector atunci când e vorba de tine.

Soră-sa a izbucnit în râs.

— Puțin?

— OK. Foarte mult. Nu are nimic cu Archer. E chiar un băiat foarte bun. M-a ajutat – ne-a ajutat – cât am fost acolo, la Daedalus, dar e și mai mare ca tine, e diferit și...

— Are penis? a continuat Dee. Fiindcă am impresia că problema cea mai mare a lui Daemon asta e.

Am râs și eu și am luat două cutii de suc.

— Mda, s-ar putea să ai dreptate. Și, ai mai vorbit cu el?

A ridicat din umeri.

— Nu mult. Nu e prea vorbăreț.

— E un tip care nu prea vorbește. M-am rezemat de dulap. Și nici nu a stat prea mult printre oameni. Așa că probabil deocamdată e în perioada de acomodare.

Ea a clătinat ușor din cap.

— E pur și simplu dement și oribil ce fac ei acolo cu oamenii. Și sunt mult mai multe, nu? Mi-aș dori să putem face ceva.

M-am gândit la hibrizii pe care îi văzusem și la originii pe care îi eliberaserăm. Oare o fi scăpat vreunul dintre ei? Am pus cutiile jos și am oftat.

— E groaznic tocmai fiindcă sunt așa de multe.

— Exact.

S-au auzit alte hohote de râs și de data asta am recunoscut și râsul lui Daemon. Fără să vreau, am început să zâmbesc cu gura până la urechi.

— Ia te uită. Ce veselie pe tine azi. Dee mi-a tras un cot. Care-i treaba?

Am ridicat din umeri.

— Am avut o zi foarte bună. O să-ți povestesc eu mai târziu.

Mi-a întins o felie de friptură.

— Dacă e vorba despre ce ați făcut voi acolo, sus, nici nu vreau să știu.

Am râs.

— Nu despre asta e vorba.

— Slavă Domnului, a spus Ash, strecurându-se printre noi ca să ia borcanul cu maioneză. Fiindcă nimeni nu vrea să audă așa ceva.

Ash nu vorbea mai deloc cu mine, poate doar ca să-mi mai povestească ceva din trecutul ei cu Daemon, dar, în fine. Când i-am zâmbit, mi-a aruncat o privire ciudată.

A luat o lingură de maioneză din borcan și a băgat-o în gură. Mi s-a întors stomacul pe dos.

— Faptul că ești așa de slabă și mănânci maioneză cu lingura este o anomalie a universului.

Mi-a făcut cu ochiul ei de pisică.

— Invidiază-mă.

Partea curioasă era că nu o invidiam.

— Dacă mă gândesc mai bine, poate eu ar trebui să te invidiez, *Kitten*.

Dee a plesnit-o peste mână.

— Nu începe iar.

Ash a aruncat lingura în chiuvetă, zâmbind.

— N-am spus că mi-aș dori să fiu Kitten a lui, dar dacă aș fi fost... în fine, povestea asta ar fi avut un cu totul alt final.

Acum vreo două luni, asta m-ar fi înfuriat la culme. Acum doar am zâmbit.

Ea s-a uitat câteva clipe la mine, nevenindu-i să creadă, apoi și-a dat ochii ei albaștri peste cap.

— În fine.

M-am uitat după ea cum pleacă.

— Am impresia că începe să mă placă, i-am spus lui Dee.

Ea a râs, așezând și ultimul sandvici pe farfurie. Erau acolo mai mult de zece bucăți.

— De fapt, cred că adevărata problemă e că Ash *vrea* să te antipatizeze.

— Se pricepe destul de bine la asta.

— Dar nu cred că ea chiar nu te place. Dee a luat farfuria în mână și-a lăsat puțin capul într-o parte. Sincer, a ținut mult la Daemon. Nu știu dacă a fost vreodată vorba de dragoste, dar cred că ea și-a închipuit tot timpul că ei doi vor fi împreună. E destul de greu să treci peste așa ceva.

Parcă mă simțeam vinovată.

— Știu.

— Dar o să treacă. Pe urmă, când o să găsească pe cineva care să-i tolereze răutățile, o să fie toate bune în lume.

— Și tu?

A râs și mi-a făcut cu ochiul.

— Eu vreau să fie toate bune în lume măcar *o noapte* – dacă înțelegi ce vreau să spun.

Am izbucnit în hohote.

— Dumnezeule, vezi să nu cumva să te audă Daemon sau Dawson.

— Vorbesc serios.

Toată lumea era în sufragerie – se întinseseră pe canapea, pe sofale și fotolii. Pe perete se afla cel mai mare televizor pe care îl văzusem în viața mea, cam cât ecranul unui cinematograf.

Daemon a bătut cu palma în canapea, lângă el, iar eu m-am așezat acolo și i-am întins farfuria și sucul.

— Mulțumesc.

— Sora ta le-a făcut. Eu doar le-am adus pe ale noastre.

Dee a așezat farfuria pe măsuța de cafea și s-a uitat spre Archer, care stătea de vorbă cu Paris și Luc. Apoi și-a luat două sandviciuri și s-a așezat pe o sofa roșie. Obrajii i se îmbujoraseră puțin, iar eu am sperat ca gândurile ei să fie drăguțe și pure.

Mi-am aruncat privirea spre Archer, care acum se uita fix la Dee, și mi-am dat seama că nu e deloc așa.

Vizavi de noi, Dawson s-a aplecat și a luat două sandviciuri din farfurie, unul pentru el și unul pentru Beth. Fata stătea ghemuită într-o pătură și părea pe jumătate adormită.

Când ni s-au întâlnit privirile, un zâmbet timid a luminat fața lui Beth.

— Cum te simți? am întrebat-o eu.

— Excelent.

A început să ciugulească pâinea, dând la o parte semințele maronii.

M-am întrebat din nou ce se întâmplă cu ea, pentru că sigur era ceva în neregulă. Nu arăta doar obosită. Părea de-a dreptul sfârşită.

— Am călătorit mult, a încercat să explice Dawson. Şi pe mine m-a cam obosit drumul.

Nu părea deloc obosit. Ba, dimpotrivă, părea plin de viaţă. Iar ochii lui verzi erau strălucitori, mai ales atunci când se uita la Beth.

Adică tot timpul.

— Mănâncă, i-a spus el încet. Trebuie să mănânci măcar vreo două sandviciuri.

Ea a râs încet.

— Chiar două, nu ştiu.

Am mai rămas acolo un timp, terminaserăm de mult de mâncat, şi am impresia că toată lumea încerca să amâne inevitabilul – marea discuţie. Până şi Matthew a plecat puţin, spunându-ne că se întoarce repede.

Daemon s-a aplecat în faţă şi şi-a pus mâinile pe genunchi.

— Cred că ar fi cazul să trecem la ale noastre.

— Să ştii că da, a spus Luc. Trebuie să o luăm la picior cât mai repede. Mâine ar fi ideal.

— Asta cred că ştie toată lumea, a spus Andrew. O luăm la picior, dar unde ne ducem, mai exact?

Luc a vrut să răspundă, dar Archer a ridicat mâna şi i-a făcut semn să tacă.

— Păstrează gândul ăsta.

Originul mai mic s-a uitat la el cu ochii îngustaţi, dar s-a rezemat de spătar, cu fălcile încleştate. Archer s-a ridicat şi a ieşit cu paşi mari din cameră, cu pumnii strânşi.

— Ce se întâmplă? a întrebat Daemon.

Am simţit fiori de nelinişte pe şira spinării. M-am uitat şi la Dawson, care intrase brusc în alertă.

— Luc, am spus eu, cu un junghi în inimă.

Luc s-a ridicat, respirând precipitat. O clipă l-am văzut în picioare în fața sofalei și în clipa următoare era în partea cealaltă a camerei, cu mâna în gâtul Lylei.

— De când? a întrebat-o el.

— Drăcia dracului, a exclamat Andrew, sărind în picioare și postându-se în fața lui Dee și a surorii lui.

— De când? a întrebat din nou Luc, și degetele lui s-au strâns pe gâtul femeii.

Chipul ei s-a golit de sânge.

— N-nu știu la ce t-te referi.

Daemon s-a ridicat încet și a făcut un pas în față. Fratele lui l-a urmat.

— Ce se întâmplă aici?

Luc nu l-a băgat în seamă și a ridicat-o în aer pe femeia înfricoșată.

— Îți dau cinci secunde să răspunzi la întrebare. Unu. În patru...

— N-am avut de ales, a gâfâit ea, ținându-se de încheietura băiatului.

Mi-a înghețat sângele în vene.

Toată lumea din cameră a înțeles și s-a îngrozit. M-am apropiat de Beth, care se chinuia să iasă din pătură.

— Răspuns greșit, a spus Luc și i-a dat drumul. Întotdeauna ai de ales. Este singurul lucru pe care ei nu au cum să ți-l ia.

Luc s-a mișcat așa de repede, încât mă îndoiam că și Daemon ar fi putut să-i urmărească mișcările. Brațul i-a țâșnit înainte. Lumina albă care i se încolăcea pe braț i-a explodat în mână. Un val de fierbințeală și putere a umplut camera și mi-a zburat părul.

Energia a lovit-o în piept pe Lyla, aruncând-o drept într-un tablou în care era un peisaj de pe Strip. Pe fața ei s-a văzut

uimirea, apoi n-a mai fost nimic. Ochii îi erau goi când a alunecat pe perete, prăbușindu-se la podea cu picioarele moi.

Doamne Dumnezeule... M-am dat un pas înapoi, cu mâna la gură.

În pieptul Lylei era o gaură. Din gaura aia ieșea fum.

O clipă mai târziu, silueta ei a început să apară difuz, ca o imagine proastă la televizor, apoi a trecut în forma ei reală, iar strălucirea albă a început să scadă, până când au început să se vadă pielea translucidă și rețeaua de vene.

— Poate vrei să ne explici de ce ai omorât gazda? a întrebat Daemon cu o voce periculos de calmă.

Archer a reapărut în arcada camerei, cu o mână în gâtul lui Matthew și în mâna cealaltă cu un telefon spart. Din nasul lui Matthew curgea un fir de sânge roșu intens, cu o tentă albăstruie.

Daemon și Dawson s-au repezit la ei.

— Ce dracu' e asta?

Vocea lui Daemon a răsunat ca un tunet în toată casa.

— Ai două secunde să răspunzi la întrebare înainte să dărâm casa asta cu tine.

— Prietenul vostru, aici de față, vorbea la telefon.

Tonul lui Archer era plat, atât de calm încât m-am cutremurat.

— Spune-le, Matthew, spune-le pe cine ai sunat.

Matthew n-a răspuns nimic. Doar se holba la Daemon și Dawson.

Archer l-a strâns mai tare și i-a tras capul pe spate.

— Javra asta a sunat la Daedalus. Ne-a vândut. Rău de tot.

Capitolul 27

KATY

Daemon a făcut un pas înapoi, parcă primise o lovitură în piept.

— Nu.

Vocea lui era răgușită.

— Nu se poate.

— Îmi pare rău, a spus Matthew. Nu puteam să permit să se întâmple asta.

— Să permiți să se întâmple *asta*? a spus Dee.

Era palidă și își ținea pumnii strânși pe lângă corp.

Matthew nu-și lua ochii de la Daemon. Vocea lui, toată ființa lui încerca să-l facă pe Daemon să înțeleagă ceea ce era de neînțeles.

— Nu pot să stau și să mă uit cum vă pierd pe toți... voi sunteți familia mea, și Adam e mort. E mort din cauza a ceea ce vrea Daedalus. Trebuie să înțelegeți. N-am vrut să mai trec încă o dată prin asta.

O răceală bruscă mi-a inundat venele.

— Încă o dată?

Ochii de un albastru intens ai lui Matthew s-au îndreptat asupra mea și parcă deodată se ridicaseră obloanele. Pentru prima oară am văzut în ochii lui neîncrederea și disprețul. Așa de puternice și așa de violente, încât parcă au traversat camera și s-au agățat de mine.

— *De-asta* nu ne amestecăm noi cu pământenii. Se întâmplă accidente, și e în firea noastră să-i salvăm pe cei pe care îi iubim. De asta nu-i iubim pe oameni. La asta se ajunge! În clipa în care unul dintre noi se încurcă cu un pământean, Daedalus e pe urmele noastre.

— O, Doamne, a șoptit Dee și și-a acoperit gura cu mâinile.

Paris a țâțâit încet.

— Ăsta-i un motiv oribil să-i trădezi pe cei pe care îi consideri familia ta.

— Tu nu înțelegi nimic! Matthew s-a eliberat din strânsoarea lui Archer. Dacă trebuie să sacrific pe unul dintre ei ca să-i salvez pe ceilalți, o voi face. *Am făcut-o.* Așa era cel mai bine.

Eram năucită. Efectiv, am rămas prostită câteva clipe, apoi mi-am adus aminte de noaptea aceea, când m-am dus cu Daemon acasă la Matthew, după ce văzusem arumul împreună cu Nancy – aceeași noapte în care Matthew ne confirmase că dacă Beth era în viață, atunci și Dawson trebuia să fie în viață.

Fuseseră o mulțime de lucruri pe care el le știa, iar noi nu l-am întrebat niciodată de unde le știe. Dar faptul că știa de locul acesta și nouă nu ne-a spus nimic? Mă uitam la el îngrozită.

Luc a lăsat capul pe umăr.

— Ce ți-au oferit? Ți-au spus că îi lasă pe toți în pace dacă le dai pe unul dintre ei? Un schimb cinstit. O viață pentru mai multe vieți?

Simțeam că mi se face rău.

— Ei îi voiau pe Daemon și pe Kat, a spus el și s-a uitat iar la Daemon. Au promis că restul vor fi liberi.

— Ești nebun? a țipat Dee. Și asta cu ce ne ajută?

— O să ne ajute! a urlat Matthew. De ce crezi că v-au lăsat în pace, pe tine și pe Daemon? Amândoi știați de relația lui Dawson și că Bethany știe adevărul despre noi. Toți erați în pericol. Trebuia să fac ceva.

— Nu.

Vocea slabă a lui Beth parcă a cutremurat camera.

— Unchiul meu a fost cel care ne-a trădat...

— Unchiul tău doar a confirmat ceea ce se bănuia deja, a scuipat Matthew. Când au venit la mine să mă întrebe despre voi, m-au pus să aleg. Mi-au spus că dacă le spun adevărul despre relația voastră, îi vor lăsa în pace pe ceilalți.

— Jigodie ordinară!

Conturul siluetei lui Daemon a început să se estompeze.

— Tu l-ai turnat pe Dawson? Pe fratele meu?

În cuvintele lui era otravă.

Matthew a clătinat din cap.

— Știi bine ce le fac luxenilor care încalcă regulile. Nu se mai aude nimic de ei. Au amenințat că vă vor lua pe toți. S-a răsucit spre Ash și Andrew: Chiar și pe voi.

Pârâiturile energiei umpluseră camera.

— Da, ajung cu toții la Daedalus, a spus Archer, strângând din pumni. Exact acolo unde i-ai trimis tu acum pe Daemon și pe Katy.

— Tu le-ai spus de mine și Beth?

Vocea lui Dawson a devenit răgușită pe la jumătatea enunțului.

Matthew a încuviințat iar din cap.

— Îmi pare rău, dar i-ai expus pe toți.

Daemon părea încremenit, de parcă fusese lovit în moalele capului, dar valul de fierbințeală care umpluse camera nu de la

el venea, ci de la Dawson. Un curent puternic de energie se rostogolea din el.

— La fel și acum, a spus Matthew și și-a împreunat mâinile ca pentru rugăciune. Îi vor doar pe Daemon și Katy. Toți ceilalți, inclusiv tu și Beth, veți fi liberi. Trebuia s-o fac. Trebuia să protejez...

Dawson a reacționat așa de repede, încât și dacă ar fi vrut să-l oprească cineva din cameră, n-ar fi avut nicio șansă. Și-a luat puțin avânt și a trimis un fulger de energie pură, instabilă, drept în Matthew. Lovitura l-a izbit în piept și l-a făcut să se răsucească.

Știam că era mort mai înainte de a se prăbuși la pământ.

Știam că țipătul care s-a auzit a fost al lui Dee.

Știam că Daemon a fost cel care m-a apucat de mână și m-a scos din cameră.

Știam că în tot haosul ăla se auzea vocea lui Archer, care, împreună cu Daemon, dădea indicații.

Și mai știam că trebuia să plecăm de aici. Repede.

Numai că nu m-aș fi așteptat niciodată ca Matthew să facă așa ceva, sau că Dawson ar putea să-l omoare așa, într-o fracțiune de secundă.

— Stai lângă mine, Kitten.

Vocea joasă a lui Daemon parcă mi-a mângâiat pielea.

— Trebuie să te știu...

— Eu sunt bine, l-am întrerupt eu, uitându-mă la Luc cum se întoarce s-o tragă pe Ash în foaier. Vin și ei. Acum.

— Poți să pariezi pe fundulețul tău că vin, a spus Archer și a dus mâna la spate.

A scos un pistol.

— Nu-mi place să vorbești despre fundul lui Kat, dar, lăsând asta la o parte, unde mergem? a întrebat Daemon, strângându-mă și mai tare de mână. Care-i planul? Să ieșim în fugă de aici ca nebunii?

— Cam aşa ceva, a spus Andrew. Asta dacă nu vrem să ne ducă ei de aici pe toţi.

— Nu.

Luc stătea cu ochii pe Bethany şi Dawson. Pe faţa luxenului încă se mai citea o furie cumplită.

— Ieşim din oraş spre Arizona. Ştiu eu un loc pe care nenorociţii ăştia n-o să-l găsească. Dar mai întâi trebuie să ieşim din oraş.

Daemon s-a uitat la fratele lui.

— De-acord? Când Dawson a dat din cap, Daemon mi-a lăsat mâna şi s-a dus la el şi l-a prins de umăr. Ai făcut ce trebuia să faci.

Dawson a pus şi el mâna pe mâna lui Daemon.

— Aş face la fel oricând.

— Bine, hai să lăsăm efuziunile de familie; cine se urcă în maşinile astea de aici să fie pregătit să devină pradă, a spus Paris, agitând mai multe chei. Dacă e cineva care n-are chef să-şi rişte viaţa pentru cei de-aici, atunci să rămână. Dacă încearcă vreunul să ne păcălească, îl termin. A zâmbit cu încântare şi a adăugat: Probabil cu mare plăcere.

Daemon s-a uitat urât la el, dar a spus:

— De acord cu tine.

— Deja sunt băgat prea tare în povestea asta, a spus Andrew, ridicând din umeri. Aşa că nu contează dacă merg mai departe.

Toată lumea s-a uitat la Ash.

— Ce? a făcut ea, dându-şi după ureche şuviţele scurte de păr. Uite ce-i. Dacă nu voiam să fiu implicată în toată nebunia asta, aş fi rămas acasă, dar sunt aici.

Avea dreptate, dar mi-ar fi plăcut s-o întreb de ce e ea dispusă să-şi rişte viaţa, când nu putea să mă sufere nici pe mine, nici pe Beth. Apoi, deodată, mi-am dat seama. Nu avea nicio legătură cu noi. Aici era vorba de Daemon şi Dawson – de familie.

Și când era vorba de familie, noi nu mai contam.

Am pornit în grabă spre ușă, dar în ultima clipă l-am prins pe Daemon de braț.

— Stai puțin! Trebuie să mă duc sus.

Archer s-a răsucit spre mine.

— Indiferent despre ce e vorba, poate rămâne aici. Nu e important.

— *Daemon…*

Mi-am înfipt degetele în brațul lui. Presupun că toți aveau actele la ei. Nu știam dacă era așa, dar noi *aveam nevoie* de actele alea. Era obligatoriu să le avem.

— Fir-ar. Înțelesese la ce mă refer. Tu ieși afară. Eu mă mișc mai repede.

Am dat din cap, am plecat de lângă el și m-am apropiat de Archer.

— Pe bune? a mârâit el încet. Sunt așa de importante *actele* alea?

— Da.

Nu avem inele. Nu aveam un certificat pe numele noastre reale, și, da, nu era *real*, dar în clipa asta certificatul ăla și actele noastre false însemnau totul. Erau viitorul nostru.

Dawson o urcase deja pe Beth pe bancheta din spate a unui SUV. Ash și Andrew urcaseră și ei în mașina aia.

— Du-te cu ei, i-am spus lui Archer, știind că o să aibă grijă de ei. Noi mergem cu Paris și Luc.

Archer nu a ezitat. I-a luat-o înainte lui Dawson și a urcat la volan.

— E mai bine să conduc eu, în cazul în care o să avem probleme. Crede-mă.

Dawson nu părea deloc convins, și în momentul ăla semăna perfect cu Daemon, însă a făcut ceva ce Daemon n-ar fi făcut

în ruptul capului. Nu l-a contrazis. Pur şi simplu a urcat pe locul din dreapta şi a tăcut.

O clipă mai târziu, Daemon a apărut în spatele meu.

— Sunt în buzunarul de la spate.

— Mulţumesc.

Ne-am suit în Hummer, cu Paris la volan şi Luc lângă el. După ce am închis portierele, Luc s-a întors la noi.

— Îmi pare rău de povestea cu Matthew, i-a spus el lui Daemon. Ştiu că eraţi foarte apropiaţi. Că eraţi o familie. Asta-i naşpa. Dar oamenii când sunt disperaţi fac chestii naşpa.

— Şi tâmpite, a mormăit Paris încet.

Daemon a dat din cap şi s-a rezemat de banchetă. S-a uitat la mine şi a ridicat braţul. Nu am stat pe gânduri. Cu inima înnebunită de frică, m-am tras mai aproape şi m-am lipit de el. A lăsat braţul pe umerii mei şi m-a prins de braţ.

— Îmi pare rău, i-am şoptit. Îmi pare aşa de rău.

— Ssst, a şoptit el. Nu are de ce să-ţi pară rău.

Erau o mulţime de lucruri pentru care îmi părea rău. Lucruri la care nici măcar nu mă puteam gândi acum, când ieşeam cu maşina de pe alee. Iar la alte lucruri, cum ar fi că în acest moment cei de la Daedalus sunt probabil în drum spre noi? Da, nici la astea nu mă puteam gândi. În mine se născuse deja panica şi ameninţa să mă apuce cu ghearele ei. Dacă mă panicam, deveneam inutilă.

Poarta nu se deschidea. Daemon s-a încordat când a văzut că Paris nu frânează. A trecut prin poarta de metal.

— Bine că suntem într-un Hummer, a spus Luc.

Deamon s-a întins după centura de siguranţă.

— Ar fi bine să-ţi pui asta.

— Dar tu?

L-am lăsat să-mi prindă centura de locul din mijloc.

— Sunt mai greu de ucis.

— De fapt... Probabil că eu sunt cel mai greu de ucis, a spus Luc, iar vocea lui era plină de încântare.

— Sindromul buricul pământului loveşte din nou, a mormăit Daemon.

Luc s-a strâmbat când Paris a accelerat la maximum pe un drum îngust, cu Archer după noi.

— Ăia de la Daedalus v-au arătat arma lor perfectă?

— Ne-au arătat tot felul de chestii, am spus eu, alunecând într-o parte când Paris a luat în viteză o curbă.

— Şi arma lor specială? Luc şi-a pus un picior pe bord şi eu am sperat ca airbagul să nu se declanşeze, totuşi. Aia care poate doborî un luxen dintr-o lovitură – PEP? Proiectil cu Energie Pură?

— Ce? M-am uitat cu stomacul strâns de la Luc la Daemon. Ce fel de armă e asta?

— E un fel de energie pulsatorie care blochează undele luminoase – ultimul răcnet. Ceva gen onix, dar mai rău.

Daemon s-a încruntat.

— Nu am văzut-o, dar Nancy mi-a povestit despre ea.

— E o armă electromagnetică, a explicat Luc. Şi e periculoasă pentru oricine. Dacă o folosesc, înseamnă că nu se joacă. Blestemăţia aia întrerupe semnalele şi face rău inclusiv oamenilor, fiindcă inima, plămânii şi creierul sunt toate controlate de electricitate cu voltaj scăzut. Proiectilul cu Energie Pură nu e fatal pentru oameni la frecvenţe joase, dar pentru specia noastră e catastrofală o singură lovitură, la orice frecvenţă.

Mi-a îngheţat sângele în vene.

— O singură lovitură?

— O singură lovitură, a repetat Luc cu gravitate. Voi doi probabil că nu aveţi de ce să vă faceţi griji, dar trebuie să ştiţi că dacă vor pune la bătaie arma asta, o să moară mulţi.

Am încremenit, incapabilă să mai respir. Să mai moară alți oameni?

— Nu putem să acceptăm asta. M-am întors spre Daemon, cât mi-a permis centura de siguranță. Nu putem să acceptăm că vor muri oameni din cauza...

— Știu.

Hotărârea lui Daemon se vedea din felul în care își încleștase fălcile.

— Dar nici nu ne putem întoarce. Trebuie să plecăm de aici înainte să fim nevoiți să ne gândim la asta.

M-am uitat la Luc, cu inima bubuind. El nu părea așa de convins. Știam că Daemon încearcă doar să mă liniștească. Apreciam asta, dar acum, pe lângă groază, mai aveam și un sentiment de vinovăție. Dacă ar mai muri cineva...

— Nu face asta, mi-a spus Daemon încet. Știu la ce te gândești. Nu face asta.

— Cum aș putea să nu mă gândesc la așa ceva?

Daemon nu avea niciun răspuns. Groaza aia sinistră era ca o prăpastie care se lărgea pe măsură ce ne apropiam de orașul care prindea viață acum, la lăsarea serii. Dar neonul roșu și albastru al firmelor și jocurile de lumini nu mi se mai păreau acum atrăgătoare, ci reci.

Pe Boulevard, traficul se blocase, era acolo un șir nesfârșit de mașini – părea mai degrabă o parcare decât o stradă.

— La naiba. Paris a lovit nervos cu mâinile în volan. Ce inoportun.

— Inoportun? Nici n-am auzit vreun cuvânt mai nepotrivit ca ăsta. Daemon se agățase cu mâinile de scaunul lui Paris. Trebuie să ieșim neapărat de aici. Altfel suntem o pradă ușoară.

Paris s-a strâmbat.

— Nu văd cum putem să ieșim de aici, doar dacă ai tu în buzunar vreo mașină pe pernă de aer. Există drumuri laterale, dar mai departe de aici.

Mi-am desfăcut centura cu degetele tremurătoare și m-am întors să mă uit pe geam. În spate l-am văzut pe Archer.

— De ce nu se mișcă nicio mașină? Uite, am arătat eu.

Șirul de mașini se întindea de la Caesar's Palace până la noi, pe ambele sensuri.

— Traficul e oprit *complet*.

— Încă nu e cazul să intrăm în panică, a spus Paris și a zâmbit vesel. Probabil e doar un accident, sau vreunul care aleargă dezbrăcat pe stradă. Se întâmplă. La urma urmei, suntem în Vegas.

Cineva a claxonat.

— Sau o variantă mai plauzibilă ar fi că au blocat ieșirea în autostradă. Zic și eu, am remarcat.

— Cred că Paris încearcă doar să se uite la partea frumoasă și tâmpită a lucrurilor, Kitten. Cine suntem noi să încercăm să-l trezim la realitate?

Mi-am trecut palmele transpirate pe coapse și am vrut să-i răspund, când am auzit un fel de hârâit înfundat. M-am aplecat să mă uit pe geam.

— Rahat.

Un elicopter negru zbura deasupra orașului, incredibil de jos. Te așteptai ca palele elicei să lovească din clipă în clipă o clădire. Putea să fie un elicopter oarecare, dar eu aveam senzația apăsătoare că era de la Daedalus.

— Mă duc să văd ce se întâmplă, a spus Luc și a deschis portiera. Stați aici. Vin repede.

Luc a coborât din Hummer și a dispărut printre mașini înainte ca vreunul dintre noi să apuce să spună ceva. Daemon era iritat, se vedea bine.

— Crezi că asta e o chestie deșteaptă?

Paris a râs.

— Nu, dar Luc face ce vrea Luc. O să se întoarcă. E un tip grozav.

Am sărit în sus când am auzit o bătaie în geam. Era doar Dawson.

Daemon a lăsat geamul jos.

— Avem probleme.

— Mi-am dat seama. Mașini care nu se mișcă deloc? Nu e în regulă.

Dawson s-a aplecat pe geam. Întotdeauna mi se păruse deconcertant să-i văd așa aproape pe amândoi.

— Luc a ieșit?

— Da, am spus eu, strângându-mi mâinile între genunchi.

În spatele lui Dawson, cineva a fluierat. El nu s-a întors.

Luc a revenit la mașină. S-a urcat în Hummer și și-a prins părul într-o coadă.

— Copii, am vești proaste și vești bune. Cu care vreți să încep?

Încheieturile lui Daemon se albiseră de puterea cu care strângea scaunul. Știam că mai are două secunde până să pocnească pe unul dintre cei din față.

— Nu știu. Ce-ar fi să începi cu vestea bună?

— Ei bine, coloana de mașini se întinde pe aproape doi kilometri. Asta ne dă timp să ne facem un plan.

Vocea mea a sunat răgușit:

— Asta-i vestea *bună*? Atunci cum dracu' e vestea proastă?

Luc a făcut o grimasă.

— Vestea proastă e că ei au adus un fel de trupă SWAT care trece pe la fiecare mașină s-o verifice, așa că timpul de decizie e oarecum limitat.

M-am holbat la el.

Daemon a izbucnit într-un potop original de înjurături. S-a trântit pe banchetă, zgâlțâind mașina. Mușchii obrazului îi tresăreau.

— N-o să ne prindă așa.

— Și mie îmi place să cred asta, a replicat Luc. S-a uitat prin parbriz și a clătinat încet din cap. Dar în același timp cred că cea mai bună soluție e să lăsăm mașinile și să fugim.

— Să fugim, unde? a întrebat Dawson, cu ochii îngustați. În jurul Vegasului nu e decât deșert, iar Beth... S-a îndepărtat puțin de mașină și și-a trecut degetele prin păr. Beth nu poate alerga atâția kilometri. Ne trebuie un alt plan.

— Ai tu alt plan? l-a ironizat Paris. Fiindcă suntem toți numai ochi și urechi.

— Eu n-am cum să fac asta. Dawson s-a sprijinit cu mâna de portieră. Înțeleg dacă voi vreți să fugiți, dar eu și Beth va trebui să ne ascundem undeva. Voi duceți-vă...

— Nu ne separăm, l-a întrerupt Daemon, și se simțea furia în vocea lui. Nu ne separăm din nou. Rămânem împreună, orice s-ar întâmpla. Trebuie să găsesc ceva. Trebuie să fie ceva care...

S-a întrerupt.

Inima mea s-a oprit.

— Ce?

Daemon a clipit încet, apoi a început să râdă. M-am încruntat.

— Am o idee, a spus el.

— Așteptăm, a spus Luc și a pocnit din degete.

Daemon l-a privit pe puști cu ochii îngustați.

— Mai pocnește tu o dată din degete la mine și...

— Daemon! am țipat eu. Concentrează-te. Care e ideea?

El s-a întors la mine.

— E riscant și absolut nebunesc.

— OK. Mi-am scos mâinile dintre genunchi. Pare exact una dintre ideile tale.

Daemon a rânjit și s-a uitat la Luc.

— Mi-ai spus tu ceva mai demult. Că puterea lor vine din faptul că nu știe nimeni de existența lor – și că nimeni nu știe

de existența *noastră*. Dacă reușim să schimbăm asta, avem un avantaj asupra lor. O să fie prea ocupați să repare situația și n-o să ne mai caute.

Creierul meu digera greu povestea.

— Propui să ne expunem?

— Da. Ieșim afară și facem cea mai spectaculoasă scenă. Oamenii vor rămâne cu gura căscată. O scenă așa de spectaculoasă încât să creeze o diversiune.

— Cum a fost în Zona 51? Numai că de data asta...

De data asta ar fi șocant și absolut incontrolabil.

Dawson a plesnit cu palmele în caroseria Hummerului, ceea ce i-a atras o privire scandalizată de la Luc.

— Păi, s-o facem.

— Stați un pic, a spus Paris.

Daemon nu l-a luat în seamă și a pus mâna pe portieră. S-au auzit niște declicuri și ușa nu s-a deschis. S-a întors uluit spre Paris.

— Ai blocat cumva portiera mea?

— Da. Paris a ridicat mâinile, exasperat. Trebuie să ne gândim mai întâi la asta.

— Nu trebuie să ne mai gândim la nimic, a spus Dawson. E un plan destul de bun. Dacă reușim să provocăm haos, am putea să scăpăm.

Luc s-a aplecat spre noi, urcat cu genunchii pe scaun. Ochii lui de ametist se uitau fix la cei doi frați.

— Odată ce vom face asta, nu va mai fi cale de întoarcere. Cei de la Daedalus vor fi și mai iritați și vor pune toate tunurile pe noi.

— Dar vom avea timp să fugim, a argumentat Daemon.

Pupilele începuseră să-i strălucească.

— Sau ai vreo problemă dacă le dăm peste picioare?

— O problemă? Luc a izbucnit în râs. Cred că e o idee genială. Pe bune, mi-ar plăcea să le văd feţele când toate jurnalele de ştiri vor vorbi numai despre luxeni.

— Atunci care-i chestia? a întrebat Dawson, aruncând o privire spre coloana de maşini.

Tot nu se mişca niciuna.

Luc a bătut cu palma în spătarul scaunului.

— Voi trebuie să vă gândiţi bine la ce probleme o să declanşaţi. Fiindcă aici nu e vorba numai de Daedalus – şi comunitatea luxenilor va fi deranjată. Eu? Întotdeauna am fost pasionat de rebeliuni, iar asta va fi o rebeliune.

— Sunt şi alţii, a adăugat Paris repede. Vor folosi situaţia asta în beneficiul lor, Daemon. Vor profita de haos.

Am înghiţit în sec, gândindu-mă la procentul ăla de luxeni neprietenoşi de care îmi vorbise Dasher.

— Suntem prinşi între un munte şi un vulcan gata să erupă.

Daemon s-a uitat în ochii mei. Ştiam deja ce decizie luase. Când era vorba să aleagă între familie şi restul lumii, sigur alegea familia. A pus mâna pe mânerul portierei.

— Deblochează portiera.

— Eşti sigur? a întrebat Luc, solemn.

— Numai să avem grijă să nu facem rău oamenilor, am spus eu.

Pe faţa lui Luc s-a întins un zâmbet larg şi vesel.

— Păi, atunci, e momentul ca lumea să facă cunoştinţă cu minunăţiile extraterestre.

Capitolul 28

DAEMON

Cred că asta era cea mai dementă cascadorie pe care am făcut-o vreodată. Nu numai că îmi băteam joc de cei de la Daedalus şi de la MA, dar încălcam toate regulile luxenilor. Decizia asta nu mă afecta numai pe mine, îi afecta pe toţi. Ceva aşa de important ar fi trebuit să mă facă să şovăi un pic. Să mă mai gândesc, să caut un alt plan.

Dar nu era timp. Matthew... Matthew ne trădase, iar noi eram acum gata să fim prinşi.

Cum am mai spus, aş fi fost în stare să dau foc universului doar ca s-o ştiu pe Kat în siguranţă. La fel aş fi făcut şi pentru familia mea. Diferit ar fi fost doar focul.

Când ne-am dus spre Archer, care era tot la volan, lumea deja începuse să se uite la noi, întrebându-se de ce ne lăsăm maşina acolo. Numai faptul că eu şi Dawson mergeam alături atrăgea atenţia.

— Ştiu deja. Archer a oprit motorul. Cred că e o nebunie, dar s-ar putea să meargă.

— Ce e o nebunie? a întrebat Dee de pe scaunul de alături, fapt observat de Daemon cu neplăcere.

Cred că de-abia aşteptase să coboare Dawson ca să treacă în locul lui.

— Practic suntem prinşi în capcană în coloana asta de maşini, i-am spus eu, aplecându-mă pe geam. Au blocat strada undeva mai sus şi un grup de soldaţi verifică maşinile.

Beth a început să respire precipitat.

— Dawson?

— E OK. Dawson s-a dus imediat la portiera din spate şi a deschis-o. Vino aici.

Ea s-a dat jos din SUV şi s-a lipit de el.

— O să facem nişte problemuţe, ca să le distragem atenţia, am spus eu, uitându-mă printre gene la cei doi.

Era ceva acolo, ceva mai mult decât atitudinea aia ultraprotectoare care ar fi putut fi o trăsătură de familie, dar acum nu aveam timp să mă gândesc la asta.

— Noi sperăm să eliberăm drumurile şi să putem pleca naibii de aici.

— Consideră-mă sceptic, dar cum zici tu să dăm la o parte grămada asta de maşini şi să plecăm fără să ne oprească cineva? a întrebat Andrew.

— Pentru că ce o să facem noi e mai mult decât o problemuţă, a explicat Archer şi a deschis portiera, silindu-mă să mă dau înapoi. O să aprindem în Vegas nişte lumini cum nu s-au mai văzut vreodată.

Dee a făcut ochii mari.

— O să ne arătăm în forma reală?

— Dap.

Ash s-a aplecat în faţă.

— Sunteţi nebuni?

— Foarte posibil, i-am răspuns eu și mi-am dat la o parte o șuviță de păr de pe frunte.

Archer și-a încrucișat mâinile la piept.

— E cazul să reamintesc cuiva că atunci când v-ați urcat în mașina asta ați acceptat să fiți gata pentru orice? Ăsta e acum orice-ul de care spunea Paris.

— Hei, din partea mea, nicio împotrivire, a spus Andrew zâmbind și a sărit din mașină. Deci, ne expunem?

Kat s-a strâmbat și eu am fost gata să izbucnesc în râs. Andrew părea de-a dreptul încântat de asta.

S-a oprit în fața mașinii.

— Nu ai idee de când visez să îngrozesc niște oameni.

— Nu știu dacă ar trebui să mă simt jignită de asta, a bolborosit Kat.

El i-a făcut cu ochiul, iar eu m-am enervat nițel.

— Tu nu prea mai ești om acum, a subliniat Andrew și apoi mi-a zâmbit. Și când începem?

Mai erau doar câteva minute până la lăsarea întunericului.

— Acum. Dar – fiți atenți – nu ne îndepărtăm prea mult unii de alții. Nu ne scăpăm din vedere. Eu sau...

Mi-a trebuit multă voință să pronunț următoarele cuvinte. Mă durea sufletul, la propriu.

— ...Archer o să anunțăm când e momentul să plecăm în siguranță din oraș. Dacă ne dispar mașinile...

— Doamne, sper să nu se întâmple așa ceva, a scâncit Luc.

M-am uitat urât la el.

— Dacă ne dispar mașinile, o să găsim o altă soluție să plecăm. Nu vă faceți griji. OK?

Câțiva au dat din cap. Ash încă părea să creadă că ne-am pierdut cu toții mințile, dar Dawson a tras-o jos din mașină.

— Trebuie să mă ajuți cu o chestie foarte importantă, OK? Îți cer o favoare uriașă, a spus el.

Ash a dat din cap cu gravitate.

— Ce?

— Vreau să stai lângă Beth. Să n-o lași descoperită și să ai grijă de ea dacă se întâmplă ceva. Poți să faci asta pentru mine? E viața mea. Dacă i se întâmplă ei ceva, mi se întâmplă același lucru și mie. Înțelegi?

— Sigur că pot să am grijă de ea, a spus Ash, inspirând adânc. O să fie în siguranță lângă mine când voi o să alergați de colo-colo ca niște licurici demenți.

Beth s-a strâmbat.

— Pot să ajut și eu, Dawson. Nu sunt...

— Știu că poți să ajuți, iubito. I-a cuprins obrajii în palme. Nu cred că ești slabă, vreau doar să fii prudentă.

Ea părea gata să îl contrazică, iar eu începusem să-mi pierd răbdarea și în același timp îmi părea rău de fratele meu. Numai Dumnezeu știe cât timp mi-ar trebui mie să o conving pe Kat să nu se arunce în fața unui pluton de execuție. Apropo de asta...

— Nici să nu îndrăznești s-o spui, a zis Kat, fără să se uite la mine.

Am râs.

— Mă cunoști așa de bine, Kitten.

Beth a cedat și a rămas în grija lui Ash. Slavă Domnului, fiindcă oamenii începuseră să ne urmeze exemplul și acum coborau din mașini și se mișcau în toate părțile. Un tip și-a desfăcut o cutie de bere și a pus-o pe capota mașinii, admirând înserarea. Ar fi mers o bere în momentele astea.

— Gata? l-am întrebat pe Andrew.

Andrew și-a trosnit oasele gâtului.

— O să fie o chestie super-mișto.

— Te rog, ai grijă, l-a implorat Ash.

El a dat din cap.

— Mă descurc. Apoi a trecut pe lângă mine cu un mers legănat. O scenă? Nicio problemă.

M-am întors și am simțit nevoia să stau puțin. Nu mai era cale de întoarcere. Am văzut-o cu coada ochiului pe Ash cum traversează strada împreună cu Beth și se oprește pe trotuar sub un pâlc de palmieri.

— Să stai aproape de mine, i-am spus lui Kat.

Ea a dat din cap, uitându-se după Andrew, care înainta lejer printre mașini.

— Nu plec nicăieri. A făcut o pauză și și-a mușcat buzele. Aproape că nu-mi vine să cred că o să faceți asta.

— Nici mie.

Kat s-a uitat la mine și apoi a râs.

— Te-ai răzgândit cumva?

Am zâmbit ironic.

— Cam târziu pentru așa ceva.

Și așa era. Andrew a urcat pe trotuar, îndreptându-se spre enorma corabie de pirați. În spatele lui erau o grămadă de oameni. Mulți dintre ei aveau aparatele de fotografiat la gât. Perfect.

— Ce crezi că o să facă? a întrebat Kat, mușcându-și în continuare buza de jos.

Trebuia să recunosc, făcea tot posibilul să pară curajoasă, dar vedeam bine cum îi tremură mâinile și cum se uită mereu de-a lungul străzii, de unde se apropiau cu siguranță cei de la Daedalus. Era puternică, iar eu eram mereu uimit de ea.

— Cum spuneai tu? am încercat eu să-i distrag atenția. O să se transforme într-o firmă luminoasă.

I-au strălucit ochii.

— Ar trebui să fie distractiv.

Andrew a sărit pe marginea bazinului în care se afla corabia. M-am încordat când am văzut câțiva oameni întorcându-se spre el. Mi s-a părut că timpul s-a oprit în loc un minut întreg, apoi Andrew, cu zâmbetul ăla tâmpit pe față, și-a desfăcut brațele.

Conturul corpului a început să se estompeze.

Am auzit inspirația profundă a lui Kat.

Inițial nimeni nu a observat schimbarea, dar apoi tricoul alb al lui Andrew și tot corpul s-au încețoșat.

Din mulțime s-au auzit niște murmure.

Apoi Andrew a dispărut. Plecat. Puf.

Strigătele de uimire erau din ce în ce mai puternice, o adevărată simfonie de țipete speriate și de exclamații tulburate. Șoferii se holbau din mașini. Pietonii se opriseră în mijlocul drumului, unul după altul, ca într-un joc de domino.

Andrew a reapărut în forma lui reală. Înalt de aproape doi metri, corpul lui strălucea mai puternic decât oricare stea de pe cer sau decât luminile de pe Strip. O lumină albă, pură, cu contur albastru. Lumina lui era ca un far care atrăgea privirile tuturor din stradă.

Tăcere. Frate, era așa de liniște, încât ai fi putut auzi un greiere mușcând dintr-o muscă.

Aplauzele tumultuoase care au urmat mi-au acoperit valul de înjurături. Andrew era acolo, sus, în fața corăbiei ăleia nenorocite de pirați, și lumina de parcă i-ar fi băgat cineva în fund o armă nucleară, iar lumea aplauda?

Paris a venit lângă mine și a început să râdă.

— Am impresia că s-au văzut chestii și mai ciudate pe străzile din Vegas.

Ha. Avea dreptate.

Din mulțime au început să se aprindă blitzurile aparatelor de fotografiat. Andrew, care se pare că în adâncul sufletului era un artist, a făcut o plecăciune și apoi s-a îndreptat. A și țopăit puțin.

Am dat ochii peste cap. Pe bune?

— Uau, a spus Katy, lăsând brusc brațele jos. Nu pot să cred că a făcut așa ceva.

— Cred că e timpul să mă alătur și eu distracției, a spus Paris, și a pornit printre mașini.

S-a oprit pe banda cealaltă lângă un BMW roșu, condus de un bărbat între două vârste, și a trecut în forma reală. Bărbatul a sărit din mașină și s-a dat câțiva pași înapoi.

— Ce dracu'..., a țipat el, holbându-se la Paris. Ce dracu' e asta?

În forma lui reală, Paris a alunecat printre mașini, îndreptându-se spre mulțimea adunată în fața corabiei de pirați și a lui Andrew. S-a oprit puțin mai departe de ei și lumina lui a pulsat o dată, strălucitoare și intensă. Valul de fierbințeală care a venit dinspre el i-a silit pe mai mulți gură-cască să se dea un pas în spate.

Dee se urcase pe capoata unei mașini la câțiva metri mai în spate și stătea acolo, înaltă și dreaptă, iar vântul ușor îi învolbura părul, aruncându-i-l pe față. În clipa următoare a trecut în forma reală.

Cuplul care se afla în mașină a fugit în grabă pe trotuar, apoi cei doi s-au întors și au privit-o pe Dee cu gura căscată.

A urmat apoi Dawson. El rămăsese aproape de Beth și Ash, în partea cealaltă a străzii. Când a trecut în forma reală, mai mulți oameni au început să țipe.

— Vorbesc serios, Kitten, nu te îndepărta de mine.

Ea a dat iar din cap.

Am auzit de la distanță elicopterul. Fără îndoială că se întorsese să mai inspecteze o dată bulevardul. Avea acum ocazia să observe niște chestii.

Oamenii erau tot mai tulburaţi, şi neliniştea lor parcă îngreuna aerul fierbinte. Greutatea asta ajunsese până la mine şi parcă mă mânca pielea, dar apoi am abandonat înfăţişarea umană.

Ca şi cum ar fi apăsat cineva butonul de pauză, toţi oamenii din jurul nostru au încremenit. Mâinile lor se încleştaseră pe aparatele de fotografiat şi pe telefoane. Uimirea din ochii lor a trecut din surpriză în confuzie, apoi, încet, a apărut frica. Au început să se uite unii la alţii. Unii dintre ei au vrut să se îndepărteze de locul unde se afla Andrew, dar nu puteau pleca prea departe din cauza aglomeraţiei.

Trebuie să facem ceva mai şocant, am auzit vocea lui Dawson infiltrată printre gândurile mele. *Vezi firma aia de la Treasure Island? Mă duc s-o sting.*

Ai grijă să nu răneşti pe cineva, i-am spus eu.

Dawson a plutit în spate un pas. A ridicat mâna, ziceai că vrea să prindă o stea. Curentul electric a început să pârâie în aer, încărcându-l cu energie statică. Sursa a făcut flamă şi s-a înfăşurat în jurul braţului său ca un şarpe. Lumina i-a explodat în palmă, a ţâşnit sus, în aer, traversând cele patru benzi ale bulevardului. S-a curbat deasupra corabiei şi s-a izbit în firma luminoasă.

Explozia orbitoare care a urmat a transformat noaptea în zi pentru o clipă. Apoi energia s-a plimbat pe panoul luminos, a coborât pe el şi a aprins în ochii craniului gigantic de sub firmă o ploaie de scântei.

Andrew pusese ochii pe turnul veneţian, cu luminiţele lui galbene din vârf. S-a întors spre mine. M-am răsucit un pic şi am chemat Sursa. Chiar mă simţeam ca cineva care poate în sfârşit să ia o gură de aer după ce a stat sub apă câteva minute. Lumina s-a arcuit din mâna mea, s-a lovit de turn şi a stins beculeţele într-un foc de artificii.

Cam atunci şi-au dat seama şi oamenii că de fapt nu asistă la un spectacol, vreo iluzie optică sau ceva la care poţi să stai să priveşti. Poate n-au înţeles exact ce se întâmplă, dar instinctele lor, ce fel or fi fost ele, le-au declanşat reacţia de fugă.

Acum era o chestiune de supravieţuire să fugi de necunoscutul acela rău şi ameninţător... fotografiind în acelaşi timp şi spectacolul.

Nu se poate să nu iubeşti pasiunea asta a oamenilor de a imortaliza totul cu aparatul de fotografiat sau de filmat, zici că e o calitate înnăscută.

Oamenii alergau în toate părţile ca furnicile, abandonându-şi în grabă maşinile. Fugeau cu toţii pe străzi, un şuvoi de toate formele şi mărimile, se împingeau şi cădeau. Un individ a dat peste Kat, obligând-o să se îndepărteze de maşină. O clipă am scăpat-o din ochi în haosul creat. M-am repezit spre ea, dând la o parte oamenii ca la Marea Roşie. Ţipetele lor speriate îmi răsunau enervant în urechi.

Kat!

Mi-a răspuns şi cu voce tare, şi în gândul meu.

— Sunt aici!

A apărut din spatele unei femei care stătea încremenită în faţa mea. Expresia şocată de pe faţa palidă a femeii parcă mi-a trezit un sentiment de vinovăţie, dar apoi Kat a apărut în faţa mea, cu ochii mari.

— Cred că am atras suficient de mult atenţia, mi-a spus ea, respirând adânc.

Crezi? I-am atins braţul şi scânteia plăcută care s-a produs în urma atingerii noastre m-a umplut de fericire.

S-au apropiat de noi Luc şi Archer.

— N-ar trebui să dăm la o parte nişte maşini?

— Bună idee. Ţine-o pe Kat lângă tine.

Mi-am concentrat atenția pe coloana de mașini din fața noastră. Patru benzi. Toate pline cu automobile, de la rable până la mașini de lux, pe care chiar îmi părea rău să le zgârii.

Archer a venit lângă mine.

— Te ajut și eu.

S-a ocupat de o bandă, iar eu m-am concentrat pe cea din fața Hummerului. Pentru noi e mai simplu să împingi obiecte decât să le aduci spre tine. Era nevoie doar de o descărcare de energie care acționa ca o undă de șoc.

Am întins mâna și am văzut cum mașina din fața mea începe să se zgâlțâie din toate încheieturile, hodorogind din toate piesele de motor. Apoi s-au urnit într-o parte. Una după alta, mașinile au alunecat în lateral, ca și cum un uriaș invizibil și-a trecut brațul peste stradă. Am făcut asta până departe, apoi m-am oprit, știind că cei de la Daedalus probabil și-au dat seama de acum ce se întâmplă.

M-am întors spre Andrew și l-am văzut aruncând în draci globuri de energie. Ascuns într-un autocar turistic era un puști care îl filma cu telefonul.

M-a cuprins o oarecare neliniște. Toate astea vor fi pe YouTube în câteva secunde. De la distanță se auzeau sirene. Cu toate mașinile alea înghesuite în spatele nostru, mă îndoiam că poliția va ajunge prea curând aici.

— Uite! a țipat Kat, arătând spre cer.

Deasupra capetelor noastre, un elicopter făcea cercuri în jurul zonei, iar reflectoarele lui inundau cu lumină locul unde se afla Andrew. Nu era un elicopter militar. Pe el era sigla *KTNV 13 News*. La naiba. Au ajuns aici înaintea poliției.

— Toate astea vor fi transmise live, a spus Kat și s-a dat un pas în spate. Mă privea cu ochii mari. O să transmită live – o să apară la toate posturile de televiziune, *peste tot*.

Nu știu cum de nu mă gândisem până atunci la asta. Nu că nu mi-aș fi dat seama ce facem aici, dar abia când am văzut elicopterul postului de știri survolând bulevardul, am avut revelația. Imaginile astea aveau să ajungă în redacție, și de acolo vor fi transmise în câteva secunde în toată țara. Guvernul ar fi putut să împiedice transmisia câtorva înregistrări, poate chiar a câtorva sute de înregistrări, dar așa ceva?

Asta nu aveau cum să oprească.

Cel mai probabil, chiar în clipa asta oamenii stăteau în fața televizoarelor, urmărind aceste evenimente, fără să priceapă cu adevărat ce este acolo, dar conștienți că asistă la niște fapte serioase.

— La niște fapte colosale, a spus Luc încântat, fapt care demonstra că nemernicul trăgea cu urechea la ce gândeam eu. Ai reușit, frate. Nu au cum să mușamalizeze așa ceva. Toată lumea va afla că pământenii nu sunt singurele ființe care populează planeta asta.

Mda, era ceva... colosal.

M-am uitat iar pe stradă. Încă mai erau câteva persoane care se uitau la ce fac Andrew și Dawson. Alergau amândoi în zigzag peste mașinile din spatele nostru, ca într-un joc de Frogger extraterestru.

Asta vedeau oamenii din toată lumea.

Era imposibil să explice așa ceva. Cei de la Daedalus cred că au intrat în vrie.

— Asta ai vrut, nu?

Archer s-a încruntat, uitându-se la un om care traversa strada în fugă.

— Să ieși în public. Ai reușit să...

Dintre două hoteluri mari a apărut un elicopter întunecat – o mare pasăre neagră. Nu trebuia să fii vreun geniu ca să-ți dai seama că ăsta e un elicopter militar. Zbura deasupra noastră

fără nicio lumină, spre deosebire de elicopterul postului de ştiri, şi urmărea mişcările lui Dawson şi Andrew.

A înconjurat Treasure Island şi apoi a dispărut în spatele hotelului enorm. Senzaţia de neliniște s-a amplificat. Am luat-o pe Kat de mână şi în acelaşi moment l-am strigat pe fratele meu.

El s-a oprit în faţa unui BMW roşu, stând ghemuit în forma lui reală. Când a simţit ce îi transmit, a ţâşnit de pe maşină şi a tras-o pe Dee de pe maşina de alături, după care au coborât amândoi pe stradă.

Nicidecum prea devreme, aş putea să spun. Pasărea neagră se reîntorsese, şi s-a ridicat, zburând în lateral, de parcă şi-ar fi pregătit poziţia...

— Am o presimţire nasoală în legătură cu asta, a spus Luc, mergând cu spatele. Archer. Crezi că...

Eu am văzut-o primul – scânteia minusculă de pe burta elicopterului. Neînsemnată. O luminiţă abia vizibilă, care părea că e imposibil să mă îngheţe sau să mă doboare mort la pământ. Şuvoiul alb de fum, profilat pe cerul albastru-închis, mi-a spus tot ce trebuia să ştiu.

M-am răsucit instantaneu spre Kat, care era împietrită, am tras-o la pieptul meu şi m-am trântit împreună cu ea pe asfaltul cald, acoperind-o cu trupul meu.

S-a auzit un trosnet puternic, ea a tresărit şi am strâns-o mai tare.

Simţeam oroarea ca pe o piatră în stomac. Furia era un acid care îmi circula prin vene. Elicopterul de la postul de ştiri a început să se răsucească bezmetic, cu o coloană de fum ridicată din coadă. S-a învârtit un pic în aer, reflectoarele lui au ajuns pe corabia de piraţi, apoi au trecut în spatele ei. Se răsucea mereu mai jos, îndreptându-se fix spre Treasure Island.

Explozia a cutremurat toate mașinile. Kat s-a răsucit în brațele mele și a țipat, voia să se uite în sus. Dar eu nu voiam să vadă asta. Am ținut-o strâns, cu fața lipită de pieptul meu. Știam că atingerea mea e fierbinte și că nu putea să o suporte prea mult, dar nu voiam să vadă asta.

Doamne Dumnezeule... Cineva gândea la fel ca mine. Dawson? Dee? Archer? Luc? Unul dintre Thompsoni? Nu știam cine.

Din mijlocul hotelului au țâșnit flăcări, o lumină portocalie care a cuprins imediat clădirea. Valuri de fum gros s-au ridicat de acolo, acoperind cerul. Archer stătea înghețat lângă Hummer.

— Au făcut-o. La naiba... l-au doborât – l-a *doborât* armata.

Capitolul 29

DAEMON

S-a instalat imediat panica, o panică aşa cum nu mai văzusem vreodată. Oamenii ieşeau în fugă din hotel – cei care reuşiseră să scape –, se împrăştiau în curte şi pe străzi.

Am ridicat-o de jos pe Kat, tot în forma mea reală. Ea a spus ceva, dar cuvintele ei se pierdeau în haosul de ţipete din jur. Dumnezeule. Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva – nu mă gândisem niciodată că ar face rău şi oamenilor, dar se pare că subestimasem determinarea cu care îşi apără ei secretele.

— Dar e prea târziu, a spus Luc şi a apucat de mână o femeie care se împiedicase şi căzuse în genunchi.

A ridicat-o. Obrazul ei era plin de sânge şi arsuri.

— N-au cum să oprească ce s-a văzut deja. Şi, uite.

M-am răsucit şi am întors-o cu mine şi pe Kat. Se uitase prea mult la faţa desfigurată a femeii. Bărbatul care fusese în maşina pe care se urcase Dee încă mai filma totul – pe noi – cu telefonul.

Am acoperit-o pe Kat cu trupul meu și m-am întors la Luc. Pusese mâna pe fruntea femeii și stătea acolo încremenit ca o statuie. O vindeca.

— Pleacă, i-a spus el, după ce a terminat.

Femeia se tot uita la el. Avea un fel de costumație – sutien și fustă de piele.

— *Pleacă.*

Ea a luat-o la fugă.

Archer s-a răsucit spre noi.

— Vin.

Veneau.

Bărbați în uniforme SWAT, înarmați până în dinți, începeau să umple trotuarele – nu trupe SWAT din Vegas. De la Daedalus – militari. Cu niște puști uriașe.

PEP.

Ei au început să tragă primii – o flacără roșie a țâșnit drept spre Andrew.

Andrew a evitat lovitura, zburând de pe zidul pe care se afla. Dinspre el a țâșnit un glob de energie, iar globul a explodat în fața soldaților care veneau spre el. Asfaltul s-a crăpat și s-a ridicat în bucăți, făcându-i pe câțiva să cadă. Au început să tragă. Lumini roșii tăiau aerul. În spatele soldaților în uniforme negre veneau alții, în uniforme de camuflaj.

— Rahat, a mârâit Archer. Se îngroașă gluma.

Mersi de pont, căpitane Idiot. Am tras-o pe Kat în spatele meu și am izbit cu putere piciorul în asfalt, făcând o fisură lungă. Am ridicat brațele și am lăsat Sursa să mă cuprindă.

Am pus mâinile pe portbagajul unui Mercedes care era în fața mea. Am trimis un șoc electric peste mașină. Am ridicat-o și am aruncat-o ca pe un frisbee spre soldații care se apropiau, împrăștiindu-i ca pe niște gândaci de bucătărie. Mașina a

zburat prin aer, s-a învârtit şi s-a învârtit, până s-a izbit de un palmier, doborându-l la pământ.

Lumina roşie pulsa deasupra capetelor noastre, între mine şi Archer, gata să îl nimerească pe Luc. M-am întors încet. *A nu, nu cred că aţi făcut aşa ceva.*

Energia a ţâşnit din mine într-un val exploziv, a lovit patru dintre cei cinci soldaţi din faţă, proiectându-i într-un autocar.

La dreapta noastră a ajuns o altă şarjă roşie, iar eu m-am întors repede s-o iau pe Kat, când l-am văzut pe Paris apărând brusc în faţa mea. S-a izbit de Luc, ca să-l dea la o parte din calea loviturii PEP.

Paris a fost lovit în plin.

S-a oprit brusc, cuprins de spasme, şi a trecut din forma umană în cea de luxen, iar şi iar. Electricitatea scânteia pe trupul lui, explodând în dreptul umerilor şi al genunchilor. Apoi a rămas nemişcat, lumina lui a început să se estompeze şi s-a prăbuşit la pământ. De sub el a început să se scurgă un lichid albastru strălucitor.

Mort.

Luc a scos un sunet inuman, după care s-a pierdut într-o strălucire puternică. S-a ridicat la câţiva metri în aer, iar sub el energia statică se scurgea ca nişte degete. Lumina lui a pulsat o singură dată, strălucitoare ca soarele la amiază, apoi s-au auzit ţipete. Mirosul de carne arsă a umplut aerul.

S-au auzit împuşcături, proiectilele zburau pe lângă urechile mele şi se loveau în maşini. Se pare că aduseseră şi artileria grea, care trăgea în draci cu arme tradiţionale.

Dawson a plecat de lângă mine şi a atins cu degetele un sedan. L-a proiectat într-un autobuz, blocându-i pe soldaţi.

Rămâi în spatele meu, am avertizat-o pe Katy când am simţit că vrea să iasă.

Pot să ajut.

Poți să mori. Așa că rămâi în spatele meu.

Simțeam furia care iradia din ea, dar a strâns din dinți și a rămas acolo. Erau însă probleme și mai mari. Zgomotul unor cauciucuri grele ne-a atras atenția. Se pare că reușiserăm să eliberăm drumul, fiindcă acum din norul de fum și-a făcut apariția o adevărată escadrilă de Humvee, care venea spre noi, plus un... Ăla e tanc?

— Cred că e o glumă, a spus Kat. Cam ce ar vrea să facă cu ăla?

Tunul tancului s-a îndreptat spre locul unde ne aflam noi, strălucind ca o inscripție LOVEȘTE-MĂ ACUM, TE ROG ȘI MULȚUMESC.

— Rahat, a spus Archer.

Andrew a izbit cu pumnul capota unei camionete, venind în fugă dintre mașini. Din ea au țâșnit flăcări, iar Andrew a aruncat-o spre tanc pe post de proiectil Molotov. Soldații au ieșit în grabă din el, împrăștiindu-se înainte ca acesta să explodeze. Tancul a bubuit ca o pocnitoare, a zburat pe tot bulevardul și a ajuns în grădinile de la Venetian, rostogolindu-se în parcare.

Inima îmi bătea ca un ciocan și am ridicat de jos bucățile sparte de asfalt. Le-am aruncat spre polițiști, obligându-i să se retragă. Totul se întâmpla foarte repede. Soldații apăreau de peste tot, iar Luc îi ataca fără milă. Din josul bulevardului veneau polițiști care trăgeau în tot ce mișcă. Oamenii – oamenii nevinovați – se ascundeau, țipând, în spatele mașinilor. Dee încerca să-i gonească de pe stradă spre aleile laterale mai sigure, dar ei erau paralizați de frică. În fond, strălucirea ei îi orbea de-a dreptul. Dee și-a luat înfățișarea umană în fața unui bărbat și a unei femei care țineau strâns de mână doi copii.

— Plecați de aici! a țipat ea. Plecați! Plecați acum!

Ei au avut o secundă de ezitare, apoi şi-au luat copiii în braţe şi s-au repezit spre trotuarul pe care şi acum Ash stătea ca un gardian lângă Beth.

Lumina roşie mi-a trecut prin faţă, făcându-mă să mă învârt în loc. S-a ridicat un arc de lumină albă şi am auzit un corp care cade la pământ în spatele meu. Am văzut-o pe Kat în faţa mea, cu pupilele strălucitoare. M-am întors încet şi am văzut un soldat la pământ, cu o armă PEP în mâna inertă.

— Pot să ajut, mi-a spus ea.

Mi-ai salvat viaţa. M-am întors spre ea. *Asta-i tare.*

Ea a clătinat din cap şi s-a uitat la mine.

— Trebuie să... Doamne Dumnezeule, Daemon. *Daemon.*

Mi s-a oprit inima când am simţit frica din vocea ei. Am pornit spre ea, şi apoi *am simţit.* Am simţit până în măduva oaselor. L-am văzut pe Dawson că se opreşte. L-am văzut pe Andrew că se întoarce.

Deasupra firmelor luminoase de la Caesar's Palace şi Bellagio, nori întunecaţi se mişcau uluitor de repede, acoperind strălucirea stelelor. Dar nu erau nori... şi nici lilieci.

Erau arumi.

KATY

În câteva secunde, lucrurile au trecut de la nasol la naşpa.

Din momentul în care Daemon ne anunţase planul şi până în momentul în care militarii au doborât elicopterul cu civili nevinovaţi, nu îmi imaginasem nicio clipă că se va ajunge chiar până aici. Nu intenţionaserăm decât să-i luăm prin surprindere – să provocăm puţin haos ca să putem fugi.

Nu intenţionaserăm să declanşăm un război.

Acum Paris era mort şi spre noi se îndreptau creaturi mai monstruoase decât monştrii de sub pat.

Nu mi-am făcut nicio clipă iluzii că umbrele negre care acopereau cerul erau aici din întâmplare. Da, bine, era un spectacol grozav susţinut de luxeni, dar arumii ăia, să apară şi ei, aşa, ca să se distreze? Era exclus.

Erau aici datorită lui Daedalus, fiindcă lucrau pentru ei.

Norul compact s-a dezintegrat şi s-a împrăştiat peste tot ca nişte şuvoaie de ulei negru. S-a lăsat în spatele hotelului *Caesar's Palace*, a dispărut o secundă şi apoi a explodat pe o aripă a clădirii. Cioburi de sticlă şi bucăţi de moloz au sărit în aer.

Am deschis gura să ţip, dar nu a ieşit niciun sunet.

Pe bulevard apăruse un arum care se mişca aşa de repede, încât nu avea nevoie nici de o secundă ca să ajungă unde voia.

A zburat peste un Hummer şi s-a izbit în Andrew, ridicându-l la câţiva metri în aer. Urletul de groază al lui Ash m-a cutremurat. Arumul şi-a luat forma obişnuită în aer, cu pielea neagră şi lucioasă ca obsidianul. L-a aruncat pe Andrew ca pe o păpuşă de cârpă, nimic mai mult.

Un alt arum se apropia pe bulevard, zburând în zigzag printre maşini. S-a ridicat, l-a prins pe Andrew şi s-a aruncat cu el drept în piscina de la Treasure Island.

Daemon s-a desprins de la sol ca un glob uriaş de lumină, s-a ridicat în aer şi s-a repezit la celălalt arum, care se îndrepta spre piscină. S-au izbit unul în altul, un amestec de întuneric şi lumină, rostogolindu-se în aer ca o ghiulea de tun. Dawson a pornit şi el spre ei, aruncând fulgere roşii.

Arumul apăruse cu Andrew la suprafaţa apei, şi-a luat avânt şi l-a izbit în piept. Andrew a avut un spasm şi lumina lui a început să licărească uşor.

M-am repezit spre el, dar nişte braţe m-au prins de mijloc.

Nu era o îmbrăţişare prietenească.

Am fost cuprinsă de panică, am simţit cum sunt ridicată de la pământ exact în clipa în care arumul l-a ridicat în aer pe Andrew. A urmat o altă pulsaţie de lumină şi apoi Andrew... o, Doamne...

Urletul lui Ash a confirmat ceea ce credeam şi eu. Am văzut cum trece în forma ei reală, apoi din nou în formă umană, de parcă nu se mai putea controla. Pe străzi s-a prelins un val de energie. În clipa următoare m-am trezit pe spate, cu respiraţia tăiată şi privind o faţă acoperită. Abia respiram şi eram incapabilă să mă gândesc ce să fac. Eram înlemnită de uluială şi groază. Paris era mort. Andrew era mort.

Ţeava unei arme cu aspect ciudat era îndreptată spre mine.

— Nici să nu te gândeşti să faci vreo mişcare, a spus vocea aceea înăbuşită.

Creierul meu nu mai procesa lucrurile la viteză normală, se grăbea. Uitându-mă în sus şi văzând în casca lucioasă propriii mei ochi cuprinşi de groază, partea umană din mine a început să se manifeste. Mă simţeam cuprinsă de furie, şi asta îmi făcea bine. Nu era frică, nu era panică, nu era suferinţă. Era putere.

Urletul care se tot chinuia să iasă din mine, genul ăla de urlet care îţi rămâne în urechi zeci de ani, şi-a dat drumul. Nu ştiu cum am făcut, dar soldatul cu arma lui nu au mai fost deasupra mea. În jurul meu, maşinile zăngăneau şi se mişcau, răsucindu-se.

Geamuri au explodat, umplând strada şi pe mine cu cioburi minuscule. Împunsăturile mici de durere nu mai contau.

Cine ştie unde dispăruse soldatul? Pur şi simplu nu mai era, şi altceva nu mai avea importanţă. M-am ridicat de jos şi m-am uitat în jur. Din Treasure Island şi Caesar's Palace se revărsau valuri de foc. Hotelul Mirage fumega. Maşinile nu mai aveau geamuri. Strada era acoperită de cadavre. Nu mai văzusem niciodată o asemenea distrugere, nu în viaţa reală. M-am uitat

după Daemon şi prietenii mei, pe el l-am văzut prima dată. Se lupta cu un arum, nu era altceva decât o ceaţă negru-albă. Archer se lupta cu arumul din piscină, iar Dee scotea din apă trupul lipsit de viaţă al lui Andrew. Pe faţa şi pe părul ei şiroia apa. L-a sprijinit de perete şi l-a luat în braţe. Scena asta... mă durea în tot corpul.

M-am întors spre locul în care Ash încă o mai păzea pe Beth. Era acum în formă umană şi părea sfâşiată, oscilând între dorinţa de a-şi ţine promisiunea făcută lui Dawson şi dorinţa de a se duce la fratele ei. Puteam să fac şi eu *ceva*. Să stau eu cu Beth, ca Ash să poată merge acolo unde ar trebui să fie.

Elicopterul militar îşi făcuse iar apariţia şi mi-a oprit înaintarea. De nu ştiu unde, a apărut Archer. Sursa radia din el ca un val de lumină, apoi a aruncat mâinile în sus. Un fulger de lumină albă a lovit burta elicopterului şi l-a trimis învârtindu-se spre unul dintre cazinouri. Impactul a fost asurzitor, iar mingea de foc care a urmat a luminat cerul ca ziua.

M-am întors spre locul unde se aflase Archer, dar nu mai era acolo, dispăruse ca un ninja. Iisuse.

Am înaintat pe asfaltul crăpat, căutând să ajung spre Beth şi Ash. Luc îi ţinea ocupaţi pe soldaţi. Sau ce mai rămăsese din soldaţi. Era în aer un miros oribil, care îmi întorcea stomacul pe dos, şi mi-am amintit ce pot face originii. După câte se pare, pe lista lor de aptitudini ciudate este înscrisă şi incendierea. M-am chinuit să înaintez pe lângă o camionetă răsturnată.

Beth a întors speriată capul spre mine. Se ţinea strâns de mijloc. Părea îngrozită. Am reuşit să ocolesc un palmier doborât şi eram gata să ajung la ea. Şi atunci m-am trezit zburând în spate. M-am lovit de partea laterală a unui microbuz; impactul mi-a zguduit tot corpul şi mi-a trântit capul pe spate. Pe şira spinării mi s-au înfipt cuţite dureroase. Am alunecat în jos, cu privirea înceţoşată. Mama mă-sii. Ce a durut. Am clipit încet,

încercând să-mi limpezesc privirea. M-am întors gemând pe o parte și m-am sprijinit cu mâinile în asfaltul crăpat. Am încercat să mă ridic, dar brațele îmi tremurau. Toate organele parcă s-au zgâlțâit și s-au rearanjat. Trebuia să...

Am văzut cu coada ochiului întunericul negru. Mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama că nu era din cauza unui leșin iminent. Am simțit fiori reci pe brațe. Ceva rece îmi apăsa corpul.

Arum.

M-am lăsat la pământ și m-am băgat sub microbuz, să câștig câteva secunde ca să-mi adun forțele și să-mi limpezesc mintea. Mirosul de ulei și fum mă îneca. Am strâns tare din ochi și m-am târât pe sub microbuz, ignorând zgârieturile asflatului crăpat. Am reușit să ies pe partea cealaltă, m-am apropiat mergând ghemuit de un sedan și m-am prins de portbagaj ca să mă ridic.

Microbuzul a început să se zgâlțâie și apoi a zburat într-o parte.

Arumul stătea în fața mea în forma lui umană, palid, cu frumusețea aia nepământeană, o frumusețe rece și îndepărtată care îmi tăia respirația și îmi provoca repulsie în același timp. Buzele i s-au strâmbat ușor într-un zâmbet iritant, care m-a izbit ca un aer rece.

Nu a spus nimic când a ridicat brațele.

În jurul meu, aerul a început să freamăte și eu am făcut câțiva pași împleticiți în spate. Auzeam palmierii agitându-se și metalul scrâșnind în spatele meu. Vântul urla, și m-am lăsat pe vine în ultima clipă. Copacii fuseseră scoși din rădăcini și se îndreptau învârtindu-se spre arum. Mâinile mi-au scăpat de pe mașină, de parcă aceasta ar fi fost atrasă spre el. Un chioșc cu broșuri turistice se învârtea prin aer. Bucățile de asfalt se ridicaseră de jos, au plutit o clipă și apoi s-au dus și ele spre arum. Un țipăt ascuțit mi-a zgâriat urechile.

O femeie a trecut în zbor pe deasupra mea şi a dispărut undeva în spatele lui. Un alt corp s-a prăbuşit peste grămada care era deja pe stradă.

Arumul era ca o gaură neagră, sugea toate obiectele din jur, trăgându-le spre el. Nici eu nu făceam excepţie. Oricât de mult mă chinuiam să rezist, simţeam cum mi se ridică picioarele de jos.

Degetele lui de gheaţă s-au înfăşurat în jurul gâtului meu şi a aplecat capul spre mine. Nu îmi aminteam să fi văzut până atunci ochii vreunui arum. Aveau cea mai palidă nuanţă de albastru, ca şi cum culoarea se scursese din ei.

— Ce avem noi aici? Arumul vorbise cu voce tare. A inspirat adânc şi a închis ochii de parcă m-ar fi gustat. Un hibrid. Gustos.

Nu eram atât de neputincioasă încât să mă resemnez să devin o gustare intergalactică.

Am aruncat braţul înapoi, să chem Sursa, dar arumul mi-a prins încheietura cu cealaltă mână, gata să mi-o strivească. Inima mi s-a urcat în gât când am simţit răceala obrazului pe care şi-l lipise de al meu. Buzele lui se mişcau lângă urechea mea, făcându-mă să mă cutremur de repulsie.

— S-ar putea să doară. Un pic, a spus el, şi apoi a început să râdă hârâit. OK. S-ar putea să doară foarte tare.

Avea de gând să se hrănească din mine.

Şi părticica aia mică din creierul meu care încă mai funcţiona a zis că ăsta e cel mai nenorocit mod de a-ţi încheia socotelile cu viaţa. După toate câte se întâmplaseră – Daedalus, arme, gloanţe şi toate alea –, aveam să fiu înghiţită de vie.

S-au adunat toate în mine, un amestec de groază şi furie, dezgust şi panică. Se desfăşurau pe rând, ca un arc până atunci presat.

Energia a început să urle în mine, ascuţindu-mi simţurile. Am simţit cum îşi apropie gura de buzele mele, gata să mă atingă. Am simţit cum a respirat adânc şi cum şi-a adunat

resursele de putere. Şi am simţit în mine un fel de aspiraţie rece, care îmi agăţase tot interiorul cu cârlige invizibile.

I-am pus mâna în piept şi fluxul de energie a transformat atingerea într-o lovitură puternică. Între mine şi el nu era nimic care să atenueze lovitura. Sursa a ţâşnit din mine şi a intrat imediat în arum. Explozia de lumină care a ieşit din mine era intensă. Energia a făcut implozie, despărţindu-ne.

Stelele de deasupra dansau.

Am căzut pe asfalt într-o parte şi m-am rostogolit pe spate. Arumul era suspendat în aer, cu braţele şi picioarele desfăcute larg. Corpul lui s-a scuturat o dată, şi încă o dată. Din punctul de lumină din piept, urma pe care o lăsase Sursa când l-a lovit, au început să apară fisuri subţiri de lumină albă, care i-au cuprins tot corpul.

S-a dezintegrat în mii de bucăţele.

Dumnezeule mare...

În timp ce mă ridicam cu greu de jos, răsucită de mijloc, privirea mi s-a intersectat cu privirea unui tânăr. Arăta ca cineva care era pus pe pilot automat, vedea totul dar nu înţelegea prea bine ce se întâmplă. Mi-a plăcut într-un fel de el. Eram convinsă că şi eu avusesem expresia asta „ce mama dracului" când l-am văzut pe Daemon oprind camionul şi mi-am dat seama că nu e ceva omenesc.

Probabil că şi acum aveam expresia „ce mama dracului".

M-am uitat mai bine la el.

În mâna lui cu încheieturile albite de strânsoare era un smartphone. Totul – înregistrase *totul* cu telefonul. Inclusiv faţa mea. Era stupid să mă alarmeze aşa ceva într-un moment ca ăsta, mai ales că nu numai pe mine mă înregistrase, dar nu am putut să nu mă gândesc că filmarea asta va fi încărcată pe internet şi va deveni virală la fel ca toate prostiile alea de acolo.

Nu așa aș fi vrut să afle mama că sunt în viață. Poate nu în viață *și* bine mersi, dar, oricum, activă.

Însă era prea târziu.

Am pornit spre tip, să-i iau telefonul, dar a luat-o la fugă rapid. Puteam să mă duc după el, dar aveam probleme mai mari de rezolvat aici.

Duhoarea de fum și moarte plutea peste tot. M-am întors împleticindu-mă, cu dureri chinuitoare în tot corpul, spre locul în care îi văzusem ultima dată pe ceilalți, având ca punct de reper autocarul roșu. Puștile – armele alea PEP – nu făceau rău numai hibrizilor și luxenilor. Stâlpii de lumină erau rupți de la mijloc sau topiți, gata să se prăbușească. Toată strada era punctată de focuri.

Cadavrele erau semănate peste tot.

Am înaintat printre ele, strâmbându-mă la vederea hainelor topite și arse, a rănilor adânci și a pielii carbonizate. Mi se părea absolut inutil să se ajungă la un număr așa de mare de victime inocente. Luxenii străluceau ca niște becuri ambulante și chiar și hibrizii erau destul de vizibili. Se părea că soldaților nu le păsa câți oameni pier în focul lor distractiv. Erau nebuni?

Și știam și cum va explica guvernul toate astea – că era vina noastră, că luxenii erau responsabili, cu toate că ei deschiseseră ostilitățile și omorâseră atâția oameni nevinovați.

Mi se întorcea stomacul pe dos văzând toate cadavrele alea, dar am continuat să înaintez, până când am simțit căldura aceea cunoscută pe ceafă. Am ridicat capul și l-am văzut pe Daemon în forma lui umană luptându-se corp la corp cu un soldat. Mi-a sărit inima când am văzut că soldatul se repede la el, dar Daemon s-a repliat și l-a doborât cu o singură lovitură. S-a uitat spre mine și privirile ni s-au întâlnit. Părul îi era ud, îi atârna în șuvițe pe frunte și pe tâmple. Ochii îi străluceau ca

diamantele. O expresie de ușurare i-a luminat chipul, a clătinat din cap cu o emoție intensă în ochi.

Departe, pe Strip, s-a văzut o flacără mare, roșie, care mi-a amintit cât sunt încă de periculoase străzile. Am mai făcut un pas și le-am văzut pe Ash și Beth apărând de după un Humvee răsturnat. Am fost bucuroasă să le văd în viață, deși lacrimile curgeau șiroaie din ochii lui Ash. Fratele ei...

Am inspirat adânc. Atât de multă...

— Kat! a urlat Daemon.

Am simțit că sunt prinsă de mijloc de niște brațe puternice. Instinctiv, am vrut să lovesc, să mă lupt, dar am fost trasă înapoi cu o fracțiune de secundă înainte ca o lumină roșie să ajungă chiar în locul în care mă aflasem. Proiectilul din arma PEP a trecut pe alături, îndreptându-se fix spre Beth. Am auzit urletul furios al lui Dawson și timpul a început parcă să se târască. Brațele care mă țineau au slăbit un pic strânsoarea. Vocea lui Archer urla în urechea mea. Daemon fugea, sărind pe mașini.

Ash s-a întors spre Beth, cu o viteză incredibilă, ca un glonte. A prins fata în brațe și s-a răsucit cu ea, trăgând-o din raza loviturii.

Proiectilul a lovit-o în spate pe Ash.

Lumina a explodat pe spinarea ei, urmărind parcă rețeaua venelor. Capul i-a zvâcnit pe spate și genunchii i s-au îndoit. A căzut cu fața înainte, fără grația aceea pe care o avea tot timpul.

Nu s-a mai mișcat.

M-am eliberat din brațele lui Archer și am ajuns lângă ea în același timp cu Daemon. A apucat-o de umeri și a întors-o cu fața în sus. Când capul a căzut inert pe brațul lui Daemon, din gura ei s-a prelins lichidul albastru strălucitor.

De undeva s-a auzit un țipăt de bărbat, întrerupt brusc de un zgomot sinistru de strivire.

— Ash, a spus Daemon, zgâlțâind-o ușor. *Ash.*

Ochii ei priveau fix cerul de deasupra noastră. O parte din mine știa deja, dar altă parte refuza să accepte. Eu și Ash nu fuseserăm niciodată prietene. Probabil că nici n-am fi fost vreodată, dar era incredibil de puternică și eu mă gândeam sincer la ea ca la o vietate care ar fi supraviețuit și unui atac nuclear.

Dar forma umană atât de frumoasă pe care o avea – trăsăturile acelea atât de extraordinare – a început să se estompeze într-o strălucire palidă, care s-a stins repede. Nu mai era nimic din Ash în brațele lui Daemon, doar o carcasă de piele translucidă străbătută de vene subțiri.

— Nu, am șoptit eu, uitându-mă la Daemon.

El s-a cutremurat.

— Fir-ar, a făcut Dawson. O ținea în brațe pe Beth, care plângea încetișor. Ea...

Beth a înghițit în sec.

— Ea mi-a salvat viața.

Lângă Dawson, Dee își acoperise gura cu mâinile. Nu spunea nimic, dar se citea totul pe fața ei.

— Copii, chiar trebuie să... Luc apăruse în spatele lui Daemon, dar s-a oprit și s-a încruntat. La naiba.

Am ridicat capul, dar nu știam deloc ce să spun. Și nici nu avea rost să spun ceva. Undeva a explodat o mașină sau altceva.

— Am un SUV mare pe o stradă mai încolo... încăpem toți în el, a început Luc. Trebuie să plecăm cât mai e liber drumul. O să trimită mai mulți soldați și n-o să pot să-i dobor pe toți. Nici voi nu puteți. Ni se descarcă bateriile.

— Nu putem să-i lăsăm aici, s-a împotrivit Daemon, încăpățânat.

A intervenit Archer.

— N-avem încotro. Dacă mai întârziem o secundă, o să rămânem definitiv cu ei... Kat o să rămână cu ei.

Mușchii obrazului lui Daemon au zvâcnit și m-a durut sufletul pentru el. Ei și Thompsonii crescuseră împreună și știam că o parte din Daemon încă o mai iubea pe Ash. Nu la fel cum mă iubea pe mine, dar la fel de important.

— Nici eu nu vreau să-l las aici pe Paris, a spus Luc, uitându-se în ochii lui Daemon. Nu merită să fie lăsat așa, dar *nu* avem încotro.

În mintea lui Daemon s-a produs probabil un fel de declic, fiindcă a lăsat-o delicat pe Ash jos și s-a ridicat. M-am dus după el.

— Unde e mașina? a întrebat el cu voce aspră.

Luc a arătat cu mâna spre stradă.

Am întins mâna spre Daemon și el mi-a luat-o în mâna lui. În urmă cu nu știu câte minute eram zece. Acum numai șapte alergam pe strada întunecată, plină de mașini și cadavre arse și moloz. Mergeam mecanic, refuzând să mă gândesc la toate astea.

Luc găsise un Dodge Journey și o camionetă, dar acum nu mai era nevoie decât de o mașină. M-am cutremurat de durere când m-am gândit la asta. Archer a urcat la volanul Journey-ului, cu Luc lângă el.

— Repede, a spus Luc. Mai sunt câteva mașini în față, dar circulă, nu mai există blocaje. Oamenii fug din oraș. Trebuie să ne pierdem urma printre ei.

Dawson a ajutat-o pe Beth să urce pe o parte, iar eu și Daemon am urcat pe partea cealaltă. Am ales bancheta din spate, iar Dee s-a așezat lângă Beth și Dawson pe bancheta din mijloc. Nici măcar nu închiseserăm portierele când Archer a demarat.

M-am întors pe banchetă amorțită, uitându-mă pe lunetă, în timp ce goneam printre mașini, evitând la mustață oamenii care alergau pe stradă, cuprinși de panică. Lăsam în urmă orașul – îi lăsam în urmă pe Andrew, Paris și Ash.

Mă uitam întruna pe geam, la Vegasul în flăcări.

Capitolul 30

KATY

Drumul a fost tăcut şi încordat. În afară de faptul că toţi ne uitam peste umăr, aşteptându-ne să vedem armata pe urmele noastre, niciunul dintre noi nu ştia ce să spună sau dacă era ceva de spus.

M-am răsucit în braţele lui Daemon, mi-am lipit obrazul de pieptul lui şi am inhalat mirosul lui de pădure, plăcut. Eram recunoscătoare că mirosul acela de moarte şi distrugere nu rămăsese imprimat în hainele lui. Dacă aş fi închis ochii şi mi-aş fi ţinut respiraţia până când aş fi pierdut câţiva neuroni, puteam să-mi imaginez că suntem la o plimbare prin deşert.

Nu ne mai bătuserăm capul cu centurile de siguranţă. La un moment dat, m-a tras de lângă fereastră şi m-a aşezat între picioarele lui. Nu m-a deranjat. Îmbrăţişarea lui mă liniştea mai mult ca orice, după toate câte fuseseră. Şi cred că avea şi el nevoie de asta. Mi-aş fi dorit să intru în mintea lui, să ştiu la ce se gândeşte acum.

Îi mângâiam ușor pieptul cu degetul, undeva, deasupra inimii, desenând contururi aiurea. Speram să nu fie apăsat de sentimente de vinovăție. Nimic din ceea ce se întâmplase – morții aceia – nu fusese din vina lui. Aș fi vrut să-i spun asta, dar nu voiam să rup tăcerea. Se părea că fiecare persoană din mașină suferă după cineva.

Nu fusesem prea apropiată de Andrew și Ash, și nici pe Paris nu îl cunoșteam prea bine, dar moartea lor tot mă durea. Fiecare dintre ei murise încercând să salveze pe cineva și nimeni nu le va ști vreodată numele sau sacrificiile făcute. Dar noi vom ști. Vom fi marcați de moartea lor multă vreme de acum înainte, dacă nu toată viața.

Daemon m-a mângâiat pe spate și și-a trecut degetele prin părul meu încurcat, până când a ajuns la ceafă. S-a mișcat puțin și i-am simțit buzele pe frunte. Mi s-a strâns pieptul în același timp în care mi s-a încleștat și mâna pe tricoul lui.

M-am întins spre el și l-am sărutat delicat pe ureche.

— Te iubesc atât de mult.

Corpul lui s-a încordat, apoi s-a relaxat.

— Mulțumesc.

Nu prea știam pentru ce îmi mulțumește, dar m-am ghemuit iar la pieptul lui, ascultându-i bătăile regulate ale inimii. Mă durea fiecare părticică din corp și eram obosită, dar mi se părea imposibil să dorm. Cu două ore în urmă, Luc ne spusese că ar fi prea riscant să mergem acum în Arizona, pentru că e mult prea aproape de Vegas. Nici măcar nu observasem în ce direcție o luase. El spunea că mai avea o casă – undeva, în cel mai mare oraș din Idaho, numit Coeur d'Alene. La încă cincisprezece ore de unde eram acum.

Atunci Dee l-a întrebat cum se face că are atât de multe proprietăți când nu a împlinit nici cincisprezece ani. M-am gândit că e o întrebare bună.

— Se fac o grămadă de bani cu un club ca al meu, iar favorurile nu sunt ieftine, a spus el. Și cum îmi place să-mi păstrez opțiunile deschise, mi-am făcut câteva ascunzători prin State. Nu știi niciodată când ai nevoie de ele.

Dee părea să accepte explicația. Și, oricum, ce altă variantă aveam?

Dimineață ne-am oprit la o benzinărie, undeva, în nordul statului Utah. Dawson și Daemon au coborât să ia ceva de băut și de mâncat, nu înainte de a-și schimba înfățișarea. Ceilalți am rămas în mașina cu geamuri fumurii, în timp ce Archer a făcut plinul, cu chipul ascuns de o șapcă de baseball pe care o găsise în mașină.

Prea agitată să stau într-un loc, m-am aplecat spre Bethany să văd ce face.

— Doarme, a spus Dee încet. Nu știu cum poate să doarmă. Eu nu cred că o să mai pot dormi vreodată.

— Îmi pare rău. Am pus mâna pe scaunul ei. Chiar îmi pare rău. Știu cât de apropiați ați fost și aș fi vrut... aș fi vrut ca o groază de lucruri să fie altfel.

— Și eu la fel, a spus ea și mi-a acoprit mâna cu palma ei.

Și-a rezemat obrazul de spătar și a clipit de mai multe ori. Ochii i se împăienjeniseră.

— Nimic din toate astea nu pare real. Sau poate doar mie mi se pare așa?

— Nu numai ție. I-am strâns mâna. Eu mereu mă gândesc că o să mă trezesc din somn.

— Și că vei fi iar cu câteva luni în urmă, chiar înainte de bal, nu?

Am dat din cap, dar genul ăla de dorință era un bilet garantat spre depresie. Daemon și Dawson s-au întors cu brațele pline de pungi.

După ce Archer s-a suit iar la volan, au început să împartă mâncare și băuturi. Daemon mi-a întins o pungă mică și verde de chipsuri cu ceapă *Funyuns*. O să-i dobor pe toți cu răsuflarea mea.

— Mulțumesc.

— Numai să te abții să mă săruți o vreme, mi-a spus el.

Am zâmbit, și mi s-a părut aiurea să zâmbesc, dar ochii lui au strălucit când m-a văzut și știam că interdicția de sărut n-o să dureze prea mult. Nu când avea privirea aia.

— Ați auzit ceva interesant la magazin? am întrebat eu, curioasă.

Daemon și Dawson au schimbat repede o privire. Nu puteam să-mi dau seama despre ce e vorba, dar am devenit imediat suspicioasă când Daemon a clătinat din cap.

— Nimic important.

M-am uitat la el printre gene.

El a ridicat o sprânceană.

— Daemon...

A oftat.

— Era un televizor în spatele tejghelei, transmitea live din Vegas. Dar era fără sonor, așa că nu am auzit ce spuneau.

— Nimic altceva?

A urmat o pauză.

— Câțiva oameni din magazin vorbeau despre extratereștri, spuneau că bănuiau de mult că guvernul ascunde informații. Ceva idiot, despre cum s-ar fi prăbușit un OZN la Roswell prin anii '50. Sincer, n-am mai stat să ascult.

M-am relaxat puțin. Asta era o veste bună. Măcar nu se auzise nimic deocamdată de vreo mulțime de oameni porniți să-i linșeze pe extratereștri. Am mers toată ziua, dar kilometrii aceia parcurși, care măreau distanța dintre noi și Vegas, nu ne-au ajutat să ne detensionăm. Avea să treacă mult timp până când ne vom simți din nou în largul nostru.

Primele lucruri care mi-au atras atenția în nordul statului Idaho au fost pinii înalți și niște munți maiestuoși în depărtare. Orașul aflat pe malul lacului adânc și albastru era mic, comparativ

cu Vegasul, dar plin de viaţă. Am trecut pe lângă intrarea unui hotel şi am încercat să fiu atentă la indicaţiile pe care Luc i le dădea lui Archer, dar simţul meu de orientare fusese întotdeauna praf. Când a spus „fă dreapta în intersecţie", mă pierduse deja.

Am mai mers vreo cincisprezece minute sau cam aşa ceva şi am ajuns la marginea unei păduri – parc naţional. Şi dacă până atunci îmi închipuisem că Petersburgul era în mijlocul pustiului, acum îmi dădeam seama că nu văzusem prea multe la viaţa mea.

Maşina sărea pe un drum denivelat de pământ, îngust şi parcă sufocat de pini şi alte conifere perfecte pentru decoraţii de Crăciun.

— Cred că avem şanse mari să ne mănânce ursul pe aici, a comentat Daemon, uitându-se pe fereastră.

— Păi, n-ar fi imposibil, dar măcar nu trebuie să-ţi faci griji că ar fi prea mulţi arumi. Luc s-a răsucit pe scaun şi a zâmbit obosit. Locul ăsta are depozite naturale de cuarţit, dar niciun luxen, din câte ştiu eu.

Daemon a dat din cap.

— Bună treabă.

— Arumii ăia... voi credeţi că au venit acolo doar din întâmplare? a întrebat Dee.

— În niciun caz, a răspuns Archer, uitându-se o clipă în oglinda retrovizoare şi zâmbind un pic, cred că pentru Beth. Daedalus are nişte arumi puşi bine, pe care îi scoate atunci când luxenii... nu stau drepţi. A fost o chestie la un moment dat în Colorado, chiar înainte de a vă prinde pe voi la Mount Weather. O tipă care se afla la locul nepotrivit, într-o situaţie nepotrivită, şi au trimis în scenă un arum.

— L-ai întâlnit şi tu, a spus Luc, uitându-se la Daemon. Ştii tu, arumul ăla din clubul meu, pe care ai vrut tu să-l iei la distrugere? Da, el fusese chemat de MA să rezolve o problemă.

M-am uitat la Daemon, care se încruntase urât.

— Nu mi s-a părut că rezolvă acolo vreo problemă.

Zâmbetul lui Luc avea ceva misterios şi trist în acelaşi timp.

— Depinde cum vezi rezolvarea unei probleme. A făcut o pauză şi s-a întors la loc. Aşa ar fi spus Paris.

M-am ghemuit mai tare lângă Daemon, gândindu-mă că o să-l întreb mai târziu despre asta. Maşina a încetinit pe drum şi printre brazi a început să se vadă în faţa noastră o cabană de lemn – o cabană imensă, cu două niveluri, mare cât două case.

Barul ăla al lui Luc cred că era extraordinar de profitabil.

Maşina a oprit în faţa garajului. Luc a sărit din maşină şi s-a apropiat de uşă. S-a oprit acolo, a ridicat capacul de la o tastatură şi a introdus un cod, cu mişcări rapide şi îndemânatice. Uşa s-a deschis uşor.

— Bag-o înăuntru, a spus el, aplecându-se pe sub uşa care se ridica.

Abia aşteptam să ies din maşină. Fundul îmi amorţise şi, când am coborât pe podeaua de ciment, picioarele îmi tremurau uşor. După ce mi s-a pus puţin sângele în mişcare, am ieşit din garaj la lumina zilei. Era deosebit de răcoare pentru o zi de august, poate în jur de douăzeci de grade. Sau o fi fost septembrie? Nu aveam idee ce lună e, ce să mai vorbesc de zi.

Dar era superb acolo. Se auzeau doar ciripitul păsărilor şi foşnetul animăluţelor din pădure. Cerul avea o plăcută nuanţă de albastru. Da, era frumos aici şi îmi amintea de… casa mea.

Daemon a venit după mine şi m-a prins de talie. S-a aplecat deasupra mea şi şi-a sprijinit bărbia în creştetul meu.

— Să nu mai fugi aşa.

— Nu am fugit. Pur şi simplu am ieşit din garaj, am spus eu, punându-mi mâinile pe antebraţele lui puternice.

El a lăsat capul mai jos şi ţepii din barbă m-au gâdilat pe obraz.

— Prea departe pentru momentul ăsta.

În oricare altă situație, replica lui m-ar fi făcut să mă revolt, s-o fac pe diva ofuscată, dar după toate câte se întâmplaseră, înțelegeam de ce spune asta.

M-am răsucit în brațele lui și mi-am strecurat mâinile în jurul taliei sale.

— Deja lumea a început investigarea casei?

— Dap. Luc zicea că unul dintre noi ar trebui să meargă în oraș să ia ceva de mâncare până nu se înserează. Se pare că o să stăm ceva timp în gaura asta.

L-am strâns cu putere.

— Nu vreau să te duci tu.

— Știu. A ridicat mâna și mi-a dat la o parte părul de pe obraz. Dar numai eu și Dawson putem să ne schimbăm înfățișarea. Iar pe el nu am de gând să-l las să plece singur, și nici pe Dee nu vreau s-o las să se ducă.

Am inspirat adânc și mi-am îndreptat umerii. Aș fi vrut să mă plâng și să mă împotrivesc.

— OK.

— OK? N-ai de gând să-mi arunci privirea de Kitten cea rea?

Am clătinat din cap, cu ochii în pieptul lui. Mă cuprinsese dintr-odată o emoție care îmi pusese un nod în gât.

— Înseamnă că iadul a înghețat.

Mi-a mângâiat obrazul cu degetele.

— Hei...

Mi-am lipit capul de pieptul lui și l-am strâns tare. M-a strâns și el, cu brațul în jurul mijlocului meu.

— Îmi pare rău, am spus eu, înghițind în sec.

— S-au întâmplat o grămadă de chestii, Kat. Nu e cazul să ne cerem scuze. Am făcut toți ce am putut în situația dată.

Am ridicat capul, încercând să-mi rețin lacrimile.

— Dar tu? Tu ești bine?

S-a uitat lung la mine, în tăcere.

— Sper că nu te învinovățești pentru ce s-a petrecut în Vegas, nu? Nu a fost vina ta. Nimic din tot ce s-a întâmplat acolo.

Daemon a tăcut multă vreme.

— A fost ideea mea.

Mi s-a strâns inima dureros.

— Dar toți am fost de acord cu ea.

— Poate exista și o altă soluție.

S-a uitat în altă parte, încordat. Gura lui căpătase o expresie dură.

— Tot drumul până aici m-am gândit la asta. Ce alte opțiuni am mai fi avut?

— Nu mai aveam niciuna.

Îmi venea să intru cumva în el, ca să-l fac să se simtă mai bine.

— Putem fi siguri de asta? Vorbea încet. Nu prea am avut timp să ne gândim bine.

— Nu am avut *deloc* timp.

Daemon a dat încet din cap, cu ochii pe copacii din depărtare.

— Nici Ash, nici Andrew, nici Paris – niciunul nu merita asta. Știu că au fost și ei de acord și știau care sunt riscurile, dar nu-mi vine să cred că sunt...

M-am întins spre el și i-am cuprins obrajii în palme. Suferința care mi se adunase în piept s-a întins în tot corpul, devenind o durere fizică.

— Îmi pare așa de rău, Daemon. Aș vrea să mai pot spune și altceva. Știu că ei erau ca niște rude pentru tine. Și știu că țineai așa de mult la ei. Dar moartea lor nu s-a produs din vina ta. Te rog să nu te mai gândești la asta. N-aș putea să...

El m-a făcut să tac cu un sărut – un sărut dulce și delicat, care eclipsa toate cuvintele mele.

— Trebuie să-ți spun ceva, a zis după aceea. După asta s-ar putea să mă urăşti.

— Ce? M-am tras în spate, surprinsă de cuvintele lui. Nu te-aş putea urî vreodată.

Şi-a lăsat capul pe umăr.

— Ți-am dat o mulțime de motive să mă urăşti atunci, la început.

— Da, aşa e, dar asta a fost la început. Acum nu mai e aşa.

— N-ai auzit încă ce vreau să-ți spun.

— Nu contează.

Parcă îmi venea să-i dau o palmă fiindcă a putut să-şi imagineze aşa ceva.

— Ba contează. A luat o gură de aer. Ştii, când în Vegas începuse să se împută toată treaba, am început să am dubii. Când am văzut că Paris a murit, apoi Andrew şi apoi Ash, m-am întrebat dacă aş mai face încă o dată asta, ştiind care sunt riscurile.

— Daemon...

— Chestia e că am ştiut care sunt riscurile de când m-am dat jos din maşină. Ştiam că ar putea să moară cineva, dar asta nu m-a oprit. Şi când m-am uitat şi te-am văzut acolo, teafără şi nevătămată, mi-am dat seama că aş fi făcut acelaşi lucru şi a doua oară.

Ochii lui de smarald s-au fixat asupra mea.

— Aş face acelaşi lucru, Kat. Cât de incredibil de egoist sună asta? Cred că asta mă face să merit dezgustul tău.

— Nu, am spus eu, apoi am repetat. Nu. Înțeleg ce îmi spui, Daemon. Dar asta nu mă face să te urăsc.

El şi-a încleştat fălcile.

— Ar trebui.

— Uite, nu ştiu ce să spun. Este sută la sută în regulă? Probabil că nu. Dar înțeleg. Am înțeles şi de ce Matthew i-a turnat pe Dawson şi Bethany şi de ce a încercat să ne toarne şi pe noi.

Toţi facem mizerii tâmpite ca să îi protejăm pe cei pe care îi iubim. Poate nu e corect, dar... dar asta e.

El s-a uitat lung la mine.

— Şi nu poţi să te învinovăţeşti pentru asta. Nu când îmi spui mie să nu mă învinovăţesc pentru ceea ce s-a întâmplat cu Adam din cauza unei decizii luate de *mine*.

Îmi tremura vocea. Aş fi vrut să-i şterg cumva durerea aceea din ochi, suferinţa.

— N-aş putea să te urăsc. Niciodată. Te iubesc, indiferent ce s-ar întâmpla. Şi nu contează ce o să se întâmple mai departe sau ce s-a întâmplat până acum.

Lacrimile îmi înţepau ochii.

— Te voi iubi mereu. Şi suntem amândoi în povestea asta. Asta nu se va schimba niciodată. Înţelegi?

Mi s-a oprit inima când am văzut că nu spune nimic.

— Daemon?

El s-a mişcat aşa de repede, încât m-a speriat. M-a sărutat iar. Nu era acelaşi sărut dulce şi delicat de mai devreme. Era aprig, intens şi puternic – o mulţumire şi o promisiune în acelaşi timp. Sărutul acela m-a dărâmat şi m-a reconstruit la loc. Sărutul lui... mă recrea.

Daemon mă recrea.

Şi atunci mi-am dat seama că e valabilă şi reciproca. El mă recrea pe mine. Iar eu îl recream pe el.

DAEMON

Ieşirea în oraş cu Dawson a fost surprinzător de lipsită de evenimente. Am intrat şi am ieşit din magazin fără nicio problemă. Nu am avut cum să evităm să vedem ziarele pline de

fotografii cu siluete luminoase sau să auzim discuţiile pe tema asta cât am stat la rând. Într-un fel, părea aiurea, dar tensiunea învăluia oamenii din magazin, într-un orăşel cuibărit lângă un lac, atât de departe de Vegas.

Din ce am putut să ne dăm seama, guvernul nu dăduse niciun comunicat oficial, doar declarase stare de urgenţă în Nevada şi catalogase „evenimentele oribile" drept acte de terorism.

Situaţia avea să se înrăutăţească. Nu numai din cauza oamenilor, dar şi a luxenilor. Cei mai mulţi dintre ei trăiau foarte bine în secret. Iar noi aruncaserăm tot secretul în aer. Pe urmă, mai erau şi cei care aveau să profite de haosul creat, cum spusese şi Luc. Nu îmi ieşea din minte Ethan White cu avertismentul lui.

Când ne-am întors la cabană era târziu, iar Kat şi Dee s-au apucat să pregătească nişte spaghete. Mai mult Kat, fiindcă Dee încerca la fel ca totdeauna să încălzească mâncarea cu mâinile, ceea ce ducea la rezultate dezastruoase. Beth ajutase şi ea la pregătirea pâinii cu usturoi şi mi-a părut bine s-o văd şi pe ea activă. Aproape că nu-mi mai aminteam cum fusese înainte de Daedalus. Dar ştiam sigur că înainte era mult mai vorbăreaţă.

Şi zâmbea mai des.

După masă, am ajutat-o pe Kat să strângă farfuriile. Ea a spălat vasele şi eu le-am şters. Bucătăria era dotată şi cu maşină de spălat vase, fapt pe care Luc s-a simţit dator să ni-l spună, dar mie mi se părea că activitatea aia plictisitoare mă relaxa. Niciunul dintre noi nu vorbea. Era ceva atât de intim în asta, felul în care ne atingeam umerii şi mâinile în timp ce munceam.

Kat reuşise cumva să se murdărească pe nas de spuma albă a detergentului. Am şters-o şi ea a zâmbit, şi, frate, zâmbetul ei parcă era mângâierea soarelui. Mă făcea să mă gândesc la tot felul de lucruri, inclusiv la unele siropoase pe care probabil nu le-aş spune niciodată cu voce tare.

Când am terminat, abia își mai ținea ochii deschiși. Am împins-o spre sufragerie și ea s-a trântit pe o canapea.

— Unde te duci? m-a întrebat ea.

— Mă duc să termin la bucătărie. Am pus pe ea o pătură veche. Odihnește-te puțin. Vin repede.

Când am trecut prin camera de recreere, i-am auzit pe Archer și pe Dee vorbind. M-am dus direct spre ei, dar m-am oprit la jumătatea drumului. Am închis ochii și am înjurat încet. Dee avea nevoie să stea de vorbă cu cineva. Doar că nu aș fi vrut să fie tocmai *el*.

Dumnezeu știe cât am rămas acolo în holul întunecat, uitându-mă fix la lambriul grosolan de lemn, până m-am hotărât, în sfârșit, să mă duc la bucătărie.

N-o să se ducă Dee cu el la *Olive Garden*. Acolo trăgeam linia.

Am luat laveta udă și am șters cu ea mizeria făcută de Luc pe masă. Stilul de a mânca al puștiului și spaghetele nu făceau casă bună. După ce am terminat, m-am uitat la ceas. Era aproape miezul nopții.

— Ai mințit-o pe Kat.

M-am întors la auzul vocii lui Dawson, știind deja la ce se referă.

— Și tu ai fi făcut la fel.

— E adevărat, dar mai devreme sau mai târziu tot o să afle.

Am luat sticla de apă de pe dulap și mi-am ales cu grijă cuvintele.

— Ultimul lucru pe care vreau să-l afle acum e că fața ei apare la toate televiziunile. În loc să fie preocupată de ce se întâmplă cu noi, o să se gândească la mama ei și... nu putem face nimic acum în legătură cu asta.

Dawson s-a rezemat de dulap și și-a încrucișat brațele la piept. S-a uitat lung la mine, iar eu m-am uitat lung la el. Am

oftat; știam ce înseamnă privirea asta lungă, sprâncenele încruntate și fălcile încleștate.

— Ce? l-am întrebat.

— Știu la ce te gândești.

Am bătut cu degetele în sticla de apă.

— Nu zău?

— De-asta și ești aici, făcând pe gospodina. Te gândești la ce ai făcut.

A trecut ceva până să răspund.

— Mda, mă gândesc și la asta.

— Nu ai fost numai tu. Toți am vrut asta. *Toți* am făcut asta.

Dawson a făcut o pauză, cu ochii pe fereastra unde se vedea doar întunericul care înconjura cabana.

— Eu aș face-o din nou.

— Chiar așa? Chiar dacă ai ști că Ash și Andrew ar muri?

Rostirea numelor lor a fost ca o lamă care intră dureros în carne.

El și-a trecut mâna prin păr.

— Nu cred că vrei să răspund la întrebarea asta.

Am dat din cap. Am fi răspuns amândoi la fel la întrebare. Oare ce spunea asta despre noi?

Dawson a expirat puternic.

— Totuși, e un mare rahat. Doamne, erau ca niște frați pentru noi. Fără ei, n-o să mai fie la fel. Nu meritau să moară așa.

Mi-am frecat maxilarul.

— Și Matthew...

— Să-l ia dracu' pe Matthew, a spus el furios, cu ochii îngustați.

Am pus sticla jos și m-am uitat mai bine la fratele meu.

— Cred că și noi am cam făcut la fel, frate. Am riscat viața unor oameni ca să le protejăm pe Dee și pe fete.

A scuturat din cap.

— E altceva.

— Este?

Dawson nu a răspuns imediat.

— Atunci, să ne ia dracu' și pe noi.

Am râs sec.

— Dap, să ne ia dracu' şi pe noi.

Gura i-a tresărit un pic şi s-a uitat la mine.

— Omule, ce dracu' o să facem?

Am vrut să spun ceva, dar am început să râd iar.

— Cine dracu' ştie? Presupun că va trebui să aşteptăm să vedem cum se termină. Trebuie să mă gândesc cum să fac astfel încât lumea s-o vadă pe Kat ca pe o victimă nevinovată în povestea asta. Nu se va putea ascunde la nesfârşit.

— Nici noi nu vom putea, a spus el, grav. Apoi a adăugat: Aş da oricât să știu ce cred acum Bătrânii.

— Simplu. Probabil că vor să ne ia gâtul.

El a ridicat din umeri şi a trecut ceva timp până să vorbească din nou. Nu ştiam ce vrea să spună, dar era clar că ezita. Câteva clipe a strâmbat din buze.

— Știu că nu e momentul ideal să-ți spun asta. La dracu', nici nu ştiu dacă există vreun moment ideal pentru asta, dar parcă după ce Ash şi Andrew au murit, ar trebui să-mi ţin gura.

M-am încordat.

— Dă-i drumul, Dawson.

— OK. Bine. Trebuie să vă spun asta tuturor, fiindcă, mă rog, trebuie să ştie şi alţii.

Pometii obrajilor s-au înroşit puţin şi chiar nu aveam idee despre ce e vorba.

— Mai ales că lucrurile evoluează şi...

— Dawson.

A inspirat adânc şi a spus trei cuvinte care m-au şocat.

— Beth e însărcinată.

Am deschis gura, dar nu aveam cuvinte. Chiar nu aveam cuvinte.

Dawson a început să vorbească pe nerăsuflate.

— Da, deci e însărcinată. De-asta e aşa de obosită în ultimul timp şi de-asta n-am vrut să facă nimic la Vegas. Era prea riscant. Şi toate drumurile astea au epuizat-o, şi... da, o să avem un copil.

M-am holbat la el.

— Băga-mi-aş...

— Ştiu.

A zâmbit.

— ...picioarele, am încheiat eu. Apoi am clătinat din cap. Adică... felicitări.

— Mulţumesc.

S-a mutat de pe un picior pe altul.

Eram gata să-l întreb cum de a rămas Beth însărcinată, dar m-am oprit înainte să întreb ceva aşa de stupid.

— Uau. O să aveţi... un copil?

— Mda.

Mi-am încleştat mâinile de marginea bufetului. Mă simţeam ca un idiot şi nu mă puteam gândi decât la copiii ăia de la Daedalus – originii. Copii făcuţi de un luxen şi un hibrid, atât de rari încât dacă cei de la Daedalus ar afla chestia asta...

Nici nu puteam să-mi duc gândul până la capăt.

Dawson a respirat întretăiat.

— OK. Mai zi ceva.

— Ăăă... în câte luni e?

Nu asta întreabă oamenii în mod normal?

Umerii lui s-au relaxat.

— Cam trei luni.

Fir-ar. Cred că au avut o reîntâlnire pe cinste.

— Eşti supărat, nu-i aşa? m-a întrebat el.

— Poftim? Nu. Nu sunt supărat. Pur şi simplu nu ştiu ce să spun.

Şi mă tot gândeam că peste şase luni o să avem un copil care va putea să-ţi prăjească neuronii cu un singur gând, dacă nu îi dai jucărica.

— Pur şi simplu nu mă aşteptam la asta.

— Nici eu nu mă aşteptam, şi nici Beth. Nu am plănuit aşa ceva. Cumva însă... s-a întâmplat. Dawson a inspirat adânc. Nu că am considerat că ar fi bine să avem un copil de la vârsta asta, dar aşa s-a întâmplat şi acum ne străduim să fie bine. Eu... deja îl iubesc mai mult decât orice.

— *Îl* iubeşti?

Zâmbetul lui Dawson era jumătate stânjenit, jumătate vesel.

— Ar putea să fie şi fetiţă, dar eu îi spun „el". Beth se enervează când mă aude.

M-am străduit să zâmbesc. Nu părea să ştie ceva de origini. Era oare posibil ca nici Beth să nu ştie? Dacă era aşa, înseamnă că nu aveau nici cea mai vagă idee ce creatură vor aduce pe lume. Am vrut să spun asta, dar m-am oprit. Nu era acum momentul.

— Ştiu că nu va fi uşor, a continuat el. Nu putem să mergem la un medic normal. Ştiu foarte bine, şi asta mă sperie ca naiba.

— Hei. M-am desprins de dulap şi i-am pus mâna pe umăr: O să fie bine. Beth şi... copilul vor fi bine. O să vedem noi cum facem.

Uşurarea lui Dawson se vedea clar din zâmbetul lui.

Nu ştiam cum o să rezolvăm problema asta, dar femeile au născut copii de la facerea lumii, fără doctori. Nu putea să fie

chiar aşa de complicat, nu? Dar parcă îmi venea să-mi dau palme după ce auzisem toate astea.

Naşterea asta mă speria ca naiba.

Am mai vorbit un pic şi i-am promis că n-o să spun nimănui. Nu erau pregătiţi să facă publică noutatea asta şi înţelegeam foarte bine. Nici eu şi Kat n-am vrut să spunem că într-un fel eram căsătoriţi.

Căsătorie.

Copii.

Extratereştri în Vegas.

Lumea asta se ducea dracului.

Am intrat în sufragerie, tot cam şocat. M-am oprit în faţa canapelei pe care se ghemuise Kat, cu braţul sub cap şi cuvertura trasă până sub bărbie. Dormea.

M-am aplecat, am luat-o cu grijă în braţe şi m-am aşezat lângă ea. Ea s-a mişcat puţin, s-a întors pe o parte, dar nu s-a trezit. Am stat ore în şir cu ochii la întunericul de pe fereastră.

Acum, mai mult ca niciodată, trebuia să facem ceva. Nu doar să fugim şi să ne ascundem. Şi-aşa acum era aproape imposibil. Lumea ştia de noi. De acum încolo, situaţia devenea şi mai periculoasă.

Iar peste câteva luni va trebui să ne facem griji şi pentru un copil – un copil care putea să stârnească tot felul de dezastre.

Trebuia să facem ceva. Trebuia să luăm poziţie, să schimbăm viitorul, altfel nu va fi niciun viitor pentru noi.

Am mângâiat-o pe spate pe Kat şi i-am cuprins gâtul în palmă. M-am aplecat şi am sărutat-o pe frunte. Ea a rostit somnoroasă numele meu, iar mie mi s-a strâns pieptul de intensitatea iubirii pe care o simţeam pentru ea. M-am lăsat pe spătarul canapelei şi am continuat să mă uit la întuneric.

Nesiguranța zilei de mâine plutea deasupra mea ca un nor amenințător, iar singurul lucru pe care îl știam cu precizie era că de-acum o să fie și mai rău.

O să fim vânați și de oameni, și de luxeni.

Iar dacă ei cred că expunerea adevărului în fața tuturor a fost cel mai extrem gest pe care l-aș fi putut face ca să-i protejez pe cei dragi, atunci n-au văzut nimic.

Habar n-aveau de ce sunt în stare.

Capitolul 31

KATY

Am simţit ca prin vis când a venit Daemon pe canapea şi s-a aşezat lângă mine, dar nu asta m-a trezit, câteva ore mai târziu. La un moment dat, în noaptea aceea, braţele lui s-au strâns tare în jurul meu, parcă să mă strivească.

Şi el era în forma lui reală.

Pe cât era de frumos, pe atât era de fierbinte şi orbitor.

M-am chinuit să mă eliberez din strânsoarea lui, m-am răsucit, uitându-mă cu ochii îngustaţi la strălucirea lui puternică.

— Daemon, trezeşte-te. Eşti...

El a tresărit şi s-a ridicat în fund aşa de repede, încât era gata să cad pe podea. Lumina s-a estompat şi a revenit în forma umană, cu o expresie confuză pe faţă.

— Asta nu mi s-a mai întâmplat de când eram copil – să mă schimb în forma reală fără să-mi dau seama.

L-am bătut uşor pe braţ.

— Stresul?

El a clătinat din cap, uitându-se undeva, peste umărul meu. Îl vedeam că e încordat.

— Nu știu. Am...

Sus s-au auzit ropote de pași și în câteva clipe toată trupa era jos, cu aceeași expresie confuză ca și a lui Daemon. M-am desfăcut din brațele lui, am dat pătura la o parte și m-am ridicat în picioare.

— Se întâmplă ceva, nu-i așa?

Dee s-a apropiat de fereastră și a tras perdeaua subțire.

— Nu știu, dar simt...

— Eu m-am trezit fiindcă mi s-a părut că mă strigă cineva. Dawson i-a îmbrățișat umerii lui Beth, adăugând: Și luminam.

— Și eu la fel, a spus Daemon, ridicându-se.

Luc și-a trecut mâna prin părul ciufulit. În pijamalele alea, arăta și el în fine ca un copil de vârsta lui.

— Simt o neliniște, a spus el.

— Și eu la fel, a comentat încet Archer.

Ș-a frecat bărbia, uitându-se cu ochii îngustați în întunericul din jurul cabanei.

M-am uitat la Beth și ea a ridicat din umeri. Se pare că numai noi nu simțiserăm nimic din ceea ce îi agitase pe luxeni și pe origini.

Brusc, au înțepenit cu toții – toți, în afară de Beth și de mine. Unul câte unul, Daemon, Dawson și Dee au trecut o clipă în forma de luxen și apoi au revenit la forma umană. S-a întâmplat atât de repede, atât de neașteptat, încât parcă o secundă-două intrase soarele în cameră.

— Ceva se întâmplă, a spus Luc, s-a întors și s-a îndreptat spre ușa din față. Ceva foarte important se întâmplă.

A ieșit pe ușă și ne-am dus toți după el. Am pășit în aerul rece al nopții, lipită de Daemon, și am coborât pe aleea de

pietriş din faţa verandei, apoi am intrat pe iarbă. Firele reci erau moi sub tălpile mele goale.

Am simţit un fior ciudat pe şira spinării, care s-a împrăştiat apoi în toate terminaţiile mele nervoase. O senzaţie de nelinişte mi-a înţepenit gâtul şi m-am uitat la Luc cum înaintează pe pajiştea din faţa copacilor. Pădurea părea întunecată şi nesfârşită, absolut nemişcată în orele acelea târzii.

— Simt ceva, a spus Beth, cu voce abia auzită. S-a uitat la mine. Simţi şi tu?

Am dat din cap, fără să-mi dau seama exact ce simt, dar Daemon s-a încordat lângă mine, apoi inima lui a început să bată rapid, înnebunind-o şi pe a mea.

— Nu, a şoptit el.

În depărtare s-a văzut o mică explozie care a luminat cerul. Aerul mi s-a oprit în gât când am văzut cum lumina aceea micuţă coboară spre pământ, cu o coadă fumegoasă după ea. Apoi a dispărut în viteză undeva în spatele Munţilor Stâncoşi. Altă lumină a apărut pe cer. Apoi alta, şi alta, şi cădeau undeva, departe, ca o ploaie de meteoriţi. Cerul se luminase de la ele, explodau când ajungeau în atmosferă şi se revărsau în jos. Erau aşa de multe, că nu le mai ştiam numărul, până când luminile lor s-au unit, până când noaptea s-a făcut zi.

Luc a început să râdă gâtuit şi răguşit.

— Rahat. ET a dat telefon acasă, copii.

— Şi a adus şi nişte prieteni, a spus Archer, făcând un pas înapoi, fiindcă o mulţime de lumini au venit în viteză foarte aproape de noi, aterizând în spatele ulmilor şi al pinilor.

Daemon m-a apucat de mână, strecurându-şi degetele printre degetele mele. Inima mea bubuia văzându-le cum cad încontinuu în faţa noastră. Explozii mărunte zgâlţâiau copacii şi cutremurau pământul. Lumina pulsa şi la fiecare două

secunde aprindea pădurea, apoi alte câteva secunde se vedea o lumină foarte intensă, care apoi se estompa.

Apoi nu s-a mai văzut nimic. Ne-a înconjurat tăcerea. Nu erau nici greieri, nici păsări, nici foşnet de animale. Nu se auzea nimic, doar respiraţia noastră precipitată şi bubuitul inimii mele, sângele care curgea vijelios prin vene.

Printre ulmi, ceva mai departe, s-a văzut o scânteie. Au apărut unul după altul, o succesiune nesfârşită de lumini care ieşeau la iveală. Erau aşa de mulţi, încât mi-am dat seama că numai în pădurea din jurul nostru sunt cel puţin câteva sute.

— N-ar fi cazul să fugim acum? am întrebat eu.

Daemon m-a strâns mai tare de mână şi m-a tras lângă el. Mi-a înconjurat trupul cu braţele şi m-a lipit de el, iar când a vorbit, vocea lui era răguşită.

— N-are niciun rost, Kitten.

Inima mea a sărit o bătaie şi apoi am simţit o apăsare în piept.

— Nu avem cum să le facem faţă, a spus Archer, încleştându-şi pumnii. Sunt prea mulţi.

Când am început să realizez ce se întâmplă, n-am putut decât să privesc. Se apropiau de marginea pădurii, căpătând formă.

La fel ca Daemon şi ca toţi luxenii pe care îi văzusem până atunci, aveau formă umană, iar braţele şi picioarele erau bine definite. Erau înalţi, toţi, până la ultimul. Când s-au oprit la câţiva metri de marginea pădurii, lumina lor făcea un fel de umbre lucioase. Unul dintre ei a continuat să înainteze; lumina lui era mai intensă decât a soarelui de vară şi era tivită cu un roşu profund şi strălucitor, exact cum avea şi Daemon în forma lui reală.

Sergentul Dasher şi cei de la Daedalus poate mă minţiseră în legătură cu multe alte lucruri, dar asta – o, Doamne – asta fusese

adevărat. Chiar veniseră, exact așa cum mă prevenise Dasher, și aici erau sute, iar în alte locuri erau probabil sute de mii.

Lumina celui din față s-a făcut iar roșie. Peste pajiște a trecut un curent electric care mi-a ridicat părul pe brațe. Am început să tremur, nu știam ce se întâmplă, dar apoi ceva chiar s-a întâmplat.

Dee a fost prima care a renunțat la forma umană, apoi Dawson. Nu știam dacă au făcut asta din cauza confuziei, a fricii sau poate dintr-un motiv nepământean, ca și cum ceva din interiorul lor răspundea proximității unui număr așa de mare de indivizi din specia lor, dar o clipă mai târziu am simțit cutremurul din brațele lui Daemon, care și-a luat și el forma reală.

Și-a tras brațele din jurul meu și mi s-a părut deodată insuportabil de frig fără căldura lui. L-am văzut pe Dawson făcând la fel, după care s-a apropiat de sora lui. Au pornit singuri în față, toți trei.

— Daemon, l-am strigat eu, dar nu m-a auzit.

Nu mi-a răspuns.

Archer s-a apropiat imediat de mine, iar Luc s-a dus lângă Beth. Am început să dăm înapoi, dar nici nu simțeam că mi se mișcă picioarele sau că mușchii lucrează. Ochii mei au stat lipiți de Daemon, până când a fost înghițit în lumina celorlalți.

Groaza se instalase în mine și îmi înghețase sângele. În clipa aceea nu puteam să mă gândesc decât la ce îmi spusese Dasher că se va întâmpla când vor veni luxenii – și dacă Daemon va fi de partea mea sau de partea lor.

Nici măcar nu eram convinsă că Daemon avea de ales.

Nu eram convinsă nici că eu aveam de ales.